

# **ДЖАК МАКДЕВИТ ЗАГАДКАТА НА МАРГОЛИЯ**

Част 3 от „Алекс Бенедикт“

Превод от английски: Петър Василев, 2007

[chitanka.info](http://chitanka.info)

*На Т. Е. Д. Клайн и Тери Кар с моите благодарности*

## БЛАГОДАРНОСТИ

*Задължен съм на Майкъл Шара от Американския музей по естествена история, на Дейвид де Граф от университета „Алфред“ и на Уолтър Куиръл за съветите и техническата помощ. На Джери Олицън — за прочита и забележките му върху ранния вариант на ръкописа. На Джинджър Бюканън — за редакторската помощ. На Ралф Викинанза, за голямата му подкрепа. И, както винаги, на моята жена и домашен редактор, Морийн Макдевит.*

## ПРОЛОГ

*Съветваме гостите да се въздържат от спускане днес освен по Синята писта. Все още съществува Опасност от лавини по скиорските маршрути. Най-разумно би било да останете по шалетата или да прекарате деня в града.*

***1398 година по календара на Римуйей***

Уескот беше наясно, че ще умре. Най-вероятно същото важеше и за Маргарет. И за дъщеря му. Беше последвал инструкциите и беше останал вътре, а сега лежеше под тонове лед и скали. Долавяше стонове и писъци в мрака.

Трепереше от студ. Дясната му ръка беше счупена, затисната под паднала греда. Вече не чувстваше болка.

Помисли си за Делия. Едва започваше живота си, а сигурно бе загинала. Сълзи опариха очите му и се стекоха по бузите. Тя толкова искаше да го придружи.

Затвори клепачи и се опита да прочисти ума си. Помъчи се отново да се върне на „Сокол“, където се бяха срещнали с Маргарет. Безценни години. Знаеше, че някога ще дойде ден, когато ще му се прииска да може да се върне обратно и да преживее всичко отново.

„Сокол“.

Господи. Осъзна, че ако Маргарет не е избягала от сградата, тяхното откритие ще загине с тях. Делия знаеше за него, но беше твърде малка, за да разбира ценността му.

Не бяха казали на никого! Освен на Мати. Мати знаеше.

Той се опита да избута гредата. Помъчи се да извие тялото си и да опре стъпалата си в отсрещната стена. Трябваше да оцелее, за да им каже. В случай че...

Но Маргарет не беше мъртва. Не можеше да е мъртва.

„Моля те, Господи.“

Воплите и писъците около него затихнаха, превърнаха се в откъслечни стонове. Колко време беше минало? Сякаш бяха изтекли часове от мига, в който шалето се беше стоварило отгоре му. Къде бяха спасителните екипи?

Той се заслуша в тежкото си дишане. Подът се беше разтърсил за миг, после отново. А след това, когато всички в трапезарията бяха решили, че може би се е свършило, се чу тътен. Хората се спогледаха, някои побягнаха, други останаха вцепенени по местата си, светлините угаснаха и стените се устремиха навътре. Подът се бе срутил и сега той бе в мазето, под отломките. Но не беше напълно сигурен. Не че имаше значение.

Чу далечния вой на сирените. Най-накрая.

Забута гредата, която приковаваше ръката му. Вече не се чувстваше напълно свързан с тялото си. Беше се отдръпнал мислено и оглеждаше всичко като наблюдател, скрит в пещера. Земята под него се разтресе отново.

Искаше му се да вярва, че Маргарет е оцеляла. Кипящата от живот, безсмъртната, проникателната Маргарет, която никога, абсолютно никога, не можеше да бъде изненадана. Изглеждаше невъзможно и тя да се е озовала някъде тук, затисната под отломките. Беше се върнала в стаята си, за да вземе пуловер. Беше излязла секунди преди всичко това да се случи. Беше се изкачила по стълбите и бе изчезнала завинаги от живота му. И Делия. В апартамента. На осем години. Нацупена, защото не ѝ бе разрешил да излезе сама — „Не ме интересува, какво като казват, че Синята писта е безопасна, ще изчакаме тук, докато не се убедим, че всичко е наред“. Апартаментът беше на третия етаж, в предната част на сградата. Може би е останала незасегната. Той се молеше двете да са успели да се измъкнат и сега да са някъде навън, в снега, и да се тревожат за него.

Бяха съобщили, че шалето е безопасно. Безопасно и стабилно. Останете вътре и всичко ще е наред. Зона без лавини.

Той се усмихна в мрака.

Седяха на масата с новата си позната, Брея някоя си, когато Маргарет се изправи, каза нещо като: „Не изяждайте всички яйца, връщам се след малко“, и излезе. Група скиори стоеше при предната врата. Бяха нетърпеливи да излязат и се оплакваха, че са ги задържали в шалето от излишна предпазливост. Мърмореха недоволно, че Синята

писта е за начинаещи. Две двойки, седнали до саксиите с растения, се наслаждаваха на питиетата си. Едър мъж, който приличаше на съдия, слизаше по стълбите. Млада жена в сиво-зелено яке беше седнала на пианото и започваше да свири.

Маргарет сигурно точно бе стигнала до стаята им, когато ги разлюля първият трус. Хранещите се в трапезарията се бяха спогледали с изненада. Последва втори трус и страхът в помещението стана осезаем. Нямаше викове, доколкото си спомняше, но хората избутваха столовете си и се втурваха към изхода.

Брея — на средна възраст, с тъмна коса, учителка във ваканция — беше погледнала през прозореца, за да разбере какво става. От мястото си той не можеше да види нищо, но косата му се изправи, когато тя пое уплашено дъх и прошепна ужасено: „Бягай!“. Без да каже и дума повече, тя бутна назад стола си и хукна.

Навън се появи стена от сняг, която се устреми към тях. Беше плавен, ритмичен, сякаш дирижиран от невидим хореограф кристален прилив, който се плъзгаше по склона на планината, поглъщаше дървета и скали, а накрая и каменната ограда на хижата. Лавината помете някого — стана за миг.

Уескот седеше тихо, съзнаваше, че няма къде да се скрие. Отпи от кафето си. Имаше чувството, че времето е спряло. Рецепционистът — симулация — угасна. Угаснаха и домакинът, и един от портиерите. Скиорите при предната врата се разпръснаха.

Уескот затаи дъх. Задната и страничната стена влетяха в трапезарията, последвани от пронизваща болка и усещането за падане.

Някъде се затръшваха врати.

Нещо мокро се стичаше по ребрата му. Гъделичкаше го, но той не можеше да го достигне.

Брея не беше успяла да излезе от трапезарията. Най-вероятно беше на няколко метра от него. Струваше му се, че няма много въздух в дробовете си, но все пак прошепна името ѝ.

Чу глас, който идваше от някъде далече:

— Насам.

Но това беше мъжки глас.

А после долови шум от ботуши, тъпчещи снега.

— Виж дали не можеш да го извадиш, Хари.

Някой копаеше.

— Побързайте.

Но от Брея нямаше отговор.

Опита се да извика, но беше твърде слаб. Пък и нямаше нужда. Маргарет знаеше, че е в беда, и със сигурност беше някъде там заедно със спасителите и се опитваше да го намери.

Но прииждаше още по-дълбока тъмнина. Отломките, върху които лежеше, се стапяха и той спря да мисли за тайната, която двамата с Маргарет споделяха, спря да обръща внимание на гредата, която го приковаваше. Маргарет беше добре. Трябваше да е добре.

И той се изплъзна от затвора си.

# 1

*... Но това, което придаваше истинско усещане за древност (на египетската гробница), беше възможността да се видят графитите, надраскани по стените ѝ от атиняните, посетили я 200 години след началото на новата ера. И знанието, че мястото е било толкова старо за тях, колкото техните драсканици за мен.*

Волфганг Корния, „Вандалят и робинята“, 6612 година по земния календар

1429 ГОДИНА, ТРИЙСЕТ И ЕДНА ГОДИНИ ПО-КЪСНО

Станцията беше точно там, където Алекс беше казал, че ще е, на тринайсетата луна на Гидеон V — газов гигант без никакви особени отличителни белези с изключение на факта, че обикаляше около мъртва звезда, а не около слънце. Движеше се по изродена орбита и след още неколкостотин хиляди години, според експертите, щеше да потъне в облаците и да изчезне. А междувременно беше наша.

Станцията се състоеше от четири свързани купола и поредица радиотелескопи и сензори. Нищо особено засукано. Всичко — куполите и електронното оборудване, както и обграждащите ги скали — беше тъмно, осяно с оранжеви петна и огрявано само от мъждеещия кафяв газов гигант и също толкова мъждивите му кафяви пръстени.

Лесно се виждаше защо никой не беше обърнал внимание на станцията при няколкото рутинни разузнавателни посещения. Гидеон V беше открит наскоро — едва третата известна станция на целианците в дълбокия космос.

— Превъзходно — възкликна Алекс, застанал със скръстени ръце до илюминатора.

— Кое, мястото ли? — попитах. — Или ти?



Той се усмихна скромно. И двамата знаехме, че не е много по скромностите.

— Бенедикт удря отново — казах. — Как се досети?

Не съм съвсем сигурна и не мога да твърдя, че Алекс някога е изглеждал самодоволен. Но в онзи ден изражението му беше много близо до самодоволството.

— Доста съм добър, нали?

— Как го направи? — Бях се съмнявала в него през цялото време и сега той се наслаждаваше на мига.

— Много просто, Колпат.

Беше го направил, разбира се, по начина, по който винаги вършеше нещата. С въображение, усърдна работа и внимателно анализиране на детайлите. Беше пресял корабни архиви и исторически данни, мемоари и какво ли още не, всичко, до което беше успял да се добере. И бе заключил, че Гидеон V е идеалното централно местоположение за изследователските операции, провеждани по онова време от целианците. Планетата, между другото, беше обозначена с тази римска цифра не защото беше петият свят в системата. Всъщност беше единственият, другите бяха или изцяло погълнати, или откъснати от орбитите си от блуждаеща звезда. Беше се случило преди четвърт милион години, така че нямаше свидетелства. Но от елиптичната орбита на планетата можеше да се заключи, че са съществували и други. Въпросът, който предизвикваше най-ожесточените спорове, беше колко точно са били. Повечето астрофизици смятаха, че е имало още четири свята, някои предполагаха, че са били дори десет.

Никой не знаеше. Но станцията, на неколкостотин светлинни години от най-близкия населен свят, щеше да бъде невероятно съкровище за „Рейнбоу Ентерпрайзис“. Целианците, по време на златната си епоха, са били романтична нация, отдадена на философията, драмата, музиката и изследванията. Смяташе се, че са навлезли по-навътре в Аурелианския куп от всеки друг клон на човешкия род. Гидеон V бе бил основна цел за техните усилия. Алекс беше убеден, че те са стигнали и по-далеч, чак до басейна. Ако се окажеше вярно, още много неща можеха да бъдат открити.

Преди няколко столетия целианската цивилизация бе започнала рязко да запада. Беше избухнала гражданска война, правителствата се бяха сринали сред хаоса и в крайна сметка се бе наложило светът им

да бъде спасяван от другите членове на организацията, известна като Пакта. Когато всичко приключило, дните им на величие били отминали. Целианците загубили пламъка, бяха станали консервативни, интересуваха се повече от удобствата, отколкото от изследванията. Днес те са вероятно най-назадничавото планетарно общество в Конфедерацията. Гордеят се с миналото си и се опитват да го носят като ореол.

Бяхме в „Бел-Мари“, може би на двайсет хиляди километра от газовия гигант, когато куполите изплуваха пред нас. Алекс си изкарва прехраната, като изкупува и препродава артефакти и от време навреме открива изгубени находища. Бива го в това, сякаш има почти телепатична връзка с руините. Но ако споменете това пред него, той ще се усмихне скромно и ще припише всичко на късмета. Каквато и да е причината обаче, тя превърна „Рейнбоу Ентерпрайзис“ в доста доходоносно предприятие и ми донесе повече пари, отколкото съм мечтала.

Тринайсетата луна беше голяма, третата по големина сред двайсет и шестте, най-голямата без атмосфера. По тези причини беше и първото място, където решихме да погледнем. Големите луни са подходящи за бази, защото осигуряват приемливо ниво на гравитация и не се налага тя да се създава изкуствено. Но пък атмосферата винаги усложнява нещата.

Вакуумът има и друго предимство: действа като консервант. Всичко, оставено от целианците, когато са затворили мястото преди шест века, най-вероятно щеше да е напълно запазено.

Ако можеше да се насочи слънчева светлина към тъмните пръстени на Гидеон, те сигурно щяха да са възхитителни. Бяха усукани и разделени на три или четири различни снопа. Не съм съвсем сигурна. Зависи от ъгъла на наблюдение. Тринайсетата луна се намираше точно отвъд най-външния пръстен. Движеше се по орбита на няколко градуса над и под тяхната равнина и сигурно щеше да е впечатляваща гледка, ако имаше светлина, Гледан от станцията, газовият гигант като че не помръдваше от мястото си на половината път сред небето над редицата малки хълмове. Мрачно, потискащо присъствие, като червено петно сред звездите.

Оставих „Бел-Мари“ на орбита и се спуснахме със совалката.

Луната беше осеяна с множество кратери на север и по протежение на екватора, а в южната част имаше равнини, възвишения и каньони. Имаше и няколко планински вериги с високи голи гранитни върхове. Куполите бяха разположени на средата между екватора и северния полюс, на сравнително равна повърхност. Антените бяха на запад, на изток се издигаха планини. Гъсенична наземна машина беше оставена в средата на комплекса.

Куполите изглеждаха в добро състояние. Алекс ги оглеждаше доволно. Виждаха се и шест от луните. Бяха бледи, призрачни, с едва доловими очертания в мъждивата светлина на централната звезда. Ако не знаеш, че са там, може и да не ги забележиш.

Приземихме се, изключих двигателите и бавно преместих лоста за гравитацията. Алекс бе нетърпелив, смяташе, че страдам от излишък от женска предпазливост. Винаги е готов да потегли — „Да вървим, нямаме цял ден“. Но пък, от друга страна, не обича неприятните изненади. А моята работа е да ги предотвратявам. Преди години пропаднахме през дъното на кратер в кухня и той не пропуска да ми го напомни.

Този път всичко изглеждаше наред. Алекс се хилеше доволно и се взираше през илюминатора, наслаждавайки се на момента. Когато отидеш на място, напуснато от векове, дори хилядолетия, никога не знаеш какво ще откриеш. Можеш да се натъкнеш на смъртоносни капани. Подовете могат да се срутят, стените да поддадат. В една космическа станция въздушното налягане се беше покачило дотолкова, че когато екипът от Службата за проучване се опита да влезе, тя избухна.

Това, на което винаги се надяваш, е отворен люк и карта на съоръжението. Като онази, която намериха на Ляутей.

Освободих колана и зачаках Алекс. Най-накрая той пое дълбоко дъх, разкопча ремъците, изправи се и си сложи кислородните бутилки. Направихме проверка на радиостанциите и костюмите си, след това декомпресирах и отворих люка.

Слязохме по стълбата на повърхността. Земята беше ронлива. Пясък с железни примеси. Имаше хиляди следи от стъпки и от превозни средства. Недокоснати от времето.

— Последните стъпки навън, може би?

— Не бих се учудила — отвърнах. Повече ме интересуваше гледката. Над планините надничаха две от луните ги се виждаше част от пръстените.

— Нещо не е наред — каза Алекс.

— Какво? — Куполите бяха мрачни и тихи. Нищо не се движеше из равнината, която се простираше до южния хоризонт. Нищо необичайно в небето.

В тъмното не можех да видя лицето на Алекс зад визъора, но той сякаш гледаше към най-близкия купол. Не, всъщност към една от другите постройките — най-северната и най-голямата.

Имаше отворена врата.

Е, не точно отворена — някой беше изрязал отвор в люка. Сигурно щяхме да го забележим при спускането, ако бяхме внимавали повече.

Алекс замърмори ядно и се устреми натам, а аз го последвах.

— Внимавай с гравитацията — извиках, когато той залитна.

— Проклети крадци! — изсъска Алекс и започна да бълва проклетия. — Как е възможно?

Не беше за вярване, че някой ни е изпреварил, защото артефакти от Гидеон V никога не се бяха появявали на пазара. А и нямаше исторически сведения, че базата е била открита.

— Трябва да е станало скоро — отбелязах.

— Имаш предвид вчера? — попита той.

— Може би не са знаели на какво са попаднали. Просто са проникнали, разгледали са и са си тръгнали.

— Възможно е. Може да е станало преди векове, когато хората все още са помнели това място.

Надявах се да е прав.

Обикновено, когато археолозите намираха претършувано съоръжение, се оказваше, че ограбването е станало най-много няколко века след изоставянето му. След това хората напълно забравяха за подобни обекти. Понякога се чудя колко ли кораба плават в мрака, след като двигателите им са отказали и постепенно са били изтрети от записите.

Трябва да спомена, че ние не сме археолози. Ние сме хора на бизнеса, снабдяваме колекционерите със стока и понякога, както в този случай, търсим оригинални източници. Преди няколко мига това място

изглеждаше като златна мина. Но сега... Алекс затаи дъх, докато се приближавахме към отвора.

Горелката, с която бяха изрязали люка, беше захвърлена наблизко и по нея почти нямаше прах.

— Станало е скоро — каза Алекс.

Трябва да призная, че той не е особено уравновесен. Вкъщи и сред хора е самата любезност и въздържаност, но на места като тази пуста луна понякога успявам да видя бушуването на истинските му чувства. Той се вгледа в падналата врата, взе къс скала и ядно го запрати нанякъде. Чувствах се като ученик в кабинета на директора.

— Вероятно вината е моя — казах.

Вътрешният люк също беше отворен. Отвъд него бе пълен мрак.

Алекс се обърна към мен. Не можех да видя изражението му, но не беше трудно да си го представя.

— Какво имаш предвид? — попита той.

— Ами казах на Уинди. — Уинди беше директор на отдела за връзки с обществеността на Службата за проучвания и стара приятелка.

Алекс не беше много по-висок от мен, но в този миг сякаш се извиси отгоре ми с цяла глава.

— Уинди не би казала нищо.

— Знам.

— Съобщила си го по необезопасена връзка?

— Да.

Той въздъхна.

— Чейс, как можа?

— Не знам. — Опитвах се да не хленча. — Не мислех, че ще има проблем. Говорихме за други неща и то просто изникна.

— Не можа да се удържиш?

— Не можах.

Натисна с крак люка, но той не поддаде.

— Е, вече нищо не може да се направи.

Изправих рамене. „Застреляй ме, ако ще се почувстваш по-добре.“

— Няма да се повтори.

— Нищо де, да проверим какво е останало.

И тръгна напред.

Куполите бяха свързани с тунели. Стълбища водеха до подземни помещения. Тези места винаги са някак призрачни, осветявани само от лампите, закачени за китките ни. Сенките се гонят пред очите ти и винаги имаш усещането, че нещо се движи на ръба на полезрението ти. Спомням си, че четох как Касмир Колчевски бил нападател на такова място от охранителен робот, който неволно активирал.

Вандалите бяха действали безжалостно.

Минахме през операционните отсеци, гимнастическия салон и жилищните помещения. През кухня и трапезария. Навсякъде чекмеджетата бяха извадени, а съдържанието им — изсипано. Кабинетите бяха отворени с горелка, хранилицата бяха разбити. Мястото беше опустошено. Не беше останало почти нищо, което да става за продан. Стъпвахме внимателно покрай счупени стъкла, информационни дискове и преобърнати маси. Част от облеклата оцеляват учудващо дълго във вакуум. Но открихме само няколко дрехи, повечето станали жертва на химикалите, вложени в тъканта. Или пък бяха твърде обикновени, за да представляват интерес за някого. Един пуловер има стойност само ако е бил носен от легендарен генерал или гениален драматург, но работните униформи с раменна нашивка или напечатано обозначение над горен джоб — БАЗА „ГИДЕОН“, или нещо подобно, струват доста. Открихме само една, но разпокъсана. Надписът, разбира се на целиански, обграждаше висок и остър връх.

— Емблемата на станцията — обясни Алекс.

Вандалите бяха отнесли и електронното оборудване от контролния център. Бяха разкъсали панелите, за да достигнат до него. Явно бяха търсили части с обозначенията на базата. Всичко останало бе просто изтръгнато и захвърлено на пода.

Алекс беше бесен, когато приключихме огледа. В останалите три купола и в подземната мрежа положението бе същото. Имаше само едно изключение в царящия хаос. Открихме стая, в която имаше проектори, четящи устройства и информационни кристали, изчерпали енергията си дълго преди да изтекат шестте века, които ни деляха от онова време. В единия ъгъл имаше счупен съд и малко лед, а в друг беше захвърлен разкъсан килим. В центъра на стаята стоеше малка масичка, върху която беше разтворена книга.

— Поне няма да е пълен провал. Това ще ни донесе някакви пари  
— казах аз и отидох да я огледам.

А може би нямаше.

Беше миналогодишното издание на „Наръчник на антикваря“.

— Изглежда, вандалът е знаел, че ще дойдем — заяви Алекс —  
Казва ни „здрасти“.

## 2

*Казах му, че е идиот. Обясних му, че предлага на търг нашата история, като я превръща в дрънкулки и ги дава на хора, които си нямат представа кой е бил Майк Естър. И че когато стигне до края, когато и последният кристал бъде взет от музеите и продаден на бижутерите, няма да ни остане нищо от създателите на нашия свят. Той се усмихна, поклати глава и за миг си помислих, че е изгубил гласа си.*

*— Стари приятелю — каза, — те отдавна са продадени.*

Харас Кора, „Хрониките на Бинаква“, 4417 година по земния календар

Уинета Яшевик беше археологическата ни свръзка в Службата за проучвания. Беше началник на отдела за връзки с обществеността. Уинди беше единственият човек, на когото бях разкрила нашата цел, но знаех, че тя никога не би предала информацията на някой от конкурентите на Алекс. Беше истинска вярваща. Според нея ние превръщаме реликвите в екзотични украшения и ги продавахме на частни купувачи. Смяташе това за безчестие и винаги, без да го казва направо, успяваше да ме накара да се почувствам етично непригодна. Бях нещо като изгубената овца — покварена от лъжливата суета на света, забравила пътя към дома.

За нея беше лесно да ме съди. Беше родена в богатство и не знаеше какво е нищета. Но това е друг въпрос.

Когато застанах пред кабинета ѝ в комплекса на Службата за проучвания, на втория етаж на сградата „Колман“, тя засия, махна ми да вляза и затвори вратата.

— Върна се по-бързо, отколкото очаквах. Открихте ли мястото?



— Там беше — отговорих. — Точно както каза Алекс. Но някой беше пристигнал преди нас и беше проникнал вътре.

Тя въздъхна.

— Навсякъде крадци. Е, както и да е. Поздравления. Сега вече знаеш как се чувстваме ние, когато вие с Алекс попаднете на някое находище. — Тя млъкна, усмихна се, сякаш да ми покаже, че не желае да нарани чувствата ми, а се шегува, нали се сещам. — Успяхте ли да откъмнете нещо оттам?

Не обърнах внимание на фразеологията и отговорих:

— Не, беше почистено.

Затвори очи и сви устни, но не каза нищо. Уинди беше висока, тъмна и влагаше страст в нещата, в които вярваше. Никакви половинчати мерки. Мен ме търпеше, защото нямаше сили да захвърли приятелство, което датираше от времето, когато и двете си играехме с кукли.

— Някакви идеи кои са били?

— Не. Но е станало наскоро. През последната година. Може би през последните няколко дни.

Кабинетът ѝ беше голям. По стените имаше снимки от мисии, както и най-различни награди — служител на годината; наградата „Харбисън“ за изключителна служба; благодарствена грамота от Обединените защитници за приноса ѝ към тяхната програма „Играчки за деца“. И доста снимки от разкопки.

— Е — въздъхна тя, — съжалявам да го чуя.

— Уинди, опитваме се да разберем как е станало. — Поех дълбоко дъх. — Не го тълкувай превратно, но ти си единственият човек, който знаеше къде отиваме.

— Чейс — отвърна ми тя с равен тон. — Каза ми да си мълча и аз го направих. Освен това знаеш, че никога не бих помогнала на някого от тези вандали.

— Наясно сме, но се чудехме дали информацията не е изтекла по някакъв начин. Може някой в Службата да е научил.

— Не. Сигурна съм. Не съм казала на никого.

Но след като помисли, добави:

— Освен на Луи. — Това беше Луис Понцио, директорът.

— Добре, тогава излиза, че някой ни е подслушал.

— Може би. — Изглежда й стана неловко. — Чейс, и двете знаем, че директорът не управлява най-изрядното място на планетата.

Всъщност лично аз не се наемах да го твърдя.

— Не знам дали в това е проблемът. Съжалявам. Не трябваше да му казвам нищо.

— Всичко е наред. Вероятно е била комуникационната система.

— Както и да е. Слушай, Чейс...

— Да?

— Не бих желала да останеш с усещането, че не можеш да споделяш с мен.

— Знам. Не се притеснявай.

— Следващия път...

— Знам.

Фен Редфийлд, стар приятел на Алекс от полицията, беше във вилата, когато се върнах. Алекс му беше казал какво е станало. Не беше официално оплакване, разбира се. Такова не можеше да се направи.

— Но има възможност някой да е подслушвал.

— Ще ми се да можех да помогна — каза той. — Хора, просто трябва да сте по-внимателни какво говорите по необезопасена връзка.

Фен беше нисък, набит, ходеща бъчва със зелени очи и дълбок басов глас. Никога не се беше женил, обичаше да купонясва и редовно играеше карти в малка група заедно с Алекс.

— Не е ли незаконно да се подслушва? — попитах.

— Всъщност не — отвърна той. — Подобен закон би бил неприложим.

Сетне направи гримаса, за да покаже, че мисли по въпроса.

— Но е незаконно да притежаваш оборудване, което го позволява. Мога да поразпитам, но това, което трябва да направиш, Алекс, е да инсталираш заглушаваща система.

Звучеше добре, но не беше особено практично, когато се опитваш да привлечеш обаждания от нови клиенти. Фен ни увери, че ще ни уведоми, ако научи нещо, което означаваше всъщност, че трябва да се оправяме сами.

Обядвахме, преди да се върнем в офиса. Алекс много обича да обядва. Смята, че добрият обяд е смисълът на живота. Така че спряхме в „Парамаунт хаус“ и докато похапвахме сандвичи с картофена салата, решихме, че ще използваме криптосистема, която да обезопаси обажданията между Алекс и мен и между офиса и по-големите ни клиенти. И до Уинди.

Въпреки че не успя да спечели от Гидеон V, „Рейнбоу“ просперираше. Алекс имаше много пари. Голяма част от тях дойдоха благодарение на статуса му на знаменитост, придобит от мисиите „Тенандром“ и „Поларис“. Но и преди тях си бе заможен. Беше добър бизнесмен и всички му вярваха. Ако притежавате артефакт, който искате да оцените, можете да го занесете на Алекс и да получите искрено мнение. В нашия бизнес репутацията е всичко. Добавете вродената му честност към факта, че знае поне колкото всеки от конкурентите, и гения му във връзките с обществеността и ще получите формулата за доходоносна дейност.

Представителството на „Рейнбоу“ заема първия етаж на къщата му — стара провинциална вила, която някога била използвана за странноприемница за ловци и туристи, преди цивилизацията — или развитието — да сложи край на това. Според традиционната история Джордж Шейл и екипът му се приземили аварийно в околността — първото кацане на Римуей. Алекс, който беше израснал тук, твърдеше, че е търсил следи от събитието. След няколко хиляди години, естествено, едва ли щеше да се е запазило нещо, дори да се приемеше, че мястото е същото. Но това беше накарало младия Алекс да се заинтересува от история и особено от онази ѝ част, която включваше копаене и извличане на артефакти. Останки. Парчета от друго време.

Аз съм неговият пилот, нещо като управител и единствен служител. Длъжността ми е изпълнителен асистент. Можех да се нарека както си поискам, включително и началник-операции.

Върнахме се от целианската база в средата на зимата. Известихме клиентите си, че сме си у дома, и направихме обещаващи запитвания за нови артефакти. Не — всъщност цял следобед обяснявах, че не сме донесли нищо. Бяхме претърпели фиаско.

Беше един от онези оловносиви дни, които предшестват неизбежния сняг. Вятърът духаше от север и буквално виеше срещу къщата. Все още бях затрупана с работа, когато Алекс слезе от апартамента на горния етаж. Носеше дебел сив пуловер и черни панталони.

Среден на ръст е и всъщност всичко у него е средно. Изобщо не може да се нарече внушителен, докато светлината не изгрее в тъмнокафявите му очи. Веднъж казах някъде, че не се интересува от антиките заради самите тях, а ги цени само като източник на доходи. Той беше видял този коментар и силно се възмути. И тук ще призная, че може би бях сгрешила. Все още беше ядосан заради онова, което наричаше „оплячкосването на Гидеон V“. И осъзнах, че това не е просто недоволство, че някой ни е изпреварил.

— Открих ги — съобщи ми той.

— Кое, Алекс?

— Артефактите.

— Целианските предмети?

— Да.

— Появили са се на панаира?

Той кимна.

— Предлагат се за продажба от „Блу Муун Акшън“.

Той повика обявата и разгледахме невероятна колекция от чинии, чаши, пуловери, работни униформи — всички с целианския знак за Гидеон V. Имаше и електронно оборудване.

„Този магнитен съединител, гласеше рекламата, ще придаде елегантност на дневната ви.“ Съединителят беше означен с производител и дата на производство отпреди седем века.

Алекс накара Джейкъб да се свърже с „Блу Муун“ и ме повика.

— Искам да чуеш какво ще кажат.

Преместих се близо до лавицата с книгите, за да не ме видят. Обади се изкуствен интелект.

— Бих искал да говоря с шефа — заяви Алекс.

— Това е госпожица Голдкрес. За кого да ѝ предам?

— Александър Бенедикт.

— Изчакайте момент, моля.

Руса жена на моята възраст се появи на екрана. Бяла блуза, сини панталони, златни обици и гривна. Усмихна се приветливо и каза:

— Здравейте, господин Бенедикт. Какво мога да направя за вас?

— Продавате някакви целиански артефакти.

До нея се появи кресло и тя седна:

— Точно така. Търгът още не е приключил. Всъщност ще е отворен до другата седмица. — Поколеба се. — Кой от предметите ви интересуват?

— Госпожице Голдкрес, може ли да попитам как се сдобихте с артефактите?

— Съжалявам, но не мога да ви дам такава информация. Уверявам ви обаче, че всички имат сертификати за автентичност.

— Защо не можете да ми кажете?

— Собственикът желае да остане анонимен.

— И вие сте просто посредник?

— Точно така. — Взираха се един в друг — тя в креслото си, а Алекс прав, облегнат на бюрото ми. — Между другото, каталогът показва само част от всичко налично. Ако се интересувате, целият инвентар от целиански антики ще бъде изложен на Антикварния събор този уикенд. В Пармеле.

— Чудесно — рече Алекс. — А дали бихте се свързали с него?

— С кого?

— Със собственика.

— Съжалявам, господин Бенедикт, но не мога. Би било неетично. Алекс небрежно измъкна трансферна карта и я сложи на бюрото.

— Ще съм ви изключително благодарен.

— Сигурна съм. И бих ви помогнала, ако можех.

Алекс се усмихна.

— Хубаво е, че все още има професионалисти в бизнеса.

— Благодаря — каза тя.

— Мога ли да ви помоля да му предадете съобщение от мен?

— Разбира се.

— Помолете го да ми се обади.

— Ще се погрижа за това.

Тя се изключи, а той изсумтя раздражено и промърмори:

— Пълна загуба на време. Можеш да се обзаложиш, че няма да чуем нито дума от него.

Прегледах информацията за Антикварния събор.

— Болтън е почетният гост тази година — уведомих го. Оли Болтън оглавяваше повече от половин век „Болтън, Брадърс“ — фирма за историческо възстановяване. — На събора ще има няколко изложби.

— Беше на два часа път с влак.

— Запази билети — каза Алекс. — Никога не се знае кой може да се появи на такива места.

Съборът щеше да се проведе в „Медалиън Гардънс“ — сред остъклени помещения и проходи и стотици разцъфнали растения. Пристигнахме късно следобед, малко след откриването на изложбата. Тя включваше колекция „Рилби“, която щеше да бъде преместена в университетския музей, и няколко образци от древна, поне на три хиляди години, електроника от „Таратино“ — първия кораб с човешки екипаж, излязъл извън пределите на галактиката. И, разбира се, целианските артефакти.

Преживяването беше мъчително, като се имаше предвид, че те можеха — и трябваше — да бъдат наши. В добавка към експонатите, включени в каталога, имаше музикални инструменти, шахматни дъски, сламени изделия, лампа и три снимки в рамки (изключително запазени) с екрани в основата. Едната беше на жена, другата на възрастен мъж, а третата на две малки деца — момче и момиче. Името на момчето беше Джайл. Не се знаеше нищо за останалите.

Госпожица Голдкрес беше там и беше също толкова необщителна, колкото и по линка. След кратък и несъдържателен разговор Алекс попита дали собственикът на предметите присъства на изложбата. Тя заяви, че няма никаква представа, и ми се усмихна любезно, като да ми внуши, че ще ми е много благодарна, ако накарам Алекс да не ѝ губи времето.

— Предадохте ли съобщението ми? — настоя той.

Стояхме до целианските експонати и тя не откъсваше поглед от тях.

— Да, предадох го.

— Какво каза той?

— Оставих го на неговия изкуствен интелект.

Отдалечихме се и Алекс ми прошепна:

— Искате ли да я удуша.

Присъстваха търговци на антики, неколцина учени и съвсем малко журналисти. В седем се събрахме в „Айлънд Рум“ за банкет.

Имаше приблизително четиристотин души.

Гостите на нашата маса бяха впечатлени, че са сътрапезници на самия Алекс Бенедикт. Бяха нетърпеливи да чуят подробности за набезите му и Алекс, който се наслаждаваше на всяка секунда внимание, с удоволствие им ги поднесе. Той е почтен човек и обикновено не се възгордява, но му е изключително приятно хората да му казват колко добре се е справил и колко забележителен е приносът му. Изчервяваше се и се опитваше да ми припише част от заслугите, но те не му вярваха. Явно се смяташе за благоприлично скромен. Скромността, беше ми казал веднъж, е отличителният белег на величието.

Когато свършихме с вечерята, церемониалмайсторът се изправи, за да вдигне няколко тоста. Покойният Майло Рилби, чиято безценна колекция бе дарена от неговия брат, беше представен от младата си племенница. Вдигнахме на здравица и за пълномощника на университетския музей. И за председателя на Антикварния събор, който се оттегляше в пенсия след седем години служба.

Последваха някои формалности и накрая дойде ред на гостуващия говорител, Оливър Болтън — изпълнителен директор на „Болтън Брадърс“ и изключително известна личност. Странното в „Болтън Брадърс“ беше, че нямаше никакви братя. Нямаше дори сестри. Болтън беше основал компанията, така че не беше наследена. Казваха, че съжалявал, задето няма нито братя, нито сестри, и името на корпорацията било признание на това чувство на загуба. Нямах абсолютно никаква идея какво има предвид.

Беше висок посивяващ мъж с величествена осанка — от хората, на които другите се възхищават и инстинктивно правят място. От него щеше да излезе добър политик.

— Благодаря ти, Бен, благодаря ти — каза той, след като церемониалмайсторът държа похвално слово, дълго пет минути. Излизаше, че Оли Болтън е отговорен за възстановяването на значими части от Изгубените векове, което бе накарало историците да преосмислят заключенията си за Смутните времена, както и за редица други постижения.

Той обрисова накратко някои от славните си преживявания, като щедро разпредели заслугите между сътрудниците си. После разказа колко неприятно било на Аракон, когато работниците се прибирали у дома и взимали стълбите със себе си, и той оставал затворен в гробниците през нощта. И за нощта му в затвора на Бакудай, където бил обвинен в ограбване на гробници.

— Технически погледнато, бяха прави. Но ако оставите нещата на властите, и онзи кристален басейн там, който сега ще отиде в музея, щеше все още да е заровен в пустинята.

Още аплодисменти.

Беше ту гневен, ту поетичен.

— Имаме петнайсет хиляди години история — по-голямата част от тях в среда, запазваща всичко. Следите на първия човек, стъпил на земната луна, са още там. Знам, че всички споделяме една и съща страст към миналото и реликвите, устояли на вековете. Очакват ни още тъмни места, забравени от всички. За мен е чест да бъда сред вас тази вечер.

Прошепнах на Алекс:

— Защо не приличаш повече на него?

— Ако предпочиташ да работиш с Болтън, мога да го уредя.

— Колко плаща?

— Какво значение има? Той е много по-достоеен за уважение от мен.

Бях изненадана. Въпреки че се шегуваше, беше засегнат.

— При теб ми харесва — отговорих.

Алекс се извърна и му трябваха няколко секунди, за да ме погледне отново.

— Извинявай — каза накрая.

Болтън продължаваше да говори:

— Винаги е привилегия да се говори с търговците на антики от Андикуар. А разбирам, че имаме гости от различни части на планетата и дори неколцина от други светове. — Трябваше му минута да открие с поглед хората от Спинърс и от Земята — От родния свят. (Аплодисменти.) Където всичко е започнало. (Още аплодисменти.)

Очаквах, че ще говори най-вече за себе си, но не беше толкова глупав. Вместо това описа работата, която „всички вършим“, и ползите от нея.



— Петнайсет хиляди години са доста време. Като добавите войните, въстанията, тъмните векове и социалните катастрофи, нещата започват да се загубват. Неща, които никога не трябва да забравяме. Като жените от Филипино, които в една вече забравена война предизвикали вражеските войници да дадат храна и вода на собствените им мъже по време на Марша на смъртта. А виждам, че някои от вас са чували за Марша на смъртта. Но се чудя колко ли щяхме да знаем, ако не бяха трудовете на Мариам Клефнър, която стои там в дъното. — Махна й. — Здравей, Мариам.

Болтън изтъкна още няколко постижения на различни личности.

— Историците вършат черната работа — продължи той. — Техният принос не е достатъчно оценен. А има и хора Като Лазаръс Колт — началник на департамента по археология в тукашния университет. Без Лазаръс и неговия екип все още нямаше да знаем дали Минданите или Кажа Луан са реални, или са просто мит. Процъфтяваща цивилизация в продължение на хилядолетия, но все пак някак западнала и забравена почти напълно. Почти. — Вече владееше вниманието на публиката. Замълча, усмихна се и поклати глава. — Но ето ви пример за това какъв е приносът на онези, които издирват и продават антики. Говорих с Лазаръс по-рано тази вечер. Той пръв би ви казал, че Минданите никога нямаше да бъдат открити, никой дори не би тръгнал да ги търси, ако Хауърд Чандис не беше намерил съд за вино при разкопки на един хълм. Хауърд, разбира се, е един от нас. — Той погледна вляво от себе си. — Стани, Хауърд. Нека всички те видят.

Хауърд стана и залата гръмна от аплодисменти.

Болтън говори още двацет минути. Завърши многословно, като спомена, че друга приятна страна на професията му е компанията, която трябва да поддържа.

— Благодаря ви много.

И се поклони, готов да се оттегли.

Изправи се дребен мъж с черна коса и заядлива физиономия и в залата се понесе тих ропот.

Ръкоплясканията стихнаха. Болтън и ниският мъж се взираха един в друг.

Някой близо до дребосъка се опита да го накара да си седне, но той се възпротиви и остана невъзмутим. Болтън се усмихна приветливо и попита:

— Имате ли въпроси, професор Колчевски?

Касмир Колчевски, почти легендарният археолог, нападнат от охранителен робот.

— Имам.

Алекс се пресегна към чашата си с вино и каза:

— Това ще е интересно.

— Защо? Какво става?

— Той не одобрява нашия занаят и най-вече онези от нас, които провеждат разкопки.

— Приписвате си заслуги за доста неща — поде Колчевски. Нямаше ораторската дарба на Болтън, но това, което липсваше на гласа му като тембър, се компенсираше от вложената страст. Обърна се, за да обхване с поглед публиката. Имаше сбръчкано и обветрено лице и издължена челюст. Очите му блестяха от гняв. — Предполагам, че вече нищо не трябва да ме изненадва, но ето ме тук, стоя и ви слушам как отдавате почести на този крадец, на този вандал. Той се изправя пред вас и говори, сякаш е почтен човек. Сякаш допринася с нещо. Вие му ръкопляскате, защото той ви казва неща, които ви се иска да вярвате за себе си. — Обърна се към Болтън. — Ще ви кажа с какво допринасяте.

Видях раздвижване покрай вратите. Хората от охраната си запроправяха път между масите към Колчевски.

— Опустошили сте безброй места из Конфедерацията и отвъд нейните граници. И дори да не сте го направили лично, сте го сторили чрез посредник. Направили сте го, като сте подкрепили... — Някой го сграбчи и започна да го дърпа от масата. — Пуснете ме! — закрещя той.

Висока жена от охраната се появи зад него с още двама. Говореше му нещо.

— Не — извика той. — Определено не можем да си позволим това, нали? Не е хубаво да се изтъква истината.

Продължи да се бори. Пристигнаха подкрепления. Някой от масата започна да се бие с единия от охранителите. Друг се свлече на пода. А в това време Колчевски, притиснал ръце към гърдите си, ревеше:

— Ще си тръгна сам, но това е свърталище на крадци. Нищо повече.

Охранителите го завлачиха към изхода, а той продължи да се съпротивлява. Не можех да не му се възхитя.

Няколко минути след като го изведоха, чухме гласове отвън. Болтън не мръдна от мястото си на подиума през цялото време. Когато всичко утихна, приглади сакото си и се усмихна на публиката.

— Всичко е част от шоуто, приятели. Почакайте да видите какво следва.

Може да се каже, че вечерното настроение беше потиснато. Смесихме се с гостите, а когато официалните церемонии приключиха, посетихме няколко от коктейлите. Алекс беше сигурен, че клиентът на Голдкрес трябва да е наоколо.

— Няма начин да пропусне това.

— Но как ще го откриеш? — попитах.

— Той ни познава, Чейс. Надявах се, че сам ще се издаде, може би ще прояви малко прекален интерес към нас. Може би ще ни гледа внимателно, докато говорим с агента му.

— И забеляза ли някого?

— Видях доста хора да ни наблюдават — каза той. — Но гледаха най-вече теб.

Последните му думи явно се отнасяха до вишневочервената ми вечерна рокля, която беше малко по-дръзка от дрехите, които носех обикновено.

Но дори да бе там, непознатият ни беше избегнал. В края на вечерта се върнахме в хотела с празни ръце.

Спах до късно. Влязох в офиса малко преди обяд и Джейкъб ми показа списък с обаяданията. Сред тях имаше непознато име.

— Местна жена — обясни той. — Иска оценка.

Когато става въпрос за антики, истинските колекционери предпочитат да се заемат лично, особено ако смятат, че притежават потенциално ценен артефакт. Въсъщност, когато става въпрос за подобни стоки, Алекс отказва да прави оценка от разстояние. Но повечето от нещата, които ни се показват, са с минимална стойност и няма нужда да се разглеждат отблизо, за да се установи това.

Получаваме много обаядания направо от улицата. Обикновено от хора, купили нещо при разпродажба в някакво имение или получили

наследство. Проверяваха дали придобивката им не струва повече, отколкото им е казано. Когато го правят с убеждението, че няма какво да загубят, се обаждат на нас. Поглеждам предмета и давам оценката си. Дипломатично, разбира се. Истината е, че не съм експерт в областта на антиките, но веднага разпознавам боклуците. Ако не съм сигурна, прехвърлям разговора на Алекс.

Деветдесет и девет процента от уличните обаждания са чиста загуба на време. Това е приблизителна оценка. Така че, когато няколко часа по-късно се обадох на въпросната дама и образът ѝ изплува в офиса, първата ми мисъл беше да погледна набързо предложеното от нея и да я отпратя.

Беше слаба руса жена, нервна, не особено добре облечена и избягваше да ме гледа в очите. Носеше златисти панталони, които щяха да стоят по-добре на някой с по-слаби бедра. Поомачкана бяла блуза се разтваряше на врата ѝ и би разкрила голяма част от бюста ѝ, ако имаше такъв. Беше с ослепително червено шалче, а усмивката ѝ бе едновременно агресивна и срамежлива. Седеше на ухабен диван „Спрингфийлд“, от онези, които получаваш безплатно, ако си купиш две кресла.

Поздравихме се и тя се представи.

— Аз съм Ейми Колмър. Имам нещо, което бих искала да погледнете. Чудех се дали е ценна.

Тя се пресегна извън картината на екрана и взе чаша, която вдигна към светлината.

Чашата бе декоративна, сувенир. Беше сива. На едната ѝ страна бе отпечатан бяло-зелен орел, но в него имаше нещо странно — летеше с разперени криле, а клюнът му бе отворен като за нападение. Прекалено драматично. Може и да е била популярна през миналия век. Под орела имаше малък флаг, а над него пишеше нещо. Надписът беше твърде дребен, за да мога да го разчета, но забелязах, че не е на стандартния език.

Жената обърна чашата, за да видя и другата страна. На нея бе изобразено оградено с пръстен кълбо с надписи отгоре и отдолу. Отново на непознатия език.

— Какво мислите? — попита тя.

— Какъв е езикът, Ейми? Имате ли представа?

— Абсолютно никаква.

— А знаете ли какво е това?

Тя ме погледна озадачено.

— Чаша.

— Имам предвид — откъде е дошла.

— Подарък е от приятеля ми.

— Вашият приятел?

— Бивш приятел. — Очите ѝ се присвиха и предположих, че раздялата не е била от приятните. Тя се опитваше да обърне малкото, което беше останало от тази връзка, в пари. — Видя ме да ѝ се любувам един ден и ми каза, че мога да я задържа.

— Браво на него — отвърнах.

— Хареса ми орелът. — Вгледа се в него. — Даде ми я в нощта, преди да се разделим. Предполагам, че е било нещо като утешителна награда.

— Може би.

— Чашата струва повече от него. — Усмихна се — една от онези усмивки, които разкриват, че няма да е особено наскърбена, ако приятелят ѝ падне от някой мост.

— Къде я е намерил?

— Винаги я е имал.

Разбрах, че няма да науча повече. Изкуших се да ѝ кажа, че според мен чашата не струва нищо, но „Рейнбоу“ има етичен кодекс, който ме задължава да съм сигурна, преди да отговарям. Обърнах се към нашия изкуствен интелект.

— Джейкъб, какъв е езикът?

— Търся — отговори той.

Нямаше нищо впечатляващо около чашата, нищо, с което да изпъква, като се изключеха странните символи. Но съм виждала доста странни надписи през дългите години в „Рейнбоу“ и, повярвайте ми, те невинаги означават нещо.

Джейкъб издаде звук като от прокашляне. Това означаваше, че е учуден. Сигурна съм, че щеше да се появи лично, ако Ейми Колмър не беше на линия.

— Английски е — отговори.

— Сигурен ли си?

— Разбира се.

— Четвъртото хилядолетие? — предположих.

— Третото. Никой не е говорил английски през четвъртото.

Ейми се размърда. Явно не беше очаквала да чуе добри новини от мен, но беше подслушала достатъчно, за да се събудят надеждите ѝ. Погледна чашата, после мен и после пак чашата.

— Това нещо е на девет хиляди години?

— Вероятно не. Надписът е на древен език, но това не означава, че...

— Не е за вярване, че е толкова запазена.

— Ейми, защо не донесеш чашата тук? Нека я погледнем по-отблизо.

Истината е, че Джейкъб може да ни даде всички физически подробности от разстояние. Но Алекс настоява, че компютърно генерираната репродукция не е като да държиш самия предмет в ръка. Обича да намеква, че има духовно измерение в това, което прави, макар че ако го попитате направо, ще ви каже, че това са пълни глупости, но все пак има аспекти на предметите, които компютрите са неспособни да уловят. Не го карайте да даде пример.

Затова уговорих среща с Ейми Колмър за следобеда. Тя дойде порано. Алекс слезе и я покани лично в офиса. Любопитството му беше запалено.

Честно казано, жената не ме интересуваше особено. По мрежата бях доловила очакването ѝ, че ще се опитам да я измамя. На живо тя възприе друг подход — играеше безпомощна сексапилна жена. Предполагам, че присъствието на Алекс я накара да постъпи така. Суетеше се, превземаше се и гледаше смутено към пода. „Бедната аз, животът е труден, но може би най-накрая имам късмет и ще ви бъда много благодарна за всяка подкрепа, която ми окажете“. Ако смяташе, че „Рейнбоу“ ще намали комисионата си в резултат на нейните усилия, значи не познаваше Алекс.

Беше увила чашата в мек ленен плат и я носеше в найлонова торба. Когато всички седнахме, тя отвори торбата, разви плата и постави чашата пред Алекс.

Той я огледа внимателно. Хапеше устни, правеше гримаси и накрая я сложи пред големия четец на Джейкъб.

— Какво ще ни кажеш, Джейкъб?

Лампичката в горната част на четеца примигна. Придоби кехлибарен оттенък. Стана червена. Потъмня, а после заблестя ярко. Общо взето, мина през целия спектър. Процесът отне около две минути.

— Предметът е направен от...

— Джейкъб — прекъсна го Алекс. — Колко стара е?

— Бих казал, че предметът е създаден през третото хилядолетие. Най-добрата оценка е 2600 година по земния календар. Възможна грешка — плюс, минус двеста години.

— Какво гласи надписът?

— На флага пише: „Пристигането на Новия свят“. А знаците от другата страна са обозначения: МФР 171. Има още една дума, за която не съм сигурен.

— Да не би да е от някакъв офис?

— Буквите вероятно означават „Междувъзвезден флотски регистър“.

— От кораб ли е? — попитах.

— О, да. Не мисля, че може да има съмнение в това.

Ейми дръпна ръката ми.

— Колко струва?

Алекс призова към търпение.

— Джейкъб, другата дума е вероятно името на кораба, нали?

— Мисля, че е така. Превежда се като „търсач“. Или „изследовател“. Нещо подобно.

Лампичките угаснаха. Алекс вдигна внимателно чашата и я сложи на бюрото. Погледна я през увеличителната система и каза:

— В сравнително добро състояние е.

Ейми вече едва се удържаше.

— Слава Богу. Имах нужда нещо да излезе.

Алекс се усмихна. Тя вече си мислеше какво ще си купи.

— Как може да е толкова стара? — попита посетителката ни. — Моите завеси са нови, а вече са започнали да се разпадат.

— Керамична е — обясни Алекс. — Керамиката издържа доста време.

Извади мек плат и внимателно обтри чашата.

Жената отново попита колко ще платим.

Лицето на Алекс придоби изражението, което той винаги използваше, когато не желаше да отговори направо на даден въпрос.

— Обикновено не сме купувачи — рече. — Ще направим малко проучване. После ще видим ситуацията на пазара. Но съм сигурен, че ако си търпелива, ще получиш доста сносна цена.

— Неколкостотин?

Алекс се усмихна бащински и кимна.

— Не бих се изненадал.

Тя плесна с ръце.

— Чудесно. — Погледна ме за миг, после пак се обърна към Алекс. — Какво трябва да направя сега?

— Не е необходимо да правиш нищо. Да караме стъпка по стъпка. Първо да разберем с какво точно разполагаме.

— Добре.

— Имаш ли доказателство за собственост?

Изражението ѝ се промени. Устните ѝ се разтвориха и усмивката ѝ угасна.

— Подарък ми е.

— От бившия ти приятел.

— Да. Но вече е моя.

Алекс кимна.

— Добре, но ще трябва да добавим документ, който установява това. За да се удостовери, че имаш право да извършиш продажбата.

— Няма проблем. — Изглеждаше неуверена.

— Защо не оставиш чашата при нас? Ще видим какво още можем да разберем и ще ти се обадим.

— Какво мислиш? — попитах Алекс, когато тя си отиде.

Изглеждаше доволен.

— Девет хиляди години? Някой ще се радва да плати огромна сума, за да сложи тази чаша над камината си.

— Мислиш ли, че наистина е от кораб?

Той отново оглеждаше чашата през увеличителната система.

— Вероятно не. Идва от епоха, когато междузвездните пътувания са били в зората си. Най-вероятно е била част от рекламна кампания или е просто сувенир. Но няма значение: едва ли е възможно да се установи дали е била на кораб, или не.



Това, което наистина искахме, беше недвусмислено потвърждение: да, тя наистина е пътувала с този „Търсач“, а още по-добре — била е собственост на капитана. В идеалния случай щяхме да открием, че „Търсач“ е записан някъде, че е постигнал нещо забележително, или, още по-добре — разбил се е и отгоре на всичко неговият капитан е известна историческа личност.

— Заеми се с това, Чейс. Нека и Джейкъб потърси.

### 3

*Има почти мистична привлекателност в идеята за изгубен свят, за Атлантида някъде там. Място, където обикновените проблеми на всекидневния живот са прокудени, където всеки живее в замък, където всяка нощ се вдига празненство, където всяка жена е възхитителна, а всеки мъж — благороден и смел.*

Лескю Харкин, „Памет, мит и съзнание“, 1376

Записите за третото хилядолетие са изпълнени с празнини. Знаем кои са били политическите лидери, знаем кога и къде са започвали войните (макар и невинаги да сме наясно защо), знаем кои са били прочутите артисти, литературните движения, религиозните конфликти. Знаем за заплахите, отправяни от различните нации. Но имаме много смътна представа как са живеели хората, как са прекарвали времето си, какво наистина са мислили за света, който обитават. Знаем за атентати, но невинаги сме наясно с причините за тях. Нито дали, когато са се случвали, обикновените граждани са скърбели, или са въздъхвали с облекчение.

Девет хиляди години са много време. И никой освен неколцина историци не мисли особено за тях.

Така че Джейкъб тръгна да търси „Търсач“. Когато не откри нищо, започна да възстановява подробни описания на по-известни междувездни кораби с идеята, че може да попадне на сходно име.

— Може би преводът не е точен — каза той. — Английският е бил неясен език.

Така че прегледахме данните за „Отмъстител“, който е играл важна роля в първата междувездна война между Земята и три от колониите ѝ в началото на трийсет и трети век. Както и за „Ласитър“, първия корсарски кораб в дълбокия космос. И за „Караки“ от трийсетия век; най-големия кораб на своето време, който беше закарал

рекорден товар от жизненоважни стоки до Регулус IV, за да сложи началото на колонията. И за „Чао Хуанг“, отвел екип от лекари до Маракайбо, когато, противно на всички очаквания, човешките заселници били поразени от местна чума. (Това се случило по времето, когато експертите все още вярвали, че микроорганизмите, пренасящи болестта, могат да атакуват само същества, развили се в същата биосистема.)

Имаше безкрайна информация за „Токио“, първия междузвезден кораб, изчезнал в междинните измерения. Имаше снимки на капитана и помощник-капитана, на голяма част от пътниците, на трапезарията и машинното отделение. Всичко, което бихте искали да узнаете. Освен къде се е дянал.

И за най-известния от всички космически кораби, „Кентавър“, извършил първия полет до съседната на земното слънце звезда, за който били потребни седем седмици само в едното направление. Няма как да не се усмихнете на това: седем седмици, за да се изминат четири светлинни години.

Но никъде не се споменаваше „Търсач“. Или „Изследовател“. Имаше „Вояджър“. Всъщност дори три. Явно е било популярно име. Имаше дори „Ловец“.

Малко предмети са оцелели от третото хилядолетие. Повечето от тях са или керамични, като чашата на Ейми Колмър, или пластмасови. В нашия бизнес съществува аксиомата, че най-евтините вещи траят най-дълго.

Не познавах експерт по епохата, така че проверих регистрите и избрах произволно един от тях — професор в университета в Баркрос. Името му беше Шепърд Маркард. Изглеждаше млад, но беше писал усилено върху въпросния период и беше признат от колегите си.

Обадих се и се свързах безпроблемно. Маркард беше хубав мъж, висок и червенокос, по-привлекателен, отколкото снимката подсказваше.

— Повечето от флотските и корабните записи от тази епоха са изгубени — каза ми той. — Но ще видя с какво разполагам и ще ви се обадя.

На следващия ден посетих виртуално много музеи и изгубих доста време да разглеждам артефакти от третото хилядолетие. Видях пластмасова кутия, вероятно за грим, електронно устройство, за чиято функция можеше само да се гадае, чифт женски обувки с високи токчета, няколко писалки, лампа, диван, лист хартия в ламинирана подвързия, описан като „част от вестник“. Не знаех какво е вестник, нито някой сред познатите ми беше чувал за такова нещо. (По-късно Маркард ми каза, че това е информация, отпечатана на хартия и разпространявана физически в голяма област.) Имаше мъжка шапка с козирка и монета с орел от едната страна. Метални пари.

„Съединени американски щати“.

„Уповаваме се на Бог“. Беше от 2006-а и това означаваше, че има само една по-стара известна монета.

Прегледах изложбите и когато видях всичко, което ме интересуваше, се отправих към една от читалните и отворих информационен файл.

Третото хилядолетие беше бурна епоха. Земята беше пренаселена. Обитателите ѝ, изглежда, непрекъснато водеха войни — заради политика, територии или заради религиозни различия. Политическите системи често бяха корумпирани и нестабилни.

Имаше сериозни екологични проблеми, причинени от Индустриалната епоха, а влошаването на глобалния климат беше съвпаднало с властването на все по-жестоки политически лидери. Най-лошият сред тях беше Марко III, познат на американските си поданици като Великолепния.

В средата на дваисет и пети век, докато Марко бе пращал хората по затворите и бе убивал според настроенията си, Даян Хариман бе приключила своята основополагаща работа върху структурата на измеренията на пространствено-времевия континуум и дваисет години по-късно Ши-Ко Хан и Едуард Клийвър бяха създали междузвездния двигател.

След още четири години беше открит първият годен за обитаване свят. Не е изненадващо, че доста доброволци се бяха записали за пътуването към него.

Вече се готвех да се прибирам, когато Джейкъб ми прехвърли обаядане.

— Чейс — прозвуча познат глас. — Мисля, че открих това, което търсиш.

Беше Маркард.

— Намерил си „Търсач“? — попитах.

— Да — отвърна той с някак странен тон. — Може ли да попитам защо се интересуваш?

Разказах му за чашата. Той ме изслуша, без да продума.

— Твой ред е — казах накрая. — Какво имаш?

— Изненада. Можеш ли да дойдеш до университета?

— Защо просто не ми кажеш за какво става въпрос?

— Защо не дойдеш на вечеря с мен?

Изгънчен като лавина.

— Доктор Маркард, наистина не разполагам с време да пътувам до Баркрос.

Не че нямаше да ми хареса, но пътуването бе дълго.

— Наричай ме Шеп. Уверявам те, че няма да съжаляваш.

Баркрос е огромен ромбоиден остров, най-известен с летните си курорти за неомъжени. Преди години минах през фаза, в която той беше част от социалния ми календар. Отчасти сърф, отчасти лунна светлина, отчасти мечтание. Място, което те кара да мислиш, че любовта на живота ти чака някъде наблизо. Сега съм настроена доста по-реалистично, но изпитвах леко съжаление, докато се спусках над океана и гледах празните плажове и вилите отвъд. Слънцето тъкмо се беше скрило зад хоризонта и светлините започваха да се запалват.

Островът е изкуствен. Изграден е с помощта на последователно издигнати към Центъра тераси, така че всички, на теория, да имат изглед към брега. Сезонът беше свършил. Няколко дръзки души скитаха по рампите и пътеките. Повечето от магазините и ресторантите бяха затворени.

Основното население беше четирийсет хиляди и още толкова из съседните острови. Университетът имаше седем хиляди студенти, които идваха от Архипелага или континента. Ако смятате да станете физик, това е идеалното място, където да започнете.

Кампусът се простираше на две широки тераси, точно под сградите на общината в най-високата част на острова. Предадох контрола над авиокара на системата за управление и се приземих на площадка близо до някакъв купол. В него имаше студентски център,

няколко магазина и ресторант. Ресторантът беше „Бенджаминс“. Спомних си, че някога беше долу, близо до плажа.

Маркард ме изненада и се появи от една странична врата. Прекоси бързо площадката, отвори люка и ми подаде ръка да слеза. В епоха, когато кавалерството се смята само за поредната отживелица, това беше добро начало.

Баркрос вероятно има най-прекрасния кампус на планетата. Всичко е в обелиски, куполообразни сгради и пирамиди с невероятен изглед към морето. Но този ден беше студено. Свиреп вятър ни блъскаше откъм гърба и почти ни издуха в студентския център.

— Радвам се, че дойде Чейс — каза Маркард, докато отивахме към „Бенджаминс“.

Носеше сиви панталони, синя риза с морски десен и бяло сако. Изглеждаше добре, висок и елегантен, с чувство за хумор и може би леко срамежлив.

Седнахме и взехме менютата. „Бенджаминс“ не се беше променил много. Сега салонът за хранене беше по-голям, а и изборът беше променен, разбира се. Но пак беше уютно и излъчваше моряшка атмосфера. Наоколо бяха провесени платна, щурвали и компаси, а едната стена разкриваше гледка към виртуален фар наред морска буря. Все още пазеха образите на именитите изпълнители, включително и на Кари Уебър, застанала на кея, с гръб към океана. Изглеждаше изгубена. Беше романтична звезда, умряла млада и, разбира се, така се беше обезсмъртила.

Поръчахме вино и гризини. Когато сервитьорът се отдалечи, Маркард се приведе през масата и прошепна, че изглеждам възхитително.

— Но, разбира се, ти го знаеш — добави след малко.

Зачудих се дали не ме очаква дълга вечер. Благодарих му, подпрях лакти на масата, отпуснах брадичка на ръцете си и попитах:

— Шеп, какво знаеш за „Търсач“?

— Погрешен превод, Чейс.

Той се огледа, сякаш за да се увери, че сме сами — бяхме, като се изключеха четиримата студенти, седнали до прозореца, — и сниши глас:

— „Откривател“ е — рече той триумфално.

— „Откривател“ — повторих.

— Точно така.

— Добре.

— Чейс, май не разбираш. Това може би е самият „Откривател“.

— Съжалявам, Шеп. Нямам идея за какво говориш. Какъв „Откривател“?

— Това е един от корабите, закарали марголианците до колонията им.

— Марголианците?

Той се усмихна на невежеството ми.

— Напуснали са Земята по време на третото хилядолетие. Избягали, предполагам, е по-точната дума. Тръгнали са пет хиляди души. И никой вече не чул нищо за тях. Те са изгубената колония. Атлантида. Интава. Марголия. Всичко си дойде на мястото.

— Те са мит, нали?

— Възможно не. Случило се е.

— Не са се интересували много от родния свят.

— Чейс, те са живели в общество, което номинално е било република...

— Но?

— Контролирало е църквите и е използвало училищата, за да индоктринира, вместо да обучава. Патриотизмът бил дефиниран като безрезервна подкрепа за лидера и флага. Всичко останало се смятало за измяна. Решенията на овластените не се подлагали на съмнение.

— Ако някой все пак го направел, в затвора ли са го пращали?

— В адския огън.

— Какво?

— Имаш божествено наложен дълг да се подчиниш на волята на президента. Кесаровото кесарю.

— Не това значи „кесаровото кесарю“.

— Е, разбирали са го превратно. Нежеланието да подкрепиш политическата власт, както и обществената, с мислите и действията си било пряка обида към Всемогъщия.

— Не е ли имало скептици?

— Сигурно. Но за тях не се знае много.

— Трудно е да се повярва, че хората са живели така.

— Значи е известен кораб?

— О, да.

— Искаш да кажеш, че „Откривател“ също е потънал в неизвестност?

— Именно. — Приведе се към мен и светлината на свещта освети редица бели зъби. — Чейс, ако тази чаша, за която ми разказа, е наистина от „Откривател“, не би могла да си мечтаеш за повече.

Виното и гризините се появиха.

— Казваш, че някаква жена е дошла от улицата и просто ти я е показала? Без никакво обяснение?

— Да. — Замислих се колко ли ще е доволен Алекс.

— Предполагам, че не я носиш със себе си?

Усмихнах се.

— Ако се бях опитала да я изнеса от офиса, Алекс щеше да получи сърдечен удар.

— И си сигурна, че е на девет хиляди години?

— Такива бяха показанията.

— Невероятно! — Подаде ми чаша вино и вдигна своята. — За марголианците!

— Точно така.

— И какво всъщност се е случило с тях?

Сви рамене.

— Никой не знае.

Виното беше добро. Свещи. Камина. И хубаво вино. И добри новини. Трудно може да се надмине такава комбинация.

— Съвсем ли са изчезнали?

— Да.

Сервитьорът се върна. Обичам да ям леки ястия дори когато някой друг плаща. Задоволих се с плодова салата.

Сервитьорът попита дали съм сигурна и ме увери, че „Пръските на Корделия“ са отличен избор.

— „Откривател“ — продължи Маркард — напуснал Земята на двайсет и седми декември две хиляди шестстотин осемдесет и осма година с приблизително деветстотин души на борда. Две години по-късно се върнали и взели нови деветстотин.

— Имало е и трето пътуване, нали? — Започвах да си спомням историята.

— Да. Другият кораб бил „Бремерхевън“. И двата извършили по три полета. Закарали малко над пет хиляди души в колонията.



— И никой не знае къде е тя? Как е възможно? Не можеш да напуснеш станцията, без да попълниш документите за полета.

— Чейс, говорим за началото на междузвездната епоха. Тогава не са имали много правила.

— Чий е бил корабът?

— На марголианците. Според записите бил ремонтиран след всеки полет.

— Май не е бил в най-добра форма.

— Не знам какво се е изисквало, за да се поддържа междузвезден кораб в онази епоха.

— Издирвали ли са ги?

— Трудно е да се каже. Записите са неясни. — Той допи виното си и се вгледа в ръба на чашата, който проблясваше на светлината на свещта. — Властите сигурно не са си дали много труд. Пък и колонистите не желаели да бъдат открити.

— Защо?

Лека усмивка се плъзна по устните му. Наистина изглеждаше добре. Помълча няколко секунди, наслаждавайки се на очарованото ми изражение или на физическите ми прелести, или пък на гризините. Сетне махна на келнера, който се появи с купа, пълна с орехи и грозде.

— Гледали на тях като на размирници. Те искали да се скрият, а правителството нямало нищо против.

— Защо са били размирници? — попитах.

— Някога била ли си на Земята, Чейс?

— Не, но от години искам да ида там.

— Трябва да го направиш. Оттам е започнало всичко. За един историк пътуването до Земята е абсолютно задължително. Ще отидеш и ще разгледаш огромните паметници. Пирамиди, статуи, язовири. Кулата Кинои. Мирабулис. Отбий се в Атина, където Платон и неговите съмишленици са дали началото на цивилизования свят. Посети Лондон, Париж, Берлин, Вашингтон и Токио. Санкт Петербург. Славни места от миналото. Центрове на силата по онова време. Знаеш ли какво представляват сега?

— Е, знам, че вече не са столици.

— Освен Париж. Париж е вечен, както казват. Чейс, Земята винаги е имала проблем: населена е с повече хора, отколкото ресурсите ѝ могат да поддържат. Винаги е било така. Поне от Индустриалната

епоха насам. Затова винаги има гладни, вечно върлуват болести. Етническите конфликти се изострят, когато времената са тежки. Нациите стават нестабилни, правителствата стават неспокойни и налагат ограничения. Индивидуалната свобода се изгубва. Там никога не са липсвали диктатори. Хората имат стари привички, стари омрази, остарели виждания, които предават от поколение на поколение и от които никога няма да се отърват. Населението на планетата сега е осем милиарда. Когато марголианците са напуснали, хората били два пъти повече. Можеш ли да си представиш как са живели?

— И така — казах. — Значи марголианците са били потиснати и са се опитвали да открият място, където да изхранват децата си.

— Не. Те са били в другия край на скалата. Били са интелектуалци и са имали достатъчно богатства. Но не им е харесвала нездравословната обстановка. Нездравословна и физически, и духовно. Имали диктатор. Теократ на име Карвала, който бил сравнително безобиден в сравнение с другите диктатори. Но все пак бил диктатор. Контролирал медиите, училищата, църквите. Трябвало да ходиш на църква или да си понесеш последствията. Училищата били центрове за индоктринация.

— Трудно е да се повярва, че хората са се съгласили да живеят така.

— Били са научени да приемат властите много сериозно. По времето на Карвала, ако не правиш, каквото ти е заповядано, изчезваш безследно.

— Започвам да разбирам защо са искали да напуснат.

— Водил ги Хари Уилямс.

Още едно име, което, очевидно, се очакваше да знам.

Той обясни:

— Бил комуникационен магнат и от години бил свързан с различни социални и политически движения. Опитвал се да осигури храна за гладните деца и да направи медицинската помощ достъпна. Но си навлякъл беди чак когато се опитал да внесе промени в образованието.

— Какво се случило?

— Властите не харесали основната му идея, а тя гласяла, че децата трябва да подлагат всичко на съмнение.

— О!

— Нарекли го непатриотичен.  
— Не се учудвам.  
— Атеист.  
— Бил ли е?  
— Бил е агностик, което е също толкова лошо.  
— Сигурно, в подобно общество. Каза, че било теокрация, нали?  
— Да. Държавният глава бил и водач на църквата.  
— Какво станало с Уилямс?  
— Петнайсет години затвор. Или седемнайсет. Зависи на кои източници се доверяваш. Трябвало да бъде екзекутиран, но имал влиятелни приятели.  
— Значи е излязъл?  
— Да, излязъл е. Но в затвора решил, че трябва да направи нещо. Революцията била невъзможна. Така че най-доброто решение било бягството. Джоузеф Марголис бил прав — твърди се, че на среща със своите съмишленици казал, че никога няма да са в състояние да променят нещата.  
— Предполагам, че Джоузеф Марголис е човекът, на когото са кръстени?  
— Точно така.  
— Кой е той?  
— Британски министър-председател. Герой и очевидно малко философ.  
— За какво е бил прав?  
— Че комуникационните технологии лесно водят до заробване. Че е много трудно да се поддържа индивидуалната свобода. Обичал да цитира обръщението на Бенджамин Франклин към американския народ: „Дадохме ви република. Сега се погрижете да я запазите.“  
Видя, че и името на Франклин ми е непознато, усмихна се и понечи да обясни, но аз бях схванала идеята.  
— По онова време не е имало колонии, нали?  
— Само две малки, но те били под контрола на родния свят.  
— И правителството се е примирило с намеренията им?  
— Дори ги насърчило и предложило помощта си. — Маркард се загледа към океана. — На добър час на размирниците, но това означавало да издадат местоположението на колонията. Уилямс искал да се изплъзне от контрола им. Затова трябвало да тръгнат сами.

— Невъзможно.

— Някои от марголианците също мислели така. Но той ги убедил, че могат да създадат райско кътче, дом за човечеството, който да vyplъщава свободата и сигурността. Идеалното място за живеене.

— И други са се опитвали — вметнах.

— Да, но марголианците били отчаяни. Изпращали хора да се оглеждат за подходящия свят. Когато го открили, запазили местоположението му в тайна, купили два кораба и потеглили.

— Това е невероятна история.

— Хари тръгнал с последната група, повече от четири години след първия полет. Твърди се, че казал пред медиите, че там, където отиват, дори Бог няма да може да ги намери.

Сервитърът допълни чашите ни.

— И наистина никой не ги е намерил — вметнах аз и поклатих глава.

— Не, доколкото ни е известно.

Алекс е доста сдържан. Ако избухне пожар, той просто ще отбележи, че е разумно да се отправим към вратата. Затова вестта, че чашата е свързана с известен кораб и неразкрита мистерия, не го накара да затанцува от радост. Но видях проблясък на задоволство в очите му.

Извика Джейкъб и той отговори с няколко тона от Осмата на Перигрин. Величествените акорди, на фона на които обикновено се появяват героичните фигури в симулациите. Алекс му каза да престане да се занася.

— С какво мога да ви услужа? — попита Джейкъб, докарвайки най-дълбокия възможен баритон.

Алекс сбърчи вежди и поде.

— Искаме да знаем дали някакви артефакти от двата кораба на марголианците, „Откривател“ и „Бремерхевън“, са излизали на пазара.

— Ще са доста стари — отговори Джейкъб. — Трябва ми известно време.

Поговорихме си още малко и той се зае със задачата си.

После съобщи:

— Не виждам нищо, свързано с тези кораби. Има шест проверени предмета, свързани със самите марголианци. И редица подозрителни вещи.

— Назови ги, ако обичаш. Проверените.

— Комуникационна система от някакъв вид. Химикалка с гравирано име: Джейс Тао-Ки. Тао-Ки е бил влиятелен член на групата и е допринесъл значително за консолидацията ѝ. Има също паметна плоча за стена с написана от обществена организация възхвала на марголианците. Игла за вратовръзка с техния символ — факла. Портрет на самия Хари Уилямс. И екземпляр от „Походът на славата“, подписан от авторката — Кей Уалис. Творбата е свидетелство за това как са организирали мисията си. Подписът е избелял, но може да се види на ултравиолетова светлина. И шестте предмета са оставени от марголианците преди заминаването им.

— Коя е Кей Уалис?

— Една от основателките на организацията. И една от основните ѝ защитнички, когато хората започнали да им се присмиват. Записите са неясни, но, изглежда, е умряла преди последните полети. Така и не напуснала Земята. — Млъкна, вероятно в очакване на коментар. Но такъв нямаше. — Уалис е изложила техните възражения срещу различни политически действия на правителството в „Походът на славата“. В основни линии тези хора се тревожели, че всяко поколение е подложено на различни идеологии, които, веднъж насадени, е трудно да се изкоренят, затормозяват независимото мислене и водят до подклаждане на омраза. Казва го в прав текст — поставете религиозните групи под контрол; управлявайте корпоративните организации; признайте, че несъгласието е здравословно; осигурете равни условия за всички.

Ако американското общество — това е било в Америка, нали така? — Да, ако американското общество е било толкова потисническо, как тогава са издали книгата?

— Публикувана е в Китай — отговори Джейкъб, — една от последните крепости на демокрацията на планетата.

— Марголианците не са били наистина възпрепятствани — отбелязах.

Алекс присви очи и рече:

— Имали са ресурси. Но ако нямаш свобода на действие, възпрепятстван е точната дума. — Записа си нещо в бележника. — Да поговорим за артефактите.

Поиска списък с цените при последните продажби на марголиански артефакти. Джейкът докладва, че две от седемте са били тайни. Другите четири се показаха. Алекс въздъхна:

— Не е зле.

Наистина. Химикалката на Тао-Ки беше продадена за сума, надвишаваща приходите ми за няколко години. А аз получавах добри пари. Другите бяха още по-скъпи.

Алекс потри ръце.

— Добре. Тя трябва да си извади документи за собственост, преди да предприемем официални действия.

Говореше за Ейми, разбира се.

— Ще се погрижиш ли за това? — попитах.

Тук имаше нужда от преговори, а това беше неговата специалност.

— Свържи се с нея и разбери дали е склонна да се видим в „Хилсайд“ за по едно питие.

Обадих се на Ейми. Тя реши, че се е случило нещо хубаво, и ме притисна за информация. Обясних ѝ, че все още събираме данни, но Алекс иска да ѝ зададе още няколко въпроса. Не ми повярва, разбира се. Но това нямаше значение. На срещата в „Хилсайд“ Алекс щеше да я предупреди да не споделя добрите вести с никого, докато не се уверим, че никой няма да оспорва правата ѝ върху чашата. Трябваше да го направим, за да се подсигури, защото ние щяхме да осъществим продажбата.

— Ще бъда там — каза тя.

Алекс беше сложил чашата в сейфа. Аз повиках образа ѝ и се зачудих каква ли е историята ѝ.

Вероятно някой я беше взел като сувенир още преди „Откривател“ да е бил свързан с марголианската миграция. Или може би е била на кораба при първите едно или две пътувания до колонията и е била свалена от него при завръщането му за третата мисия. Не беше много вероятно, но бе възможно. Ако случаят наистина беше

такъв и успеехме да го докажем, чашата щеше да стане невероятно ценна. Но беше трудно да се установи подобно нещо.

Когато го споменах, Алекс каза да не се въодушевявам прекалено.

— Пътуването със свръхсветлинна скорост е било голямо достижение през два̀сет и седми век — рече той. — Най-вероятно някой е откупил правата върху марката и е произвеждал чаши, униформи и всякакви сувенири за „Откривател“, за да се продават на широката публика.

Английските букви изглеждаха особено екзотични. Маркард беше произнесъл името на кораба и на стандартния език, и на английски, за да ми направи удоволствие. Но призна, че има известна неяснота относно произношението. Нямаше запазени аудиозаписи от онзи период, затова никой не знаеше със сигурност как точно е звучал този език.

„Откривател“. Ударение на третата сричка.

Насочил се надалеч.

Къде бяха отишли?

„Толкова далече, че дори Бог няма да може да ни намери.“

Съществуваха няколко записа за различни аспекти от историята, за миналото на Хари Уилямс, за корените на марголианското движение, нападки от съвременници на марголианците, които ги обвиняваха в елитарност, за възможното им местонахождение и накрая теории за изчезването им. Бяха направили точно това, което бяха заявили. Бяха отишли толкова далече, та дори сега, хиляди години по-късно, изборият от тях свят оставаше неизвестен.

Общото становище беше, че нещо се е объркало и колонията е загинала. Някои мислеха, че Марголия може би е избягнала различните размествания в социалните пластове, от които цивилизациите често страдат, и е стигнала толкова напред в развитието си, че няма желание да общува с нас. Според мен общото становище беше по-близо до истината.

Марголия беше обект на няколко симулации. Джейкъб ми показва една. Наричаше се „Нашественик“ и беше произведена преди по-малко от година. В нея героят откриваше, че марголианците са се завърнали тихомълком в Конфедерацията. Те са много развити, движат се незабелязано между нас и в действителност контролират

правителството. Смятат обикновените хора за низши и планират преврат. Когато героят се опитва да предупреди властите, приятелката му изчезва, започват да умират хора и следват множество преследвания из тъмни улички и из пустите коридори на изоставена космическа станция. След масова стрелба на финала младата дама е спасена, добрите хора от Конфедерацията — също.

Никой така и не обясняваше каква причина биха имали марголианците да се опитат да ни завземат. Но трябва да призная, че се държах за стола по време на сцените с преследването.



*Отпивай дълбоко от чашата на живота, поemi  
черното ѝ вино в душата си, защото минава по масата само  
веднъж.*

Марсия Толбърт, „Кентавърски дни“, 3111 година по  
земния календар

„Хилсайд“ беше луксозен клуб край Ривъруок. От онези, в който не слагат цени в менюто, защото се предполага, че те не ви интересуват. Имаха истински салонен управител, което е нормално за по-добрите ресторанти, и истински сервитьори, което, разбира се, не е. Освен това имаха и пианист.

На масите бяха сложени жасминови свещи, мебелите бяха старинни. Литографии в стила на миналия век навяха носталгия. Забелязах неколцина сенатори с половинките им (както предположих) в другия край на салона. Един известен лобист на корпоративни интереси позна Алекс и се отби да ни поздрави.

Ейми дойде няколко минути по-късно, като се оглеждаше, сякаш се беше изгубила. После ни забеляза и се приближи с бърза крачка.

— Добър вечер, господин Бенедикт — поздрави тя, докато все още се ориентираше в обстановката. — Тук наистина е хубаво.

Алекс стана, помогна ѝ да седне и каза колко се радва, че е доволна от избора му. Ейми ми кимна за здрасти и седна.

Носеше тесен лавандулов костюм и беше пооправила външния си вид. Косата ѝ беше опъната назад, очите ѝ бяха някак по-бдителни. Стоеше по-изправена, отколкото в офиса. Не смееше да се отпусне, но точно затова бяхме тук. „Хилсайд“ беше заведението, където Алекс канеше клиентите си, когато искаше да ги накара да се почувстват в неравнопоставена позиция. А това означаваше, че иска нещо, което не е сигурен, че ще получи.

Ейми веднага премина към деловата страна:

— Чейс каза, че имате добри новини за мен.

Това беше плод на въображението ѝ. Алекс ме погледна, разчете изражението ми, усмихна се и каза:

— Чашата е свързана с известен и много стар междузвезден кораб. Смятаме, че е сравнително ценна.

— Колко? — попита тя.

— Ще трябва да оставим на пазара да реши това, Ейми. Предпочитам да не гадая. — Той измъкна чип. — Когато имаш време, попълни този документ. С него се удостоверява правото ти на собственост върху предмета.

— Защо да го правя? — попита тя. — Моя е. Беше ми подарена.

— Владеенето дава права в деветдесет процента. Но в такива случаи възникват спорове. Документът е формалност, но може да ти спести доста проблеми по-късно.

Изглеждаше смутена, но взе чипа и го прибра в страничния си джоб.

— Ще ви го донеса утре.

— Добре — кимна Алекс. — Когато приключиш с това, ще предложим чашата на пазара и ще видим какво ще стане.

— Добре.

Той се приведе напред и сниши глас.

— Макар и да не знаем точната цена, добре е сега да определим някаква минимална за търга.

— Колко?

Той назова сума. И преди съм ставала свидетел на подобни неща, но дъхът ми наистина секна. Беше повече, отколкото бях спечелила през живота си. Очите на Ейми се затвориха и една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Чудесно — рече тя със задавен от вълнение глас.

Алекс грееше. Беше направо образец на филантроп.

Ето колко е приятно да помогнеш! Нашият дял, разбира се, щеше да възлиза на стандартните десет процента от продажната цена. Познавах го достатъчно добре, за да знам, че предложената начална цена е доста занижена.

За миг реших, че тя ще се побърка. Мяташе нервно кърпичката си, хилеше се, после се извиняваше. „Съжалявам, това е такъв шок.“

— Сега искам да направиш нещо за мен — поде Алекс.

— Разбира се.

Сервитьорът пристигна и ние поръчахме, макар че Ейми вече не обръщаше особено внимание на менюто. После Алекс се приведе през масата и каза:

— Искам да ми кажеш откъде е дошла.

Жената изглеждаше изплашена.

— Но нали вече ви казах, господин Бенедикт. Бившият ми приятел ми я подари.

— И кога стана това?

— Не знам. Преди няколко седмици.

Алекс сниши глас още повече.

— Ще бъдеш ли така добра да ми съобщиш името му?

— Защо? Чашата е моя.

— Защото той може да притежава още такива предмети, без дори да съзнава тяхната стойност.

Тя поклати глава.

— По-добре да не го правя.

Алекс се пресегна през масата и хвана ръката ѝ.

— Може да означава много за теб — каза той. — Ще подредим нещата така, че да получиш откривателска такса.

— Не.

Той ме погледна, сви рамене и смени темата. Поговорихме си още малко колко е хубаво да ти паднат пари от небето и че чашата е ценен артефакт. Ястията бяха сервирани и ние продължихме в този дух, докато Алекс не ме погледна отново. Разбрах какво иска. След няколко минути се извини и стана.

Време за женски разговори.

— Лоша раздяла, а? — питах аз съпричастно.

Тя кимна.

— Мразя го.

— Друга жена?

— Да. Нямаше право.

— Съжалявам.

— Няма нищо. Няколко пъти му простих, но накрая прекали. Обещанията не означават нищо за него.

— Вероятно така е по-добре. Изглежда е негодник.

— Приключих с него.

— Добре. — Опитвах се да се държа непринудено. — Ако той има още от тези неща, можеш да спечелиш много повече пари.

— Не ме интересува.

— Можем да направим така, че той да не разбере откъде е дошла информацията. Няма да бъде свързана с теб. Никога няма да узнае.

Тя отново поклати глава.

— А какво ще кажеш за следното: Ако той има още артефакти като тази чаша, няма да те забъркваме и ще му направим предложение, без да му казваме колко струват в действителност. Тогава можем да поделим печалбата.

Това би било доста неетично и Алекс никога нямаше да го направи. Аз обаче няхах подобни проблеми. Започвах да изпитвам симпатия към Ейми, така че не ми беше трудно да взема нейната страна.

Тя се замисли.

— Сигурна ли си, че никога няма да разбере за мен?

— Напълно. Правили сме подобни неща и преди.

Ако ни кажеше име, лесно щяхме да проучим ситуацията, без да го известяваме. Ако се окажеше, че той наистина разполага с още сувенири от „Откривател“, щяхме отново да говорим с Ейми.

— Ще разбере, че съм аз, в мига, в който споменете чашата.

— Ще внимаваме.

— Няма значение, ще разбере.

— Няма да споменаваме чашата.

— Изобщо не говорете за нея.

— Добре. Няма. Няма да кажем и думичка.

Тя се замисли.

— Името му е Хап. — Лицето ѝ се изопна. Сякаш се канеше отново да заплаче. — Всъщност името му е Клийв Плотски. Но всички го наричат Хап.

— Добре.

— Ако му кажете, той ще дойде да ме търси.

— Бил те е — досетих се.

Тя не намери сили да ме погледне.

— В Андикуар ли живее?

— В Ейкър Пойнт.

Ейкър Пойнт беше малко селище на запад от столицата. Повечето от жителите му или не можеха да си намерят работа, или се задоволяваха с минимума.

Алекс се шляеше из салона, като се преструваше, че разглежда произведенията на изкуството. Досети се, че преговорите са свършили, забави се още минута-две, каза нещо на сервитьора и се върна при нас. Малко по-късно пристигнаха освежаващи коктейли.

Клийв Плотски, или Хап, работеше, за да се прехранва. Беше взломаджия. Но не особено добър. Толкова успяхме да установим от публичните записи. Биваше го в изработването на устройства, които обезвреждат охранителните системи, но винаги правеше грешката на начинаещия. Понякога го хващаха, докато изнасяше плячката. Или защото беше кихнал и оставил ДНК-то си в къщата. Или защото се беше похвалил на неподходящите хора с уменията си. Освен това имаше досие за множество побои, най-често над жени.

Затова посетихме Фен Редфийлд. Самият полицейски инспектор някога също е бил взломаджия, при това с достатъчно предразположение към професията, за да накара съда да нареди изтриване на съзнанието. Той, разбира се, не знаеше нищо за това. Спомените от живота му допреди петнайсет години бяха фалшиви.

Той даде на Алекс да прегледа съдебните документи, свързани с Хап, но не пожела да му покаже полицейските доклади.

— Против правилата е — каза. — Ще ми се да можем да помогна.

Съдебните документи не описваха достатъчно подробно какво е откраднато.

— Какво ще кажеш аз да ти съобща какво търся, а ти да потвърдиш дали е сред нещата, откраднати от този тип? — попита Алекс.

Той описа чашата с надписа на английски, а Фен погледна записа и каза:

— Не е вписана.

— А нещо подобно?

Фен обясни, че Хап Плотски взимал само бижута и небезопасни електронни устройства. Но никога чаши, чинии и разни предмети със стойност само за колекционери — никога.

Следващата ни стъпка беше да говорим със самия Плотски.

Съставихме реклама за масово разпространение. Джейкъб ни предостави привлекателен женски аватар — тъмнокожа, тъмноока, гъвкава и дългокрака, с впечатляващ бюст. Накарахме я да седне във виртуален офис, обградена от виртуални антикварни керамични съдове. Използвахме моя глас, за който Алекс каза, че е секси, а после се усмихна, за да покаже, че се шегува. И написахме сценарий.

— Здравей, Клийв — щеше да каже аватарът. — Имаш ли стари порцеланови съдове или други подобни предмети, които само събират прах? Обърни ги в пари с наша помощ...

Използвахме „Клийв“ вместо „Хап“, защото искахме той да остане с впечатлението, че това е просто реклама, а не директно обръщение към него. Предположихме, че не е особено умен.

— Ще мине ли през изкуствен интелект? — попитах.

— Със сигурност — отговори Алекс. — Плотски вероятно има опростен модел без екстри.

И така започнахме.

Не получихме отговор и след няколко дни минахме на план Б. Ако Хап беше дал чашата на Ейми, значи нямаше представа за цената ѝ. Това означаваше, че ако притежаваше и други такива предмети, те нямаше да са заключени на сигурно място. Щяха да са на някоя лавици. Всичко, което трябваше да направим, бе да влезем.

Джейкъб ме свърза с изкуствения интелект на Хап. Представих се като изследовател от Калдуелския научен отдел по проучванията и помолих да говоря с господин Плотски. Изкуственият интелект ми даде аватар, с когото да разговарям — едра, злобна и несресана жена. От типа жени, които биха се насладили на един хубав бой. Образът ми каза всичко, което ми трябваше, за Хап. Всъщност можете да научите доста неща за хората от образите, които домовете им показват. Всеки, който се обажда на Алекс например, първо вижда добре облечен, спретнат и безукорно учтив индивид. Може да е жена или мъж. Изборът е предоставен на Джейкъб. Но няма никакво съмнение, че притежава магистърска степен от Ню Лондон.

— Защо? — попита повлеканата, без да направи опит да скрие враждебността си. — Какво искате?

— Бих искала да задам на господин Плотски няколко въпроса във връзка с проучванията ми. Ще му отнема само минутка.

— Съжалявам — отвърна тя. — Зает е.

— Мога да го потърся по-късно.

— Можете, но няма никакъв смисъл.

Алекс седеше извън обхвата на изображението, така че не можеха да го видят, но ми кимаше яростно и ме нахъсваше — не губи самообладание.

— Може да спечели пари от това — подхвърлих.

— О? Колко?

— Достатъчно. Моля ви, предайте му за мен.

Тя повъртя идеята из софтуера си. Ръцете ѝ бяха скръстени и се взираше право в мен. Малко по-късно образът ѝ угасна и аз вече виждах самия Хап.

— Е? — попита той. — Какъв е проблемът?

Изглеждаше, сякаш ставаше от сън. Знаехме, че е на трийсет и две, но имаше изострените черти на по-възрастен човек.

— Провеждам проучване за развлекателната индустрия. Искаме да определим какво гледат хората. Ще ви отнема само няколко минути.

— Лулу каза, че сте споменали нещо за пари.

— Да. Има малко възнаграждение.

— Колко?

Казах му.

— Добре — отговори той. — Какво искате да знаете?

— Ще трябва да дойда в дома ви, господин Плотски. А и трябва да попълним документи за оборудването ви.

— Мога да ви кажа какво имам, госпожо. Спестете си пътуването.

— Съжалявам. Не може да стане така. Бих искала, но трябва да се отчете, че съм направила посещенията.

Той кимна и се вгледа продължително в мен. Сякаш едва сега ме беше забелязал. Съгласи се и се опита да изобрази приветлива усмивка. Тя излезе неприятна и отблъскваща, но му се усмихнах в отговор.

Домът му не беше такава дупка, каквато очаквах. Плотски живееше на деветнайсетия или двайсетия етаж в един от вертикалните градове, на които се дължеше печалната слава на Ейкър Пойнт. Жилището беше тясно, но сравнително чисто и имаше много добър изглед към Мелъни. Искам да кажа, че не беше нещо особено, но ако

човек е решил просто да се носи по течението, може да направи и по-лош избор.

Хап отвори вратата и се опита да се усмихне. До него стоеше жена — ниска, кръгла като топка за боулинг, с пронизващ поглед. Помислих си, че е трябвало да си остане с Ейми. Пред тази жена и аватарът изглеждаше добре. Тя ме огледа подозрително — както жените гледат, когато решат, че си дошла да откраднеш приятеля им.

Хап носеше работен комбинезон с горнище, на което пишеше „Центърът ѝ ми харесва“ под картинка на чаша с алкохол и няколко мехурчета. Беше нисък и плещест, с гъста черна коса. Покани ме да седна и аз извадих бележника си.

Хап Плотски изглеждаше по-общителен, отколкото по мрежата. Може би защото бях станала източник на пари, но все пак ми се стори и че е решил да пофлиртува с мен пред очите на дяволското изчадие. Сигурна бях, че се е опитал да я накара да си тръгне преди моето идване и това беше възбудило неприязънта ѝ.

— И така, какво искахте да знаете, госпожице Колпат?

Попитах го за любимите му програми, в каква степен участва, какво друго би желал освен достъпното и така нататък. Записах отговорите му и се възхитих на мебелите, което ми позволи бърз оглед на дневната. Можеше да се каже, че украшенията бяха рядкост. Имаше диван, две кресла и стени. Стените бяха боядисани в лимоновожълто. До входната врата имаше евтина ламинексова лавица, но на нея лежеше само купчина чипове.

— Обичам предавания за полицаи — каза той. — Другите не струват.

Явно реши, че приятелката му — или съквартирантката му — не го вижда, и започна да ми отправя похотливи погледи.

Изпитах съжаление към него. Не ме питайте защо.

Когато приключихме с въпросите, извадих монитор, създаден да взаимодейства с изкуствения интелект на авиокара ми. Намира се в малка черна кутия и има червени и бели лампи за различните състояния. Не прави нищо друго и определено не може да прави това, което смятах да му припиша, но Плотски нямаше откъде да го знае.

— Ако не възразяваш, Хап, сега ще запиша възможностите на системите ти.

Вече бяхме на малки имена.



— Добре — съгласи се той.

Насочих кутията към проекторите и натиснах копчето. Мониторът светна и лампичките запримигнаха.

— Добре. Аха — казах аз, сякаш бях прехванала съществена информация. От дневната се влизаше в кухнята. Видях маса, два стола и плоча на стената с надпис: „Сега си в моята кухня. Сядай и мълчи.“ И още една, която твърдеше: „Аз съм шефът тук“. Нямаше и следа от антики.

В единствената спалня се влизаше през вратата вдясно. Станах и спокойно минах през нея.

— Какво, по дяволите си мислиш, че правиш? — разкрещя се жената.

— Просто проверявам прожектиращите системи, госпожо.

Хап ми беше казал името ѝ, но не го бях запомнила.

— Трябва да бъдем щателни. Нали разбирате?

Не видях нищо интересно. Разхвърляно легло. Още голи стени. Отворен дрешник. Огледало в цял ръст с нацърбена рамка.

Прицелих се в проекторите и отново пуснах лампичките.

— Какво прави устройството? — попита Хап.

Усмихнах се.

— И идея си нямам. Просто насочвам и натискам. После някой от колегите сваля данните и ги анализира.

Той ми се ухили, погледна монитора, намръщи се и за миг реших, че е заподозрял нещо.

— Учудвам се, че Дора не протестира, че я изследват.

Дора трябваше да е изкуственият интелект.

— Казаха ми, че апаратурата е неинвазивна — отвърнах. — Дора сигурно не е усетила.

— Възможно ли е?

Гледаше ме, сякаш тъкмо му представях някой гремлин.

— Всичко е възможно в наши дни. — Свих рамене и изключих уреда. — Е, много ти благодаря, Хап.

Върнах се в дневната и взех якето си. Жената не откъсваше очи от мен.

— Радвам се, че се запознахме, госпожо — казах аз учтиво.

Хап ми отвори вратата. Можеше да накара Дора да го направи, но предпочете да го стори сам. Беше знак, че не се разбира добре с

приятелката си. Усмихнах се, пожелах му приятен ден и излязох в коридора. Вратата се затвори и отвътре веднага се чуха викове.

— Хап има сестра — каза Алекс, когато му съобщих, че не вярвам Хап да има други предмети от „Откривател“.

— Интересува ли ни? — попитах. — Сестрата имам предвид.

— Може да ни каже откъде се е сдобил с чашата.

— Доста е съмнително.

— Може би. Но нямаме друга възможност.

— Добре.

— Живее на Моринда.

— Черната дупка?

— Станцията.

Междувездните полети бяха станали значително по-удобни след създаването на квантовите двигатели. Това беше почти мигновено прекосяване на разстояние от няколко хиляди светлинни години. След скока трябваше да се отделят няколко часа за презареждане и после можеше да се продължи нататък. На теория бе възможно да се правят скокове по целия път до Андромеда за около година, само че оборудването щеше да изисква ремонти и да се износи, преди да стигнете там. Пък и няма да можете да вземете достатъчно животоподдържащи системи или гориво. Но въпреки това пътуването е осъществимо при подходяща организация. Само дето все още никой не е открил основателна причина да го направи. Освен неколцина политици, които търсят тема, която няма да отблъсне хората. Деветдесет процента от Млечния път е все още неизследвана територия, така че е трудно да се види смисъл в мисия до Андромеда. Освен за да кажем, че сме успели да го направим. Но ако някой с власт чете това и има подобни планове, нека не се обръща към мен.

— Сигурно искаш аз да говоря с нея? — попитах.

— Да. Като жени ще се разберете най-добре.

— Обещахме на Ейми да не осведомяваме семейството, че се интересуваме от чашата.

— Обещахме й, че Хап няма да разбере. Чейс, жената е на Моринда. Нещо повече — не е говорила от години с брат си.

— Къде е майка им?

— Мъртва е.

— А баща им?

— Изчезнал е отдавна. Не успях да намеря нищо за него.

*Има нещо в съществуването на черна дупка в съседство, което води до безсънни нощи.*

Карл Свенсон, „Проститутките се забавляват най-добре“, 1417

Моринда е една от трите известни черни дупки в пространството на Конфедерацията. Същото име носи и голямата орбитална космическа станция, която е дом за хиляди изследователи, екипите им и поддържащия им персонал. Те извършват измервания, пускат сонди и хвърлят странни неща в пастта на звяра. Според информационните таблици мнозина от тях се опитваха да научат как да огънат пространството. Там имаше дори психолози, които изследваха начина, по който хората възприемат времето.

Никога не бях ходила там, нито бях виждала черна дупка. Ако това е правилният израз, тъй като не можеш да „видиш“ черна дупка. Тази не беше особено голяма, като се има предвид до какви размери достигат обикновено. Вероятно беше с няколко хиляди пъти по-голяма маса от слънцето на Римуей. Пръстен от осветени останки — набъбващ диск, я обгръщаше и изпускаше рентгенови лъчи и бог знае още каква друга радиация, а понякога дори и скали.

Затова станцията е бронирана и екипирана с  $\gamma$ -лъчеви проектори. Повечето от активностите са предвидими, но експертите твърдят, че никога не се знае със сигурност. Не се страхуват особено от скалите, защото могат да ги разтопят, но радиацията е друго нещо.

Скочих в системата на около 70 милиона километра от дупката. По-близо, отколкото трябваше, но все пак на безопасно разстояние. Квантовото пътуване е удобно, защото е мигновено. Но неприятната му страна е, че съдържа по-голяма доза неопределеност, отколкото старите двигатели на Армстронг. Разликата е малка, но я има и е

достатъчна да те убие, ако не си осигуриш достатъчно дистанция, така че да не се материализираш във вътрешността на планета например.

Трябваша ми три дни, за да акостирам в станцията. Докато пътувах, уредих престоя си. Обадох се и на стария си приятел Джек Хармън, който изпълняваше мисия там, и го осведомих, че пристигам и очаквам да ме почерпи питие. Опитах се и да разбере нещо за сестрата на Хап.

Казваше се Кайла Бентнър. Беше нутритехник и се грижеше храната на станцията да е здравословна. Съпругът ѝ Рем беше адвокат. Знам, че се чудите защо една космическа станция се нуждае от адвокат. Но хората винаги водят преговори за промяна в договорите и се карат за графика за използване на апаратурата. Освен това се женят, пишат завещания и подават молби за развод. И понякога се съдят.

На място като това адвокатът е неутрална страна, човек, на когото всички вярват. Не както у дома.

Помислих си дали да не уведомя Кайла за пристигането си, но после реших, че е най-добре да не го правя. Вечерта на третия ден, се настаних в хотелската си стая, срещнах се с Хармън в малко бистро и прекарах вечерта в спомени за миналите времена — като цяло се забавлявах. Надявах се, че той може да познава или Кайла, или съпруга ѝ. Това щеше да улесни задачата ми, но се оказа, че нямам късмет.

На другия ден заставах пред офисите на службата по поддръжка, където работеше Кайла, и когато тя излезе да обядва, тръгнах след нея.

Беше в компанията на други две жени. Последвах ги до ресторант, наречен „Джойстра“. Доста непретенциозно заведение. Масите бяха твърде близо една до друга и от клиентите се очакваше бързо да изядат храната си и да излязат. Мебелите, завесите и покривките изглеждаха направени набързо, в последния момент. Но ресторантът беше във външния периметър на станцията и на едната стена имаше прозорец, от който се виждаше набъбващият диск. Не че имаше какво толкова да се види — голям блестящ пръстен, който при други обстоятелства щеше да е просто още един блестящ пръстен, каквито в Ръката на Орион има предостатъчно, но беше зловещ, защото човек не можеше да си избие от ума какво се намира в центъра му.

Кайла не приличаше на брат си. Беше висока, слаба и сериозна. Цивилизована. Когато се вгледаш в сините ѝ очи, осъзнаваш, че е

човек на място. Изглежда половината от хората в ресторанта я познаваха, защото я поздравиха.

Тя и приятелките ѝ бяха настанени на една маса, а аз бях следващата на опашката и се чудех като каква да се представя, когато всичко се запълни. Споделянето на маси в пиковите часове беше нормална практика на станциите.

— Ще има ли мадам нещо против да бъде настанена при някои от гостите ни?

— Ни най-малко — отвърнах. — Може би при трите дами, които току-що влязоха...?

— Ще се погрижа.

Автоматичният управител беше висок, строен, с черни мустаци, а усмивката му беше като залепена. Не мога да разбера защо дизайнерите на автоматите не се грижат за детайлите. Той отиде до масата на Кайла и приятелките ѝ и ги попита дали може да ме настани при тях. Жените погледнаха към мен, едната кимна, а Кайла ми махна с ръка.

Приблжих се. Запознахме се. Представих се като Чейс Делмар.

— Познавам те отнякъде — рекох на Кайла, придавайки си озадачено изражение.

Тя ме огледа и поклати глава.

— Не мисля, че сме се срещали.

Опрях показалец до устните си и сбърчих вежди, дълбоко замислена къде може да сме се засичали. Споменавахме места, където сме работили. Никаква връзка. Различни училища. Сигурно съм се припознала. Поръчахме, обядът дойде, говорихме за това-онова. И трите работеха в едно и също съоръжение. Имаха известни проблеми с шефа си, който винаги си приписвал заслугите за чужди идеи, не изслушвал никого и не отделял достатъчно време на софтуера. На станцията това бе начинът да кажеш за някого, че не се вписва в колектива — углавно престъпление в такава малка общност. Обичайните предупреждения за надзорници, които се сприятеляват с помощниците си, до голяма степен не важаха за Моринда.

Изваках обядът да приключи и да си разделим сметката. После изведнъж ме осени. Усмихнах се, погледнах Кайла право в очите и казах:

— Ти си сестрата на Хап.

Тя пребледня.

— Познаваш Хап?

— Бях Чейс Бонър, когато се срещнахме. Идвала съм в апартамента.

Тя се намръщи.

— Преди години, разбира се. Може да си ме забравила.

— О, не — отвърна тя. — Спомням си те. Разбира се. Просто беше толкова отдавна.

— Не мога да повярвам, че те срещнах тук.

— Да. Невероятно съвпадение, нали?

— Как е Хап? Не съм го виждала от много време.

— Добре е. Предполагам. Всъщност и аз не съм го виждала скоро.

Вече бяхме излезли от ресторанта и вървахме след приятелките й.

— Слушай — каза тя. — Радвам се, че те видях отново, тъъ... — Явно се мъчеше да се сети за името ми. — ... Шели.

— Чейс — усмихнах се. — Всичко е наред. Не прекарахме много време заедно. Не очаквам да ме помниш.

— Напротив, помня те. Само че трябва да се връщам на работа и умът ми е зает с други неща.

— Естествено, разбирам. Какво ще кажеш да те почерпя питие, докато съм тук? Може би тази вечер?

— О, не знам, Чейс. Съпругът ми...

— Доведи и него.

— Той не пие.

— Вечеря тогава? Аз черпя.

— Не мога да приема.

— Всичко е наред. Наистина искам да го направя, Кайла.

— Имаш ли номер? — Дадох й го. — Нека да се свържа с Рем и ще ти се обадя.

— Добре. Надявам се да дойдете.

— Благодаря, Чейс.

Срещнахме се в ресторанта, където бяхме вечеряли с Джек предишния ден. Доведох и него, за да станем четирима.

Ремилион Бентнър беше приятна компания за вечеря, добряк, откровен, очарователен събеседник. Оказа се, че с Джак са участвали в игра, станала популярна в станцията. Наричаше се „Управление“ и от участниците се изискваше да взимат политически и социално-инженерни решения. Налице са например импланти, които стимулират интелигентността. Няма известни странични ефекти. Трябва ли да ги предложим на масовия потребител?

— Аз го направих и получих доста неприятни изненади — каза Рем. — Високите коефициенти на интелигентност не са това, за което ги смятаме.

— В какъв смисъл? — попитах.

Джак отпи от кафето си.

— Отвъд определено равнище, приблизително сто и осемдесет, хората, особено младите, стават разрушители. Бунтари.

— Но това е, защото са неспокойни, нали? Приятелите им са побавни и те губят търпение.

— Всъщност — обясни Рем — те са по-трудни за програмиране. Някога питали ли сте се защо човешката интелигентност е точно на това ниво?

— Предполагам, защото по-глупавите маймуни са отишли при тигрите.

— А защо не е по-висока? — попита Джак. — Когато Касавич направил изследването си на Финикия в началото на миналия век, заключил, че няма доказателства в подкрепа на твърдението, че хората сега са по-умни, отколкото в зората на историята. Но защо?

— Отговорът е ясен — обади се Кайла. — Петнайсет хиляди години са твърде кратко време, за да се проявят ефектите на еволюцията. Касавич — нали не му бъркам името? — трябва да се върне сто хиляди години назад и да опита отново. Мисля, че ще забележи разлика.

— Не мисля така — възрази Бентнър. — Изглежда има таван за човешкия интелект.

— Защо? — попитах.

— Експертите смятат, че след като минеш сто и осемдесет, се превръщаш в твърде голям социален проблем. Ставаш неконтролируем. Нарича се синдром на проблемното котило. Властите понякога проявяват пренебрежение, независимо как се структурира



политическата система. На представителите с висок коефициент на интелигентност им е трудно да търпят подобно отношение. — Той се усмихна. — Това ги поставя в много неизгодна ситуация. Още щом навършат седемгодишна възраст, трябва да научават всичко по трудния начин. Интелигентността им се превръща в недостатък там, където би трябвало да им помага. В миналото на племето му омръзвало от тях, преставало да ги защитава и те ставали плячка на тигрите.

Джак също се намеси:

— Същото нещо, изглежда, е вярно и за немите. Те имат приблизително същите граници като нас. И същия таван.

Немите бяха единствената известна извънземна раса. Телепатичен вид.

— Очаквах, че правилата ще са различни за телепатите — казах аз.

Бентнър поклати глава.

— Очевидно не. Ти какво направи, Джак? Използва ли имплантите?

— Не, реших, че общество, в което всеки знае всичко, няма да свърши добре.

— Умен мъж. Моето общество стана нестабилно след две поколения. Имам приятел, чиято държава се срина напълно.

— Знаеш ли — подхвърли Джак, — че самоубийствата сред хора с много високо ниво на интелигентност са почти три пъти повече?

— Излиза, че има причина да сме глупави — отбелязах.

— Така е — ухили се Бентнър. — И слава Богу. — Вдигна чашата си и рече: — За посредствеността. Нека процъфтява.

Няколко минути по-късно между другото споменах, че хобито ми е да събирам антикварни чаши. Това не заинтересува никого, но аз се обърнах към Кайла.

— Сега, като се замисля, вие май имахте една.

— Какво?

— Една антична чаша. Спомняш ли си? Имаше странен надпис.

— Не — рече тя. — Не си спомням.

— Напротив — настоях. — Беше сива, с орел в зелено и бяло. С разперени криле.

Тя се замисли. Присви устни. Поклати глава. После ме изненада.

— Да, стоеше на полицата.

— Знаеш ли, много ми харесваше.

— Не съм се сещала за нея от години. Но наистина имахме такава.

— Бяха хубави дни, Кайла. Не знам защо чашата се е запечатала в паметта ми. Свързвам я с щастливите времена, предполагам.

— Звучи така, сякаш имаш проблеми.

— Не. Ни най-малко. Но тогава беше по-невинна възраст. Знаеш как е.

— Разбира се.

Бяхме поръчали чай и сега отпихме.

— Чудя се къде ли е — подхвърлих. — Чашата. Все още ли е у теб?

— Не — отговори тя. — Не съм я виждала от момиче.

— Може би е у Хап.

— Може би.

— Знаеш ли — казах й, — когато се прибера, мисля да му се обадя. Ще бъде хубаво да го видя отново.

Чертите й се изопнаха.

— Няма да ти хареса сега.

— Защо?

— Твърде много е заприличал на татко. — Поклати неодобрително глава. — Послушай ме, по-добре остави нещата така.

Поговорихме за работата й на станцията и когато видях възможност, отново върнах разговора към чашата.

— Знаеш ли, винаги съм се чудила за нея. За чашата. Имаш ли идея откъде е дошла.

— Нямам никаква представа — отвърна тя.

— Хап никога не ми е изглеждал като човек, който се интересува от антики.

— О, съмнява ме, че е антика. Но си права за Хап. — Очите й станаха мрачни. — Не се интересуваше от нищо освен от алкохол, наркотици и пари. И от жени, разбира се.

Явно съжали, че е казала това, и се опита да се усмихне и да продължи разговора.

— Вероятно някой му я е дал — продължих аз.

— Не. Беше си на лавицата, откакто се помня. Откакто и двамата бяхме още деца... — Замисли се. — Подозирам, че може все още да е у

него.

— Знаеш ли, струва ми се, че имаше още няколко подобни предмета — додадох аз.

— Не, Чейс — отвърна тя. — Не мисля.

Най-накрая сервираха вечерята.

— Сигурна съм, че беше само тази чаша. Сега, като се замисля, ми се струва, че мама веднъж каза, че татко ѝ я е подарил.

Известността на Алекс се беше разпростряла донякъде и върху мен. Не чак дотам, че да ми искат автографи, но ми се намираха завистници. На следващата сутрин стоях в магазин за сувенири и си купувах закуска, когато дребен, добре облечен мъж на средна възраст с разрошена черна коса ме попита дали не съм Чейс Колпат. В гласа му се долавяха враждебни нотки. Трябваше ми минута, за да осъзная, че това е същият мъж, който прекъсна словото на Оли Болтън на Антикварния събор. Колчевски.

Можех да отрека коя съм. Бях го правила и преди, но реших, че няма да го заблудя. Така че потвърдих.

— Тъй си и знаех — каза той.

Понечих да се отдръпна от него и той побърза да каже:

— Не исках да ви обиждам, госпожице Колпат. Изглеждате ми способна млада дама.

— Благодаря ви. — Взех напосоки чийзкейк с череши и насочих ключа си към четеца, за да платя.

— Моля ви, не бягате. — Той се прокашля тихо. — Името ми е Касмир Колчевски. Аз съм археолог.

— Знам кой сте — отговорих. Въпреки истеричното му поведение на събора Колчевски не беше от дребните играчи. Негови бяха големите разкопки на Делаконда в Бака Ти — цивилизация, просперирала в продължение на почти шестстотин години. В днешно време тя не представляваше нищо повече от шепя села и причините за упадъка ѝ бяха предмет на много спорове. Някои смятаха, че технологичното им развитие е изпреварило способността им да преценяват, други приемаха, че са станали жертва на културна революция, която ги разделила на воюващи фракции, а трети бяха на мнение, че приборите им за хранене са съдържали твърде много олово,

което довело до масово безплодие. Колчевски беше извършил голяма част от работата по разкопките в Бака Ти и беше открил огромно количество антики, които сега се съхраняваха в музеите. Беше си извоювал репутация на гениален и войнствен учен.

— Добре. Тогава няма нужда от излишни церемониалности. — Погледна ме, сякаш бях котка със счупен крак. — Четох за вас. Очевидно сте талантлива.

— Благодаря ви, професоре.

— Може ли да попитам защо, за Бога, работите за Бенедикт?

— Моля?

— О, стига. Знаете за какво говоря. Вие сте двама обирджии на храмове. Съжалявам, че съм така откровен, но наистина съм възмутен.

— Съжалявам, че не одобрявате дейността ни, професоре. — Опитах се да мина покрай него, но той ми препречи пътя.

— Ще дойде ден, млада госпожице, когато ще си спомните за тези години и ще съжалите за действията си.

— Професоре, ще ви бъда задължена, ако ме пуснете да мина.

— Разбира се. — Но не помръдна и продължи да говори, като се разпалваше все повече: — Бенедикт е осквернител на гробници. Грабител. Артефакти, които трябва да са собственост на всички, завършват като експонати в домовете на богатите. — Гласът му малко омекна. — Знаете това не по-зле от мен.

— Съжалявам, че мислите така — казах. — Едва ли ще ви убедя в противното, така че защо просто не оставим нещата така. А сега отново ще ви помоля да се отдръпнете от пътя ми.

— Съжалявам — отвърна той. — Наистина не исках да ви обидя. Но се чудя дали съзнавате, че съдружието ви с него петни и вашата репутация.

— Започвам да се чудя, професоре, кой ви е назначил за пазител на съкровищата на света.

— А, да. Разбира се, когато не можете да се защитите аргументирано, прибегвате към нападение. — Отдръпна се. — Това не е много задоволителен отговор, нали?

— И въпросът не беше особено задоволителен.

Реших да прекарам няколко дни с Джак. Но преди да изляза да обядвам с него, изпратих съобщение на Алекс, в което му съобщих, че

мисията ми е била провал. Връцах се въщи с празни ръце. Не споменах Колчевски.

## 6

*Талантът е важен, постоянството е добро. Но в крайна сметка нищо не може да замени чистия късмет.*

Морита Камали, „Разходка с Платон“, 1388

Когато се прибрах, Алекс ме очакваше с новини. Беше ходил да се види с Фен и беше получил информация за бащата на Хап.

— Името му е Рилби Плотски. Познат е на съдружниците си като Рил. И той е бил взломаджия като сина си.

Уменията явно се предаваха по наследството.

— Каза, че „е бил“ взломаджия. Отказал ли се е, или е умрял?

— Изтрили са му съзнанието.

— О!

— Попитах дали можем да говорим с него.

— Алекс, знаеш, че никога няма да ни позволят подобно нещо. А и така или иначе няма да има никаква полза.

Отново валеше. Седяхме в офиса и наблюдавахме полета на едрите снежинки. На площадката за кацане снегът вече стигаше до коляно. Сякаш никога нямаше да спре.

Изтриванията на съзнанието невинаги са пълни и необратими — възрази Алекс.

— И това няма да ти позволят.

— Знам. Вече се поинтересувах.

— И какво ти казаха?

— Не мина по официалните канали.

Бях учудена, че е обмислял да стигне толкова далеч. Ако старият Плотски се беше обзавел с нов живот и ново име, значи имаше и пълен набор от фалшиви спомени и придобити привички, които идваха с тях. Щеше да е добър гражданин. Ако тази стена се разрушеше, кой знае какво щеше да се случи.

Алекс не се впечатли от неодобрението ми.

— Говорим за предмети с огромна стойност, Чейс. Пък и не мога да кажа, че храня кой знае каква симпатия към него. Ако беше свестен човек, нямаше да се налага да му изтриват съзнанието, пък и винаги могат да го направят отново.

— Значи приемаме, че е откраднал чашата?

— А ти да не мислиш, че е бил просто изтънчен колекционер?

Взломаджийската кариера на Плотски-старши беше завършила преди почти двайсет години, през 1412, когато беше осъден за трети път, по седемнайсет обвинения. Тогава бяха наложили изтриването. Беше арестуван за първи път през 1389. Уликите сочеха, че е бил доста активен в избраната от него професия в промеждутъка от двайсет и три години.

— И как точно ни помага това? — попитах.

— Ще се опитаме да разберем от коя кражба е дошла чашата.

— И как? Има ли полицейски доклади?

— Да. За всички неразкрити кражби в зоната на действие на Плотски. Но не можем да ги получим директно. Поверителни са.

— Значи трябва да прегледаме медиите.

— Точно така.

— Няма смисъл. Той я е взел, защото е привлякла вниманието му. Очевидно не е осъзнал стойността ѝ, иначе нямаше да стои на лавицата през всички тези години. Ако някой беше докладвал за кражба на чаша, стара девет хиляди години, Плотски щеше да разбере какво притежава.

— Логично.

— Не ми се иска да го изтъквам, но излиза, че сега помагаме да се продаде крадена стока.

— Не го знаем със сигурност, Чейс. Това са само догадки.

— Да бе. В семейство на крадци изневиделица единият развива слабост към антики.

Алекс изглеждаше неспокоен, дори уплашен. Бурята се засилваше.

След малко рече:

— Да го направим. Ще вложим няколко параметъра в Джейкъб и ще го оставим да прегледа новините от този период. Дори и да не успеем, не губим нищо.

Всъщност не беше толкова невероятно, колкото звучеше. Обирите с взлом не са често явление. Повечето хора имат високотехнологични системи за сигурност. Криминалното поведение само по себе си е необичайно. Живеем в златна епоха, макар че се съмнявам дали повечето хора си дават сметка за това.

Замислих се за марголианците и какъв ли е бил светът, принудил пет хиляди души да напуснат родния си дом, да скочат на „Откривател“ и „Бремерхевън“ и да се отправят към неизвестното. Какво ли е било да живееш в двайсет и седми век? Широко разпространена престъпност. Политическо потисничество. Екологични проблеми. Религиозни безумства. Какво ли не още.

— Джейкъб — нареди Алекс, — провери новините, свързани с кражби с взлом в региона на Андикуар от хиляда триста осемдесет и девета до хиляда четиристотин и дванайсета година. Търси всякакви връзки с „Откривател“ или чаша на възраст девет хиляди години.

— Започвам търсенето — обяви изкуственият интелект.

Алекс седеше в големия, мек, ръчно изработен диван срещу бюрото. Носеше обикновен сив пуловер и изглеждаше умислен. Вдигна една книга, отвори я, сетне я затвори, отиде до прозореца и погледна навън към снежната буря.

— Мога да ти се обадя, когато приключи — предложих.

Щеше да е добре да се качи в кабинета си на горния етаж.

— Всичко е наред — отвърна той.

Десет минути по-късно Джейкъб съобщи:

— Няма намерени съответствия.

— Добре. — Алекс затвори очи. — Опитай с всякакви кражби на антикварни предмети.

Светлините на Джейкъб се запалиха и електронното жужене в стените се усили.

Аз преглеждах последните предмети, пуснати на пазара, като търсех такива, които можеха да заинтригуват клиентите ни. Някой беше намерил ръчно изработен часовник на възраст осемдесет години. Някой от клиентите ни нямаше да се трогне, но на мен ми хареса как изглежда. Нямаше да е скъп, а щеше да придаде на дневната ми малко престиж. Чудех се дали да го купя, когато Джейкъб докладва, че отново не е намерил нищо.



— Добре. — Алекс потъна в дивана и скръсти ръце. — Тогава да проверим кражбите от домове, чиито обитатели вероятно са притежавали антики.

— Как ще го направим?

Той отвори бележника си и каза:

— Джейкъб, ще ни свържеш ли с инспектор Редфийлд?

Фен и част от бюрото му се появиха в средата на офиса.

— Какво мога да направя за теб, Алекс?

Звучеше така, сякаш сутринта му се беше оказала доста дълга.

— Случаят, за който говорихме вчера...

Фен вдигна вежди.

— Да?

Явно вече беше слушал предостатъчно за този случай.

— Чудех се дали проникванията с взлом са били ограничени в една област.

Почакай малко — изсумтя отегчено Фен. — Как беше името?

— Плотски.

— А, да. Плотски.

Инспекторът даде инструкции на изкуствения интелект, напомни на Алекс, че седмичната игра на карти ще бъде у тях, и отхапа от някакъв сандвич. После погледна монитора.

— Основната част от кражбите са в Анслет и Стернберген. Има още няколко тук-там. Доста разхвърляни впрочем.

— Но всички са в региона на запад от Андикуар?

— Да. Плотски не е пътувал много.

— Добре, Фен. Благодаря ти.

На последното дело Плотски беше обвинен в седемнайсет взлома. Разполагахме с имената на потърпевшите от записите на съда. Прокурорът твърдеше, че през цялата си кариера Плотски е извършил повече от сто грабежа.

— Е, сега да проверим в медиите всички обири в набелязаната зона в този период.

— Сигурно ще са доста.

— А може би не. Според записите не е имал голяма конкуренция. Алекс стана, отиде до прозореца и се загледа в снега.

— Джейкъб?

— Да, Алекс?

— Колко кражби е имало през този период?

Отново примигвания на светлини.

— Двеста четирийсет и седем докладвани случая.

— Ей, не каза ли, че не е имал голяма конкуренция.

— Чейс, говорим за двацет години. — Поклати угрижено глава и добави: — Май никога няма да спре да вали.

Беше от онези дни, в които ми се ще само да се свия пред камината и да спя.

— Джейкъб — продължи Алекс, — трябва ни имената на жертвите.

След малко принтерът изплю списък.

— Сега какво? — попитах.

— Ще проверим всички. Опитай да откриеш кои от тях са притежавали антики.

Лесно бе да се каже.

— Това е отпреди четирийсет години. Някои от хората може вече да не са сред живите.

— Дай най-доброто от себе си.

Какво бе станало с „ние“?

— Добре — отговорих. — Кой би притежавал антики?

— Помисли какво е общото между всичките ни клиенти.

— Парите — отвърнах.

— Аз бих предпочел изтънчения вкус. Но да, трябва да са били заможни. Вземи адресите. Търси хора, които живеят в по-богати квартали.

— Алекс, взломаджиите предпочитат по-изолираните зони.

— Охранителните системи могат да бъдат нискоэффективни навсякъде.

Прекарахме следващите няколко дни в разговори с ограбените. Повечето се бяха преместили или бяха мъртви. Да се открият близките им беше сложна работа.

Свързахме се с някои. Вашето семейство да е притежавало антична чаша с надпис на английски?

Всъщност неколцина решиха, че е възможно да са притежавали такава, но никой не успя да я опише точно.

— Алекс, трябва да има и по-резултатни занимания от това — оплаках се аз.

Бяха изминали няколко дни, без да открием нищо, и той също се умори. Вечерта на четвъртия ден бяхме стигнали почти до края на списъка.

— Губим си времето — казах. — Може би някои от кражбите дори не са отразени в новините.

Алекс дъвчеше парче хляб и гледаше разсеяно навън. Светлината в стаята беше приглушена и Джейкъб беше пуснал нещо от „Шерпа“ — тихо и ритмично, в съзвучие с мрачното настроение на вечерта.

— Плотски не е знаел какво е притежавал. Може би първоначалният собственик също не е бил наясно.

— Възможно е — съгласих се.

— Може би не е бил колекционер на антики, а просто човек, който е събирал чаши. Джейкъб, покажи ни чашата отново. Отблизо.

Тя се появи в средата на офиса, беше почти с моите размери.

— Обърни я, ако обичаш.

Чашата започна да се върти. Вгледахме се в орела, в знамената, в регистрационния номер, в оградената с пръстен планета.

— Няма начин — казах аз. — Може изобщо да не забележиш, че е свързана с междузвездните пътувания.

— Така е. Джейкъб, да се върнем във времето на обирите. Същата географска област. Колко семейства са били свързани с междузвездния флот?

— Записани като ограбени?

— Не — отговори Алекс. — Всички с връзка с междузвездните кораби.

Открихме девет такива семейства в областта. Пет се бяха преместили преди години. От останалите четири две бяха на военни, а едно беше свързано с корпорациите, които поддържаха орбиталните станции. От четвъртото бе останала само една жена, която все още притежаваше къщата, но се беше омъжила за журналист и живееше в източната част на Архипелага. Казваше се Делия Кейбъл.

По онова време се беше казвала Делия Уескот. Родителите ѝ — собственици на имота по време на кражбите — бяха Адам и Маргарет, загинали при падане на лавина през 1398-а. Маргарет беше пилот

втори клас от Службата за проучвания, Адам беше изследовател, направил кариера с далечни мисии.

Връзката със Службата за проучвания привлече вниманието на Алекс и Делия Кейбъл отиде на първо място в списъка. Джейкб се свърза с нея и тя се материализира в офиса.

Трудно е да се определят някои характеристики — като ръста например — по мрежата. Хората обикновено си играят с настройките, така че проекцията може да е много различна от реалността. Но не можеш да направиш кой знае какво с очите си, освен да смениш цвета им. Очите на Делия Кейбъл изпълниха стаята с интензивното си излъчване. Предположих, че е висока. Имаше високи скули и хубост на модел. Черната ѝ коса се спускаше до раменете.

Алекс се представи и обясни, че представлява „Рейнбоу Ентерпрайзис“ и има няколко въпроса за една антика.

Изражението ѝ остана любезно, но ни подсказа, че искрено се надява Алекс да не се опитва да ѝ продаде нещо.

Дрехите ѝ — мека сива блуза „Бранденбург“, пола в тон и бяло шалче — говореха, че разполага със средства. Дикцията ѝ беше съвършена, акцентът калубрийски, щастлива смесица от елитарност и културно превъзходство, която лъха от западните университети.

— Семейството ви притежаваше ли антики? — попита Алекс.

Жената се намръщи и поклати глава.

— Нямам представа за какво говорите.

— Като дете сте живели в Андикуар, нали така?

— Да, в предградието Стренберген. Това беше, преди родителите ми да загинат.

— Къщата ви била ли е ограбвана?

Изражението ѝ се промени.

— Да. Имаше нещо такова, май бяха проникнали с взлом. Защо питате?

— Върнаха ли ви откраднатото?

Тя помисли малко.

— Наистина не знам. Беше доста отдавна. Бях много малка.

— Помните ли да сте имали антична чаша? Със странни символи и изображение на орел.

Тя затвори очи и усмивката смекчи строгостта на устните ѝ.

Право в целта!

— Не съм се сещала за тази чаша повече от трийсет години. Да не би да ми казвате, че е у вас?

— Попадна в обсега на вниманието ни.

— Наистина ли? Къде е била? Как я свързахте с мен?

— Това е дълга история, госпожо Кейбъл.

— Ще е хубаво да си я получа обратно — каза тя. — Смятате ли да ми я върнете?

— Не знам какви са юридическите разпоредби в случая. Ще проверим.

Изражението ѝ показваше, че този въпрос не я занимава особено.

— Не е важно. — Махна с ръка. — Ако може да се върне — добре. Ако не, не се тревожете за това.

— А мога ли да попитам — продължи Алекс — дали е имало и други подобни предмети в дома ви? Други антики.

Тя се замисли.

— Доколкото си спомням, не. Защо? Ценна ли е?

Алекс нямаше никакво желание да намесва агенцията в назряващата юридическа схватка, затова се поколеба, но накрая отговори:

— Възможно е.

— Тогава определено бих искала да я получа обратно.

— Разбирам.

— Колко струва?

— Не знам.

Цените на пазара не оставаха постоянни.

— И така, как да я получа обратно?

— Най-лесният начин е да се свържете с местното полицейско управление. Ние ще докладваме от наша страна.

— Благодаря ви.

Не ми хареса накъде тръгват нещата.

— Сигурна ли сте, че нямаше и други подобни предмети в къщата ви?

— Не съм сигурна, разбира се. Бях на седем или осем години по това време. — Не нарече Алекс идиот, но тонът ѝ го подсказваше. — Не си спомням.

— Добре. — Алекс се облегна в стола си в опит да разсее напрежението. Жената не ми харесваше особено и предпочиташ Ейми

да си получи наградата. Всъщност вече съжалявах, че си бяхме наврели носовете в цялата тази работа. — Родителите ви, доколкото ми е известно, са загинали от лавина през деветдесет и осма.

— Точно така.

— Имате ли представа откъде са взели чашата?

— Не, винаги си е била у нас.

— Къде я държаха?

— В спалнята.

— Сигурна ли сте, че не знаете откъде са я взели?

Тя прехапа долната си устна, после каза:

— Останала съм с впечатлението, че я донесоха от едно от техните пътувания.

— Какво пътуване?

— Един от техните полети. По едно време работеха за Службата за проучвания. Ходеха заедно на изследователски мисии.

— Сигурна ли сте?

Тя сви рамене.

— Не съм съвсем сигурна, господин Бенедикт. Имайте предвид, че това е станало доста преди да се родя. Била съм на около две години, когато са напуснали Службата за проучвания.

— И това е станало?...

— През деветдесет и втора. Защо? Какво значение има?

— Предприемали ли са и други полети?

— Да. — Делия се усмихна. — Пътувахме доста.

— Къде ходихте, ако не възразявате, че питам?

Появи се малък диван и събеседничката ни седна.

— Не знам. Не на никакви специални места. По средата на нищото. Не си спомням точно.

— Наистина ли?

— Да. Винаги ми се е струвало странно. Отивахме до някаква станция. Беше доста вълнуващо преживяване за едно дете.

— Станция?

— Да.

— Знаете ли коя?

Тя отново започна да се нервира.

— Нямам идея.

— Сигурна ли сте, че е било станция?

— Да, беше в космоса. Какво друго би могло да е?  
— Колко голяма беше станцията? Колко натоварена?  
— Беше твърде отдавна. Пък и не мисля, че съм напускала кораба.  
— Защо?  
— Не знам. Предполагам, че паметта ми прави номера. Искан да сляза от кораба, но те... — Замълча, мъчеше се да си припомни. — Казаха ми нещо странно. Никога не го разбрах, ако трябва да съм честна. Казаха ми, че не е място за малки момиченца.  
— Права сте. Наистина е странно.  
— От друга страна, винаги съм смятала, че не се е случило точно така. Няма никакъв смисъл.  
— Успяхте ли да разгледате станцията?  
— О, да. Спомням си я. Приличаше на голям и дълъг цилиндър.  
— Тя се усмихна. — Изглеждаше страшно.  
— Имаше ли някъде необичайни структури?  
— Доколкото си спомням, не.  
— В някой док ли кацнахте?  
— Не знам.  
— Видяхте ли някъде светлини?  
Някои станции рекламират хотели и други услуги на големи пана, които се виждат при приближаване.  
— Да, имаше светлини — петна, които пробягваха през станцията.  
Докато говореха, Алекс преглеждаше информацията за семейството, която Джейкъб беше открил.  
— Били сте с тях по време на лавината, нали?  
— Да, но имах късмет. Бяхме на ски курорт в Каракас, когато започна земетресение и планината се стовари отгоре ни. Неколкостотин души загинаха.  
— Сигурно е било ужасно преживяване за малко момиченце.  
Тя извърна глава.  
— Малцина в хотела оцеляха. — Пое дълбоко дъх. — Кражбата, за която споменахте, се случи година преди това.  
Погледнах екрана с информацията. След инцидента Делия беше отишла при леля си на остров Сейнт Симеон.

— Госпожо Кейбъл — продължи Алекс, — какво се случи с вещите от къщата?

— Нямам представа — отговори тя. — Не ги видях вече.

— Добре, благодаря.

— Всъщност леля Мелиса, която ме взе, събра част от вещите.

Но не много, струва ми се.

Алекс се приведе напред.

— Мога ли да ви помоля за една услуга.

— Разбира се.

— Когато имате възможност, проверете старите си вещи и вижте дали има нещо, което поне малко прилича на чашата. Нещо с английски букви. Или нещо, което изглежда странно.

— Добре.

— Благодаря ви.

— Господин Бенедикт, има още нещо.

— Да?

— Спомням си, че веднъж, когато се готвеха да влязат в станцията и мислеха, че не ги чувам, майка ми каза на баща ми, че е уплашена.

Проучих семейство Уескот. Адам беше получил степен по математика в Търнбул, малък западен колеж, после беше защитил докторат по астрофизика в Юли. Беше отказал да иде в академия и беше поискал да работи на терен за Службата за проучвания. Малцина от защитилите докторска степен поемаха по този път. Това би означавало, че не са загрижени да си създадат репутация или да се посветят на сериозни изследвания в съответната област, а желаят просто да се доближат до звездите и да посетят светове, които никой не е виждал. Обикновено не мислим за учените като за романтици, но тези хора като че ли попадаха тъкмо в тази категория. Бях прекарала две години като пилот към същата служба и познавам неколцина от тях. Те са истински ентузиастични. Една мисия обикновено обхваща област от осем до десет звезди. Отиваш във всяка система, събираш повече информация, отколкото някой някога ще си направи труда да прочете, и проучваш планетите, ако има такива. И особено внимателно оглеждаш световите в биозоната.



Погледнах снимката на Адам от дипломирането му в Търнбул. Беше на двацет и две, изглеждаше добре, с кестенява коса, сини очи и уверена усмивка. Момче, което няма никакви съмнения, че ще е първенец на випуска си.

Изрових, каквото можах. Адам Уескот прави изследвания в централната лаборатория за обработка на Кармел. Уескот влиза в „Лъмли“ — за първи път се качва на междувъзден кораб. Тринайсетгодишен получава награда за изследовател — усмихва се, сякаш съзнава, че тя ще е една от многото. Изглеждаше добре в униформа, стегнат и спретнат, сияеше като възрастния, също в униформа, който се ръкуваше с него и му подаваше плочата. Обърна се и видях публиката — петнайсет момчета в безупречни униформи и може би около три пъти повече възрастни — гордите родители на малката група изследователи от — според лентата, закачена на едната стена — Проучвателското философско общество, което очевидно спонсорираше мероприятията.

Дори успях да го чуя да говори.

— Благодаря ти, Харв — промълви той и веднага се поправи: — Господин Страйкър.

Усмивка за публиката — всички знаем, че това е добрият стар Харв. Измъкна лист хартия от джоба си, разгъна го и зачете:

— От името на всички искам да благодаря на родителите, на господин Страйкър и на Обществото. Задължени сме ви за помощта. Без вас сега нямаше да сме тук.

Детето беше поело по пътя си.

Следващият материал показва Адам вече на средна възраст, като гост на масата на Джей Битърман, който беше получил наградата „Карфакс“. И отново Адам на празненството за рождения ден на жена политик, с която беше завързал мимолетна връзка.

И сватбата на Адам. Беше проявил добър вкус и се беше оженил за пилота си, Маргарет Колоник. Маргарет изглеждаше прекрасно като всяка булка — щастлива и развълнувана. Всъщност би изглеждала добре дори в машинното отделение. Имаше същата блестяща черна коса като дъщеря си, същите идеални черти и усмивка, която озаряваше стаята.

Практиката в Службата за проучвания бе изследователите да сменят пилотите си след всяка мисия. Средната продължителност на

мисията сега е от осем до девет месеца и не вярвах нещата да са били много по-различни преди четирийсет години. Това се правеше, защото мисиите обикновено включват само пилот и един-двама изследователи. Хора, затворени заедно толкова време, обикновено започват да си лазят по нервите.

Но информацията показваше, че щастливата двойка е извършила десет последователни полета. На последните два бяха взели и Делия.

Седях в офиса и гледах как Маргарет Колоник тръгва по пътеката, за да се вриче на своя любим. Тя не беше нежно цвете. Баща ѝ бе умрял рано и тя бе отгледана от чичо си — възпълен мъж, който непрекъснато се озърташе, сякаш искаше да избяга. Не ми приличаше на човек, с когото е била много близка.

Церемонията беше религиозна. Свещеникът искаше благословията на Всемогъщия за щастливата двойка и напътстваше младоженците при произнасянето на обетите. Кумът даде халките, Адам плъзна едната на пръста на Маргарет, която се отпусна в прегръдките му. Целунаха се.

Завиждах им. Имам добър живот и не мога да се оплача, но не мисля, че някога съм изпитвала чистата радост, която видях в очите на Маргарет, когато пое по пътеката към своя любим.

Кумът беше представен като стар приятел на Адам, Толи Уейнборн. Разпознах го веднага. Върнах се на церемонията за награждаването на момчетата и го забелязах и там. Беше на около тринайсет, стоеше мирно с приятелите си, напрегнат и невинен.

Открих Толи след кратко търсене. Живееше в Баркеса, на северния бряг, където беше администратор в социална служба — място, където хората отиват, когато имат неприятности. Изкуственият интелект съобщи, че в момента не е възможно да говоря с него, но ще ми се обади по-късно.

Докато чаках, потърсих книги, в които се споменава за марголианците и полетът им от Земята. Попаднах на „Златната лампа“ от Али Омар. Тя разглеждаше дългата история на човечеството като низ от застои и завои. Основният ѝ въпрос бе: „Какво би се случило, ако след двайсет и седми век човешката раса беше успяла да избегне вътрешните размирици, икономическото преразпределение и кризите?

Щяхме ли да избегнем последвалите мрачни епохи през четвъртото, седмото и деветото хилядолетие? Щяхме ли да постигнем праволинеен прогрес. Къде щяхме да сме сега?“

Не отговаряше на собствените си въпроси, а се задоволяваше да спекулира с идеята, че марголианците може да са го постигнали. Тогава те щяха да са три или четири хиляди години по-напред в технологично отношение и щяха да гледат на нас не като на варвари, а като на низши създания.

В ранните години на междузвездните пътувания хората се тревожели от срещите с извънземни видове, които биха могли да ги превъзхождат значително. В технологично отношение. Може би и в етично. Вероятно и в двете. И този страх се коренеше в това, че изправени пред хиперцивилизация, дори и благонамерена, хората можеха да се обезсърчат. Подобен ефект е наблюдаван често в ранните времена — когато човечеството се разселвало из родния свят.

Но по отношение на марголианците страховете, разбира се, бяха безпочвени. След като бяха напуснали Земята, никой не ги беше виждал. А единствените извънземни, които срещнахме, са телепатите от Ашиюр — немите. Понякога приятели, понякога съперници, понякога врагове. Изненадващо, но се оказа, че са на същото технологично ниво като нас. И тъй като все още водеха войни помежду си и от време на време срещу нас, осъзнахме, че не са по-добри от хората.

Други нямаше. През хилядолетията открихме множество светове с наличие на живот, но на нито един от тях нямаше вид с разпознаваема за нас интелигентност. Разбира се, съществуват видове с такъв потенциал. Ако сте готови да чакате неколкостотин хиляди години, може и да намерите с кого да си поговорите. Но в галактиката, както казва Арт Бенсън, има още много неизследвани места.

Толи така и не се обади, така че се опитах да го открия в дома му същата вечер. Когато споменах името Уескот на изкуствения му интелект, той веднага се съгласи да говори с мен. Все още изглеждаше сравнително млад. Чертите му, леко пухкави у тринайсетгодишното момче и привлекателни у кума, сега бяха белязани от някаква светска умора.

Беше напълнял, лицето му бе прорязано от бръчки, а някога червеникавата му коса беше посивяла. Имаше брада и изглеждаше някак измъчен. Твърде много години на обществена служба, може би. Твърде много тъжни истории.

Представих му се и обясних, че правя историческо проучване.

— Поддържахте ли връзка с Адам, след като се ожени? — попитах.

Той не можа да потисне усмивката си.

— Беше невъзможно. Непрекъснато отсъстваше.

— Виждахте ли го изобщо?

Той прехапа устна и се отпусна в стола.

— Няколко пъти. През първите години.

— А след като е напуснал Службата за проучвания? Когато кариерата му е приключила?

Този път нямаше колебание.

— Кариерата му никога не приключи — заяви категорично Толи.

— Може и да беше напуснал Службата, но с Маргарет продължаваха да летят на своя глава.

— Искате да кажете, че сами са плащали сметките?

— Да.

— И защо?

Сви рамене.

— Не знам. Винаги съм смятал, че са се пристрастили и не могат да се спрат. Веднъж дори го попитах.

И какво отговори?

— Че светът е твърде малък.

— Но защо не са останали в Службата за проучвания, щом са искали да летят?

— Каза, че от Службата винаги му подготвяли поръчение, а той искал да лети накъдето си поиска.

— Това струва ли ви се логично?

— Напълно. Те имаха доста пари. Спестяваха през всичките тези години, а и Маргарет имаше достъп до някакъв фонд.

— Някога мислили ли сте да отидете с тях?

— Кой? Аз? — Усмивката изплува на лицето му. — Предпочитам да съм здраво стъпил на земята. Добрата стара твърда земя. Пък и имах кариера.

— Те поканиха ли ви?

Той потърка брадичката си.

— Просто не мога да си спомня. Беше твърде отдавна. Сигурен съм, че щяха да намерят място и за мен, ако ги бях помолил.

— Знаете ли къде са ходили? Имам предвид частните полети. До едно и също място ли пътуваха?

Той се пресегна към чаша, пълна с безцветна течност и ледени кубчета, отпи и я върна на мястото ѝ.

— Винаги съм смятал, че ходят на различни места.

— Но не сте ги питали?

— Какъв смисъл има да се ходи все на едно и също място?

— Не знам — признах аз.

— Трябва да имате нещо наум, за да задавате този въпрос.

Казах, че просто ми е хрумнало.

— Какво значение има? — попита той.

— Опитваме се да подредим историята на мисиите през годините.

Отговорът, изглежда, го удовлетвори.

— Адам никога ли не ви спомена нищо за тези полети?

— Не ги виждах толкова често. И не мога да си спомня да е казал нещо. Освен че когато се връщаше, се радваше, че си е у дома.

— Има ли някой друг, с когото може да е говорил? Който би могъл да знае докъде са били последните мисии?

Помисли няколко минути и спомена две имена — човек, който беше починал преди няколко години, и една приятелка на Маргарет, но и тя беше мъртва.

— Да опитаме по друг начин. Дали Адам или Маргарет са ви споменавали, че са открили нещо? Нещо необичайно?

— Като например?

— Стар космически кораб. Много стар.

— Не, не знам. — Поклати глава. — Е, може би само веднъж спомена нещо подобно.

— Какво каза?

— Шегуваше се. Подхвърли, че знае нещо, което ще вземе ума на всички.

— Но не уточни какво?

— Не, само се усмихна и заяви, че при следващото им завръщане ще получа изненадата на живота си. Но Адам си беше шегобиец. Разбирате какво имам предвид, нали?

Докладвах и двата разговора на Алекс.

— Добре — каза той. — Бележим напредък.

Потри ръце и ме похвали, че съм се справила блестящо.

Не схванах защо.

— В какъв смисъл? — попитах. — Единственото, което направихме, е да навредим на интересите на клиента си.

— Ще намерим начин да ѝ се реваншираме.

— И как по-точно?

— Ще ѝ купим хубав подарък за рождения ден. Ще ѝ дадем възможност да участва в издирването на голяма находка и ако намерим нещо, тя ще получи щедър дял.

— Не мисля, че е от хората, които оставят парите да се изнижат и се задоволяват с потенциални възможности.

— Знам. — Пое си дълбоко дъх. — Оплескахме тази част, признавам.

— Ние?

— Добре де, аз. Виж, Чейс, направихме, каквото трябваше.

— Можехме просто да пуснем стоката на пазара, да вземем комисионата си и да направим жената щастлива. Сега, ако имаме късмет, ще трябва да се задоволим с някаква награда. А и не ми харесва как се развиват нещата за Ейми.

— Знам. — Изглеждаше нещастен. — Но госпожа Кейбъл изглежда щедра. Ако нищо не излезе от проучването ни, сигурен съм, че ще ни компенсира за неприятностите.

— Как не.

— Чейс, носим и морална отговорност. Не продаваме крадени предмети.

— Искане ми се да не съм тук, когато обясняваш това на Ейми.

*Къде отидоха? В гората или покрай реката? Обратно в морето или отвъд луната?*

Австралийска детска приказка, двайсет и трети век по земния календар

Обсъдихме дали да не поканим Ейми в „Хилсайд“, но и двамата се опасявахме, че може да направи сцена. Беше по-добре да се разберем в офиса.

Ще кажа само едно за нея: не беше глупава. Още щом влезе, разбра, че новините са лоши.

— Какво? — Насочи се веднага към Алекс, като забрави обичайните поздрави и не ми обърна никакво внимание.

Алекс ѝ посочи дивана и седна зад бюрото. Дали би искала нещо за пиене? Не, благодаря.

— Започва да става ясно — поде той, — че чашата е била открадната.

Ноздрите ѝ потрепераха.

— Това е лудост. Хап ми я даде. Беше дар за помиряване, когато го хванах да ми изневерява. Скапана чаша.

Май не беше съвсем същата история, която ни бе разказала отначало.

— Странно — рече Алекс. — Обикновено човек подарява цветя или бонбони в такива случаи.

— Ами... Е, Хап не е като другите мъже. Точно от тази чаша пиех, когато ходех при него, а той не смяташе за редно човек да се отказва от навиците си.

— Пила си от нея? — попита изумено Алекс.

— Да. Има ли проблем?

— Не. — Алекс ми хвърли бърз поглед. — Никакъв.

Настъпи неловка тишина.

— Не съм я откраднала — повтори Ейми. — Помолих ви да не се свързвате с него. Той ли твърди това? Лъже.

Накрая погледна към мен.

— Типично за него. Сега, когато знае, че чашата струва нещо, си я иска обратно.

— Хап не знае нищо — каза Алекс меко. — Не той е проблемът.

— Кой тогава? — попита Ейми.

— Има доста голяма вероятност Хап да не я е притежавал законно.

— Искате да кажете, че я е откраднал? Това ли искате да кажете?

— Не той, а баща му.

Бузите й пламнаха.

— Може би ще е най-добре да ми я върнете и да забравим всичко.

— Можем да го направим, ако желаете. Но истинският й собственик вече знае къде е. Предполагам, че ще предприеме съответните действия.

— Благодаря. Много ми помогнахте, господин Бенедикт. А сега ви моля да ми дадете чашата.

Тонът на Алекс не се промени.

— За да я получи обратно обаче, другата страна трябва да удостовери собствеността си. Не знам дали може да го направи.

Ейми се втренчи в него.

— Моля ви, дайте ми чашата.

Той въздъхна.

— Както желаете. Но това е грешка.

Извини се и излезе от офиса. Ейми стоеше като глътнала бастун.

— Може би ще успеем да уредим награда за откриването й — подхвърлих.

Тя закима яростно.

— Наистина нямахме избор — продължих. Малко преувеличавах, но все пак имаше известна доза истина.

Ейми беше на ръба да заплаче.

— Просто ме оставете на мира.

Алекс се върна с чашата, показа й я и я сложи в контейнер.

— Не би искала нещо да й се случи, нали, Ейми?



— Ще се погрижа за нея. Не се безпокойте. — Изправи се и Алекс ѝ отвори вратата. — Предполагам, че ще ти се обадят от полицията.

— Така ли? — отвърна тя. — Защо ли не съм изненадана?

— Не ми харесва това — казах, когато жената си отиде.

— Законът е такъв, Чейс. Стават такива неща.

— Нямаше да се случи, ако не си бяхме врили носовете.

Пое си дълбоко дъх и каза:

— Нашият етичен кодекс изисква да проучим всичко, което изглежда съмнително. Ако започнем да предлагаме крадени стоки, ставаме уязвими. Да, предположим, че бяхме продали чашата на някого, а след това се появи госпожа Кейбъл.

— Тя никога нямаше да разбере.

— Продажбата щеше да се проведе на открития пазар, Чейс. Можеше да разбере.

Той наля две чаши кафе и ми предложи едната.

— Ето защо правим нещата по правилника. — Тонът му показваше, че темата е приключена. — Прегледах разговора с Делия Кейбъл.

— И?

— Направих малко проучване за родителите ѝ. Знаеш ли с какво са си изкарвали прехраната, след като са напуснали Службата за проучвания?

— Нямам идея.

— С нищо. Маргарет е получила наследство, което им осигурило охотен живот.

— Трябва да е било значително, щом са си позволявали, ски ваканции и полети до нищото.

— Очевидно. Получила го е в началото на брака. Могли са да правят каквото си поискат. Оставили са доста добра сума на Делия.

— Добре, това води ли ни до нещо важно?

— Може би. Какъв е наемът на междузвезден кораб?

— Много висок.

— Пътували са непрекъснато. Няма запис да са спирали някъде. Извършили са доста полети според Делия, но тя не може да си спомни да е слизала от кораба. Разполагаме единствено със спомен за някаква станция. Това не ти ли се струва странно?

— Хората, работещи за Службата за проучвания, обикновено не слизат от кораба.

— Но те не са работили вече там. Станало е, след като са напуснали организацията. Знаеше ли, че са им оставали само шест години, за да се пенсионират от програмата? Според теб защо са се оттеглили толкова рано?

— Е, имали са малка дъщеря. Може би животът в Службата за проучвания не е бил подходящ за млади родители.

Алекс се замисли, накрая заключи:

— Може би си права. Но тогава са започнали да летят самостоятелно.

— Знам.

— Къде ли са ходели?

— Нямам представа.

— Може би не е лошо да притиснем още малко Делия.

— Била е дете, Алекс. Сигурно не си спомня много. Може да са правили туристически обиколки.

— Чейс, това е било преди повече от трийсет години, преди откриването на квантовите двигатели. Би ли пътувала няколко седмици в затворена кабина с шестгодишно дете, ако не ти се налага?

— Всъщност присъствието на шестгодишно дете може да е забавно.

Той продължи, сякаш не ме чу:

— Не са минали и шест месеца от напускането им на Службата за проучвания, а вече са предприемали нови полети. Със собствени пари.

— Добре, признавам, че не виждам смисъл. Но къде ни отвежда това?

Той се загледа в някаква точка зад лявото ми рамо.

— Било е нещо повече от туристически обиколки. Мисля, че са открили нещо. При някоя от мисиите за Службата. Искали са да се възползват от него сами, затова не са го оповестили. Напуснали са по-рано и са се върнали на мястото.

— Нали не смяташ, че са открили Марголия?

— Не. Но предполагам, че са я търсили. Затова са направили няколко полета.

— Божичко, Алекс. Това ще е откритието на века!

— На всички времена, мила моя. Отговори ми на един въпрос.

— Стига да мога.

— Когато работеше с изследователите от Службата за проучвания, кой определяше къде ще се проведе мисията?

— Доколкото ми е известно, изследователят е натоварен с тази отговорност. Ако са повече от един, старшият решава. Във всички случаи трябва да се представи план на оперативния отдел. В него се посочва областта на проучването, излагат се целите и се вписват специалните причини за полета, освен общото проучване на района. Ако оперативният отдел одобри, мисията се осъществява.

— Могат ли да променят плана по пътя?

— Разбира се. Понякога го правеха. Ако видеха по-интересна звезда, просто се отклонявахме.

— Води ли се дневник?

— Разбира се, изследователят внася копие от него в оперативния отдел в края на мисията.

— Дневникът проверява ли се?

— Какво имаш предвид?

— Как биха могли от Службата по проучванията да се уверят, че изследователю е отишъл там, където е заявил, че е бил?

Странен въпрос.

— Е — отвърнах, — корабът се връща с данни от посетените системи.

— Но изкуственият интелект също поддържа запис, нали?

— Естествено.

— Някой сравнява ли записите с изкуствения интелект?

— Доколкото ми е известно, не. Защо ще го правят? Защо биха смятали, че някой лъже?

— Просто казвам „ако“. Ако човек намери нещо, което не би искал да стане публично достояние, не би го докладвал на Службата за проучвания. Нали така?

— Вероятно.

— Чейс, смятам, че те са намерили „Откривател“.

— Космическата станция? Но тя каза, че е имало светлини.

— Детски спомен.

— Мисля, че щеше да си спомни, ако не е имало светлини. Това щеше да е доста поразителна подробност.

— Може да е гледала отраженията от собствените им навигационни светлини.

— Добре. Но ако са го открили, щяха да открият и Марголия.

— Не е задължително.

Бях на дивана, усещах как въздухът в него се мести, докато се облягах.

— Това е само една чаша — рекох. — Може да са я намерили навсякъде... Може да е стояла някъде хиляди години.

— На нечий таван?

— Нещо такова.

Алекс се опита да потисне смеха си, но не успя.

— Ако са намерили „Откривател“, защо не са открили Марголия? — настоях.

— Не знам. Трябва да разберем.

— Защо не са докладвали за откриването на кораба?

— Ако го бяха направили, Службата по проучванията щеше да го притежава. И всеки от Конфедерацията щеше да има право да иде да си вре носа там. Предполагам, че Уескот не са искали това. А ако излезе, че са го открили сами, са могли да си припишат заслугите. — Изглеждаше въодушевен. — Така че продължаваме според това предположение. Първата ни цел е да намерим „Откривател“. Той е в някоя от посетените от тях системи.

— Последната им мисия за Службата за проучвания — предположих. — Знаем ли колко планетарни системи са били включени в последния им полет?

— Девет.

— Е, тогава ще е доста просто. Марголия трябва да е подобен на Земята свят, разположен в биозоната. Ще ни трябва малко време да огледаме деветте системи, но можем да го направим.

— Не мисля, че ще е толкова лесно.

— Защо?

— Защото, ако семейство Уескот са знаели къде е „Откривател“ и въпреки това им се е наложило да извършат серия полети, но без никакво приземяване според Делия, значи не са намерили изгубената колония. Вероятно колонията не е в същата система като „Откривател“.

— Може би са открили мястото, но не са пуснали Делия да слезе от кораба.

— Не мислиш ли, че не биха споменали нищо, ако се бяха натъкнали на Марголия? Нима не е откритието на епохата? Не виждам защо биха си мълчали. Не, мисля, че по някаква неизвестна причина „Откривател“ и Марголия не са разположени на едно и също място.

— Това значи, че ще пресяваме девет планетарни системи, за да търсим кораб.

— Да.

— Е, и това можем да направим, но ще отнеме повече време.

— Чейс, дори не сме сигурни, че са направили откритието при последната си мисия. Може да са го намерили по-рано и да са решили известно време да не предприемат нищо. В крайна сметка как би изглеждало, ако напуснат Службата по проучвания толкова преждевременно — все пак са им оставали няколко години — и изведнъж малко по-късно направят голямо откритие в една от системите, които са посетили официално преди това?

— Това щеше да увеличи бройката.

— Колко системи са посетили в предишната мисия?

— Единайсет. — Алекс отиде до прозореца. Беше студен мрачен ден. Надигаше се буря. — Мисля, че трябва да поговорим със семейство Уескот.

Събра ръце и подпря брадичка на тях.

— Джейкъб?

— Да, Алекс?

— Би ли ни довел Адам и Маргарет Уескот.

Тъй като те отдавна бяха мъртви, Алекс, естествено, имаше предвид аватарите им.

Но дори и да нямаше аватари, сравнително компетентен изкуствен интелект бе в състояние да събере достъпните записи за даден индивид и да създаде личност с определена степен на точност.

Почти три хиляди години хората бяха конструирали собствените си аватари като „дар“ за бъдните поколения. Мрежата е пълна с тях — мъже и жени, които бяха изживели живота си и се бяха пренесли в отвъдното, без да оставят друга следа за съществуването си освен естествените си деца и онова, което бяха инсталирали в киберпространството. Последният тип аватар беше, разбира се, особено ненадежден, защото обикновено се оказваше възплъщение на желанията на човека. Почти винаги беше остроумен, добродетелен,

храбър. Все качества, които прототипът му не беше притежавал. Съмнява ме някой да е сложил аватар в системата, без да го подобри значително. Те дори изглеждаха по-добре.

Нито Маргарет, нито Адам бяха подали аватар, но Джейкъб заяви, че има достатъчно информация и за двамата, за да се конструират правдоподобни двойници.

Маргарет присветна първа близо до вратата. Черната ѝ коса беше подстригана късо, по начин, който отдавна беше изоставен от модата. Очевидно жена от деветдесетте. Държеше се като началник, което е хубаво, когато си пилот и рискуваш да се натъкнеш на проблеми на хиляди светлинни години от дома. Носеше тъмносин комбинезон с нашивка на рамото, на която пишеше „Сокол“.

Адам се появи след минути в центъра на стаята. Беше официално облечен, с червено сако, сива риза и черни панталони. Беше в средата на четирийсетте, с издължено лице и черти, които подсказваха, че не се усмихва често.

Алекс ни представи. Появиха се столове за двата аватара и те седнаха. Разменихме няколко реплики за времето и колко приятно изглеждат кабинетът и къщата. Това се случва винаги. Очевидно няма никакво значение за аватарите, но Алекс като че ли се нуждае от процеса, за да настрои ума си. Беше използвал аватари няколко пъти, за да потвърди или отхвърли информация, свързана със съществуването и местонахождението на различни антики. Но си има метод и ако го попитате, ще ви каже, че трябва да приемете илюзията, че говорите с истински хора, а не просто със заместители.

Къщата беше разположена на върха на нисък хълм, където беше много ветровито. Често ни навестяваха студени повеи от североизток, прозорците тракаха, а дърветата се люлееха. Във въздуха се носеше миризма на сняг.

— Ще има буря — каза Маргарет.

Дърветата бяха близо до къщата и в някои дни вятърът беше толкова силен, че Алекс се плашеше да не би някое от тях да падне върху покрива. Каза нещо в този смисъл на Маргарет, след което смени темата и насочи разговора към мисиите. Попита Адам колко време е работил в Службата за проучвания.

— Петнайсет години — отговори той. — Държах първенството в изследователските мисии.

— Колко време прекарвахте на кораба? — продължи Алекс.

— Правехме средно по една мисия на година. Тя продължаваше от осем до десет месеца. Понякога повече, понякога по-малко. Между полетите приемах академични и лабораторни задачи. Понякога просто си почивах.

— Маргарет, очевидно не си била негов пилот от самото начало. Твърде млада си.

Тя се усмихна, поласкана от комплиментата.

— Адам извършваше полети в продължение на четири години, преди да се появи на „Сокол“.

— Това е бил вашият кораб през цялото време?

— Да, получих „Сокол“ още първия ден, в който започнах работа за Службата за проучвания. През втората година там срещнах Адам.

— При първата ни съвместна мисия решихме да се оженим — рече Адам.

Размениха си погледи.

— Любов от пръв поглед — засмя се Алекс.

Адам кимна.

— Любовта винаги е от пръв поглед.

— Късметлийка съм — сподели Маргарет. — Той е добър човек.

Алекс се обърна към мен и попита:

— Чейс, докато работеше в Службата за проучвания, хрумвало ли ти е да се ожениш за някой от пътниците?

— В никакъв случай — отвърнах.

Той се усмихна и се обърна към Адам.

— Казвате, че никой не е прекарвал повече време от вас в корабите на службата. Петнайсет години, обикновено само с още един човек на борда. Никой от колегите ви не може да се похвали с такова постижение.

— Бафъл.

— Моля?

— Емори Бафъл, той беше вторият... Осем години полети.

— Познавахте ли го?

— Срещал съм го. — Усмихна се. — Беше съвестен работник. И знам какво си мислите.

— Какво си мислим?

— Че сме самотници. Но не е така.

— Никога не съм смятала подобно нещо — вметнах аз.

— Вижте, истината е, че обичах да имам компания. И на двамата ни харесваше. Особено на Маргарет. Но работата беше много важна за мен.

Маргарет кимна.

— Той беше най-добрият изследовател в Службата.

Повечето пилоти не остават дълго в Службата за проучвания. Влизаш, трупаш опит и се местиш другаде. Дългите полети само с шепа хора на борда могат да бъдат изнурителни, а и парите на други места са повече. Когато работех там, няхах търпение да се прехвърля.

— Бяхте ли запалени по ските? — попита Алекс.

— Аз бях — отговори Маргарет. — Божичко, накарах го да отидем в Ориноко...

— Ски курорта?

— Да. Бяхме ходили там и преди. Адам беше доста добър, като се има предвид колко малко е карал.

— Какво всъщност се случи в Ориноко?

— Имаше земетресение. Истинска ирония на съдбата. Бяха пуснали предупреждения за лавини, съобщаваха да стоим встрани от склоновете. Условията бяха лоши. Но вместо това стана земетресение.

— Не ви ли предупредиха?

— Не. Там никога не бе ставало такова нещо и никой не го очакваше.

— От колко време бяхте напуснали Службата за проучване по това време?

— От шест години.

— Защо напуснахте?

Спогледаха се. Тук беше разковничето. Ако семейство Уескот бяха скрили нещо, то нямаше да е достъпно в мрежата и аватарите нямаше да го знаят.

— Просто решихме, че ни стига. Искаше ни се да спрем. Да си отидем у дома.

— Значи просто напуснахте?

— Да. Установихме се в Стернберген. Предградие на Андикуар.

Алекс поседя мълчаливо, като барабанеше с пръсти по облегалката на дивана.



— Но скоро след като сте напуснали Службата за проучвания, отново сте полетели?

— Да.

— Защо?

Адам, който известно време мълчаливо наблюдава как Маргарет обмисля отговора, се намеси:

— Липсваха ни старите дни. И двамата обичахме да излизаме в космоса просто така. Знаете ли, ако не сте минали покрай някои от тези светове, не можете да си представите за какво става въпрос. Започнахме да се чувстваме приковани към земята.

— Изглежда това усещане се е появило веднага след като сте се заселили в Стернберген.

Маргарет се усмихна.

— Да. Не ни отне много време.

— Открихме, че не можем просто да мързелуваме и да се изтягаме на верандата. И двамата обичахме работата си. Липсваше ни — заяви Адам.

— Тогава защо не се върнахте на работа и да оставите Службата за проучвания да плаща сметките?

— Да — поде Адам, — можехме да постъпим и така. Но мисля, че ни харесваше да вървим с наша крачка, без да изпълняваме чужди проекти, без да ни трябва разрешение. Имахме необходимите ресурси.

— Освен това — допълни Маргарет — искахме Делия да види какво има там.

— Била е много малка.

— Така е.

— Твърде малка, за да разбере.

— Не — възрази Адам, — беше достатъчно голяма, за да види колко е красиво. Колко е спокойно.

— Можела е да дойде и на мисиите ви за Службата за проучвания.

— Идвала е — усмихна се Маргарет. — Направи две пътувания с нас. Но сметнахме, че е важно да следваме собствена програма.

Алекс премести поглед от единия към другия и попита:

— Възможно ли е да сте търсили нещо?

— Какво например? — учуди се Маргарет.

— Марголия.

И двамата се засмяха.

— Марголия е мит — каза тя. — Няма такова място.

— Не — каза Алекс, — не е мит.

И двамата заявиха в един глас, че едва ли го мислим сериозно.

Алекс продължи:

— Открихте ли нещо необичайно на мисиите за Службата за проучвания?

— Разбира се! — Адам засия. — Намерихме две слънца, които се приближаваха едно към друго в Галицианския облак. Ще се сблъскат след по-малко от хиляда години. Мисля, че по време на следващата експедиция...

— Имам предвид артефакти — прекъсна го Алекс.

— Артефакти?

— Да. Попадали ли сте на артефакти? Нещо от друга епоха?

— Веднъж. — Лицето на Адам притъмня. — Намерихме изоставена совалка. Беше от делакондански кораб. На няколко века.

— Не това търсим.

Адам сви рамене.

— С пилот и пътник на борда.

— В дома си сте имали чаша от около двацет и осми век по земния календар.

И двамата отговориха едновременно, Адам заяви, че не знае нищо за подобна чаша, а Маргарет каза, че това не е възможно.

— Смятаме, че е била в спалнята. В дома ви в Стернберген.

— Не си спомням подобно нещо.

Маргарет поклати глава.

— Не сме притежавали такава чаша.

— Както и да е — каза Алекс. — Очевидно не е било включено в програмирането ви.

Което според мен показваше, че семейство Уескот са имали нещо за криене. Бяха споменавали чашата помежду си, но новината никога не беше напускала къщата.

Малко преди да затворим за деня, Джейкъб ме информира, че приближава посетител.

— Спуска се в момента — оповести той.

На календара за срещи нямаше отбелязано нищо.

— Кой е, Джейкъб? — попитах.

— Господин Болтън. Търси Алекс.

Погледнах през прозореца. Бурята, която беше събирала сили цял ден, накрая се беше отприщила. Засега просто валеше, но скоро времето щеше да се влоши. Казах на Джейкъб:

— Свържи го с мен. Алекс е зает в момента.

Превозно средство в черно и жълто се спусна от сивото небе. Логото ББА беше изписано с големи жълти букви на корпуса. Включих интеркома и казах на Алекс:

— Шефе, Оли Болтън е тук. Спуска се към площадката.

— Виждам го. Слизам веднага.

В офиса се появи образ: Болтън, седнал в черната машина.

— Здравей, Чейс — поздрави весело той. — Удоволствие е да те видя отново.

— Здравей, Оли.

— Извинявам се, че се отбивам без предупреждение. Просто бях наблизо.

Май вече споменах, че Болтън имаше излъчването, присъщо на сериозните политически лидери. Никога не забравяше име и имаше репутацията на упорит и методичен човек. Един познат твърдеше, че е от хората, които би желал да са на твоя страна, когато нещата не вървят добре. И все пак имаше нещо в него, което ме отблъскваше. Може би убеждението му, че забелязва неща, които останалите пропускат.

— Какво мога да направя за теб, Оли? — попитах.

— Надявах се да поговоря с Алекс.

— Тук съм — обади се Алекс и влезе в стаята — Какво си намислил?

— Нищо особено. Нямахме възможност да си поговорим на събора.

Аз още стоях до прозореца. Авиокарът докосна земята и вратата се отвори.

— Честно казано — отвърна Алекс, — стори ми се, че си твърде зает да отблъскваш нападките на някои фанатици.

— Колчевски ли имаш предвид? Да, за съжаление не трябва да го подценяваме. Той продължава да ме тормози.

— Наистина ли? За какво?

— Опитва се да промени законите така, че да ни остави без работа.

— Чувал съм такива приказки и преди.

— Мисля, че този път е сериозен.

— Няма да стигне доникъде — каза Алекс. — Ние с теб задоволяваме желанието на хората да притежават късче от историята.

— Надявам се да си прав. — Образът на Болтън примигна и угасна, самият той излезе от машината, нахлупи бяла подплатена шапка и тръгна бавно по пътеката, като поспря да огледа навъсеното небе. Вдигна яката си, махна ми и продължи към входната врата, която се отвори пред него.

Алекс го покани в офиса, наля му питие и подхвърли:

— Приятелска визита, а?

— Нещо такова. Искях да знаеш за Колчевски. Трябва да направим обединен фронт срещу него.

— Не мисля, че има за какво толкова да се тревожим, но, естествено, те подкрепям.

— За да съм честен, Алекс, има и нещо друго. Точно се прибирах към къщи, когато ме осени идея.

— Така ли?

— Свързана е с теб.

Седнаха около масичката за кафе.

— Как по-точно?

Болтън ме погледна.

— Може би ще е най-добре да говорим на четири очи.

Алекс махна с ръка, сякаш да прогони идеята от стаята.

— Госпожица Колпат е в течение на всички аспекти на операциите ми.

— Много добре — оживи се Болтън. — Трябваше да се досетя.

Похвали виното, каза няколко думи за времето, после поде:

— От доста време сме конкуренти, Алекс. И не виждам как и двамата можем да спечелим от това. Предлагам съюз.

Алекс се намръщи.

— Не мисля, че...

— Изслушай ме. Моля те. — Обърна се към мен. — Господин Бенедикт има талант да открива оригинални културни находища.

Пое си дълбоко дъх и прочисти гърлото си.

— Но „Болтън Брадърс“ притежава ресурсите да се възползва от тази му способност в най-голяма степен. Ако обединим „Рейнбоу Ентерпрайзис“ с ББА, ще имаме доста по-големи финансови възможности. А вие ще получите мрежа от изследователи из цялата Конфедерация. Не са добри като вас, разбира се, но могат да вършат черната работа. Това ще е от полза за всички.

Алекс помълча, после каза:

— Оли, оценявам предложението, но предпочитам да работя сам. Болтън кимна.

— Не съм изненадан, че мислиш така. Но защо не си дадеш малко време? Премисли предложението. Искам да кажа...

— Не. Благодаря, Оли. Харесва ми да имам собствена организация. А и изглежда нямаш нужда от мен. Справяш се доста добре.

— Не става въпрос за това от какво се нуждая — отвърна той. — Просто би ми харесало да работя с теб. Рамо до рамо с най-добрия в бизнеса. — Отпусна се в стола. — Няма нужда да споменавам, че и за Чейс ще се намери подходящо място.

Алекс се изправи в опит да сложи край на разговора.

— Благодаря ти, но не мога да приема.

— Е, хубаво. Ако промениш мнението си, не се колебай да ме потърсиш.

По настояване на Алекс проверих кои корпорации са давали под наем свръхсветлинни кораби през деветдесетте. Единствената компания от този бранш в Римуей беше „СтарДрайв“. Но по-късно беше фалирала. Открих един от бившите ѝ служители — Шао Ме Тонкин, който сега работеше в дистрибуторска фирма за храна.

Изгубих доста време, докато се свържа с него. Не желаше да говори с мен, докато не му споменах, че работя върху биографията на Бейкър Стилс — изпълнителния директор на „СтарДрайв“.

Тонкин беше едър мъж. Може би най-огромното човешко същество, което съм виждала. Три пъти по-едър от нормалното. Но не изглеждаше чак тлъст, а як. Имаше угрижено лице и малки очички, които гледаха изпод тежки клепачи. Предшествениците му бяха населявали или свят с ниска гравитация, или орбитална станция. Или

може би просто ядеше твърде много. Вероятно щеше да живее по-дълго, ако напуснеше планетата.

Не ме впечатлиха само му великанският ръст и теглото му. Самото му поведение бе някак солидно, тежкарско. Попитах го за „СтарДрайв“.

— Фалира преди двайсет години — отговори той. Гласът му беше толкова сериозен, сякаш съдбата на света зависеше от този разговор. — Съжалявам, госпожице Колпат, но всичко освен финансовите документи беше унищожено. Отдавна. Но мога да ви разкажа много за Бейкър.

Бил компетентен, изобретателен, трудолюбив и тъй нататък.

— Но не мога да ви кажа много за различните операции. Беше твърде отдавна.

— Значи няма никакви документи за маршрутите на корабите?

Изглежда изоставаше с пет секунди в разговора. Премисли въпроса ми, като масажираше врата си.

— Не. Никакви.

— Колко кораба имаше компанията?

— Когато прекратихме дейността си, имахме девет.

— Знаете ли къде са сега?

— Смятате, че изкуствените интелекти са направили перманентен запис на всичко?

— Възможно ли е?

— Разбира се. За съжаление нашият флот доста остаря и накрая се износи. Това беше и една от причините да затворим. Трябваше да направим подобрения или да купим нови кораби. И в двата случая...

— Завъртя глава, за да раздвижи врата си. — Така че прекратихме. Повечето от корабите бяха рециклирани.

— Ами изкуствените им интелекти?

— Бяха свалени и дадени на съхранение. Мисля, че изискването е да се пазят девет години след разрушаването на кораба. — Помисли малко и добави: — Да. Точно така. Девет години.

— А после?

Сви рамене.

— Изтриват ги.

Намръщи се и изражението му стана мрачно.

— Мога ли да попитам защо се интересувате? Не ми изглежда важно за биографията.

Смотолевих нещо за статистически изследвания, благодарих му и прекъснах връзката.

— Мисля, че ударихме на камък — казах на Алекс.

Той не си позволи да се обезсърчи. Въпреки липсата на напредък беше в добро настроение. По-късно открих, че е бил потърсен от потенциален клиент, който се интересувал от диаманта „Рордан“. В случай че сте от малкото хора в Конфедерацията, които не са чували за този диамант, ще ви кажа, че е бил носен от Анабел Кейшоун, и се смята за прокълнат. Той бе един от трите предмета в инвентара ни, официално класифицирани в тази категория. Подобна мистика вдигаше цената.

— Все още не сме изчерпали всички възможности — каза Алекс. Предусещах какво ще последва.

— Какво ще правим сега?

„Ние“ в „Рейнбоу Ентерпрайзис“ си беше просто израз, нещо като декорация.

— Службата за проучвания не унищожава записите си — каза той. — Навярно ще е интересно да се провери дали семейство Уескот са докладвали за необичайни находки, особено през по-късните си мисии.

Започвах да се уморявам от цялата тази история.

— Алекс, ако бяха открили нещо, свързано с чашата, като Марголия например, не смяташ ли, че Службата за проучвания щеше да се задейства досега?

Той ми хвърли един от погледите си „имаш още много да учиш“.

— Смяташ, че четат докладите? Пък и нали стигнахме до извода, че ако са открили нещо, семейство Уескот са пропуснали да го споменат в доклада си.

— Да, смятам, че е доста добро предположение. А ти?

— Всъщност и аз мисля така. Но не можем да сме сигурни. Все пак съществува вероятността в докладите да има нещо, което да ни подсказва истината. Няма да навреди да погледнем.

*Дали групата на Хари Уилямс е успяла да построи общество, лишено от несправедливостите, които ни тормозят? Първата ни реакция е да кажем: не, това не може да бъде направено, докато самата човешка природа не се промени. Но подобен възглед отрича възможността ни да се учим от историята, способността ни да избегнем инквизициите, диктатурите и кръвопролитията на отминалите епохи. Не позволява да вярваме, че програмирането на фалшиви ценности у младите може да бъде спряно. Хората могат да се научат да живеят разумно. Ако са успели да се установят на избрания от тях свят и да предадат идеалите си на следващите поколения, ако са съумели да не забравят кои са, тогава успехът може и да е бил постигнат. Възможно е и да не сме чували нищо за тях след заминаването им преди шест века, защото са искали да се опазят чисти. Иска ми се да вярвам, че е точно така.*

Коша Малкева, „Пътят към Вавилон“, 3376 година по земния календар

Административните офиси на Департамента за планетарни проучвания и астрономически изследвания бяха разположени в комплекс от стъклени и пластмасови сгради в северната част на Андикуар, на брега на Наракоби. Оперативният му център беше на половин континент разстояние, но тук се решаваше политиката, тук се забавляваха политиците, одобряваха се мисиите, разпределяха се ресурсите. Тук се взимаха индивидуалните решения и тук идваха изследователите, за да представят и защитават проектите си. Пресцентърът също беше тук, тук се съхраняваха и записите.



Около сградите имаше паркове, които през зимата изглеждаха някак опустели и изоставени. Имаше предложение да се сложи купол над целия комплекс, но докато пиша това, то все още се обсъжда от някоя комисия.

Площадката за посетители беше пълна, така че се спуснах над зоната за паркиране на половин километър по-нататък и кацнах. Времето за кратко се беше подобрило и беше почти топло, с прибулено слънце и няколко облака, пъплещи по жълтото небе. Семейства се разхождаха из парка, подминах двама мъже на средна възраст, които играеха на шах на една от пейките. Отпред различих триетажната параболична Трейнор Билдинг, в която се намираха офисите на персонала. От лявата ми страна, сред малка горичка, се намираше Централният анекс, който изглеждаше повече като храм, отколкото като сграда, посветена на научни изследвания. В него се помещаваха музеите и изложбите на Службата за проучвания.

Завих надясно, подминах няколко паметника на стара слава, обиколих Вечния фонтан (който трябваше да символизира идеята, че изследванията никога няма да спрат или може би че вселената ще съществува вечно), изпреварих няколко мъже с вид на бюрократи, които спореха, и се приближих към зданието „Колман“, в което работеха началникът на Службата за проучвания и преките му подчинени.

Изкачих единайсетте стъпала към централния вход. Алекс ми е казал, че те символизират единайсетте междוזвездни кораба, сформирали първоначалния флот на Службата. Осем дорийски колони поддържаха покрива. В другия край на портика по стълбите тичаше дете с червено хвърчило.

Централният вход се отвори към мрачно и неприветливо фойе, изпълнено с растения, столове и маси. Имаше висок сводест таван и дълга редица прозорци, някои от които истински, а други виртуални. Бяха обрамчени с пищни сребристи завеси. Стените бяха окичени с картини на кораби на Службата за проучвания, минаващи покрай избухващи слънца или спокойни пръстенови системи, и на хора, които слизаха от всъдеходите, вперили дързък поглед в чуждоземни пейзажи. Пътнам пристига на Хелиотроп IV, оповестяваше прикачената табела. Или Джеймс П. Хоскинс се качва на „Старданс“. Това беше място,

специално създадено така, че да накара случайния посетител да се почувства незначителен.

Малко по-нататък стоеше Уинди и говореше с някого, когото не познавах. Видя ме и ми махна да изчакам. След малко дойде и попита:

— На приятелско посещение, а?

— Не и този път. Просто трябва да получа разрешение за преглеждането на някои записи.

— Мога ли да ти помогна?

— Разбира се — отвърнах.

— Добре. — Тя се усмихна. — Между другото, успяхте ли да разберете кой е бил крадецът?

— На Гидеон V? Не.

— Проверих оттук. Няколко души са имали достъп до доклада ми.

— Аха.

— Съжалявам. Доста голяма е вероятността нещата да са се объркали именно оттук.

— Е, за в бъдеще ще имаме едно наум.

— Бясна съм — каза тя.

— Забрави.

— Е, не мога да го забравя напълно. Не и щом някой раздава информация, която позволява на разни негодници да кацат на археологически находища. — Възмущението в думите ѝ беше само върхът на айсберга. Господ да е на помощ на крадеца, ако тя го хванеше. — Какво искаше да видиш?

Адам Уескот имаше общо четиринайсет мисии за петнайсет години — от 1377 до 1392 година.

Започнах от последните и се движех назад, като преглеждах всички, на които е бил заедно с Маргарет. Може и да беше прекалено, но не исках да изпусна нищо.

Повечето мисии бяха с обща цел. Избираш група звезди, заснемаш ги, събираш отчетите на сензорите, измерваш всичко наоколо и продължаваш. Адам имаше специален интерес към механиката на звездите от клас G, когато се доближаваха до фазата с изгарянето на хелия. Три от мисиите му, включително и последната,

бяха посветени на проучването на този въпрос. Това не означаваше, че не се е вглеждал и в други особености на централното светило и не е изучавал планетарната система. Но хелият беше поводът. Затова и всички звезди от задачите му бяха стари.

Посетих всяка система. Прегледах снимките, разгърнах детайлите за всяко слънце, гравитационната му константа, температурните амплитуди, всички подробности. И, разбира се, видях планетарните семейства. Адам и Маргарет бяха открили четири свята с живот, един при първата си обща мисия, един при третата и два при седмата. Чувах гласовете им — неговият нисък, с тембър на професионален изследовател, винаги спокоен и методичен, а нейният — сдържан и овладян, до голяма степен контрастиращ с властното ѝ излъчване.

Прослушах единия от записите, в който явно бяха решили, че са открили следи от интелигентност в гора, която поразително приличала на град. Бяха запазили професионалния си тон, но усещах вълнението им. После, няколко минути по-късно, осъзнаха, че гледат нещо напълно естествено. Разочарованието им беше очевидно.

Вероятно има някой някъде там. Освен немите. Но просто са твърде много местата, които трябва да се претърсят. Някои експерти смятат, че по времето, когато намерим трети играч, ще сме еволюирали толкова, че ще сме престанали да бъдем хора.

Никъде не се споменаваха катастрофирал кораб или Марголия.

Направих копие на записа. Сега трябваше да намеря информация за процедурите в Службата за проучвания.

Шара Майкълс беше астрофизик и работеше в аналитичния отдел на Службата за проучвания. В задълженията ѝ влизаше да съветва висшето ръководство относно подадените проекти: кои имаше смисъл да бъдат осъществени, кои да се оставят за изчакване и кои да се отхвърлят.

Бяхме съученички, дори я бях запознала с бъдещия ѝ съпруг. С бъдещия ѝ бивш съпруг, както се оказа впоследствие, но все пак си останахме приятелки, макар че през последните години не се виждахме особено често.

Тя беше кралица на красотата в онези дни. Жена, която не бихте искали гаджето ви да вижда. Руса коса, подстригана в неземеен стил, морскосини очи и талант за пакости. Всички я обичаха.

Все още изглеждаше добре, но старият рицарски дух беше изчезнал. Беше станала делова, любезна, радваше се да ме види, спомена как трябва да се събираме от време на време. Но се усещаше хладна резервираност, която младата Шара не познаваше.

— Трябваше да се обадиш — каза тя и ми посочи стол, дръпна друг за себе си. — За малко да ме изпуснеш. Точно излизах.

— Не планирах да намина днес, Шара — отвърнах. — Имаш ли няколко минути?

— За теб? Разбира се. За какво става въпрос?

— Алекс ме изпрати по задачи. Бях до архива.

— Значи все още вършиш онзи робски труд?

— Общо взето. — Убихме няколко минути в бърбрене за незначителни неща. После се захванах със случая. — Имам нужда от помощта ти.

Тя наля питиета. Вино от островите.

— Казвай.

— Прегледах стари доклади от мисии. Отпреди четирийсет години.

— Защо? — Веждите ѝ се стрелнаха нагоре. — Какво търсиш?

— В Службата за проучвания са работили Адам и Маргарет Уескот. Възможно е да са открили нещо необичайно на една от мисиите си.

— Хората често откриват необичайни неща по време на мисиите си.

Тя имаше предвид планети със странни орбити или газови гиганти със странен състав, да кажем от въглерод и метан.

Погледнах я над ръба на чашата и казах:

— Не такива неща.

— А какво тогава?

— Артефакт например. Изоставен кораб. Свързан с Марголия.

— С какво?

— Марголия.

Все още имаше хубава усмивка.

— Шегуваш се.

— Шара, една жена ни посети преди седмица, носеше чаша, която, по всичко личи, е от „Откривател“.

Тя се намръщи, а аз започнах да обяснявам.

Накрая ми се стори развеселена. Може би и разочарована, че съм стигнала до такова глупаво заключение.

— Чейс — каза тя, — всеки може да произведе чаша.

— На девет хиляди години е, съкровище. — Очите ѝ се разшириха. — Успяхме да я проследим до семейство Уескот. Била е взета от дома им някъде към деветдесета година. От взломаджия.

— Но не знаеш откъде я имат Уескот?

— Не.

— Най-вероятно са я купили отнякъде. Имаш ли причина да подозираш, че наистина идва от кораба? Или от — не успя да потисне усмивката си — Марголия.

— Възможно е.

— Но не особено вероятно.

Кабинетът ѝ беше на третия етаж. Стените бяха украсени със снимки на сблъскващи се звезди. Това беше нейната специалност. Беше защитила докторската си степен върху междוזвездни колизии. Твърдеше, че била силно разочарована, задето се присъединила към астрофизиците твърде късно, за да види сблъска между Делта Карпис и звездата джудже преди шейсет години.

Един образ беше особено удивителен — компютърна графика, изобразяваща гледана отгоре жълта звезда, която беше на път да се сблъска с някаква бяла маса. Джудже, най-вероятно.

— Колко често се случват тези неща? — попитах.

— Колизиите ли? Във всеки момент това се случва някъде. Дори сега. Някъде в наблюдаемата вселена.

— Е, наблюдаемата вселена е доста голяма.

— Просто се опитвах да отговоря на въпроса ти.

— И все пак ще има доста останки — изтъкнах. — Всъщност чувала съм само за една такава катастрофа в живота си.

— Случаят „Поларис“?

— Да.

Тя се усмихна отново, за да ми покаже колко съм неинформирана.

— Сблъсъци има през цялото време, Чейс. Не виждаме много тук, защото при нас звездите са доста разпръснати. И слава Богу. Звездите никога не се приближават една към друга, но се приближават към някой от куповете...

Тя спря и се замисли как да ми го обясни по-ясно.

— Ако опишеш сфера около слънцето, с радиус от един парсек, знаеш ли колко звезди ще попаднат вътре?

— Нула — отговорих аз. — Няма нито една наблизо.

Всъщност най-близката звезда беше Формега Ти, на шест светлинни години разстояние.

— Точно така. Но ако отидеш в някой от куповете, да речем Колизойд, ще откриеш няколко милиона звезди, скупчени в същата сфера.

— Шегуваш се.

— Не се шегувам, Чейс. Те се сблъскват непрекъснато.

Опитах се да си го представя. Зачудих се как ли изглежда нощното небе на подобно място. Вероятно никога не ставаше тъмно.

— Имам въпрос — казах.

Тя оправи паднал кичур и го приглади назад.

— Така си и мислех.

— Ако искам да осъществя мисия, идвам при теб с план. Ти го поглеждаш и ако всичко е наред, го одобряваш, даваш ми кораб и пилот и аз потеглям. Нали така?

— Малко по-сложно е, но по същество е горе-долу така.

— Добре. В този план трябва да посоча коя звездна система искам да разгледам, нали? Също и план на полета, и специалните причини за мисията, ако има такива. Така ли е?

— Да.

— Изпълнявала съм подготвителни мисии и знам, че е имало последващи полети, със специалисти.

Тя кимна.

— Колко често? Ако се върна от мисия, при която съм посетила, да кажем, десетина системи, каква е вероятността някой друг да ги обиколи повторно?

— Обикновено поне при половината ще има повторни полети.

— Наистина ли? Толкова много?

— О, да. Разбира се.

— Значи, ако открия нещо, което не искам да се разчува...

— Вероятно ще предпочетеш да не споменаваш системата в доклада на мисията и ще я замениш с друга.

— Но ако го направя, вие ще забележите, нали?

Шара изглеждаше притеснена.

— Съмнявам се. Не знам как са процедирали преди трийсет или четирийсет години, но не виждам причина да се сравняват докладите с първоначално предложения план. Никой няма мотив да лъже и доколкото ми е известно, никога не е възниквал проблем.

— Предложенията за проучване от онова време още ли се пазят?

— Не ми се вярва.

— Ще провериш ли заради мен?

— Изчакай секунда.

Тя постави въпроса на изкуствения интелект и двете чухме отговора:

— Предложенията се пазят три години, преди да бъдат унищожени.

— Излиза, че ги държим по-дълго, отколкото смятах — каза тя.

— Значи твърдиш, че семейство Уескот са намерили „Откривател“ и са фалшифицирали доклада?

— Възможно е.

— Защо биха го направили? Щяха да получат пълно признание.

— Но ако са се натъкнали на „Откривател“, дали е възможно и Марголия да е била нейде наблизо? Какво щеше да направи Службата за проучвания, ако бяха оповестили откритието си?

Шара се замисли и въздъхна.

— Точно така — рекох. — Щяхте да изпратите малък флот да търси Марголия. Така че голямото откритие вероятно щеше да бъде направено от някой друг.

— Предполагам.

— Затова не са го включили в доклада, Шара. Искали са да бъдат откривателите на Марголия. Най-голямото откритие на нашето време. Затова е трябвало да си замълчат за „Откривател“. Но корабният изкуствен интелект е записал къде наистина е протекла мисията.

— Да.

— Така че е трябвало да се подправи и неговият запис.

— Да.

— Според моя опит не е особено трудно да се направи.

— Аз не мисля така, но съм сигурна, че Маргарет Уескот е знаела как да го направи. Но наказанията са сериозни, ако те хванат.

— Но не е било вероятно да ги хванат.

— Така изглежда.

— Можем ли да получим достъп до изкуствения интелект на техните мисии?

— Не — отговори Шара. — Изтриват записите периодично. През няколко години. Не съм сигурна на колко точно, но доста по-малко от трийсет.

— Какво научи? — попита Алекс, когато се обадох на следващата сутрин.

— Не много — отвърнах.

Обясних му по-подробно и той каза, че бездруго не е очаквал кой знае какво.

— Алекс, може би оставяме на ентузиазма си да ни подведе.

— Може би. Не знам. Имам въпрос.

— Казвай.

— Знаем кои системи са изследвали. Или поне кои твърдят, че са изследвали.

— Точно така.

— Знаем ли в какъв ред са ги посещавали при всеки полет?

Погледнах записите и поклатих глава.

— Не.

— Трябва да разберем.

— Защо? Какво значение има?

— Хубаво е да имаме пълна картина на станалото. — Прокара ръка по слепоочието си. — Между другото Фен ми каза, че са открили още записи за кражби с взлом. Семейство Уескот е между ограбените. И докладът е включвал чашата.

— Значи Ейми ще трябва да я предаде.

— Опасявам се, че да. Не това ни показва, че Уескот са знаели колко е ценна.

— Но това все още не ни води доникъде.

— Може би не. — Изглеждаше неуверен.

— Какво има? — попитах.

— Ейми ми се обади. Говорила е с Хап.

— Казала му е какво става?

— Да. Мисля, че за нея е било нещо като малко отмъщение. Да му каже колко струва чашата, за да се изяде от яд.

— И?



— Той се ядосал, започнал да сипе заплахи. Срещу нея и срещу нас.

— Срещу нас? Тя му е казала, че и ние участваме?

— Само като име. Съмнява ме, че има за какво да се тревожим, но исках да знаеш. Дръж охранителните си системи включени.

Следващият ден ми се падаше почивен, но все още не бях готова да се откажа от Марголия. Закусих рано и седнах да гледам „Убежището“, стар, правен преди трийсет години филм за изгубена колония.

Беше едно от приключенията на Скай Джордан — много популярни по онова време. Ролята на Скай в целия сериал се изпълняваше от Джейсън Холкъмб, който според мен е най-сексапилният актьор. В този филм корабът му се приближи твърде близо до чуждоземно устройство, което изсмукваше енергия, и беше спасен от Солена, красива марголианка.

Играеше я популярна в онзи период актриса. Но аз я изтеглих, сложих се на нейно място и се нагласих да наблюдавам действието.

Солена превързва ранения герой, измъква го от мъртвия кораб и като използва силов щит, който препятства изсмукването на енергията, се отправя към дома.

Марголия е свят от блестящи градове и невъзможна архитектура. Гражданите ѝ се наслаждават на пълно безгрижие. (Как го понасят не се обяснява.) Мястото изглежда прекрасно. Планините са по-високи, горите по-зелени, океаните по-обширни от тези на Римуйей. Има слънца-близнаци, които сякаш се движат заедно по небето, три или четири луни и множество пръстени.

Ако семейство Уескот бяха открили нещо подобно, много ми се искаше да го видя.

Но тази Марголия е под заплахата на бейлоксите — орда злонамерени извънземни. Всъщност те са поставили изсмукващото енергия устройство. Появяват се с пълен набор от гущерски муцуни, гадни пипала и зловни червени очи, които блестят, когато светлините угаснат. Какво еволюционно предимство придобиват от тези си особености, не мога да си представя. Но изглеждаха грозни и

отблъскващи като повечето от чудовищата, създадени със специални ефекти.

Въпреки напредналата си технология марголианците са забравили как да се защитават. Нямаат бойни кораби, нито познанията как да ги строят. Не са обучени да водят война. (В някакъв момент очевидно са решили, че въоръжените сили нямаат място в просветеното им общество.) И като капак на всичко те се противопоставят на убийството.

Освен това се появява Тангус Кор, приятел на Солена. Той започва да ревнува от Скай и заговорничи срещу него.

Солена разгадава намеренията му и застава на страната на героя, който междувременно дава, инженерни съвети на марголианците. Извънземните скоро ще ги нападнат и те се опитват да изградят бързо защита. Разглеждат новия кораб на Скай, който е кръстен „Боен орел“. Малък е, но, разбира се, има доста впечатляващи способности.

Междувременно Солена се влюбва в Скай и го отвежда в спалнята си. Случва се в нощта преди сблъсъка с враговете. Скай може и да не се върне, вероятно няма да се върне. Той се опитва да я предпази, но тя не иска да го слуша. Накрая, със сълзи на очи, тя разкопчава блузата си, разтваря я широко и му дава избор:

— Ако ме искаш, обещавай ми, че ще ме вземеш утре с теб.

Е, какво да направи той?

Мога да си призная, че любимата ми част от тези симулации е да гледам как главният герой ме наgrabва. Знам, че жените обикновено отричат това, особено когато в стаята има мъже, но нищо друго не ми харесва така, както да гледам как Джейсън Холкъмб ме омайва с чара си.

Нещата малко се объркват, когато се оказва, че Тангус, който знае защо, е в съюз с бейлоксите. Той почти разрушава новосъздадения флот, но след отчаяна престрелка и ръкопашен бой със Скай корабите излитат успешно.

Това, което публиката знае, за разлика от марголианците, е, че бейлоксите могат да се телепортират на къси разстояния. В разгара на битката те се появяват на мостика на „Боен орел“.

И ето ме там, наслаждавам се на действието, когато един от тях се материализира, врещейки, оголил зъби точно пред мен. Изпищях и паднах от стола.

— Това е смущаващо — каза Кармен, изкуственият ми интелект.

Седях в средата на пода и наблюдавах как битката кипи из дневната.

— Трябва да има малко повече ограничения за хората, които правят тези неща — отбелязах аз.

Спах през по-голямата част от следобеда, излязох на вечеря с приятел и се прибрах малко преди полунощ. Изкъпах се и се приготвих да си лягам, но спрях да погледам реката и спокойния пейзаж. Замислих се какъв голям късмет имам. Замислих се и за всички неща, които приемах за даденост. Добра работа, добър живот и добро място за живеене. Не беше Марголия, но пък имаше таверни и живо кино. И ако се свиращ вкъщи и нощ след нощ гледаш симулации, чия е вината?

Угасих лампите, захвърлих халата си на стола и си легнах. Стаята беше тъмна с изключение на няколко квадрата лунна светлина на пода и светещия циферблат на часовника върху бюрото ми. Придърпах одеялата и се сгуших в уютната им топлина.

Утре пак на работа.

Тъкмо се опитвах да не подреждам задачите за следващия ден, защото това щеше да ме разсъни, когато Кармен ми каза, че имам посетител.

В този час? Веднага се сетих за Хап.

— Жена е — докладва Кармен. Чух я да разговаря с някого. — Казва, че името ѝ е Ейми Колмър.

Това не беше добра новина. Пресегнах се към халата си и наредих:

— Пусни я.

*Възприятието е всичко.*

Неизвестен източник, приблизително двајсети век по земния календар

Ейми изглеждаше разстроена. Блузата ѝ висеше наполовина извън колана, косата ѝ беше разчорлена, гримът — размазан. Изглеждаше, сякаш се беше обличала в движение. Въздъхна, когато отворих вратата — слава Богу, че съм си била вкъщи, — погледна назад по коридора и влезе. Очите ѝ бяха безумни.

— Беше зад мен — каза тя. — Само преди няколко минути. Беше точно зад мен. Носеше нещо увито в червен плат.

— Хап?

— Кой друг?

Приблѝжи до прозореца, прилепи се до стената и погледна навън. После дръпна завесите и каза:

— Съжалявам. Знам, че е късно.

— Добре ли си?

— Не знаех къде другаде да отида.

— Не се безпокой. Седни. Сега си в безопасност. Как ме откри?

— Ти си единствената Чейс Колпат в указателя.

— Разбирам. Е, постъпила си правилно.

— Той дойде в апартамента ми. Блъскаше по вратата. Крещеше, че си иска чашата.

Ейми изтри сълзите си и опита да се овладее.

— Ти какво направи?

— Заявих му, че е моя. — Разтрепери се. — Излязох през задния вход. Когато стане такъв, направо откача.

Тя разви червения плат, който се оказа блуза, и измъкна чашата.

— Ако нямаш нищо против, бих искала да я оставя при теб.

— Естествено, щом така искаш.

— Тук ще е в по-голяма безопасност. Ако той я докопа, няма да я видя вече.

— Каза, че е бил зад теб?

— Преди няколко минути. Докато идвах по пътеката. Не знам как ме е открил.

Може би защото си споменала името ми, тъпачке, изругах я наум.

— Спокойно — казах. — Просто се отпусни. Всичко ще бъде наред. Ще ти осигурим защита.

— Каза, че не била моя, че не е смятал да ми я дава наистина.

— Защо не се обади в полицията?

— Ще ме убие, ако го направя. Не знаеш какъв става, когато откачи.

— Спокойно...

— Полудява направо.

Чудех се колко ли неприятности си навличат хората, които не могат да си държат устата затворена.

— Слушай — казах, — по-добре е да останеш тук тази нощ. Утре ще отидем да докладваме и ще потърсим помощ.

Тя поклати глава.

— Това няма да помогне. Ще го пуснат след няколко дни.

— Ейми, не можеш да живееш така. Този тип накрая ще нарани някого. Ако не теб, то някого друго.

— Не, не става така. По-добре да му дадем време да се охлади.

Гласът на Кармен прекъсна спора ни:

— Чейс, имаме и друг посетител.

Ейми се разтрепери и промълви:

— Не го пускай.

— Успокой се. Няма.

— Замислил е нещо.

Вратата ми е снабдена с ръчно резе. Допълнителна сигурност, защото никога не съм вярвала безрезервно на електрониката. Сложих го точно преди светлините да угаснат.

— Той го направи — прошепна Ейми. — Има едно устройство...

— Успокой се.

— Спира електроенергията...

Веднага се сетих за бейлоксите и тяхното устройство.

— Знам. Успокой се. Кармен, там ли си?

— Нямахте отговор.

— То спира всичко...

Нечий юмрук заблъска тежко по вратата.

— Отвори, Ейми — ръмжеше Хап. Нямахте никакво съмнение, че е той. — Знам, че си вътре.

— Махай се — извика тя.

Още тропане. Вратата, едва видима в сиянието на луната и уличната лампа, буквално се огъна. Ейми скочи от дивана и се сви до прозореца. Но аз живея на третия етаж. Нямахте как да избягаме. Нямахте и аварийен изход.

— Не отваряй — примоли ми, се тя пискливо.

Ударите звучаха така, сякаш Хап използваше пневматичен чук. Погледнах през прозореца и видях, че и другите светлини в сградата са загасени.

— Влизай в спалнята — наредих ѝ. — Има линк на страничната маса. Повикай полицията.

Тя стоеше като парализирана.

— Ейми — викнах ѝ.

— Добре — рече едва чуто.

— Махай се — извиках към предната врата. — Повиках полицията.

Хап ми отговори с вулгарна псувня и добави:

— Отваряй, кучко. Или ще пречукам и теб.

Ейми изчезна в спалнята и затвори вратата. Нямахте ключалка. Хап продължи да блъска и резето започна да се разхлабва. Хвърлих чашата на дивана и метнах възглавница отгоре ѝ. Като се препъвах в тъмното, спуснах завесите пред входа на кухнята и затворих вратата на банята.

— Имам шок-индуктор — казах. — Ако влезеш тук, ще те застрелям.

Наистина имах, но беше в авиокара — най-подходящото място.

Хап отговори с още един мощен удар и вратата се отвори, завъртя се на пантите си и се блъсна в стената. Той влетя в стаята — огромен, непохватен и грозен. Беше страховита гледка. Не го бях разгледала добре при първата ни среща — при далеч по-мирни обстоятелства. Беше с една глава по-висок от мен и може би два и половина пъти по-тежък. Носеше дебел черен пуловер с огромни

странични джобове. Бяха издути и аз се зачудих дали в тях няма оръжия. Не че му трябваха.

Той обърна фенерчето, освети лицето ми и попита:

— Къде е тя?

— Коя?

Чух гласове в коридора. И отварящи се врати. Замислих се дали да не повикам помощ, но Хап разгада намеренията ми и поклати глава.

— Не го прави.

Съседът ми от другата страна на коридора, Чой Гундерсон, се показва на вратата и попита как съм.

Чой беше слаб, изнежен и стар.

— Добре съм, Чой — отвърнах.

Той се вгледа в разбитата врата. После в Хап.

— Какво е станало?

— Малка злополука — изръмжа Хап. — Всичко е наред, деденце.

— Чудя се защо няма електричество — продължи Чой и за миг реших, че ще се опита да се намеси. Надявах се да не го прави.

— Не знам — отвърна Хап. — Най-добре се върни в стаята си и изчакай, докато дойде ремонтният екип.

Лъчът на фенерчето се насочи към отворената му врата.

Чой отново попита дали съм добре, после додаде:

— Ще се обадя на Уейнрайт.

Това беше собственикът на имота. Чой се прибра и чух как вратата му се затваря.

— Добре — каза Хап. — Не си толкова тъпа, колкото изглеждаш.

Плъзна лъча на фенерчето из стаята.

— Къде е тя?

— Какво искаш? — Опитвах се да говоря спокойно.

Започна с това, че много добре знам какво желае, но спря по средата на изречението и се втренчи в мен.

— Ти си от проучването!

Пристъпих напред.

— Да.

— Ти си кучката, която дойде у дома?

Вените на врата му се издуха.

— Точно така.

Нямаше смисъл да отричам.

Понечих да кажа още нещо, не бях сигурна точно какво, щях да импровизирам в движение. Но той кресна:

— Помагаш й да ме измами.

— Никой не те мами, Хап.

Сграбчи ме за рамото и ме блъсна в стената.

— Ще се заема с теб след минутка — излая той и като мърмореше какво ще направи на „тези шибани кучки“, погледна в кухнята, събори някакви чаши, провери банята и се отправи към спалнята.

Отвори вратата и насочи фенерчето навътре.

— Излез, Ейми!

Тя изпищя и Хап се втурна вътре. Видях, че Ейми държи линка ми и казах с най-спокойния глас, който успях да докарам:

— Полицията идва, Хап. Най-добре да изчезваш.

Но Ейми никога няма да спечели награда за интелигентност. Поклати отрицателно глава.

— Не им се обадох. — И се обърна към Хап: — Не исках да ти причинявам неприятности.

— Вече ми причини достатъчно неприятности, мръснице! — Грабна линка от ръката й, хвърли го на пода и го смачка с крак. После я дръпна към себе си, изви ръката й зад гърба и я замъкна заднешком до входната врата. Затвори вратата с шут, но тя отново се отвори. Вторият ритник не промени нещата, така че той блъсна Ейми към мен, затвори вратата и я подпря със стол. Когато се увери, че никой няма да влезе и да ни развали забавата, нито пък някой ще излезе, отново съсредоточи вниманието си върху нас.

— Сега, дами, да поговорим за чашата.

Сложи фенерчето на масата и блъсна Ейми на дивана, без да сваля очи от мен. Беше по-бърз, отколкото изглеждаше.

— Радвам се да те видя отново, Колпат — каза ми. — Ти си търговец на антики. Никога не си имала връзки с проучвателна организация, нали? Какво търсеше в дома ми.

Ръцете му бяха свити в огромни месести юмруци. Ако се стигнеше до бой, щеше да свърши много бързо.

В коридора се чуваха гласове.



— Сметнах, че може да има още нещичко там, където е била чашата. — Нямаше смисъл да лъжа.

— Кражбата на чашата не ти беше достатъчна, а? — Сграбчи ръката на Ейми и я изви. Тя изпищя. — Къде е чашата, любима?

— Пусни я. — Пристъпих към него, но той само стегна още повече хватката си. По лицето на Ейми се стичаха сълзи.

Трябваше ми оръжие.

Имаше голям бронзов бюст на Филидор Велики на лавицата зад нас. Не погледнах към него, за да не привлеча вниманието на Хап натам, но знаех, че си е на мястото. Ако успеех да го докопам...

Хап се надвеси над Ейми.

— Къде е чашата?

Тя се огледа из стаята. Не беше сигурна какво е станало с нея.

— Сигурно съм я оставила в спалнята — пророни.

Той я изправи и я блъсна към вратата на спалнята.

— Вземи я.

Ейми се заклатушка натам. Вслушах се в гласовете в коридора. Освен Чой, другите ми съседни бяха млада, притеснителна жена и мъж, който беше на около деветдесет. Нямаше шанс да получа помощ от тях. Надявах се все пак някой да е извикал полиция.

Ейми се върна и докладва, че не може да намери чашата. Не можела да си спомни какво е направила с нея. Преди Хап да я удари, дръпнах възглавницата от дивана и му я показах. Той се ухили широко, вдигна я и я огледа възхитено. Поклати глава с почуда, че подобен боклук може да струва толкова пари, и я набута решително в джоба си. Тя се чукна в нещо и аз изтръпнах. Чашата беше устояла девет хиляди години, за да бъде строшена от този варварин.

— Колко струва? — попита той. Говореше на стената, погледът му беше насочен някъде между мен и Ейми.

— Вероятно двайсет хиляди — отвърнах.

— Добре. — Хвърли поглед към джоба си. — Отлично.

Останахме така, докато Хап реши какво да прави оттук нататък. Даде знак на Ейми да седне на дивана и тя се подчини. Насочи фенерчето си към мен. Вдигнах ръка към очите си и казах:

— Ако си тръгнеш сега, ще забравя за станалото.

Как пък не. Първо трябваше да намеря начин да го обезвредя.

— Да — каза той с усмивка, доста студена впрочем. — Точно така ще направиш, защото ако някога ми причиниш неприятности, ще счупя тънкото ти вратле.

Даде ми да разбера, че нищо не би му доставило по-голямо удоволствие.

— Виж сега — продължи. — Ето какво ще направим.

Още една усмивка. После, преди дори да разбера, че се е приближил, ме зашлеви така, че паднах на пода. Кресна ми да стана.

Виждах ярки светлини и подът се люлееше.

— Искаш ли още?

Изрита ме в ребрата.

— Ставай!

Вдигнах глава и Филидор изплува в периферното ми зрение, безнадеждно далече. Изправих се с олюляване и се хванах за облегалката на дивана.

— Ето какво ще направим, Колпат.

Нямаше две мнения по въпроса — този мъж беше самото очарование. Нямаше как да не се възхитя на вкуса на Ейми.

— Обади се където трябва и прехвърли двайсет и две хиляди по сметката ми.

Измъкна карта и добави:

— Ето ти номера. Ще ти дам възможност да откупиш чашата. Честна и почтена сделка.

Реших да не споря.

— Моя е, разбираш ли. У дома е, откакто се помня. Не би трябвало някой друг да вземе парите.

Бръкна в джоба, където беше прибрал чашата, извади линк и ми нареди:

— Обади се.

— Не помня номерата на сметките си наизуст. Ще ми трябва изкуствения интелект.

Той вдигна юмрук и аз запълзях назад. Но явно размисли. Ако ме пребиеше, нямаше да получи парите си. Бръкна в другия джоб извади тъмносин уред, подобен на платка. Поигра си с него и светлините се запалиха. Лампичките за статуса на Кармен примигнаха.

— Няма да стане — казах. — Полицията ще проследи парите.

— Не. — Засмя се на моята наивност. — Това е мрежа. Парите се местят. Никой никога няма да разбере.

Не беше възнамерявал да го казва, защото това означаваше, че нас с Ейми ни очаква кратко бъдеще. Зарови пак из джоба, измъкна шок-индуктор и го насочи към мен.

— Хайде!

— Кармен?

— Да, Чейс.

Използваше различен тембър, по-дълбок, почти мъжки — даваше да се разбере, че ще ми помогне с каквото може.

Взех картата му и я вдигнах към четеца.

— Ще прехвърлим двайсет и две хиляди — казах.

— Почакай малко — спря ме Хап. — Колко имаш в сметката си?

— Трябва да проверя.

Отново ме удари. Този път бях подготвена и успях да смекча част от силата на удара. И въпреки това отново паднах на земята.

— Остави я на мира — обади се Ейми. — Тя нищо не ти е направила.

— Колко? — настоя той.

Не знаех. Но му дадох приблизителна оценка.

— Достатъчно, за да покрие сумата. Около двайсет и четири.

— Направи ги трийсет. — Той притисна шок-индуктора към корема ми, хвана ме за косата и ме вдигна на крака. — Истината, Колпат, е, че ти ми причини доста неприятности.

Усука косата ми.

— Изпразни цялата сметка! — Този тип отчаяно се нуждаеше от къпане. — Прехвърли всичко.

Посочи картата си. Ако имах някакви съмнения относно плановете му за мен и Ейми, това ги изличи.

Той стоеше пред дивана, откъдето можеше да наблюдава и двете ни. Но не мисля, че беше особено разтревожен.

— От коя сметка да направя трансфера? — попита Кармен с равен безразличен глас. Имах само една. Значи ми предлагаше начин на действие. — Може би сметката „Бейлок“?

Бейлоксите? И Скай Джордан?

Джордан се биеше срещу телепортиращи се чудовища.

Никой да не ми споменава, че домашните изкуствени интелекти не са разумни.

— Да — казах, като се опитвах да звуча потиснато. — Да го направим така.

— Колко имаш в сметката „Бейлок“? — попита Хап.

— Четирийсет и две хиляди. Плюс дребни.

— Може би трябва да ми покажеш.

Стоеше и гледаше към средата на стаята, като държеше и двете ни на мушка. Изглеждаше едновременно злонамерен и доволен от себе си, когато един бейлокс изникна в ръмжене в стаята.

Хап подскочи.

Чудовището изръмжа и се втурна напред. Ейми изпищя. Челюстите на бейлокса се раззинаха и пипалата се насочиха към главата на Хап. Той стреля веднъж и се спъна в едно столче.

Трябваше да скоча и да докопам оръжието. Но се бях съсредоточила върху Филидор и го сграбчих от лавицата, докато Хап падаше. Фантомът прелетя покрай мен и аз стоварих с все сила статуята върху главата на Хап. Чу се силно къртене, Хап изкрещя и вдигна ръце да се предпази. Кармен спря виртуалната реалност и аз го ударих отново. Пръсна кръв. Ейми скочи от дивана, молеше ме да спра. Хората в коридора заблъскаха по вратата.

Опитах се отново да ударя Хап, но Ейми падна на колене и препречи замаха ми.

— Хап — проплака. — Хап, добре ли си, любими?

Може и да не разбирам от тези неща, но ми идеше да ударя и нея.

*Бях там, когато „Откривател“ напусна орбита, на 27 декември 2688 година. Бях взел решение да остана. Гледах как сестра ми и голяма част от дългогодишните ми приятели се отправят към далечно място, което няма име и чието местонахождение не е разкрито. Докато гледах огромния кораб да се откъсва от доковете и да се стапя в нощта, осъзнах, че винаги ще се съмнявам дали съм взел правилното решение. И разбира се, беше ми ясно, че никога няма да видя никого от тях.*

Автобиографията на Клемент Естебан, 2702 година по земния календар

Когато на сутринта отидох в офиса, Алекс ме попита какво е станало с устната ми. Вече ми беше дошло до гуша от „Откривател“, чашата и марголианците.

— Хап ме посети.

— Какво? — Почервения от гняв. — Добре ли си? Къде е той сега? Ела, седни.

Колко ли зле изглеждах?

— Добре съм — казах. — Няколко синини, нищо сериозно.

— Къде е сега този кучи син?

Мисля, че това е единственият случай, в който Алекс е използвал подобен неприличен израз.

— Говорих с Фен тази сутрин. Каза, че вероятно ще го приберат за малко. Този път е прекалил. Нападал е Ейми два пъти, както и няколко от другите си приятелки. Може би накрая ще решат, че лечението не помага.

Описах му какво се случи. Алекс се ухили широко, когато бейлоксът се появи в историята.

— Браво. — Кимна одобрително. — Фантастична идея.

— Да. Хрумна на Кармен.

— Коя е Кармен?

— Моят изкуствен интелект.

Той огледа синините ми, подхвърли, че се надява да разкарат Хап от улиците, и седна до мен.

— Ами Ейми?

Обикновено, когато пристигна, той ме поздравява с добро утро, казва ми какви са задачите за деня и се качва горе, за да проверява пазарите. Но този път не можеше да намери думи. Повтаряше ми колко се радва, че не съм пострадала сериозно, че не съм ранена тежко, тухкаше се, че трябва да е било ужасяващо преживяване. Скочи от стола и се появи няколко минути по-късно с кафе и препечена филийка.

Каза още няколко пъти колко се радва, че съм излязла от това изпитание почти невредима, попита ме дали съм сигурна, че съм добре, и дали съм ходила на лекар. И преди да успея да му отговоря, издума следното:

— Преди да се откажем от марголианците, намерих още една следа, която искам да провериш. Стига да си в състояние.

Изчака да помисля и аз осъзнах, че съм получила задача покрай всички тези благопожелания.

— Последно — обеща той. — Ако нищо не излезе, ще се откажем от цялата работа.

— Какво ти трябва? — попитах.

— Мати Клендънън. Учила е в навигационното училище заедно с Маргарет и е била близка с нея.

— Добре. Какъв е номерът ѝ? Веднага ще ѝ се обадя по линка.

— Не е толкова лесно.

Още едно пътуване из космоса, предположих.

— Не. — Изглеждаше гузен. А е нужно доста, за да се почувства Алекс Бенедикт гузен. — Всъщност е малко странна.

— По-странна от Хап?

— Не, нищо подобно. Но явно обича да живее сама. Не говори с никого.

— Няма връзка с нея.

— Да, трябва да отидеш да я видиш лично. — Извади снимка. — На около осемдесет е. Живее в Уетленд.

Трудно беше да се повярва, че Мати Клендънън е едва на осемдесет. Косата ѝ беше чисто бяла; изглеждаше недохранена и изнурена. Снимката беше отпреди две години, затова се зачудих дали е още жива.

Алекс ме увери, че е. Така че взех полета на следващата сутрин и пристигнах в Парагон рано следобед. Оттам хванах влака до Уилбър Джънкшън, наех авиокар и изминах последните сто километра до Уетленд. Въпреки името си, което означава мокра земя, той беше разположен в средата на Голямата северна пустиня; Уетленд беше малък град, привличал голям поток от туристи през миналия век, когато пустинните спортове бяха най-популярни. Но това време беше отминало, туристите вече ги нямаше, предприемачите се бяха отказали, а останалите тук жители бяха по-малко от две хиляди.

Отдалече изглеждаше голям. Старите хотели бяха скупчени по северната страна около водния парк. Гравитационната станция, където танцьорите и кънкьорите се бяха реели свободно, приличаше на голяма покрита купа в централната част, а египетските репродукции — пирамидите, Сфинксът, конюшните — лежаха в бруления от ветровете западен край на града. В добрите стари времена е можело да дойдеш тук с приятели, да се качиш на дром (най-близкото до камила животно на Римуйей) и да тръгнеш да изследваш величието на древния свят. Храмът на Офир, обърнат към изгрева, градината-дворец на Яфет Ужасния на няколко километра по-нататък (където, ако си нащрек и умееш да яздиш, може да запазиш вещите си и живота си). Тук хората бяха идвали, за да избягат от виртуалната реалност, тук приключенията бяха истински. Повече или по-малко.

Всичко това е било отдавна, разбира се. Но и на мен би ми харесало. Хората днес прекарват твърде много време в дневните си. Всичко има заместител, както беше казал някой. Нищо чудно, че голямата част от населението е с наднормено тегло.

Улиците бяха тихи. Няколко души се разхождаха. Нямаше никакви деца.

Имах адрес. Нимрод Лейн номер едно. Но Кармен не успя да се свърже с никого там. Така че няхах идея къде отивам. Имаше само няколко площадки за кацане и всички бяха частни. Ако искаш да се приземиш, трябва да го направиш в пустинята.

Спуснах се до каменна сграда с вид на пагода и слязох на пясъка. Яркото слънце беше високо в небето, но беше по-скоро студено. Не както би очаквал човек.

Попитах няколко минувачи за адреса, но всички свиваха рамене.

— Опитайте в градския център — посъветва ме един от тях и посочи пагодата.

Влязох в нея и заставах наред фойето, което изглеждаше като място от миналото. На отсрещната стена имаше асансьори. Износени столове и дивани бяха подредени наоколо. Един възрастен мъж седеше на диван и прелистваше тетрадка.

Отидох до рецепцията и мигновено се появи мъжки аватар — любезен и услужлив. Тъмна коса, сресана назад, приятни черти, малко по-големи от нормалното очи.

— Да, мадам. Аз съм Тома. Мога ли да ви помогна?

Дадох му адреса и той като че се озадачи.

— Изглежда не е в атласа. Мога ли да ви помоля да изчакате секунда, докато се консултирам с началника си?

Изчезна за по-малко от минута. После каза:

— Трябваше да се сетя. Това е изложбената палата „Нимрод“. Или поне там, където е била изложбената палата „Нимрод“. Сега е в частни ръце.

Открих я на девет километра северозападно от града. Една от старите спирки за керваните от туристи, тръгнали от Уетленд.

Мати Клендънън живееше в палат — високи каменни стени, кули, вход с арка, широко стълбище, антични статуи на стража, огромни прозорци, наклонени стъклени панели в покрива, знамена и парапети. Имаше голям вътрешен двор с още статуи, храсти и дървета. Един от фонтаните пръскаше капки по пътеката. Единственият знак за разрухата беше пълният с прах басейн в галерията с колоните в източната част на сградата.

Мислех да кацна в двора, но се спуснах близо до главния вход. Използвах линка си, за да кажа „здрасти“, но не получих отговор.

Излязох, увих се в якето си срещу студения вятър и поспрях да огледам сградата. Твърдеше се, че различните древни подстъпи около Уетленд са автентични, в смисъл, че Ниневия, Хиераконополис и Микена изглеждат по същия начин и излъчват същото усещане, както и



в онези славни дни. Нимрод, според бележника ми, е бил част от асирийската империя.

Истината е, че единственото, което знам за асирийците, е онова стихотворение от Байрон.<sup>[1]</sup>

Качих се по главното стълбище (изсечено също като оригиналното, според твърденията), минах под арката и спрях пред богато украсена двукрила дървена врата. Беше голяма, може би два пъти по-висока от мен. Към дървото бяха прикрепени железни халки на нивото на очите. Ударих с едната по вратата.

— Кой е там? — попита женски глас. Не беше изкуствен интелект.

— Чейс Колпат. Търся Мати Клендънън.

— За какво? Не те познавам.

— Вие ли сте госпожа Клендънън?

— Коя друга мога да бъда?

Заядлива.

— Бихте ли ми отделили няколко минути, за да поговорим за Маргарет Уескот.

Дълга пауза.

— Маргарет отдавна е мъртва. За какво толкова има да се говори?

Дървената врата си оставаше затворена. По крилата ѝ бяха резбовани ловуващи котки и хора с шлемове и щитове. И много кози брадички. Всеки си имаше по една.

— Може ли да вляза?

— Не съм сама — предупреди ме тя.

— Още по-добре. Нямам намерение да ви навредя, госпожо Клендънън.

— Твърде млада сте, за да познавате Маргарет.

— Така е. Не я познавам. Но правя проучване за нея.

— Журналист ли сте?

— Антиквар съм.

— Наистина ли? Странен начин да си изкарваш прехраната.

— Голямо предизвикателство е.

Пак дълга пауза. Едно от крилата изщрака и се отвори.

— Благодаря — казах.

— Вървете право напред до края на коридора, после тръгнете наляво и минете през завесите.

Прекоших каменния под и влязох в изпълнена със сенки зала. Стените бяха покрити с клинопис. По каменни цилиндри бяха изобразени царе, приемащи дарове, стрелци на пост в кули, воители с брадвители и сияйни създания, които раздаваха плочки от небето. Покрай две от стените имаше стойки за оръжия, по които висяха бойни брадвители, копия, лъкове и стрели. Близо до входа бяха събрани щитовете.

Като следвах указанията на домакинята, минах през друга врата в широк коридор, взех асансьор до четвърто ниво и завих наляво към чакалня. Чух стъпки по пода и Мати Клендънън се появи. Очаквах изтощена, леко побъркана старица. Но Мати беше напълно с ума си. Излъчваше енергия и се движеше по каменния под гъвкаво като котка. Беше висока, царствена, със сиво-зелени очи и тънки, характерни черти. На устните ѝ грееше усмивка.

— Добре дошла, Чейс Колпат. Нямам много посетители напоследък.

Носеше дрехи с пясъчен цвят и войнишка шапка, сякаш бе тръгнала на разкопки. Но кой знае защо тази осемдесетгодишна жена изобщо не изглеждаше смешна в тези дрехи.

— Удоволствие е да се запозная с вас, госпожо Клендънън — казах.

Тя плъзна поглед по гравирани плочки, които ни обграждаха, и рече:

— Тук са открили Епоса за Гилгамеш.

— Наистина ли? — Опитах се да изглеждам впечатлена, но си помислих, че на жената наистина ѝ хлопа дъската.

Тя сякаш прочете мисълта ми.

— Е, разбира се, не буквално. Това е репродукция на двореца в Хорсабад, където Джордж Смит е открил плочките.

Поведе ме по дълъг коридор. Камъкът се смени със сатенени завеси, дебели килими и скъпи мебели. Влязохме в стая с модерни столове и диван. Завесите бяха спуснати и смекчавах слънчевата светлина.

— Седни, Колпат — покани ме домакинята. — И ми кажи какво те води в дома на Саргон<sup>[2]</sup>.

— Това е великолепно място — казах. — Как дойдохте да живеете тук?

Едната от побелелите вежди се изви.

— Какво е това, комплимент? Има ли проблем?

— Не, просто изглежда малко необичайно.

— Къде има по-добро? — Огледа ме изпитателно, сякаш преценяваше дали съм приятел, или пък се опитваше да разбере моята гледна точка. — Искаш ли питие?

Смеси няколко черни амфетаминови стимуланта, а аз дръпнах една от завесите и погледнах през прозореца. Уетленд, който трябваше да е на хоризонта, го нямаше. На негово място видях град с минарета и кули.

— Багдад — обясни тя. — В славните си дни.

Беше проекция.

— Прекрасно е — казах.

— Трябва да го видиш през нощта, когато са запалени светлините. — Подаде ми напитката. — Реших, че животът в Римуйей не ми харесва особено, така че се върнах в по-добри времена.

Огледах стаята — имаше си и климатичен контролер, и синтетични стени, и възможности за виртуална реалност.

Тя се засмя.

— Това не значи, че съм идиот. Взимам най-доброто от двата свята. Багдад е романтичен, но трябва да се държи на разстояние.

Опитах амфетаминовия коктейл и го похвалих.

— Любимият ми е. — Понечи да седне, но размисли. — Нека ти покажа нещо.

Тръгнахме по коридора, завихме няколко пъти, минахме през няколко стаи и влязохме в огромна зала. Процеждаше се достатъчно светлина, за да разсее сумрака. Залата бе пълна с глинени гърнета и още каменни цилиндри. Всички бяха гравирани.

— Всеки от тях разказва история — каза тя. — Там са делата на Сенахериб. Вдясно от теб е славата на Есархадон. Там... — Измъкна фенерче, включи го и насочи лъча към подиума. — Самият кристален трон.

Сияеше ослепително.

— Какво представлява?

— Бил е на Саргон, скъпа моя. Бога ми, май наистина са занемарили образованието ви!

— Понякога и аз мисля така.

Смехът ѝ звучеше като звън на ледени кубчета.

— Вие сте от охранителните служби, нали? — попитах.

— Нещо такова. Всъщност изкуственият интелект се занимава със сигурността. — Усмихна се. — В случай че ти хрумне нещо.

— Не бих си и помислила — отвърнах. — Не ми трябва кристален трон.

Върнахме се в стаята ѝ, където тя направи по още едно питие и поде:

— Кажете сега какво те води насам?

— Били сте близки приятелки с Маргарет Уескот, нали?

Тя огледа стаята, сякаш се опитваше да открие нещо.

— Да, не познавах друга като нея.

— В какъв смисъл?

— Беше великолепна. Грижеше се за всичко. Приятелите ѝ винаги можеха да разчитат на нея.

— Ами Адам? Добре ли го познавахте?

Тя се замисли.

— Адам беше свестен. Малко бавен, като повечето мъже. Погълнат от себе си. Не мисля, че някога оцени какво има. Нея, имам предвид.

— Приемал я е за даденост?

Усмивка.

— О, да. Адам беше твърде зает да се вглежда в звездите и да се тревожи за разни далечни пътувания, за да види това, което му е под носа.

— Но не се е държал лошо с нея, нали?

— О, не. Адам не би наранил и муха. Обичаше я. Но любовта му беше ограничена. Обичаше я, защото беше физически привлекателна и харесваше същите неща като него, защото споделяше страстта му по далечните пътешествия и защото беше майка на дъщеря му.

Мати отново огледа стаята.

— Тук е потискащо, защо не дръпнеш пердетата, скъпа.

Направих го и слънчевата светлина нахлу.

— Така е по-добре. Благодаря ти. Срещала ли си дъщеря им Делия?

— Да.

— Сладко малко създание. Доста приличаше на майка си.

Замълча, очевидно си припомняше миналото. Възползвах се от прекъсването и попитах:

— Маргарет някога намеквала ли е, че с Адам са открили нещо необичайно при някой от полетите си?

— О, да — потвърди домакинята. — Разбира се. Знаеш ли за това?

— Знам, че са открили нещо.

— Каза ми да си мълча.

— Какво са открили?

Тя отново се върна в настоящето и ме погледна внимателно, явно се опитваше да реши дали може да ми вярва.

— Не знаеш ли?

— Не. Знам, че са открили нещо, но не съм сигурна какво. Да не би да са открили Марголия?

Втренчи се в мен.

— Намерили са „Откривател“.

— „Откривател“?

— Знаеш ли за какво говоря?

Кимнах.

— Връщали са се няколко пъти, опитвали да извлекат информация от кораба, но всичко е било твърде старо.

— И аз така предположих.

— Надявах се, че ще разберат къде е Марголия.

— Но не са успели.

— Не, не разполагаха с достатъчно време. Все още се занимавах с кораба, когато отидоха на онази проклетата ваканция.

— Къде е „Откривател“?

— Не знам. Тя ми каза, но наистина не помня. Спомена само координати. Числа.

— Сигурна ли сте?

— О, да.

— Записала ли ги е?

— Ако го е направила, било е преди доста време. — Пак се усмихна. — Съжалявам. Знам, че не това искаше да чуеш.

— Не, всичко е наред. Но те наистина са открили „Откривател“?

— Да.

— Защо не сте казали на никого?

— Мислех, че не биха искали да го правя. Нямаше да ти кажа, ако не беше споменала Марголия. Вече знаеше част от историята, затова реших, че няма да навредя. — Погледна ме изпитателно. — Надявам се да съм права.

— Нямам интерес да навреждам на ничия репутация. Навярно са се качили на кораба.

— Точно така.

— Описаха ли ви какво са видели?

— Мъртъв кораб. — Понижи глас, сякаш бяхме в святилище. — Бил е пълен с хора.

— Екипаж?

— Пътници. Никога няма да забравя гласа на Маргарет, когато ми го каза.

Господи, помислих си, корабът е побирал, колко, деветстотин души?

— Загинали са заедно — продължи Мати. — Каквото и да се е случило, са загинали едновременно.

Когато се върнах в офиса, ме чакаше обаждане от Делия Уескот.

— Имам нещо, което може би ще искаш да видиш. Можеш ли да дойдеш на острова?

Делия живееше на Сирика — неколкостотин километра югоизточно от Андикуар. Даде ми указания и взех влак към Уакайда, крайбрежно градче. Оттам наех такси и се отпуснах на задната седалка, докато то се издигаше над бреговата линия и се понасяше към морето.

Вече се смрачаваше, небето беше чисто и първите звезди изплуваха от изток. Таксито мина над два големи острова и се включи в местния поток на движението. Сирика се появи на хоризонта. Тя беше убежище за хора с много пари и склонност към уединение. Населението ѝ беше само няколко хиляди.

Къщите тук бяха огромни, с колониади и басейни. Всички имаха яхти, които изглеждаха доста по-добре от домовете на повечето хора.

Спуснахме се към вила на върха на хълма. Беше скромна по стандартите на квартала, разположена сред безкрайни зелени поляни. Имаше прилични къщи за гости от двете ѝ страни. Спуснахме се към площадката за кацане и Делия се обади по мрежата:

— Добре дошла на Сирика, Чейс.

Вратата на къщата се отвори и две деца, момче и момиче, се затичаха по пътеката. Искаха да надзърнат в таксито, затова го задържах за минута, преди да платя. После хукнаха нанякъде, а майка им извика след тях да не се отдалечават много, защото вечерята е почти готова.

— Пътуването от Андикуар е дълго — каза Делия. — Но се радвам, че успя да дойдеш.

— Не го усетих, имах интересна книга — отговорих.

Влязохме вътре. Бляскав дом, с високи тавани, много оригинални произведения на изкуството, мраморни подове.

— Мъжът ми замина по работа — обясни Делия. — Помоли ме да ти предам извиненията му.

Въведе ме в дневната. Беше малка, уютна, очевидно прекарваха доста време тук. Имаше две кресла, диван и потъмняла маса за кафе, върху която стоеше метална кутия. Чувахе се музика. Разпознах „Булет Боб енд дъ Рикшетс“.

— Знам, че си нетърпелива да чуеш защо те повиках — поде Делия. — Когато ме попита за „Откривател“, се обадох на леля си Мелиса. Тя се грижеше за мен след смъртта на родителите ми. Не знаеше нищо за откритието, но с баща ми не бяха толкова близки. Леля Мелиса не се интересува много от космоса. Говорих с нея и тя отрече да има нещо, останало от родителите ми, което би ме заинтересувало. Все пак продължи да търси и онзи ден ми съобщи, че е намерила тази кутия.

Делия посочи кутията.

Срещнах погледа ѝ и тя кимна. Разрешаваше ми да я отворя.

Вътре имаше сгъната бяла риза, увита в найлон. Върху нея беше пришита емблема с орел.

— Красота! — възкликнах.

— Мелиса каза, че имало и други неща. Дрехи, ботуши, електронно оборудване. Дискове с информация.

— Господи, какво се е случило с тях?

— Изхвърлила ги. Каза, че ги пазила няколко години, но били твърде стари, а електрониката била негодна, не била съвместима с нищо, така че не виждала причина да я задържи. Запазила ризата за спомен.

— И дисковете ли е изхвърлила?

— Да — въздъхна Делия. — Но исках да поговорим и за друго.

Изглеждаше разтревожена.

— Давай.

— Ако си права, родителите ми наистина са открили „Откривател“, но не са го докладвали. Това означава, че са скрили информация от Службата за проучвания.

— Да. Така изглежда.

— Колко сериозно провинение е това?

— Не знам.

Казах, че смятаме, че са си замълчали, за да защитят артефакта. Но Делия не беше глупава.

— Няма значение — каза тя. — Ако е станало така, няма да изглежда никак добре.

— Възможно е.

— Чейс, не искам да навредя на репутацията им... — Млъкна и огледа стаята. — Разбираш ли?

— Да.

— Затова не съм сигурна какво да направя.

— Ще опитам да ги защита — заявих.

— Но няма да можеш да направиш много, нали?

— Вероятно не — признах.

По пътя към вкъщи гледах „Внедряване“, класически хорър, в който лишени от емоции супермени от Марголия се бяха промъкнали тайно в Конфедерацията. Гледаха на нас като на пречка пред прогреса, който дефинираха като „подобрена интелигентност“ и „висша ценностна система“. Сред ценностите им, разбира се, нямаше забрана да се убиват хора, които разкриват тайната или просто се оказват на пътя им.

Ако сте го гледали, не може да сте забравили отчаяното преследване по въздушните пътища и кулите на Ню Йорк Сити, когато главният герой бяга от десетина кръвожадни марголианци, докато се опитва да предупреди властите. По пътя използва смазочно масло,



електрически вериги и редица други приспособления, за да се измъкне. Марголианците използват свръхинтелигентността си, за да лъжат другите, да огъват метал и какво ли още не, но когато ножът опря до кокала, стана очевидно, че добрата стара изобретателност на Конфедерацията печели безотказно. Особено ми хареса номерът със смазочното масло, с което героят подхлъзна един от преследвачите по недостроена тераса.

Не обичам хоръри. В този убиват над двайсет души, и то по невероятно изобретателни начини, лее се кръв, същинска касапница. (Така и не разбрах защо марголианците носят тези дълги ръжени, когато могат да обезвредят хората с шок-индуктори.) Жертвите бяха повече, отколкото мога да понеса за една вечер. Но исках да видя как другите гледат на историята за Марголия.

Е, видях. „Внедряване“ беше забавен, но наивен — беше невероятно такова нещо да се случи наистина.

---

[1] „Гибелта на Сенахериб“ — Б.пр. ↑

[2] Саргон — основател на акадската династия (трето хилядолетие пр. Хр.) — Б.пр. ↑

*Напускаме този свят завинаги и смятаме да отидем толкова далече, че дори Бог да не може да ни открие.*

Твърди се, че го е казал Хари Уилямс, когато марголианците се готвели да напуснат Земята.

Бях направила снимки на бялата риза, за да ги покажа на Алекс.

— Мислиш ли, че е истинска? — попита той.

— Няма начин да се провери само с гледане. Но не виждам причина да ме лъже.

— Предполагам. — Не успя да потисне усмивката си. — Чейс, трудно ми е да го повярвам, но този кораб наистина е някъде там.

— Жалко, че не разполагаме с дисковете с данни на Уескот.

— Лелята наистина ли ги е изхвърлила?

— Така каза Делия.

— Провери ли го? Пита ли лелята?

— Не. Нямах основание да се усъмня.

— Направи го. Може би е запазила нещо. Може би знае къде са отнесени тези неща. Може би ще ги намерим.

— Изглеждаш отчаян, Алекс.

Но се обадох. Делия ми даде номера. Лелята се зачуди дали не съм си загубила ума.

— Хвърлих ги на боклука преди трийсет години — рече тя.

Най-ранните сериозни опити да се заселят други светове са проведени двеста години преди полета на „Откривател“ и „Бремерхевън“. Пионерите, според твърденията на историците, били водени не от отчаяние, а от приключенски дух, от желанието да избягат от монотонните и понякога смъртоносни рутинни дейности на цивилизацията. Мнозина се надявали да направят състояние по

далечната граница. Бяха стигнали до Сириус, Грумбридж, Епсилон Еридани и 61 Цигни.

Тези първи междузвездни кораби били бавни, изминавали за месеци сравнително къси разстояния до близки звезди. Но хиляди хора бяха поели на път заедно със семействата си и се бяха установили на нови, оценени като гостоприемни светове.

Но никой от тези ранни опити не се оказал успешен.

Колониите, самодостатъчни на теория, бяха срещнали трудности — различни времеви цикли, непознати вируси, лоша реколта, — към които не успели да се приспособят. Технологичната подкрепа от родния свят постепенно станала спорадична и накрая съвсем изчезнала.

Оцелелите се върнали у дома.

Първото успешно заселване се бе случило хиляда години по-късно. Осем века след опита на марголианците.

„Откривател“ беше създаден във време на необуздан оптимизъм, за да прехвърля цели популации до заселническите светове. При марголианската мисия негов капитан бе Тая Коринда, пилот и на „Лапиер“, който открил свят с живот в системата Антарес. Помощник-капитан бе Ейбрахам Фокнър — политик, който, като видял накъде отиват нещата, сменил професията си, за да се измъкне, когато се наложи.

Открих холограми на Коринда и Фокнър. Показах ги на Алекс и той подхвърли, че Коринда прилича на мен. Явно искаше да ми направи комплимент. Беше привлекателна жена. Бива го с клиентите, но когато се опре до мен, явно има проблеми.

Фокнър изглеждаше като човек със собствено мнение. Едър, мрачен, с широки рамене, очевидно свикнал да командва. Около четирийсетте. От хората, които възприемаш на сериозно.

— Но всъщност Хари е човекът, с когото искаме да говорим — каза Алекс. — Той е сърцето и душата на Марголия.

В онова време все още не е имало аватари. Джейкъб обаче успя да сглоби един въз основа на това, което се знаеше за Уилямс. Едва ли щеше да се получи особено точен, но пък този проблем винаги го имаше при аватарите.

— Няма много данни — оплака се Джейкъб. — А валидността на това, което е известно за Уилямс, е съмнителна.

— Дай най-доброто от себе си — набърчи го Алекс.

— Ще отнеме няколко минути. Трябва да преценя някои неща.

— Добре. Уведоми ме, когато е готово. — Алекс изглеждаше разсеян тази сутрин. Докато чакаше, се разхождаше из стаята, побутваше столове и оправяше завеси. Спря пред една лавица с книги и се вгледа в томовете.

— Добре ли си? — попитах.

— Разбира се. — Отиде до прозореца и се вгледа в мрачното, осеяно с облаци небе.

— Мислиш си за дисковете.

— Да. Идиотката ги е изхвърлила.

— Откъде е можела да знае.

Кимна и добави:

— Добре, че не е хвърлила и ризата.

— Мислиш ли, че колонията може да е оцеляла? Да е още някъде там?

— Марголия? След девет хиляди години? — Изглеждаше скептичен. — Не ми се вярва. Никакъв шанс.

Глупав въпрос. Ако бяха оцелели, как можеше да се обясни фактът, че никой не бе чувал нищо за тях от толкова време?

— Ако все още са някъде там, може би не желаят да бъдат намерени.

— Ако дърветата можеха да летят — измърмори той.

— Ако пишех роман — отвърнах, — те щяха да предизвикат земетресението, погубило Уесткот и сложило край на търсенето им.

— И защо биха искали да държат съществуването си в тайна?

— В техните очи ние сме варвари.

— Говори за себе си, Чейс. — Прокашля се и седна на дивана. — Сигурно са измрели, и то бързо.

— Защо мислиш така?

— Защото по-късните поколения нямаше да споделят ненавистта, която Хари Уилямс и приятелите му са изпитвали. Просто не биха могли да я съхранят. Щяха да установят контакт по някое време. Щеше да е в интерес на всички. — Той притвори клепачи. — Щеше да им се наложи. Най-малкото след няколко века са щели да

изпитват толкова силно любопитство към нас, колкото е нашето към тях. Но мястото на колонията е някъде там. И ти казвам, Чейс, че ако успеем да донесем артефакти оттам, ще направим големи пари.

Настъпи продължителна тишина. Изведнъж усетих, че някой стои зад мен, до вратата на офиса. Беше висок, тъмнокож мъж на средна възраст, облечен в дрехи от друг век. Бежово сако, широка черна риза, разкопчана до пъпа, и бели панталони, каквито се носят край морето. Всичко беше малко по-крещящо, отколкото е прието днес. Той ме погледна, после хвърли поглед на Алекс и поздрави с най-дълбокия баритон, който някога съм чувала.

— Хари Уилямс — поздрави го в отговор Алекс и се изправи.

— На вашите услуги, сър. И, Чейс, не бих бързал да отхвърля възможността да са оцелели. — Прекоси стаята и седна близо до Алекс. — Мислите ли, че можете да намерите колонията?

Замразих образа.

— Алекс, мислех, че не е оцеляло негово описание?

— Просто трябва да упорстваш — усмихна се той. — Никога да не се предаваш. Това е моето мото.

— Къде го откри?

— Всъщност има няколко негови образа. Този идва от спомени на съвременник.

Мъжът изглеждаше добре. Благородна осанка и всичко останало. Разбихах защо хората са го последвали. Алекс прегледа бележника си и активира Хари.

— Целта е била да се създаде „свободно съзнание в свободно общество“. Нали така, Хари?

— Твои ли са думите? — попитах.

— Да.

— Благородна идея.

Той кимна и каза:

— За съжаление истината е, че това е чиста хипербола. Никой не живее в свободно общество.

— Ние го правим.

— Съмнявам се. Всички вярваме в това, в което са вярвали родителите ни. Търчат ни главите с разни идеи, когато умът ни е още отворен за всичко, когато предполагахме, че родителите ни знаят за какво става въпрос. Така че и вие сте уязвими. И ако по-късно решите

да се откажете от местната митология, каквато и да е тя, плащате цената. Родителите се мръщят, старите приятели са шокирани, вие бивате отлъчвани.

Появи се диван и той седна в него.

— Не и ние — казах.

Усмихна се.

— Свободата е илюзия.

В този миг всъщност ни разделяха светлинни години. Алекс ми се усмихна. Наистина ли ще спориш за философия с него?

Аз продължих:

— Хари, не правим ли от мухата слон?

— Ние сме членове на племе, Чейс. Говорим за свобода, но по-добре да не казваме неща, които племето не желае да чуе. Или да извършваме постъпки в разрез с установените норми.

— Например?

— Не знам къде се намирам. — Огледа стаята, плъзна поглед по антиките, изложени за клиентите, по окачените грамоти и попита: — Вие събирате артефакти?

— Точно така — отговорих.

— Издирвате ги на място? Възстановявате част от тях лично?

Това ставаше ясно от грамотата, дадена ни от университета „Корин“.

— Да, понякога.

Вгледа се в Алекс.

— Били ли сте обвинявани в ограбване на гробници?

— Много добро попадение — засмя се Алекс.

— Толкова за свободното ви общество.

— Това е различно.

— Какво му е различното? Изкарвате парите си по честен начин, нали? Но има племенен инстинкт, който гласи, че погребалните места са неприкосновени. Освен ако не работите за музей.

Алекс се намеси:

— Може да поговорим за това друг път. Хари, знаеш ли къде е светът на колонията?

— Нямам идея. Никаква.

Източниците, които Джейкъб бе използвал, за да създаде тази програма, не съдържаха подобна информация.

— Жалко.

Мъжът имаше обаяние. Или може би това не е правилната дума. Присъствие, по-скоро. Усещах, че съм в компанията на могъща личност. Начинът, по който се усмихваше, начинът, по който кръстосваше крака, по който се държеше с нас. Беше свикнал да дава напътствия, да поема водачеството, да се бори с препятствия и заплахи. Давам си сметка, че всичко това е част от инсталационната програма и истинският Хари Уилямс може да е бил доста по-различен, но все пак неговият начин на мислене, особеностите на личността му бяха извлечени от известното за него.

— Колко време е минало? — попита той.

— Девет хиляди години.

Ококори се. Пое дълбоко дъх. Преглътна. Видях страх да пробягва по лицето му.

— Да не би да ми казвате, че не знаете къде са?

— Не знаем.

— Но как е възможно?

— Нищо не се е чуло за тях. Никога.

— Откога?

— Откакто са напуснали Земята.

Почти спря да диша.

— Господи!

Отметна глава назад и каза:

— Не разбирам как е възможно. Може ли да попитам къде сме?

— Не сме на Земята — отговори Алекс.

— Удивително. Това не е шега, нали?

Алекс поклати глава.

Хари стана, отиде до прозореца и погледна навън.

— Изглежда като у дома.

— Повечето растения в градината са привнесени. Всичко останало — дърветата, тревата — е коренно за Римуйей.

— Така ли се казва този свят?

— Да. Близо сме до Ръката на Орион. По едно време това беше най-отдалеченият от Земята човешки свят.

— Чудесно — промълви Хари. Но в очите му имаше сълзи. — И никога не сте попадали на колонията?

— Не.

— За девет хиляди години?

— Не.

— Невероятно.

Дожаля ми за него.

— Осъществен ли е контакт, след като са напуснали Земята?

— Не, доколкото знаем.

— Добре — каза той, — това беше планът. А си мислех, че сме прекалено оптимистично настроени.

Чух гласове навън. Наблизо играеха деца.

— Запазил си тайните си твърде добре, Хари. Не са достъпни за нас. Затова не са достъпни и за теб.

— Нещо се е объркало.

— Да. Така смятам.

— Трудно е да се прецени какво може да се е случило. Планирахме да бъдем самостоятелни, докато създадем обществото, което искахме. Но да изчезнем завинаги? Това е немислимо. Невъзможно е да се е случило.

— Било е рисковано начинание — казах. — Сигурно го разбираш.

— Обмислихме всяка възможност.

— Пропуснали сте нещо.

— Да. Така изглежда.

Алекс поклати озадачено глава.

— Хари, не сте имали свръхсветлинни комуникации, нали?

— Не.

— Значи ако е възникнал сериозен проблем, не е имало друг начин да потърсите помощ, освен да изпратите „Бремерхевън“ или „Откривател“.

— Така е.

— Което означава, че помощта е била на две години път.

— Да.

— Накъде биеш, Алекс? — попитах.

— Мати Клендънън каза, че семейство Уесткот са намерили „Откривател“. Че по времето, когато се е разбил, или каквото там му се е случило, той е бил пълен с пътници. — Обърна се към Хари и попита:



— Имало ли е планове за местене на големи групи другаде, след като колонизирате Марголия?

— Смятахме, че може да се наложи. С времето. Но не сме планирали по-широко разселване. Няхахме достатъчно хора, за да обмисляме такава възможност.

— Къде са отивали тогава?

Когато Хари поклати глава, Алекс попита дали е имало други кораби в групата.

— Не. Само два транспортни.

— Двата междוזвездни кораба са били стари, когато сте ги купили, нали?

— Да, но бяха сертифицирани за нас. Изхарчихме доста пари за поддръжката им.

— Но според записите след всяка от вашите мисии е трябвало да бъдат ремонтирани. Ако са се повредили и не е можело да бъдат поправени, хората ви лесно биха се оказали в затруднено положение.

— Вероятността и двата да се повредят беше изключително малка.

— Не съм толкова сигурен. Изисквали са поддръжка. Бяхте ли подготвени за това и за какъв период от време?

— Да. Имахме сервизна организация.

— Ами след смъртта на първото поколение? Предвидихте ли програмата, която да осигури заместването?

— Не и когато тръгнахме, разбира се. Това не беше нещо, за което се тревожихме особено. Разполагахме с гостоприемнен свят, където да отидем. Безопасен свят. Взехме с нас всички технологии, които можеха да ни потрѣбват. Не желаехме да поддържаме контакт със Земята и направихме така, че да не става и нужда. — Пое дълбоко дъх. — Още не мога да свикна. Девет хиляди години са ужасно много време. Има ли още организирана политическа система на Земята?

— Да, Хари — отвърна Алекс.

— И каква е?

— Република. На Земята също. Сега се разпростираме на повече от сто свята. И ще ти е приятно да чуеш, че живеем добре, имаме свободни институции — свободни по всяка дефиниция. Животът е хубав.

— Това ме удивлява.

— Не вярваше ли, че ще се справим добре?

— По мое време не се справяхме. — Той погледна моравата. Денят отиваше към края си, небето беше сиво и студено. — Толкова много прилича на дома.

Нещо премина твърде бързо, за да се види добре. Той се загледа след него.

— Просто не мога да повярвам, че съм на друг свят.

— Ние не мислим за него така.

— Предполагам. Това там гробище ли е?

— Да. Точно до границата на имота.

— Изглежда старо.

— Беше там още когато бях момче — усмихна се Алекс. — Винаги съм се страхувал от него.

— От колко време са тук хората? На Римуйей?

— Повече от шест хиляди години.

Поклати глава.

— По-дълго, отколкото е съществувала цивилизацията на Земята.

Алекс се вгледа в него и попита:

— Значи не ви хареса животът в Американската република?

— Търсехме по-добро място.

— Откъде взехте космическите кораби? — попитах.

— „Откривател“ беше купен от „Интеруърлд“. Търговец на стоки втора ръка. „Бремерхевън“ беше построен от китайците. Беше известен кораб по онова време. Участваше във флота, който закарва хората и оборудването на Утопия.

— Утопия? — учудих се.

Хари въздъхна.

— Беше ранен опит за колонизация. Не се получи. Както и да е. — Загледа се в книгите, изучаваше заглавията. — Никога не съм чувал за тези хора.

Алекс махна с ръка.

— Твоя ли беше идеята да се отправите към звездите?

Хари изглеждаше уморен.

— Съмнява ме, че е била нечия идея. — Като че ли се опитваше да си спомни. — Вероятно се е родила сред група съмишленици. Много се говореше за това да се махнем. Можем ли да открием кораб? Можем, ли да открием място за себе си? В началото бяха само

разговори. — Вълнуваше се. — Място за себе си. Това стана нашето мото.

— Как събрахте пет хиляди души, готови да тръгнат?

— Пет хиляди и триста. Започнахме с осемстотин, но генетиката не вещаеше успех при толкова малко хора, затова се обърнахме към приятели. Поканихме и хора, които бяха уморени от обществото.

— И те се присъединиха? — попитах.

Хари се засмя.

— Малцина, дори измежду най-смелите, са готови да напуснат дома си завинаги. Но имаше много желаещи, дори накрая ни се наложи да спрем да приемаме.

— Имало е и други опити за заселване. Споменахте Утопия.

— Да. По времето, когато бяхме готови с проекта, вече имаше натрупани свидетелства за провали. Говореше се за това, когато потеглихме.

— Как реагира правителството? Направи ли опит да ви спре?

— Напротив. Бяхме заклеймени от официалния говорител и постепенно от останалата част на обществото като хора, които не обичат родината си. Но всъщност дори ни помогнаха.

— Как решихте на кой свят да се заселите?

— Изпратихме група учени и други специалисти. Те откриха мястото...

— И са се заклели да го пазят в тайна.

— Да.

— Не смятах, че е възможно да се опази такава тайна.

— Алекс — каза той, — всички разбрахме, че ако някой разкрие местонахождението на колонията, ще бъдем последвани от всички злини и глупости, които се опитвахме да оставим зад себе си. Знаеш ли къде се намира Марголия?

— Знаеш, че не знам.

— Значи сме успели.

— И какво ще правим сега?

— Не знам — отговори Алекс. — Имаш ли идеи?

— Можем да прегледаме всяка система от записите на Уескот. Но нямаме гаранция, че „Откривател“ е някъде там.

— Нали каза, че за всяка мисия се определя участък. Колко голям е обикновено?

— Доста.

— Можеш ли да бъдеш по-конкретна?

— Там, където са били Уескот, вероятно има трийсет хиляди звезди от клас G.

— Е, това поне стеснява кръга. — Погледна към контролния панел на Джейкъб. — Ами изкуственият интелект?

— Какво имаш предвид?

— Може би вървим по грешната следа. Вместо да се опитваме да открием наетия от тях кораб, по-разумно е да се съсредоточим върху кораба, с който са летели за Службата за проучвания.

— „Сокол“.

— Това ли е името му?

— Да.

— Дали изкуственият интелект е записал всичко?

— Да. Но семейство Уескот вероятно са изтрили онова, което не са искали да се знае.

— Това е доста сериозно провинение, нали?

— Да.

— Но нали каза, че никой не проверява изкуствения интелект. Защо да си правят труда да го променят?

Кимнах и отвърнах:

— Имаш право. Но преди да се вдъхновиш, ще ти кажа, че от Службата за проучвания препрограмират тези неща на всеки няколко години. Почистват системата, може би я осъвременяват и я преинсталират.

— На всеки няколко години?

— Да. Изкуственият интелект на Уескот сигурно е изтрит преди доста време.

Алекс поседя мълчаливо, сетне направи няколко странични коментара за времето, гробището и някои неща, свързани с бизнеса. Реших, че сме приключили темата, докато той не изтърси:

— Нека опитаме все пак.

— Да опитаме какво?

— Говоря за изкуствения интелект. Може да ни провърви.

— Алекс, няма смисъл.

— Какво ще загубим? Нека попитаме. Кой знае, може би свалят всичко в контролен файл.

Той отиде на обяд с клиент. Обадох се на Службата за проучвания и попаднах на един от техните аватари. Възрастен мъж с достолепна брада.

— Да, млада госпожо — поде той, — с какво мога да ви услужа?

Съобщих му какво искам и че търся подробности за полетите на Уескот между 1380 и началото на деветдесетте и се надявам данните от изкуствения интелект на „Сокол“ да са достъпни.

— Имаме официални дневници на файловете — каза той, сякаш това разрешаваше всичко.

— Да, разбира се. Но смятаме, че може да има грешка. Искаме да възстановим изкуствения интелект, ако е възможно.

— Наистина ли?

— Да.

— Мога ли да ви помоля да изчакате за секунда?

И изчезна. Службата за проучвания е като повечето бюрократични институции. Когато те помоят да изчакаш, пускат образи на водопади, плажни ивици или планински върхове, добавят тиха музика и те оставят да им се наслаждаваш цял час. Този път беше различно. Получих водопада, но той се стопи след минута. Появи се човешко същество.

— Здравей, Чейс — поздрави ме служителят. — Аз съм Аарън Уинслоу. Едва ли си спомняш за мен, но се видяхме във връзка със случая „Поларис“ миналата година.

— Да, онзи огромен взрив.

— Ужасно премеждие. Но се радвам, че повечето от нас се измъкнаха невредими. Как мога да ти помогна?

— Аарън, работя за „Рейнбоу“.

— Да, знам. Компанията на Александър Бенедикт.

— Точно така. Направих малко проучване във връзка със смъртта на семейство Уескот през деветдесет и осма. Надявах се, че изкуственият интелект от кораба им, „Сокол“, може да е оцелял.

— След трийсет години? Надали. Тук са почти фанатици за препрограмирането им след шест мисии. — Той хапете долната си устна. — Казваш, че са летели със „Сокол“.

— Да.

— Нищо не ми говори. — Погледна встрани, вероятно към екран с данни. — Задръж секунда.

— Добре.

— „Сокол“ е бил в употреба доста преди да дойда тук. Всъщност е бил продаден след последната мисия на Уескот.

— Проблем ли е имало.

— Не. Минал е четирийсет години служба. По онова време ги държаха по толкова.

— Сега по-дълго ли ги държат?

— Петдесет и пет. Днес купуваме по-качествени кораби.

— Какво става с кораба, когато времето му изтече?

— Продаваме го, ако можем. Смачкваме го, ако се налага.

— Прочистват ли изкуствения интелект при това положение?

Изглеждаше озадачен.

— Знаеш ли, наистина нямам никаква представа. Никога не ми е хрумвало да попитам. — Забарабани с пръсти по нещо — бюро, най-вероятно. — Изчакай секунда.

Пейзажите се върнаха. Пясъчни дюни този път. И музика, която те кара да изпитваш топли чувства към Службата за проучвания. След малко Аарън се появи отново.

— Казаха ми, че сега се прави, но не знаем дали са си правили труда миналия век. Преди осемнайсет години е водено съдебно дело и оттогава за всичко се иска разрешение и се води строга отчетност.

— Можеш ли да ми кажеш точно какво се е случило със „Сокол“?

— Нека проверя. Ще ти се обадя пак.

Нямах никаква надежда, че ще излезе нещо от това проучване, но Алекс очакваше да бъде щателна.

Аарън звънна. Държеше лист хартия.

— Купен е през деветдесет и втора от фондация „Хенеси“.

— „Хенеси“ — повторих.

— Съдейства за запазването на мира с немите.

*Такманду е най-прекрасният от човешките светове. Горите му са гъсти, моретата — обвити в мъгли, трите му луни спират дъха. Далече е от обичайните небесни пътища и претърпани пристанища на Вътрешната Конфедерация, а близостта му до обитавания от демони Ашиюр предполага, че положението там няма да се промени.*

Химан Косел, „Пътешествия“, 1402

*Ски пистите също са чудесни.*

Лесли Парк, цитиран в „Наръчник на туриста“, 1403

Фондация „Хенеси“ беше разположена на Такманду, в купа Короли. От векове насам Такманду беше политически център за крайните светове. Бях ходила там на училищна екскурзия. Беше първото ми излизане от Римуей и едно от онези преживявания, които променят живота ти. Не бях толкова обсебена от идеята да посетя исторически места, което беше целта на пътуването, но ми хареса корабът. „Стардъстър“. И самия полет. Върнах се с убеждението, че ще стана пилот.

Най-бързата връзка на междוזвездно разстояние се осъществява, като пътуваш физически, затова, знаех, че отново ще се наложи да потегля. Алекс се оправда с натовареност в работата. Среци с клиенти. Трябвало да се грижи за доброто им настроение. Знаеш как е, Чейс.

— Както и да е — продължи той. — И бездруго не знам нищо за корабните изкуствени интелекти. Открий „Сокол“ и да видим какво може да ни каже неговият изкуствен интелект.

— Ако изобщо го има — промърморих.

Той ми хвърли един от най-оптимистичните си погледи и се опита да ме ободри:

— Нищо не губим.

Така че си взех няколко добри романа и празен чип, съвместим с хранилището за данни на изкуствения интелект на „Сокол“, и се качих на „Бел-Мари“. През първия ден от новата година се запътих към Такманду и фондация „Джоузеф Хенеси“, която си беше поставила благородната цел да работи за разбирателството между хората и Ашиюр.

Никога не бях виждала ням на живо. Алекс беше говорил с един, ако можеше да се каже така. Те са телепати и има нещо във физиогномиката им, което кара хората да се чувстват неудобно. Да не споменаваме и факта, че могат да надничат в ума ни. Алекс описва преживяването в спомените си. Коментарът му гласеше, че хората и немите имат нужда не от разбирателство, а от разстояние помежду си. Просто не сме създадени, за да се разбираме.

— Фондацията се занимава с това от половин век — каза той. — Досега трябва да са разбрали как стоят нещата.

— Предполагам, че не спират да опитват — отвърнах не особено въодушевено.

— Така си е. Кое то ме кара да се чудя дали не са измамници, събиращи пари от идиоти.

По пътя прочетох, каквото успях, за фондация „Хенеси“. Осъществяваха обмен на програми, провеждаха семинари по въпросите на общуването — природата на психологията на немите и как да контролираме естествената си погнуса в тяхно присъствие. Всъщност немите не изглеждаха чак толкова зле. Бяха хуманоиди, но имаше нещо насекомоподобно в тях. На снимки не изглеждаха толкова смуцаващи, но Алекс ме предупреди, че разпространеното мнение е вярно. Приближиш ли се до тях, косата ти ще се изправи.

Изкуственият интелект създаде аватар на ням, с когото да поговоря. Изглеждаше доста отблъскващо, като съществата в хорър симулациите. Червени очи, зъби, остри нокти и усмивка, която подсказва, че ти си следващото ядене. И все пак не усетих отвращението, за което бях предупреждена.

— Това е защото той не е истински и ти го знаеш — обясни Алекс.

Каквото и да мислеше Алекс, фондацията изглежда имаше известни успехи. Спорадичните конфликти и редките сблъсъци между



немите и хората бяха спрели. Посетители от двете страни прекарваха известно време с приемни групи и дори имаше общество за приятелството между ашиюрите и хората. Фондацията беше издигнала лозунг: „Два интелигентни вида с една цел“.

Истинската цел, както се изрази Алекс, бе да се държат на разстояние един от друг.

Историкът Уилфорд Брокман твърдеше, че сме били късметлии да открием немите, защото те сплотили човешката раса. От тяхната поява насам бе избухнала само една голяма война между човешки сили. Последните няколко века бяха най-продължителният период на вътрешен мир в историята на човечеството.

Най-интересното е, че подобен ефект се наблюдаваше и при немите. Те също отбелязваха чувствително намаляване на вътрешните междусобици, които иначе били характерни за тях. Нищо не би сплотило хората и немите освен общ враг.

Излязох от скока на три дни разстояние от Такманду. Уведомих оперативните им екипи, че съм наблизо, и започнах една от мистериите, които си носех.

Никога не ми е било по силите да чета шест или седем часа непрекъснато, така че скоро си пуснах още една от симулациите, вдъхновени от легендата за Марголия. В „Хората тигри от изгубения свят“ мисия открива загубената колония, която е превзета от непроходими гори, а колонистите са се превърнали в безумни зверове. (Как е станало за няколко хиляди години — не се обяснява.) „Вампирът отдолу“ разказваше за срещата на лихтер и марголиански кораб със самотен пилот, който се оказва — да, познахте.

Повечето от книгите, написани по въпроса, не бяха сериозни. Авторите им бяха истински вярващи и постепенно прибъгваха до окултни визии в опита си да обяснят какво се е случило. Някои дори твърдяха, че изгубената колония упражнявала мистично влияние над определени индивиди. (Изпратете пари и научете как да използвате силата на марголианците в своя живот.)

Най-популярната сред тези теории беше за демонична звезда, появила се малко след заминаването на колонистите. Думите на Хари Уилямс, че ще отидат толкова далеч, та дори Бог няма да ги открие, се приемаха като израз на антирелигиозен дух. Затова и съществуваше убеждението, че марголианската мисия е била обречена от самото

начало. Някой беше подхвърлил идеята, че над техния избран свят ще се появи червена звезда, окото на Бог, и че тя ще е предвестник на разрухата на колонията.

Бяха тръгнали слухове, че много от хората, подпомагали с пари марголианците, са умрели преждевременно. Годините минавали, а не се появявало никакво съобщение от колонията и приказките за проклятие се чували все по-често. Окото на Бог вече не изглеждаше толкова невероятно.

Чудех се какво може да постигне за девет хиляди години едно напълно свободно общество. Бегълците на Хари Уилямс бяха тръгнали с намерението да избегнат старите грешки и да се възползват от поуките на историята. Тяхното общество щеше да отхвърли всички принуди освен наложените от съпричастността и здравия разум. Образованието щеше да включва науката и философията и да акцентира върху свободната мисъл. Всички въпроси щяха да бъдат не само позволени, но и насърчавани. Но щеше да е забранено човек да става професионален политик.

Звучеше добре. Но ние сме научени да вярваме, че утопичните идеи са си утопични. Непрактични. Утопиите винаги се сриват.

Стоях на мостика на „Бел-Мари“ и гледах как Такманду постепенно прераства в диск. За да се приземя, трябваше да видя големите звездни мъглявини на Забулената дама, включително и една малка, едва различима група близо до върха на онова, което се смяташе за дясното ѝ ухо. Това беше Версинджийския куп, в който, според легендата, марголианците бяха основали колонията си. Но в него имаше десетки хиляди звезди. Зачудих се дали не виждам светлината на марголианското слънце.

Фондация „Джоузеф Хенеси“ поддържаше оперативен офис в орбита. Обадох се и си уредих среща, като заявих, че идвам за изследване. Отвърнаха ми, че се радват да ме видят.

Такманду е пограничен свят. Няма друг във владенията на Конфедерацията, който да е по-близо до страната на немите. Ашиюрският свят Капалани е на по-малко от три светлинни години разстояние. Затова очаквах и някакъв знак за тяхната близост. Може би спрял кораб. Или двойка неми в голямата зала.

Но нямаше. По-късно разбрах, че от време на време имали неми посетители, но преживяването смущавало и двете страни дотолкова, че изработили взаимно споразумение по въпроса. Когато идвали, били ескортирани от кораби, пътят им бил прочистван и не ги виждал никой освен придружителите им, които минавали специално обучение.

Станцията на Такманду е вероятно най-голямата функционираща станция в орбита, която съм виждала. Има великолепен изглед към Забулената дама, който привлича хиляди посетители, а близо до Гама е разположена и базата на флота, така че има доста удобства за туристите. Залите са претъпкани с клубове, места за виртуална реалност и дори театър на живо.

Настаних се в един от хотелите, изкъпах се, облякох се и излязох да свърша малко работа.

Имаше цяло съзвездие от индустриални, оперативни и научни офиси, разпръснати на няколко палуби. До тях водеха широки, крещящо оцветени се коридори.

Фондацията се намиреше между пътническа агенция и станция за първа помощ. Забелязах една жена вътре — седеше зад бюро, очевидно погълната от информацията на екрана. На стената зад нея имаше надпис: „Нашите приятели ашиюрите“. Спрях пред вратата и се представих. Вратата ми съобщи, че се радва да ме види, и се отвори.

Жената вдигна поглед и се усмихна.

— Госпожице Колпат, добре дошли във фондация „Хенеси“! — Наклони леко глава настрани и добави: — Или трябва да ви наричаме доктор Колпат?

— Госпожица е добре. Чейс също става.

— Е, здравей, Чейс — протегна ръка служителката. — Аз съм Тийша Ораня.

Имаше червена коса и живи сини очи, както и потиснатото излъчване на социален работник.

— Как можем да ви помогнем?

— Интересува ме фондацията. Мога ли да ви задам няколко въпроса?

— Разбира се. Питайте.

— Опитвате се да създадете по-добри отношения с немите. Как точно го правите?

— Ашиюрите — поправи ме тя, изглеждаше леко огорчена, сякаш бях поредният предубеден. — В основни линии се опитваме да поддържаме общуването. Говорим с тях. Обучаваме желаещите как да го правят. И се учим да не забелязваме разлики.

— И какви хора желаят да говорят с тях? Дипломати? Туристи?  
Тя ми посочи един стол.

— Търговци. Хора от флота. Изследователи. Понякога просто любопитни, които искат да се срещнат с тях. Да ги поздравят.

На бюрото ѝ имаше снимка в рамка: Тийша седеше с един ням под дърво. Проследи погледа ми и се усмихна.

— Това е Канта Томан. Канта Великолепния, както се нарича сам.

— Сериозно ли?

Тя се засмя и поклати глава, развеселена от невежеството ми.

— Той е мой колега. Работи за тяхна организация, подобна на тази. Те също имат бюрокрация, Чейс. Той е затънал в тяхната и се чувства невидим.

— Звучи като човешка реакция.

— Ашиюрите и хората имат повече общи неща, отколкото различия. Не се оставяй зъбите им да те заблудят. Или телепатията. Те се грижат за децата си, искат да преуспяват, търсят внимание. Очакват да се отнасяш към тях с уважение. И следват кодекс от принципи, не по-малко етични от нашите.

Канта Великолепния беше много по-висок от нея.

Имаше сива кожа и доста раздалечени кръгли червени очи. Очи на хищник. Устата му беше отворена, може би се усмихваше, но беше трудно да се разбере заради острите като кинжали предни зъби. Носеше смехотворна широкопола шапка, торбести червени панталони и бял пуловер. На пуловера пишеше „Белингамски университет“.

— Училището на директора — поясни Тийша.

— Къде е правена снимката?

— По време на посещението му преди две години. — Тя въздъхна. — Добре, че имаше чувство за хумор.

— Защо?

— Някога била ли си в една стая с ашиюр?

— Не.

— Докато ни гостуваше, поканих няколко души от залата да го поздравят. Обикновени пътници. Тогава все още бях нова. — Усмихна се и поклати глава. — Част от тях се нуждаеха от помощ след това.

— Наистина ли?

— Вероятно е от усилието да не мислят за нищо. Да държат ума си празен. Ако има основна разлика между нашите видове, тя е, че ние се шокираме по-лесно. И не сме така честни. В общество, в което мислите на всички са открити, няма много двуличници.

— Гол на улицата.

— Горещо-долу.

— Ти явно се справяш добре — отбелязах.

— Добре обучена съм. А сега да се върнем към твоите въпроси. Какво още те интересува?

— Един свръхсветлинен кораб, закупен от фондацията от Службата за проучвания през деветдесет и втора.

Тя сбърчи вежди.

— През деветдесет и втора?

— Да. Изкуственият интелект може да съдържа информация, която ме интересува.

— Е, това е интересно.

Отпусна се в стола си и ме помоли да обясня по-подробно.

— Заплетена история — казах. — Става въпрос за проект, свързан с изследването ми.

Тя кимна и отговори:

— Трябва да ти кажа, че е против политиката на фондацията да дава достъп на неоторизирани лица до корабите си.

— Мога ли да ви убедя да ми дадете оторизация?

— Ще ми кажеш ли конкретно какво търсиш?

Е, не беше военна тайна? Така че й казах каква е причината да подозирам, че „Сокол“ може би е намерил изоставен кораб.

— Добре. — Сви рамене. — Нямаме „Сокол“ в нашия флот, но това не е учудващо, най-вероятно е прекръстен. Ще видя какво мога да направя.

— Благодаря.

— Един от нашите техници трябва да се качи на борда заедно с теб.

— Естествено.

— Добре. Да видим къде е „Сокол“.

Тийша даде инструкции и данните се появиха на информационния екран. Тя докосна екрана, промърмори нещо и извика друга страница.

— Не е тук — каза накрая.

— Искате да кажете, че е някъде навън?

— Не. Не е в инвентара.

— Колко кораба имате?

— Седем.

— И никой от тях не се е казвал „Сокол“?

— Така изглежда.

Отвори се врата и видяхме мъж и жена да се сбогуват в съседния офис. Мъжът имаше поддържана бяла брада. Лицето му бе така сбръчкано, сякаш бе ял нещо противно и вкусът бе останал завинаги. Жената излезе, а той се върна и вратата се затвори.

Тя беше дребничка, вероятно с двайсет години по-възрастна от Тийша, облечена в елегантен син бизнес костюм. Мина покрай мен, без да ме забележи. Тийша улови погледа ѝ и кимна към мен. Жената се взря за миг в мен и ми даде да разбере, че има по-важни дела за вършене.

— Ема — повика я Тийша. — Имали ли сме някога кораб, наречен „Сокол“?

Ема затвори очи за секунда. Беше твърде заета за безсмислени въпроси.

— Не — отвърна. — Не и откакто съм тук.

И излезе.

— Откога работи тук? — попитах.

— От петнайсетина години. Директор е на отдела за междувидови връзки.

— Тя ли се занимава с дипломатията?

— Може и така да се каже.

Слязох до ремонтната палуба и поздравих дежурния — нисък мъж с маслинена кожа, към шейсетте, с наднормено тегло и хрипливо дишане. Казваше се Марк Ули. Имаше нужда от медицинска помощ и се надявах да я получава.

— „Сокол“? — попита, докато чешеше лицето си и клатеше глава. — Не и тук.

— Било е отдавна, Марк.

Носеше комбинезон с надпис „Стартек Индъстрис“ над единия джоб и „Марк“ над другия. Изглеждаше уморен.

— Тук съм, откакто се помня — настоя. — Никога не сме имали такъв кораб.

— „Хенеси“ го е придобила през деветдесет и втора от Службата по проучвания. Може и да са сменили името.

Той ме заведе в офиса си, който беше претъпкан с части, дискове, инструменти и оборудване и гледаше към единия от доковете. А там се виждаха два кораба с обозначения на фондацията, прикрепени към свързващите кабели. Машинното отделение на единия, клас „Монитор“, беше отворено и върху него работеше екип работи.

Марк седна, завъртя се надясно, повика информационен екран и поиска записите за поддръжка или за полет на кораб, носил името „Сокол“.

— Върни петдесет години назад — добави.

Изкуственият интелект отговори със същия глас:

— Няма записи за „Сокол“ в търсения период. Нито преди това.

— Невъзможно — казах аз. — Има някаква грешка.

Марк сви рамене.

Можех да потегля обратно още същата вечер и да кажа на Алекс, че сме попаднали на задънена улица, но вече бяха прекарала няколко дни на „Бел-Мари“ и имах нужда от почивка.

Преоблякох се, като потърсих нещо по-атрактивно от бизнес костюма, с който бях. Нещо черно и прилепнало. После тръгнах към „Аутрайдър Клъб“, който, ако се съдеше по наличната информация, беше най-разточителното място за хранене на станцията.

Времето не се променя на космическите станции. В ресторанти като „Аутрайдър“ винаги е вечер, защото корабите непрекъснато пристигат и заминават и всеки е от свят с различен времеви цикъл. Фактът, че часовниците на хората са настроени различно — някои на осемнайсетчасов ден, други на трийсетчасов и какви ли не още вариации, — само допринася за объркването. Така че ресторантите се специализират. Някои сервират само закуска. В други винаги е 20:00 часът или какъвто е часът за вечеря на вашия свят.

Избрах си маса до разцъфнало дърво от непознат за мен вид, поръчах си питие и се опитах да изглеждам достъпна. Надявах се да не прекарам вечерта сама.

„Аутрайдър“ предлагаше всичко: тиха музика, приглушени светлини, свещи, мускусни аромати, фантастичен изглед към Забулената дама. Тя беше сияещ облак от милиони звезди. Трябваше доста въображение, за да съзреш форма в него, но това нямаше значение. Долу, на повърхността на планетата, започваше да се стъмва и градовете се осветяваха.

Гледах един мъж, който тъкмо влизаше и явно търсеше компания, когато забелязах измъчения белобрад господин от офиса на фондацията. Беше с вечерно сако и в компанията на възрастна дама.

Опитах се да си спомня дали Тийша бе споменала името му. Но не можах да сетя. Двамата се упътиха към маса в другата част на залата. Моят келнер се върна и аз си поръчах леко ястие.

Опитах се да се обадя на номера в офиса на Тийша, но тя си беше тръгнала и изкуственият интелект не ми помогна с нищо. Не хранех никакви надежди този мъж да разполага с каквато и да е информация за „Сокол“, но човек никога не знае.

Взех си питието и се запътих към тяхната маса. Погледнаха ме и той се намръщи, явно се опитваше да си спомни къде ме е виждал.

— Извинете ме — подех. — Името ми е Чейс Колпат. Забелязах ви днес в офиса на фондацията.

— О, да — каза той и се изправи. Представи себе си и спътницата си. Казваше се Жак Корвие. — Надявам се, че сте получили, каквото ви е трябвало.

Обясних му колко отдалеч съм дошла, че съм свързана с проучвателен проект, че „Сокол“ е бил продаден на фондацията и че много искам да говоря с неговия изкуствен интелект.

Престори се на заинтригуван, но останах с впечатлението, че е заради дамата му.

— Мисля, че знам какво може да се е случило — каза, когато приключих.

Изпитах ясното усещане, че ако жената не беше тук, щеше да ме покани в офиса си да погледнем файловете. Но той се обади по линка си и ми предложи стол. Изслуша някакъв отговор, каза „да“ и ме погледна.



— Чейс, „Сокол“ никога не е бил във флота на фондацията. Получили сме го от Службата за проучвания с единствената цел да го предадем на ашиюрите.

— На ашиюрите?

— Било е отдавна, разбира се. Преди да постъпя тук. Искали са кораб за изложба или за музей. Не знам точно. Предаден им е веднага. Притежавали сме го само докато осъществим прехвърлянето.

— На кого точно е бил прехвърлен?

Той повтори въпроса в линка, изслуша отговора и поклати глава.

— Не знаем.

Имаше представителство на немите в главната зала за пътуващите към световите на Ашиюр. Информационните пакети на станцията твърдяха, че на всеки четири дни има полети до Ксиала — входният свят за тази област. Тук трябва да спомена, че Ксиала е измислена от хората дума. Знаем как изглежда думата неписана, но понеже немите не говорят, няма такова нещо като правилно произношение, или каквото и да е произношение. И въпреки това ми се струва, че можехме да измислим нещо по-подходящо от Ксиала.

Отидох до представителството, където бях посрещната от човешки аватар. Беше сдържана, любезна, облечена в консервативна червена униформа със сребристи кантове. Усмихна се и ме поздрави.

Офисът беше семпъл — маса, няколко стола и вътрешна врата, два плаката с надписи „Ашиюрско пътуване“ и „Пътни документи тук“ и електронна дъска с графика на пристигащите и заминаващите полети през следващите две седмици.

Искуших се да попитам за немия, който беше шеф тук, но се въздържах.

— С кого мога да говоря? Трябва ми човек, който работи тук от доста време.

— Сигурна ли сте, че аз не мога да отговоря на въпроса ви?

Опитах. Дарение на кораб от фондацията преди десетилетия, вероятно до музей на Ашиюр. „Сокол“. Знае ли къде може да се намира? Нямах представа. Не беше чувала за него.

— Изчакайте момент, моля — каза тя, — ще се консултирам с началника си.

Примигна и изчезна. След няколко минути чух шум иззад вратата. Някой влачеше стол.

Стъпки.

Подготвих се за първия контакт. Отбелязах си колко хора се разхождат на метри оттук. Напомних си, че може и да не е толкова зле, колкото съм чувала.

Вратата се отвори. Влезе млада жена. Ето кой бе моделът за аватара. Само че оригиналът изглеждаше още по-приятно.

— Добър ден — поздрави тя отривисто. (Въпреки всичко все още беше средата на деня в бизнес света на станцията.) — Името ми е Инделия Колдуел. Питали сте за космически кораб?

— Да.

— Бил е продаден на ашиюрска организация от фондацията?

— Точно така.

— И от фондацията не знаят на кого?

— Не знаят какво е станало, след като са прехвърлили кораба на... ашиюрите.

Тя остана на вратата, чудеше се как да се отърве от мен.

— Наистина не знам откъде бихте получили подобна информация. Повече от трийсет години...

Съсредоточи се върху плаката, на който пишеше „Пътни документи“, сякаш отговорът се криеше там.

— Ние просто подготвяме електронната документация за хората, които пътуват до Ксиала.

— Разбирам. Има ли ашиюрски офис наблизо? Може би посолство? Някой с достъп до подобна информация? Или поне някой, който си спомня за този кораб?

Още преди да завърша изречението, се усетих, че съм направила неуместна забележка, тъй като немите не могат да говорят освен с помощта на гласови кутии.

— Аз съм целият персонал тук.

— Аха.

— В момента. Иначе сме четирима. Работим на смени. Но нямаме ашиюр.

— Има ли посолство някъде?

Тя кимна.

— На планетата.

*Хубаво е да се научим да гледаме без почуда или погнуса на слабостите, които се срещат и в най-силните умове.*

Т. Б. Маколи „Уорън Хейстингс“, „Единбург Ревю“, октомври 1841

Искуших се да изпратя съобщение до Алекс, като му намекна, че ако смята да продължим с разследването, ще е най-добре той да го поеме по-нататък, тъй като има опит с ашиюрите. Но подозирах какво ще отговори: „Вече си там, Чейс. Стегни се и върви да говориш с тях. Виж какво можеш да откриеш.“

Така че поех удара. Изпратих му съобщение, с което го уведомявах какво знам и че ако успея да разбера кой притежава „Сокол“, ще продължа към Ксиала. Освен това заявих, че не ми плаща достатъчно.

После се свързах с посолството на немите. Изумих се, когато на обаждането ми отговори млад мъж. Предположих, че ще предпочетат да сложат човешко лице на показ, но очаквах аватар. Мъжът от веригата изглеждаше реален и когато го попитах направо дали е така, той потвърди и добави през смях:

— Смятам, че целта е да впечатлим всички и да ги успокоим, че няма от какво да се страхуват. — Усмихна се и попита: — Сега, госпожо Колпат, какво мога да направя за вас?

Казваше се Ралф и ме изслуша внимателно. Беше приятен, привлекателен и умееше да се изразява. Имаше червеникава коса, кафяви очи и хубава усмивка. Бе може би на трийсет. Добър избор за представително лице.

Когато приключих, той поклати глава и заяви:

— Не знам нищо по въпроса, но изчакайте да проверя.

Прегледа някакви данни и докосна екрана.

— Ето го. „Сокол“, нали?

— Точно така.

Прочете датата, часът на прехвърлянето и името на получателя — друга фондация.

— Добре — казах. — Има ли начин да получа достъп до кораба?

Върнах се към историята за изследователския проект.

— Нямам представа — отвърна той. — Мога да ви кажа къде се намира, или поне къде е бил закаран. След това ще трябва да се разправяте с тях.

— Добре — съгласих се. — Къде е?

— Бил е доставен на музея за извънземни форми на живот в Провно. На Боркарат.

— Боркарат?

— Да. Имате ли пътнически документи?

Имаше предвид разрешение от Конфедерацията за навлизане в пространството на немите.

Отвърнах, че нямам.

— Извадете си. Има офис на станцията. После минете през нашите хора, отговарящи за пътуването. И ние имаме офис. Ще трябва да подадете молба. Може да отнеме няколко дни.

Останах в орбиталната станция близо две седмици, през които си мислих всякакви лоши неща по адрес на Алекс. Чаках документите ми да бъдат комплектовани и корабът, с който щях да пътувам, да пристигне. Не ми беше разрешено да пътувам с „Бел-Мари“ в пространството на немите. Това беше забрана отпреди няколко години, наложена от Конфедерацията. Конфедерацията искаше да опази квантовите двигатели от ръцете на немите. Но, разбира се, това беше невъзможно. Не можеш да имаш стотици кораби с двигателна система, много по-добра от всичко, известно досега, и да очакваш съседите ти да не се доберат скоро до нея. Немите твърдяха, че тяхната версия е независимо разработена, но никой не им вярваше.

Нещо любопитно: когато сме ги срещнали за първи път, било изказано предположението, че видове, които използват телепатия вместо реч, не са способни да лъжат, нещо повече, дори не биха познавали природата на лъжата. Но в крайна сметка се оказа, че те не

са по-искрени от нас. Особено когато откриха, че хората не могат да проникнат в умовете им.

Информирах редовно Алекс. Казах му, че полетът до Ксиала ще е скъп. Щях да пътувам на борда на „Дипонга“, или както хората от станцията го наричаха „Дипси Дудъл“. Освен това изразих и недоволството си, че проучването ми се превръща в кръстоносен поход.

Неговият отговор беше горе-долу какъвто очаквах. Седеше зад бюрото ми и изглеждаше спокоен, през прозореца се виждаше снежната гора. Каза ми, че се справям добре и че е щастлив, задето има толкова упорит служител.

— Повечето хора щяха просто да се предадат, Чейс.

Явно повечето хора бяха по-умни от мен.

Замислих се дали да не се запиша на семинара на фондация „Хенеси“ на тема: „Как да контролираме физиологичните си реакции, когато общуваме с ашиюри“. Но не виждах с какво ще ми помогне, щом няма истински ням в залата.

Така че, когато всичко бе готово, се качих на „Дипси Дудъл“ заедно с още осем човека. Настаниха ни в общата зала на кораба и един възрастен мъж в сива униформа със странни символи над левия джоб ни приветства. Представи се като Франк и каза, че ще пътува с нас, така че ако се нуждаем от нещо, трябва само да му кажем. Щяхме да потеглим след час. Франк обясни, че полетът до Ксиала ще трае приблизително четири стандартни дни, и попита имаме ли въпроси.

Останалите пътниците изглеждаха като бизнесмени — все на средна възраст. Не бяха особено притеснени. Бях учудена обаче, тъй като всички бяха хора. Нямаше ли неми, които да се връщат у дома?

Франк ни показва каютите и попита дали, след като се настаним, ще се върнем в общата зала. В седем часа. И добави: „Много ви благодаря“.

Подредих вещите си. Четири дни до Ксиала. После още четири дни до Боркарат, който беше в средата на пространството на немите. (Странен аспект на квантовото пътуване е, че всяка дестинация, достигана с един скок, се оказва на три или четири дни разстояние. В зависимост от това колко далече си от мястото, когато излезеш от скока.) Започнах да се чудя дали да не си потърся други възможности за кариера.

Когато се върнахме при Франк, той поговори няколко минути за процедурите, графикът за хранене, използването на местата за миене и тъй нататък. После ни заяви, че капитанът иска да ни се представи.

Вратата към мостика се отвори и първият ням, който виждах на живо, влезе в стаята. Кожата му бе осеяна със сиви петна, имаше вдълбани под високите вежди очи, ръцете му бяха твърде дълги за тялото и общото му излъчване бе на същество, което има нужда от повече слънце. Носеше униформа, подобна на тази на Франк.

Очаквах да усетя пропъльзването на страха, съчетан с усещането, че ровят в мислите ми. Но нищо подобно не се случи. Не бих искала да срещна капитана на Бридж Стрийт през нощта, но не защото имаше страховита външност. (Изглеждаше мъжки, но не даваше вид, че е готов да ме опита с ордъворите си.) По-скоро в него имаше нещо отблъскващо, като у паяците например. И въпреки това определено не приличаше на буболечка. Мисля, че отвращението произтичаше от факта, че кожата му лъщеше.

— Добър вечер, дами и господа — каза той с помощта на гласова кутия. — Аз съм капитан Джапур. С Франк се радваме да ви посрещнем на борда на „Дипонга“. Или, както Франк и хората от станцията настояват да го наричат, „Дипси-Дудъл“.

Произношението не беше съвсем точно. Звучеше по-скоро като „Далдъл“.

— Надяваме се полетът да е приятен за вас и не се колебайте да ни кажете, ако можем да ви услужим с нещо.

Той кимна на Франк и Франк се усмихна.

Всеки косъм по мен се изправи. И си помислих: „Той знае точно какво чувствам. Усеща отвращението ми.“ И сякаш да потвърди най-лошите ми страхове, капитанът ме погледна и кимна. Не беше точно човешко кимване, по-скоро наведе сковано глава. Но разбрах жеста. Поздравяваше ме. Разбираще реакцията ми, но не беше обиден.

Това беше хубаво. Но какво щеше да стане, когато се окажех сред обикновените неми по улиците?

В какво се бях забъркала?

Призля ми от притеснение. Капитан Джапур се приближи и погледите ни се срещнаха, неговият — червен и спокоен, а моят... е, аз се чувствах като уловена от очите му. В този миг, докато плувах срещу

течението и си мислех: „Не, не можеш да ме разчетеш“, устните му се изкривиха в опит да се усмихне.

— Всичко е наред, госпожице Колпат — каза ми той. — Всеки минава през това в началото.

Това беше единственият път, в който видях зъбите му.

По време на полета капитанът стоеше само на мостика или в каютата си, която бе в зоната зад мостика и беше недостъпна за пътниците. Моите спътници обясниха, че ашиюрите — никой не ги наричаше неми — на борда долавят интуитивната ни реакция и я разбират, тъй като в действителност те също изпитват такава и се стараят да се преборят с нея. Те също се отвърщаваха от нас и благоразумно се опитваха да разреждат срещите.

Франк обясни, че няма много ашиюрски пътници по същата причина. Полетите бяха винаги резервирани или за единия, или за другия вид. Попитах го дали това се отнася и за него. Дали е имал полети с извънземни пътници?

— Не — отговори ми. — Против правилата е.

Бяхме летели дванайсет часа, когато направихме скока. На една от пътничките ѝ прилоша, но ѝ мина скоро след завършването на прехода. Франк ни информира, че ще пристигнем в Ксиала шестнайсет часа преди предвиденото. Това означаваше, че щях да остана деветнайсет часа на станцията, преди следващия полет.

— Прегледах списъка с пътниците — обясни ми Франк. — Ще пътувате на „Комар“ и ще сте единственият човешки пътник.

— Няма значение — отвърнах. Предполагах, че може да се случи нещо подобно.

— Пътували ли сте преди в Единението? — Това беше най-близкото съответствие в стандартния език на думата, с която немите наричаха тяхната част от Ръката на Орион. Тук трябва да добавя, че те имат по-свободни политически организации от човешките светове. Има централен съвет, но той е изцяло съвещателен орган. Няма изпълнителна власт. Световите и групите от светове действат независимо. От друга страна, научихме по трудния начин колко бързо и ефективно могат да се обединят под обща кауза.

— Не — отвърнах. — Това ще е първото ми пътуване.

Даде ми да разбера, че не одобрява подобна авантюра.

— Трябваше да има някого с вас.

Свих рамене.

— Никой не беше свободен. Защо? Опасно ли е?

— О, не — успокой ме той. — Нищо подобно. Но доста време няма да виждате човешко лице.

— Няма да ми е за първи път да съм сама.

— Няма да сте сама. Ще имате компания. — Разпери ръце, за да покаже, че това няма как да се избегне. — Но не оставайте с погрешни впечатления. Ще видите, че спътниците ви ще са готови да ви помогнат, ако имате нужда.

След кратко колебание продължи:

— Мога ли да попитам накъде сте се запътили? Ще продължите ли след Боркарат?

— Не.

— Кога ще се върнете?

— Веднага щом приключа с работата си.

Кимна и рече:

— Добре. Сигурен съм, че ще се справите.

Първата нощ изобщо не спях. Никой не спа. Веселихме се и си прекарахме добре. Когато всички се понапихме, капитанът се появи, ала атмосферата не се промени.

Когато накрая се прибрах в кабината си, бях в невероятно добро настроение. Не бях мислила много за капитан Джапур последните няколко часа, но когато угасих светлините и се мушнах под одеялото, започнах да се чудя какъв ли е обхватът на способността на немите. (Мисли за „ашиюри“, казах си.) Каютата ми беше на поне трийсет метра от мостика и личната кабина на капитана. Пък и сигурно беше заспал. Но ако не беше, дали можеше да улови мислите ми в този момент? Дали съзнанието ми беше изложено на показ?

На сутринта попитах Франк. Зависело от индивида, каза той.

Някои могат да те разчетат през няколко стаи. Макар че с хората им е по-трудно, отколкото с другите ашиюри.

И дали тази способност беше пасивна? Или имаше и активна компонента? Дали просто четяха умовете? Или можеха да инжектират мисли в тях?



Петима закусвахме в общата зала, когато Франк зададе този въпрос на Джо Клемор. Джо беше около седемдесетте, сив и дребен и бих решила, че е интроверт, но изобщо не можех да проумея как интроверт ще се отправи към страната на немите. Да кажем сдържан. И добряк. Той запази чувството си за хумор през цялото пътуване. Шегуваше се със себе си.

— Нямам нищо за криене — отвърна, — за безкрайно съжаление.

— Това е бил сериозен философски въпрос за тях по някое време — продължи той след известно мълчание. — Точно като въпроса, който някога ни е мъчил: дали очите изпускат някакъв вид лъчи, които ни позволяват да виждаме. Или дали външният свят угасява лъчите. Също като очите ни, ашиюрите са приемници. Те улавят това, което се изпрати към тях. И не само мисли. Получават образи, емоции, всичко, което плава на съзнателно ниво. — За миг като че ли му стана неловко. — „Плава“ може би не е точната дума.

— А коя е точната? — попита Мери Дипалма, сценичен магьосник от Лондон.

— Нещо като неовладян вихър. Те ще ви кажат, че човешката душа е хаотична.

Чудесно. Ако това наистина бе така, нищо чудно, че ни смятаха за идиоти.

— На съзнателно ниво — намесих се. — Но не и на подсъзнателно, нали?

— Казват, че не — каза Джо и отпусна глава на облегалката на стола. — Между другото не бяха решили проблема за предаването и приемането, преди да срещнат нас.

— Наистина ли?

— Как е станало това?

— Разбрали са много от мислите, мярнали се в ума ни, макар че голяма част е била замъглена от езиковия проблем. Но когато на свой ред се опитали да излъчат нещо, предполагам, че просто сме ги гледали тъпо.

Някой, не си спомням кой, попита дали могат да разчитат и мислите на животните?

Джо кимна.

— На по-висшите същества до определена степен.

— А болката? — попита Мери Дипалма.

— О, да. Абсолютно.

— Това трябва да е проблем за тях.

Франк пое дълбоко дъх.

— Какво е предимството им за оцеляване? — попита той. — Предполагам, че същество, връхлитано от болка от околните, няма да издържи дълго.

Джо се замисли и каза:

— Еволюцията върви по две линии. Едната е индивидуално обусловена, а другата подпомага оцеляването на видовете. Поне на мен ми беше обяснено така. Не е от моята област.

— Значи не са хищници? — попитах.

Една жена се разсмя.

— Не са хищници ли? Погледна ли острите резци? Ами очите? Те са ловци, няма съмнение.

— Вярно е — потвърди Джо. — Доколкото разбрах, не осъществяват връзка с естествената си плячка. Освен това изглежда са развили телепатичните си способности сравнително късно. Те са много по-стар вид от нас, между другото.

— Чудя се дали и ние ще развием такива способности в бъдеще — каза един от мъжете.

Една от жените се изправи и заяви:

— Надявам се, че не.

Мери се засмя.

— Аз вече мога да го правя.

— Покажи ми — помоли Лари, най-младият на борда.

Мери се обърна към мен.

— Можеш ли да разчетеш мислите му, Чейс?

— О, да — отвърнах.

Никой не изгаряше от нетърпение да се приземим. Франк раздаваше питиета всяка вечер и се веселяхме. Мери сподели, че още си спомня първия си полет в чуждоземното пространство — бил ужасно изнервящ.

— Няма да ти се случи нищо подобно до края на живота ти.

Хубави времена бяха на „Дипси-Дудъл“.

Най-напред трябва да заявя, че при пътуването ми до провинцията на немите всички ашиюри се държаха с мен изключително любезно. И все пак си давахме сметка, че „нещото“ на мостика е различно, и то не само физически. Това усещане за „другия“, колкото и незаплашително да беше, ни сплоти. Стадният инстинкт влезе в действие.

Сприятелих се с няколко души на този полет, хора, с които все още поддържам връзка. Като Джо Клеймор, социолог от Токсикон, изучаващ особеностите на общество с широко разпространена телепатия. И Мери Дипалма от древния Лондон. И Толмън Едуард, търговски представител. Той също като мен никога не беше пътувал из Единението. Беше се отправил към вътрешността, за да изглади търговски проблем.

Оттогава си мисля, че всички усилия по издирването на „Сокол“ си заслужаваха заради няколкото дни с тези хора. Всичко започна с една чаша от междузвезден кораб. Докато пиша това, на бюрото ми стои друга такава. Символите и този път са непознати, но орелът е заменен от седмолъчна звезда с ореол. Не е от „Откривател“, а от „Дипси-Дудъл“.

Но всичко си има край. Когато капитан Джапур се появи да ни информира, че пристигаме след четиринайсет часа, всички се почувствахме, сякаш бяхме изгубили нещо. По-голямата част от живота си съм прекарала в полети, но не съм усещала подобно нещо. Капитанът ни попита дали сме добре и може ли да направи нещо за нас, после се оттегли.

Франк ме дръпна настрана.

— Мислила ли си как ще се оправиш там?

— Какво имаш предвид?

— Ще имаш проблем с езика.

— Защо? — Смятах, че щом ще си имам работа с телепати, комуникацията ще е лесна.

— Мислиш на стандартния език. Те ще разчетат образите, но не и езика. Дори и те да те разберат, ти няма да можеш да ги разбереш.

— Какво предлагаш?

— Това ще ти помогне. — Той отвори чекмедже, измъкна електронен бележник и му заговори:

— Помогнете ми, изгубих се.

На екрана се появиха няколко думи на езика на немите.

— Просто им показваш това. Те ще го прочетат и ще ти напишат отговор. — Усмихна се. — Не очаквай да носят гласови кутии.

— Как да разчета отговора?

Имаше клавиатура със символите на немите.

— Те могат да въведат вътре каквото си искат. То ще бъде преведено и показано. Не е удобно за дълги разговори, но ще ти помогне да си поръчаш храна и да откриеш хотел.

— Мога ли да го взема назаем?

— Можеш да го наемеш.

— Непременно — заявих. Не беше евтино, но го вписах на сметката на „Рейнбоу“. — Ами храната? Ще имам ли проблеми?

— Някои от големите хотели предлагат меню и за хора. Но не се опитвай да ядеш храната на ашиюрите.

Бях виждала снимки на някои от храните им, така че нямаше опасност да се подведа.

— Още нещо, Чейс. На служебното ни гише винаги ще намериш някого, който да говори стандартен език. Или се обади по линка. Ще те упътят как да стигнеш там, където искаш да отидеш.

През нощта слязохме на орбиталната станция над Ксиала, прибрахме багажа си и се сбогувахме. На добър час и всичко останало. Капитан Джапур също се появи. Влязохме в широка зала с неми. Извисяваха се доста над нас и имаха по шест цифри на всяка ръка. Носеха мрачни дрехи (с изключение на една женска с жълта шапка, напомняща сомбреро). Гледаха ни, както казва старата поговорка, сякаш бяхме от Башубал. Франк ни изпрати, каза, че всичко ще е наред, и ни пожела успех. Изглеждаше особено загрижен за мен. След това изведнъж се оказах сама.

Не бях изпитвала толкова силна тревога.

Жена с две деца ме подмина, но застана така, че да е между мен и тях, сякаш бях опасна. Зачудих се дали усетиха възмущението, което

се надигна в мен. Каква е ползата да имаш телепатични способности, ако емпатията не ти е присъща?

Залата беше почти празна, за което бях благодарна. Запътих се към един от порталите и погледнах навън. Слънцето тъкмо изгряваше над извивката на планетата. Но точно отдолу все още беше нощ. Успях да различа голяма луна — залязваше на запад и мекият ѝ блясък огряваше верига планински върхове.

Служебното гише ме изненада. Аватарът беше мое копие.

— Какво обичаш, Чейс? — попита тя.

Потвърдих резервацията за Боркарат. Корабът щеше да излети следващия следобед. Тя ми препоръча хотел, запази ми стая и ми пожела приятна вечер.

Всъщност изглеждаше доста добре.

Като цяло анатомичната структура на немите е подобна на нашата, поне по отношение на отделителната система. Предполагам, че начините, по които едно интелигентно същество може да функционира, са ограничени. Необходима е гравитация, така че приемането на енергиен ресурс трябва да става в горната част на тялото, обработката на храната се извършва по средата, а елиминацията близо до дъното на обработващата система. Всъщност искам да ви кажа, че сте за хора в хотел „Гобул“ са всъщност стаи за неми. Всичко е по-голямо и трябва да призная, че тоалетната беше малко предизвикателство.

Изядох първото си ядене в ресторанта в опит да посвикна с домакините си. Седях там като идиот, убедена, че всички гледат мен, истинската мен, а не просто външната обвивка, която обикновено излагам на показ. Най-трудното беше да се сдържа да не избягам, не ми харесваше близостта им, борех се да овладя емоциите си и бях наясно, че те са видими за всеки, който си даде труд да погледне. Джо Клеймор ми бе казал, че немите са способни, до определена степен, разбира се, да защитават умовете си един от друг. Според него вероятно щяха да еволюират до същество с единно съзнание. И накрая добави плашещата възможност и ние да тръгнем по подобен път.

Един-двама дойдоха да се представят и аз ги поздравих с тетрадката, но това беше неудобна работа. Казаха ми, че никога не са

виждали истински човек — опитвах се да ми направят комплимент. Чувствах се като животно в зоопарк.

Тръгнах си след няколко минути. Храната ми дойде и аз я изядох набързо, като се опитвах да се усмихвам на немите, които ме гледаха крадешком. С облекчение се прибрах в стаята си.

Зачудих се дали да не отменя всичко и да оставя Алекс да търси „Сокол“.

Той щеше да го направи.

Нямаше да ми каже нищо, нямаше да ме упрекне, но знаех какво ще си помисли. Изпрати жена да върши мъжката работа.

Сутринта се качих на „Комар“. Директен полет към Боркарат — един от главните светове в Единението, на шейсет и четири светлинни години от Ксиала.

Имах дваисет и един спътници, всички неми. Когато влязох, повечето бяха в общата зала. „Обща“ е точната дума. Млад мъжки индивид ме забеляза и макар че никой друг не се обърна към мен, внезапно осъзнах, че всички ме гледат през неговите очи.

Дете зарови глава в полите на майка си.

Веднага разбрах, че полетът ще е много приятен. Усмигнах се вяло на младия мъжкар. Немите не се усмихват приятно. Може би нямат нужда да го правят. Онези, които живеят сред нас, са придобили този навик, но усмивката не им е присъща и затова винаги те побиват тръпки, когато се опитат да се усмихнат.

Друго характерно за немите е, че те не говорят. Намирате се в стая с над дваисет души и всички стоят мълчаливо и се гледат. Никой не продумва.

Опитват се да са приветливи. Изразиха доброжелателността си с жестове. Неколцина ме погледнаха в очите, други вдигнаха ръка за поздрав.

След няколко минути направих онова, което се бях зарекла да не правя: влязох в каютата си и затворих вратата, като от все сърце желаех да мога да затворя така и съзнанието си. Известно време след това чух да се затварят люкове. Двигателите се включиха.

На вратата се почука. Отворих и видях ням със сива униформа като на Франк. Подаде ми бяла карта. На нея пишеше:

„Добре дошли на борда. Готови сме за излитане“. После втора карта: „Имате ли нужда от помощ?“

Наклоних се напред и посочих челото си, като глупачка. Искях да му кажа, че мисля. Оформих думата „Не“ в ума си. „Не, благодаря ви. Добре съм.“

После си спомних, че немият сигурно не разбира стандартния език, но той кимна.

„Знам, че има ремъци към стола ми. Ще ги използвам.“

Визуализирах себе си, осигурена с ремъците.

Той се поклонил отново и си тръгна.

„Аз съм малка синя кутийка за бисквити.“

Скрих се в каютата си. Щях да излизам само за да използвам местата за миене или да взема храната си, която беше прилична. (Разбрах, че е имало специални приготовления на кораба заради мен). Четири дни не бяха кой знае колко. Щях да го преживея.

Беше минал около час от началото на полета, когато се почука отново. Този път не беше служителът, а мъжки индивид на неопределима възраст, висок дори за Ням. Твърде висок за коридора, затова се привеждаше. Погледна ме със студени и твърди очи и се зачудих дали вижда моето отвращение. Носеше сини панталони и свободна риза, облекло, което не беше необичайно за немите, въпреки че предпочитаха роби.

Стояхме и се гледахме, докато нещо не изщрака и електронен глас изрече:

— Здравейте. Добре ли сте?

Опитах се да избутам от ума си всичко освен ответната любезност.

— Здравейте — отвърнах. — Да, добре съм, благодаря.

— Радвам се. Знам, че сигурно е разстройващо.

— Не. Нищо ми няма.

Зачудих се каква е логиката да лъжеш телепат.

— Мога ли да ви помогна?

— Мисля, че току-що го направихте.

— Чудесно. — Забелязах, че гласът идва от един амулет. — Бих искал да ви уверя, че сте сред приятели.

Гола сред приятели. Опитах се да изтикам и тази мисъл.

Той се поколеба. Започнах да разбирам, че не желае да ми покаже докъде се простират способностите му да чете в ума ми.

Не можех да реша дали да го поканя.

— Благодаря за загрижеността — казах.

— Не вземайте това преживяване твърде навътре. Ще бъдем заедно четири дни. След това всеки ще поеме по пътя си. Така че нищо тук не може да ви навреди.

— Прав сте, разбира се.

— Искате ли да се присъедините към нас? Много ще се радваме да се запознаем.

— Да. Разбира се... — Той отстъпи да ми направи път, аз излязох и затворих вратата. — Името ми е Чейс.

— Вероятно моето ще ви се стори непроизносимо. Наричайте ме... — Буквално усетих присъствието му в ума си. — Наричайте ме Франк.

Дали си бях мислила за стюарда на „Дипси-Дудъл“?

— Добре, Франк — отвърнах аз и му подадох ръка.

Дадох бележника си на пътниците и те започнаха да ми задават въпроси. Откъде съм? Била ли съм в Единението преди? Накъде пътувам? Защо съм толкова уплашена? (Последното питане беше от дете, което изглеждаше уплашено почти колкото мен.)

Франк си го биваше.

— Каквото и да ти мине през ума, вече сме го виждали — каза той. — Освен може би точно твоето отвращение от нашето присъствие.

— Не се притеснявай, големи приятелю. Кажи ми всичко.

Неколцина се потупаха по гърбовете и заклатиха глави — явно се смееха.

Попитах Франк не е ли разсейващо непрекъснато да долавяш мисли и емоции.

— Не мога да си представя живота без това — отговори той. — Ще се чувствам изоставен, самотен.

Червените му очи се взираха в мен.

— Не се ли чувстваш изолирана?



При това пътуване научих, че сливането на умовете добавя допълнително измерение към онова, което любовниците изпитват един към друг. Или приятелите. Телепатията улесняваше по дълбокото общуване. Никой ашиюр не се чувства част от групово съзнание. Всъщност се смяха, когато им разказах теорията на Джо.

— Ние сме индивиди, Чейс — каза една от жените. — Чрез телепатията виждаме съвсем ясно разликите помежду си.

— Не можем да скрием мислите си и чувствата си — каза ми Франк на следващия ден. — И знаем това. Доколкото разбирам, хората невинаги са искрени дори пред самите себе си. Не мога да разбера как е възможно, но подобна идея е заплениваща. И ако позволиш да се отклоня от темата — наясно сме, че се борите с грубите си щения. Но и ние също имаме такива, затова не се впечатляваме. Те са част от нас самите. Между другото, няма защо да се срамуваш от инстинктивната си реакция към външния ни вид. Ние също те намираме за непривлекателна. — Спря и се огледа. Забелязах някои невербални знаци, с които неколцина от групата изразиха недоволството си от думите му. — Би трябвало да се поправа — исках да кажа физически непривлекателна. Но ние започваме да опознаваме вътрешността ти, душата ти, и откриваме, че си една от нас.

*Човек винаги се е смятал за върха на сътворението, частицата от Вселената, която мисли, причината за всичко. Без съмнение това е удовлетворителен поглед върху нещата. Но Вселената може да е на различно мнение.*

Марик Клоствър, „Дневници“, 1388

Въпреки че Боркарат не беше родният дом на немите, той беше център на влияние. Тук се формираше политиката спрямо хората и се предлагаше на независимите политически единици в Единението. Тук се срещаха представителите. И оттук, по време на възобновяващите се периоди на враждебност към Конфедерацията, се насочваха действията.

Нямаше въоръжени сблъсъци между немите и хората през последните няколко години, но дългият конфликт все още тлееше. Вече никой не помнеше защо е започнал. Никоя от страните не се интересуваше от собствеността на другата. Никоя страна не заплашваше активно никого. И все пак тази антипатия бе още жива. Политици и от двете страни получаваха гласове, като обещаваха да са твърди с чуждоземците. (Чудех се как немите имат политици, щом умовете им бяха повече или по-малко отворени за всички.)

Името Единение е подвеждащо. Свободните държави на немите — светове, херцогства, орбитални градове и какво ли не още — бяха повече социални обединения, отколкото формални политически единици. Но можеха да действат като един с невероятна ефективност. Някои наблюдатели спекулираха, че вече се заражда групово съзнание.

Слязох от „Комар“ с облекчение. Спрях на служебното гише, където друг човешки аватар с моя образ ме упъти как да стигна до музея в Провно.

Совалката, която ми трябваше, беше означена с мълния. Беше претъпкана и едва си пробих път навътре. Нищо не разкрива чуждоземната природа на обществото на немите, както начинът, по който взаимодействат — правят си път, прибират багажите си, настаняват децата си на седалките, разпитват се кой ще заеме местата до прозорците. И всичко това в абсолютна тишина. Е, може би не абсолютна. Има го, разбира се, шума от дрехите, от затварящите се врати и от въздуха, изпускан от възглавниците, щракането на обезопасителните колани. Но никъде не се чуваше глас.

Вече бях прекарала повече от седмица в компания на неми и бях започнала да не обръщам внимание на усещането, че съм разголена пред погледа им. Просто не се тревожи за това, казвах си. Но не можех да се въздържа понякога да не погледна към някой пътник и да си представя как му махам за „здрасти“.

Обикновено имаше физическа реакция, среща на погледите, повдигане на вежда, понякога дори ми махаха в отговор.

Опитвах се да мисля с топлота и по възможност неясно. И всъщност моята реакция спрямо тези същества — първичният страх и отвращението — се стапяше с всеки ден. Но докато седях в совалката и се опитвах да чета, все още не се чувствах удобно.

Минахме през атмосферата, спуснахме се през здрачаващото се небе, попаднахме на малка турбулентност и накрая изплувахме от облаците под звездното покривало. Градовете долу сияеха.

Стюардесата спря до мен и каза:

— Ще се приземим след седем минути — Не можах да разбера откъде идва гласът.

Прекарах нощта в хотел до реката. Ашиюрските архитектурни стилове, поне на Боркарат, са по-различни от всичко, което ние сме правили. Човешките сгради, независимо от културните тенденции, са статични и симетрични. Независимо колко еkleктичен е дизайнът, човек винаги открива баланс и пропорции. Сградите на немите, от друга страна, са етюди от движение, от течения, от енергия. Симетрията липсва. Гледан отдалече, хотелът ми се стори недовършен, сякаш част от него беше проектирана в друго измерение.

Хапнах в ресторанта обградена от неми. С гордост мога да отбележа, че успях да се овладее. Останах на масата си, без бързана изядох храната си и изобщо не трепвах, когато някое дете ми хвърлеше ужасен поглед и заравяше лице в полите на майка си.

Зачудих се на каква възраст се проявяват телепатичните им способности. Можеше ли едно дете в утробата да общува с майка си?

Двама човеци, мъж и жена, влязоха в ресторанта. Видяха ме и дойдоха при мен. Все едно бяхме стари приятели. Поканих ги да седнат и си бъбрихме цял час. Бяха от Санкт Петербург, една от древните земни столици.

Мисля, споменах, че ашиюрите не пият никакъв алкохол. Бях чела някъде, че при тях няма наркотици и те не разбират човешкия стремеж да се притъпят сетивата. Така че чашите, които вдигнахме тази вечер, бяха с безалкохолни напитки, но си обещахме да се съберем отново у дома. Удивително е колко близки станаха Санкт Петербург и Андикуар.

Спах добре, като се изключи, че се събудих посред нощ след особено реалистичен сексуален сън. И отново се зачудих дали немите могат да улавят нощните излъчвания. Бях ли уплашила децата на трите етажа? Нищо чудно, че не им харесваше да има хора наоколо.

Замислих се за двойката, която бях срещнала на вечеря. Бях млади, женени отскоро. Но се обзалагам, че тази нощ са спали отделно и вероятно са излъчили повече емоционални вибрации за всяка антена на немите, настроена на тяхна вълна, отколкото би го сторила някоя хубава старомодна лудория. Светът на немите не е място за меден месец.

Музеят за извънземни форми на живот се намираше в разширение на парковата част на Провно, сред дълга верига от острови в едно от югоизточните морета. Парковата площ бе посветена на обществени сгради и исторически паметници. Гледката бе затулена от монументи на исторически фигури. Имаше потоци и хиляди малки същества, които молят за подаяния идващите посетители.

Архитектурата бе хиперболична — покриви, които се издигат като океански вълни, наклонени кули, реещи се стълбове. Тълпите се движеха по дълги извити пътеки, които понякога се изкачваха до

горните нива. Навсякъде имаше изобилстващи с растения градини, в които можеше да се оттеглиш, за да се насладиш на играта на природата. Всичко изглеждаше леко и крехко, почти безплатно като светлината.

В парковете влизането на частни превозни средства беше забранено. Посетителите можеха да влязат с въздушно такси, макар че повечето идваха с магнитно левитиращ по водата влак. Не бях виждала такъв и нямаш идея как са се справили с инженерното решение.

Музеят беше разположен между два подобни, но не напълно еднакви обелиска. Беше изграден от бял мрамор и украсен с арки и колони. Към него се издигаха пътеки, така че напомняше на един от онези детски пъзели, които можеш да разглобиш и сглобиш наново, но всеки път получаваш нещо различно. Подвижна рампа ме закара до предния вход, където се озовах пред изписана със знаците на немите стена. Въведох надписите в бележника си и той ми съобщи, че музеят е основан на неопределена дата (не го биваше да конвертира добре дати и времена) и че тук са добре дошли всички форми на живот.

Влязох вътре, а децата на немите ме зяпваха изумено и се разбягваха уплашено. Но аз се усмихвах любезно и продължавах напред.

Бихте очаквали, че в музей, посветен на чуждоземни биологични системи, ще има множество холограми на различните форми на живот в действие. Но това изобщо не беше така. Може би се опасявах, че посетителите могат да отнесат холограмите вкъщи. Имаше само изложбени витрини, пълни с препарирани същества.

Сигурно бяха избрани заради външния им вид — гигантски създания с толкова огромни челюсти, че като нищо биха могли да погълнат всъдеход; змии, които можеха да ме използват за клечка за зъби; хищници с всякакви форми и размери, някои невероятно страховити; и жертвите — малки, сладки пухкави същества, които можеха да тичат бързо, и по-добре.

Имаше растения, способни да погълнат добре сложен техник, и същества с множество крайници, които живеяха по дърветата на Баринор, където и да беше това, и крадяха деца. Зачудих се защо някой би избрал да живее при такива условия. Особено ако има деца.

Радвам се, че нямаше препарирани хора. Може би не ги бяха включили в колекцията, понеже понякога идваха и човешки посетители. Имаше няколко птици и гущери от Римуей и тигър от Земята. Но единственият човек беше аватар — брадат мъж, който приличаше на неандерталец. Когато го приближих, той изръмжа.

Покажи най-доброто от себе си, нали така. Чудех се колко ли деца на немите получават първите си впечатления за човешката раса от този тип.

Той пазеше Залата на хората — цяло крило, посветено на единствения друг известен технологичен вид. Тя беше голяма и кръгла, с куполообразни, високи три етажа тавани. Навсякъде имаше витрини и маси с експонати. Бяха изложени примитивни и модерни оръжия, изображения на различни божества, музикални инструменти, облекла от различни култури, незавършена шахматна игра, съдове. Една от нишите беше подредена като бизнес офис. Много от експонатите бяха маркирани с дата и бе посочен светът, от който са взети. Имаше визьори, чрез които да се потопиш в историята на различните предмети. Както и редица книги, всички преведени на опростения език на немите. Прегледах ги и открих „Републиката“, „Последните дни на американската държава“ от Върнел, „Четири романа от Харди Бошийр“ и куп други. Като цяло колекцията не беше представителна — предимно модерни автори и отчайващо малко класици.

В центъра на залата се намираше моята цел. „Сокол“. Немите се бяха наредили на рампата и чакаха реда си, за да влязат през въздушния шлюз. Излизаха от другата страна през отвор в корпуса.

Близо до мостика пишеше: „Департамент за планетарни проучвания“, обозначителният номер: TIV 114, и, разбира се: „Сокол“. Навигационните светлини бяха включени. Това означаваше, че корабът има енергия. Бях си донесла малък генератор, в случай че се наложеше да го захраня.

Имаше около четирийсет неми в залата, но никой от тях не се движеше. Гледаха право напред и се преструваха, че разглеждат експонатите, но неподвижността им ги издаваше. Една от жените стоеше до статуя на древен бог и ме наблюдаваше. Всички ме гледаха през нейните очи.

Тя вдигна ръка. „Здравейте“.

Усмихнах се и се загледах в „Сокол“, като си казах какви хубави извивки има и как би ми харесало да го пилотирам. Опитах се да не мисля за истинската причина за посещението си. Постепенно останалите посетители се раздвижиха. Доколкото видях, никой не се обърна към мен.

Минах покрай експонатите, като стисках чипа за сваляне на данните.

Имаше гид-станции, където можеше да се получи информация за хората. Научих, че сме високо в еволюционната скала, но все пак по-долу от ашиюрите. Мислим за себе си като за разумни и в ограничен смисъл наистина сме такива, въпреки че основната ни форма на общуване е лаене. Добре де, „лаене“ е мой превод. Гидът каза: „като произвеждат звук или шум“.

Бяхме описани като притежаващи някои достойни за уважение черти — лоялност, сравнителна интелигентност и състрадателност. От друга страна, сме неискрени, зли, избухливи, безнравствени, коварни, двулични и като цяло поддържаме общество с много полицейски части, тъй като се нуждаем от тях.

— Индивидите са възприемчиви — каза гидът — и обикновено могат да бъдат приближени без страх. Но когато са в група, поведението им се променя и става проблематично. По-вероятно е да се съгласят с общото мнение, отколкото да изразят своето по въпроса.

Ето още един откъс:

— Изглежда има пряка корелация между големината на групата и нейната склонност да се съвещава или да прибегне до насилие или друго съмнително поведение или предпочитание на индивидите да се съгласяват, когато лидерите предложат насилствено или опростено решение на разглеждания проблем.

Това е феномен на колективната реакция.

Няколко от книгите бяха описани като даващи особено подробно описание на умствените ограничения на хората. Започвах да се дразня.

Държах „Сокол“ под око, докато обикалях залата и се опитвах да заглуша мислите си. Отново се зачудих колко голям е телепатичният им обхват. Надойдоха още неми и докато се разхождах нехайно покрай експонатите, те също се наредиха да разгледат кораба.

Осъзнах, че опашката няма да намалее, и заех място отзад. Имаше около десетина пред мен, включително двама по-млади

индивиди. Бяха женски. Видях, че реагират — едната докосна лакътя на другата и се уви по-плътено в робата си.

Беше ми се насъбрало вече. Опитах се да изпратя съобщение. Към всички, които слушаха. „Хората, които си мислят, че превъзхождат другите само заради произхода си, обикновено се оказват глупаци“. Не знаех как да го визуализирам, така че не вярвам много от посланието да е стигнало до тях, но се почувствах по-добре.

Люкът към мостика беше отворен и видях уредите и мястото на пилота. Но пред него бе опъната синя ограничителна лента с надпис: „Не минавай“. Имаше две седалки — едната за пилота и една за пасажер или техник. Реших, че тук са седели Уескот — Маргарет пред пулта за управление, а Адам на съседното кресло. Погледнах през илюминатора към сивите стени на музея и се зачудих какво ли са виждали те.

Пред пилотското място се намираше четецът. Бръкнах в джоба си и докоснах чипа.

Името на изкуствения интелект бе Джеймс.

Наведох се през лентата. Щеше ми се да имам няколко минути насаме.

— Джеймс — прошепнах. — Там ли си?

Нямаше гласов отговор, но светна зелена лампа. Не бях запозната с таблото за управление на „Сокол“, но все пак някои неща са идентични за всички кораби от всяка епоха. Зелената лампа винаги означава, че изкуственият интелект е включен. Първото препятствие беше преодоляно. (Предположих, че са изключили звука, за да не стресне някого.)

Лентата беше твърде високо, за да я прескоча, така че я повдигнах, минах под нея и тръгнах право към четеца, без да обръщам внимание на суматохата зад гърба пи. Вкарах чипа и казах:

— Джеймс, свали навигационните записи, свързани с доктор Адам Уескот.

Още една лампа светна. Бяла. Чух как прехвърлянето на данни започва. Обърнах се и се усмихнах на немите зад мен. Здравейте. Как сте? Харесва ли ви посещението? Опитах се да изобразя мисълта за рутинна поддръжка. Вместо това ми хрумна, че немите могат да решат,



че се опитвам да открадна кораба, да излети през залата с него и да потегля към Римуей, преследвана от охраната им по целия път. Виждах как „Сокол“ се издига над кулите на Боркарат, после ускорява към дълбокия космос. Колкото и да се опитвах, не можех да изхвърля този образ от главата си.

Разбира се, подобно развитие на нещата беше невъзможно. Голяма част от кораба липсваше, а някои от секциите бяха подменени. Двигателите бяха най-малкото разкачени, а вероятно и махнати. Пък и нямаше гориво.

Чипът бръмчеше и жужеше, докато данните, събирани повече от десетилетие, минаваха през системата. Прегледах другите уреди, както би направил техник от поддръжката.

Все повече неми се тълпяха пред мостика, за да видят какво става. Сигурно се ровеха в главата ми, за да проверят дали не съм откачила. Надявах се да заключат, че това е начин, по който се държат низшите видове, и да спрат да ми обръщат внимание. Зачудих се дали тази мисъл беше моя, или бе дошла отвън.

Една двойка се дръпна настрана, но други заеха местата им. Чаках бялата лампичка да смени цвета си, което щеше да означава, че прехвърлянето е приключило.

Изправих седалките. Погледнах към портала. Проверих показанията на екраните. Оправих ризата си.

Щеше ми се да си бях донесла бърсалка за прах.

Погледнах отново към портала. Двама неми в сини униформи се приближаваха към „Сокол“.

Лампата оставаше бяла.

Тълпата се разтвори, за да им даде път, и чух тежки стъпки.

Охранителите пристигнаха. Изглеждаха строги. Но пък при ашиюрите това не може да се каже със сигурност. Опитах се да предам: „Почти приключих. Изчакайте още малко.“

Те минаха над лентата. Единият хвана ръката ми и ме издърпа встрани от четеца. Погледнах назад — лампата още беше бяла.

Искаха да отида с тях, а аз не бях в положение да откажа. Почти ме изнесоха през въздушния шлюз и гъстата тълпа. Излязохме от залата, тръгнахме по рампата, през фойето и влязохме в страничен коридор.

Бях безпомощна. Излъчвах всички протести, които ми идваха наум. Но нищо не проработи. Не можеш да говориш с тези типове. Не можех да използвам невербална комуникация. Не можех дори да използвам стария трик.

Замъкнаха ме през двойни врати в коридор, водещ към множество кабинети. Осъзнах, че нямаше просто да ме изхвърлят, отивахме към задната част на музея.

Вратите бяха от тъмно стъкло и до тях бяха монтирани ашиюрски символи. Едната се отвори и ме набутаха вътре. Озовах се в празен кабинет. Видях вътрешна врата, две маси и три или четири стола. Всички стандартен размер за немите. Пазачите ме пуснаха и ме сложиха да седна.

Останаха прави — единият до вратата, през която бяхме влезли, другият до вътрешната врата, която след миг се отвори. Появи се женска в облекло, което бих определила като работни дрехи. Цветът им беше белезникав.

Тя ме погледна, после размени поглед с моите придружители. Като че ли си предаваха информация. Накрая пазачите излязоха от стаята. Очевидно не ме смятаха за заплаха.

Женската бръкна в джоба си, извади преводач на кабел и го уви около врата си.

— Здравей, Чейс — каза тя. — Аз съм Селота Мовия Кабис. Можеш да ме наричаш Селота.

Дори при тези обстоятелства беше трудно да не се засмея. Казах ѝ цялото си име.

Тя се вгледа в мен.

— Радваме се, че реши да ни посетиш днес.

— За мен е удоволствие — казах. — Това е прекрасен музей.

— Да. — Тя седна на стола срещу мен. — Мога ли да попитам какво правеше в „Сокол“?

Нямаше смисъл да лъжа. Преводачът нямаше да ѝ помогне да разчете мислите ми, но се чудех дали ѝ беше необходимо.

— Опитвах се да сваля навигационните записи.

— И защо? „Сокол“ е в Залата на хората, откакто съм тук. Сигурно от двайсет и пет години.

— Да, от доста време — съгласих се.

Тя се съсредоточи върху мен. Не се опитваше да скрие, че рови в главата ми.

— Какво е „Откривател“? — попита след малко.

Обясних ѝ. После ѝ разказах за връзката му с Марголия и какво представлява тя.

— Девет хиляди години?

— Да.

— И се надяваш да откриеш това място?

— Знам, че е твърде оптимистично, но се надяваме да намерим кораба.

Сивите клепачи скриха за миг очите ѝ. Вдигнаха се отново. Роговиците бяха черни и ромбоидни.

— Кой знае? — каза тя накрая. — Намериш ли едното, то може да те отведе до другото.

— Както виждаш — подех, — трябва ми помощта ти, за да получа информацията от „Сокол“.

Тя остана неподвижна, мислеше. После взе решение. Вратата към коридора се отвори. Обърнах се и видях единия от пазачите. Селота му махна. Той държеше чипа в дясната си ръка. Зачудих се дали мога да грабна чипа и да избягам.

— Не — каза Селота. — Не е добра идея.

Охранителят ѝ го предаде, обърна се и излезе. Тя включи лампа и разгледа чипа внимателно. После се обърна и ромбоидните ѝ очи се възряха в мен. Получих ясното усещане, че тя мисли, че общува с мен. Изведнъж като че се сепна, поклати глава съвсем по човешки и каза:

— Все забравям, че трябва да говоря.

— Предполагам — казах аз.

— Чудех се дали не те притеснява възможността там да има жива цивилизация. Твоите собствени хора, след девет хиляди години. Няма как да предвидиш какво ще откриеш.

— Знам.

— Без да се обиждаш, но хората са непредвидими.

— Понякога — съгласих се. — Не очакваме да открием жив свят, но ако успеем да намерим първоначалното място на заселване, можем да съберем някои артефакти. Те ще са доста ценни.

— Сигурна съм.

Изчаках с надеждата, че тя ще ми даде чипа и ще ми пожелае късмет.

— Може би ще се споразумеем.

— Какво имаш предвид?

— Ще получиш чипа.

— Ако...?

— Очаквам щедро дарение, ако откриеш това, което търсиш.

— Искаш артефакти?

— Мисля, че е разумно споразумение. Ще оставя подробностите на твоето великодушие. Вярвам, че мога да ти се доверя.

Изправи се.

— Благодаря ти, Селота. Ако успеем, ще се погрижа музеят да си получи своето.

— Лично през мен.

— Разбира се.

Тя обаче не ми даде чипа.

— Чейс, учудена съм, че не дойде първо при нас.

Стоях и се опитвах да изглеждам така, сякаш опитът за кражба е рационален начин за действие.

— Съжалявам — казах. — Сбърках, но ако трябва да съм честна, не знаех дали ще ми разрешите.

— Страхувала си се, че ще се опитаме да вземем всичко за себе си.

— Не казах това.

— Но си го помисли. — Тя сложи чипа на масата. — Ще чакам да се обадиш.

*Наистина важните решения взимаме само веднъж. Независимо дали е избор на партньор в живота, или път за нападение, възможността никога не се връща. Трябва да успееш от първия път.*

Мара Делона, „Пътувания с «Епископ»“, 1404

Когато се прибрах в хотелската стая, пуснах чипа в бележника си. Първо сканирах за някакви указания за Марголия, изоставен кораб или какъвто и да е артефакт.

— Няма данни — съобщи машината.

— Добре, просто разпечатай проклетото нещо и да видим с какво разполагаме.

— Данните покриват десет мисии, от осемдесет и първа до деветдесет и втора.

Хотелът предлагаше няколко вида избрани безалкохолни напитки за гостите си. Докато чаках разпечатката, опитах една с вкус на лимон. Оказа се приятна.

„Сокол“ беше посетил девет слънца при последния полет на семейство Уескот. Никое не беше двойно. Имаше обичайните детайли за всяко — маса, температура, възраст, заедно с цял тон информация. Имаше и данни за планетарните системи на слънцата, където съществуваха такива, разбира се. (Едно от тях, Бранвайс 4441, нямаше нито една.) Всичко това го имаше и в оригиналния доклад.

И всичко съвпаднаше.

Върнах се една мисия назад — от 1390–91. Бяха инспектирали десет системи и отново всички данни съвпадаха.

Прегледах останалите полети до първата мисия на Адам на „Сокол“. Не видях аномалии.

Седмица по-късно бях на Такманду, където ме чакаше съобщение от Алекс.

„Не щади никакви усилия, пишеше той. Върни се с наградата и се смятай за младши съдружник.“

Разбира се, Алекс. Връщам се с копие на онова, с което вече разполагаме.

С радост си тръгнах от хотела и се качих на совалката към орбиталната станция. Не мога да опиша какво изпитах, когато десет дни по-късно отново видях „Бел-Мари“.

Качих се на борда, подхвърлих нещо мило на хората от диспечерския екип, за да мина по-бързо, казах на Бел, че ми е липсвала, седнах на мостика и прегледах списъка със задачите. Петнайсет минути по-късно летях към къщи.

Беше четиридневен полет. Не можех да повярвам колко много време и усилия бях изхабила без никакъв резултат. Почетох, изгледах няколко симулации и когато влязох в радиообхвата на Римуей, се обадох на Алекс.

— Как си? — попита той.

— Свалих данните от изкуствения интелект, но в тях няма нищо ново.

Връзката беше само аудио, с дванайсет минути общо закъснение. Настаних се удобно.

— Добре. Запази го. Може би ще открием нещо.

Наистина ли смяташе, че ще взема да го хвърля през борда?

— Не съм оптимист — отбелязах.

Чакаше ме на Скайдек и се усмихваше през цялото време. Окуражаваше ме, не била моя вината, да не се тревожа, ще погледнем пак.

— Не знам какво щях да правя без теб, Чейс — добави той. Смяташе, че се чувствам ужасно. Но изпитвах най-вече раздразнение. Три седмици с калпава храна и игра на умствена „криеница“ с немите и накрая никаква полза.

— Къде е информацията? — попита той.

Беше в багажа ми.

— Добре. — Опитваше се да звучи окуражаващо. — Защо не я извадиш да я погледнем по пътя?

— Няма нищо по-различно от официалния запис.

Все пак извадих разпечатката и тръгнахме към кея на совалките. След пет крачки погледът му блесна, той нави документите на

цилиндър и го размаха над главата си.

— Какво? — попитах.

— Операциите са датирани. Имаме последователността, в която са посещавали системите. Браво на теб, Чейс. Ти си гений.

— Това важно ли е?

— Помисли. Работила си в Службата за проучвания преди навлизане на квантовите двигатели, когато разстоянията наистина са имали значение.

— Е, и?

— Да кажем, че мисията ти включва посещение на дванайсет звезди. Как ще определиш последователността?

Беше елементарно.

— Правиш маршрута така, че да пътуваш най-малко.

— Точно така. — Стисна ръката ми. — Значи сега можем да установим дали записите отговарят на местата, които наистина са посетили. Ако не са поели по най-краткия път между набеязаните звезди, това означава, че са скрили нещо. И може би ще успеем да разберем къде е „Откривател“.

Когато го попитах как ще стане това, той ми заговори за икономия на гориво.

— Приятелката ти Шара е във ваканция. На някакъв остров. Когато се върне, ще ѝ представим случая и ще видим дали ще успее да открие нещо.

— Добре — отвърнах.

— Между другото, имаш обаждане от Делия. Обади ѝ се, когато можеш?

Следващата вечер се срещнах с нея в „Лонгтри“, бистро в центъра, точно до парка на Конфедерацията. Тъмни сепарета, матирани прозорци, свещи, тиха музика. Предложението беше нейно, но това беше едно от любимите ми места.

Когато пристигнах, тя вече беше там. Изглеждаше леко притеснена. Беше скромно облечена — светлосиня пола, бяла блуза и плетен елек без ръкави. Само линкът ѝ издаваше богатство: беше монтиран в златна гривна на китката ѝ.

— Толкова се радвам да те видя, Чейс — рече тя. — Благодаря ти, че дойде.

Поговорихме си за времето, после изразих изненадата си, че е в Андикуар.

— Дойдох да се видя с теб — обясни тя.

Нашият автосервитьор се появи, представи се, взе поръчките ни и се оттегли.

— Трябва да ти кажа — подех, — че открих записите от изкуствения интелект на „Сокол“. Съвпадат с официалните данни.

— Ха... — Усмихна се неловко. — Но е просто въпрос на време, нали?

— Не знам.

Сервираха ни напитките. Тя огледа своята и вдигна чаша.

— За „Откривател“. Където и да е.

— За „Откривател“ — повторих.

— Те биха искали да го откриете — продължи Делия. — Знам, че не биха искали да остане в неизвестност.

— И аз така мисля.

Придърпа яката на елека си, сякаш да се предпази от нещо.

— Чейс, знам, че родителите ми са част от разследването ви. Частици оттук и оттам се връщат в паметта ми.

— Не разследваме родителите ти. Интересуват ни мисиите им.

— Наречи го, както искаш, но явно става въпрос за едно и също. Плъзнали са слухове и разни хора се обаждат да ме питат какво са прикривали.

— Съжалявам — рекох. — Опитахме се да не привличаме внимание. Никой не е обвинявал никого в нищо.

— Самото разследването означава обвинение. Съжалявам, че трябва да го кажа, но ще съм ви благодарна, ако спрете.

Погледнах през прозореца. Хората бързаха, приведени в студения мрак на нощта.

— Не мога да го направя.

— Готова съм да ви предложа доста пари.

— Току-що каза, че майка ти и баща ти биха искали да намерим „Откривател“.

— Несъмнено. Но не желая семейното име да бъде опетнено.

— Съжалявам. Наистина.

Тя вече не изглеждаше приятелски настроена.

— Те не са живи, за да се защитят.



— Делия, никой не твърди, че са направили нещо нередно.

— Но ако са подправили докладите, това е криминално престъпление, нали?

— Предполагам.

По бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Моля ви, спрете за миг и вижте какво ни причинявате.

Келнерът се върна, за да вземе поръчката за вечеря. Така, както се развиваха нещата, не бях сигурна дали ще се стигне до вечеря. Тя ме погледна, после погледна менюто, понечи да каже нещо, поклати глава и поръча:

— Специалитетът. Алангле.

Червено месо.

Аз поисках бока касероле, за читателите от други светове ще поясня, че има вкус на риба тон. Поръчах още напитки и зачаках да продължи.

— Между другото — заговори тя — имах и друг посетител, който се интересувахе от баща ми.

— О? И кой беше той?

— Името му е Корбин. Джош Корбин — Прехапа устна. — Да, точно така. Джош. На около двайсет и пет.

— Защо се е интересувал?

— Каза, че провежда разследване на проучвателските мисии.

— Попита ли за „Откривател“?

— В интерес на истината, да.

Това беше неприятно. Още някой знаеше.

— Какво му каза?

— Не виждах причина да мълча. Казах му почти всичко, което споделих и с теб.

Докато си бърбяхме с Делия, Алекс беше получил обаждане от продуцента на „Шоуто на Питър Маккави“. Били чули за търсенето на Марголия и смятали да „акцентират“ върху него на следващия ден. Поканили няколко гости. Дали и Алекс би желал да се присъедини към тях?

Той не бе щастлив, че се е разчуло за търсенето ни, но при дадените обстоятелства изглеждало невъзможно да се пази тайна.

Опитал да се измъкне, но му заявили, че той е в центъра на интереса и че участието му е важно за целта, която са си поставили. Ако продължавал да отказва, заявил продуцентът, нямали друг избор, освен да съобщят на публиката, че е бил поканен, но не е пожелал да се появи. И дори щели да сложат празен стол на сцената, за да го представя.

Алекс беше участвал в подобни шоута и преди и винаги бе ставал обект на нападки.

— Не те оставят да говориш — оплакваше ми се след това. — Водещият задава въпросите, контролира посоката на разговора и никога не те оставя да довършиш, ако не му хареса накъде биеш.

Фактът, че винаги се отнасяха с него като с човек, който е по-заинтересуван от печалбата, отколкото от разкриването на истината, изобщо не помагаше. Винаги извъртаха нещата така, все едно имаше нещо лошо в това човек да печели.

Алекс реши, че празният стол няма да изглежда добре, затова се съгласи.

Отидох с него до станцията на следващия ден. Можеха да направят шоуто от разстояние, разбира се, но предпочитаха да присъстваш, за да те гримират и заради онова, което наричаха „личен контакт“ — доста ухажване с цел човек да се отпусне преди предаването. Водещият беше същият тип, който бе обвинил Алекс в липса на патриотизъм, когато излезе информацията за Кристофър Сим.

Питър Маккави бе нисък и набит, с черна брада и усмивка, която никога не изчезваше, нито се променяше. Носеше запазената си марка дрехи — синьо сако с бяло шалче и бял колан. Малко претенциозно, призна той, но публиката го очаквала от него.

Имаше още двама участници: доктор Емили Кларк, която се съмняваше, че марголианските колонисти са успели да овладеят изобретения от тях свят, и някой си Джери Рино, който настояваше, че Марголия не само е оцеляла, но и днес въздейства на всекидневния ни живот чрез неуловими лъчения и магнетични манипулации.

— Това е източникът на духовната ни сила — заяви той. Беше написал няколко книги по въпроса и беше много популярен сред окултистите.

Шоуто се проведе на сцена, декорирана като леговище, пълно с книги. Маккави представи гостите и започна, като попита Алекс какво

наистина се е случило с марголианците.

Алекс, разбира се, не знаеше.

— Никой не знае — добави той.

Рино твърдеше, че е наясно, и шоуто бързо прерасна в спор. Маккави обичаше гостите му да се карат. Той беше, и продължава да е, сред водещите с най-висок рейтинг.

Доктор Кларк се усмихваше неуморно през цялото шоу, като така успешно внуши, че който взима подобни брътвежи на сериозно, е идиот. Когато Алекс се опита да обоснове тезата, че според това, което знаем, не може да се изключи възможността марголианците да са още живи и да просперират някъде, тя завъртя очи, сякаш се чудеше къде ли е отишъл здравият разум. Учената дама изобщо не можеше да понася Рино и му отвръщаше с леден сарказъм.

Но Джери продължаваше, без да се засяга. Марголианците били хванати в духовния поток на космоса. Откъснати от злободневните грижи на родния свят, постигнали някакъв вид нирвана. И тъй нататък. От време на време поглеждаше към Алекс за съгласие. Имах усещането, че Алекс се опитва да се скрие.

Маккави твърдеше, че не взема страна. Не се свенеше да обижда хората. По някое време накара Алекс да обясни защо смята, че не е вандал, и нарече Рино побъркан. Забелязала съм, че обикновено кани хора, които е лесно да нападаш, защото не биха се разкрещели в отговор. Никога не съм го споменавала на Алекс.

Във всеки случай Алекс напусна студиото в мрачно настроение. Закле се, че никога повече няма да позволи да бъде въввлечен в нещо подобно. Спряхме в „Силвър Кейн“ и той изпи три или четири питиета, което беше доста над обичайната му мярка.

Истинската атака дойде на следващия ден, когато Касмир Колчевски се появи в „Сутрин с Дженифър“.

— Трябва да има закони, които да спират хора като Бенедикт — настояваше той. — Те са крадци. Присвояват съкровища, които принадлежат на всички, и ги продават на онзи с най-дълбоки джобове. Това е отвратително.

Продължи в този дух почти петнайсет минути. В заключителната част Дженифър покани Алекс да отговори на нападките и той ми

призна, че вече са му се, обаждали.

— Казаха ми, че не е зле да гледам предаването.

— Какво ще предприемеш?

— Не знам. Не съм сигурен дали, ако продължа, няма само да влоша нещата.

И въздъхна.

— Уморен съм. Някои хора никога не са доволни. Хора като Колчевски никога не са намерили нищо сами, но скачат и обвиняват, че ние крадем антики, които принадлежат на обществото. Само че те принадлежат на онзи, който е готов да вложи малко амбиция и да свърши къртовската работа. Ако не бяхме ние, голяма част от артефактите и досега щяха да си лежат някъде там.

— Така е — отвърнах. — Но трябва да го кажеш публично. Не можеш просто да го оставиш да ръси обвинения. Ако мълчиш, все едно се съгласяваш.

Той кимна.

— Права си. Между другото твоята приятелка Шара се връща утре. Вече ви уредих среща.

— Добре.

— Покажи й записите на изкуствения интелект на „Сокол“. Ще се учудя, ако не може да ни каже къде е „Откривател“.

Същата вечер ми се обади Уинди.

— Не исках да говоря с теб от кабинета, защото ме беше страх да не ни подслушват — каза тя.

— Какво е станало? — попитах.

— Мисля, че се досещам от кого е изтекла информацията. Един от хората ми е видял жена от екипа на директора в центъра миналата нощ. Била е в бар с един от специалистите на Оли Болтън.

— Болтън?

— Няма доказателства. Но... — Сви рамене.

— Имаш ли поверителна информация, от която Болтън би се заинтересувал? — попитах.

— Разбира се. Винаги имаме любопитна информация за проектите и за разни инициативи.

— Това не доказва нищо.

Гласът ѝ стана някак твърд.

— Така е, но ще се обадим утре сутрин на тази сътрудничка и ще и поискаме обяснение.

Поколебах се.

— Защо просто не я оставите на мястото ѝ, като внимавайте до какво има достъп.

Уинди обаче не можеше да се примири с липсата на лоялност.

— Не ми се иска да го правя, Чейс, но ако тази жена е работила за Болтън, ще бъде уволнена.

Реших, че не бих искала да съм на мястото на доносницата.

— Не знаеш със сигурност дали е виновна. Така че сега не можеш да направиш нищо.

*Времето е река от събития и течението му е силно. Щом нещо се появи по пътя му, бива отмито и друго заема мястото му, докато и то не бъде отнесено далеч от погледа.*

Марк Аврелий, „Към себе си“

На следващата сутрин отидох в кабинета на Шара, за да ѝ обясня какво искаме. Докладите от мисиите показваха кои звезди са посетили семейство Уескот. Благодарение на изкуствения интелект на „Сокол“ знаехме и в какъв ред са ги обиколили.

— Алекс смята, че можеш да определиш дали тази последователност съвпада с оригиналното предложение.

— Но предложенията са изтрити — заяви Шара. — Вече говорихме за това.

— Знам, но нали преди да се появят квантовите двигатели, корабите на Службата за проучвания са изчислявали най-краткия общ път за дадена мисия.

Обърканото ѝ изражение се смени с усмивка.

— О! — възкликна тя.

— И знаем, че семейство Уескот са се интересували от звезди тип G в края на водородния горивен цикъл.

— Точно така.

— Почти сме сигурни, че са намерили нещо в някоя от системите и са заличили звездата от доклада. Били са някъде другаде и са заместили това местоположение с описаното в първоначалния им план. Ако можем да открием коя звезда е била изтрита...

— ... ще знаете къде е „Откривател“.

— Можем ли да го направим?

— Без да имаме предложението на разположение?...

— Да.

— Сигурно.

Тя зарея поглед нанякъде. Рояк пъстроцветни пчели прелетя край прозореца и продължи по вятъра. Изкуственият интелект я уведоми за обаждане отвън.

— Не сега — отговори му тя и се обърна към мен: — Дай да видя какво имаш.

Подадох ѝ чипа. Тя го сложи в четеца и затъмни стаята.

— Можем ли да предположим, че е станало по време на последната мисия?

— Това е добра идея за начало.

Тя накара изкуствения интелект да направи проекция на областта на изследване при полета от 1391–92 година.

Кабинетът изчезна и ние заплавахме сред звездите.

— Махнал съм всичко извън въпросната зона — съобщи изкуственият интелект. — Има хиляда триста и единайсет звезди в областта.

Повечето бяха жълти, от тип G. Една близо до шкафа до отсрещната стена засия.

— Това е Тайо 4776, която са посетили първа — продължи изкуственият интелект. Появи се линия към втора звезда на половин метър разстояние. — Айсхаус 27651. — Линията се начупи към трета звезда близо до лампата на бюрото. — Костлер 2294. После нагоре към звезда над главите ни, продължи покрай дивана, докосна още две и зави рязко през стаята. Накрая гледахме блестяща зигзагообразна диря.

— Разстоянието, изминато по време на полета, е трийсет и две цяло и четири светлини години. Общото покрито разстояние за мисията е осемдесет и девет цяло и седем светлинни години. Били са посетени десет звезди.

— Марк — обърна се Шара към изкуствения интелект, — запази същото поле и ни покажи кои звезди са близо до края на водородния горивен цикъл. Да кажем звезди, при които ще започне горене на хелий през следващите половин милион години. И махни всичко останало.

— Ще ми трябва минутка, Шара.

— Добре.

— А посещавал ли е някой тези системи преди това — обадох се аз. — Откъде е знаел Адам кои слънца са в края на цикъла си?

— Не. Спектрографският анализ предоставя всичко нужно за планирането на полета.

— Готово — обяви Марк.

— Добре. — Звездите започнаха да примигват и угасват. — Да видим какво имаме.

Останаха около трийсет възможни звезди, включително и десетте, посетени от семейство Уескот. Дирята на „Сокол“ беше ярка и чиста.

— Запази модела — нареди Шара.

Проекцията угасна.

— Добре, Марк. Сега искам да планираш полет за същите десет звезди, като използваш минималното време за пътуване. Започни от звездата, която „Сокол“ е посетил най-напред. Тайо нещо си.

Тайо 4776 стана по-ярка и от нея отново се появи линия, която мина през Айсхаус, после изви към звездата до лампата. Когато мина ѝ през десетте, зигзагообразната следа се появи пред нас.

— Изглежда като първата — казах аз.

— Да видим. Марк, сравни двете следи.

Той наложи двата модела. Бяха идентични.

— Да опитаме с предишната мисия — предложих.

Открихме го в полета от 1386–87.

Следите бяха почти идентични. В мисията отново бяха включени десет планетарни системи, но този път не беше следван най-ефективен маршрут с оглед разхода на горивото. Разминаването се появи при шестата звезда.

Тинициум 2502.

Отклонението не беше голямо, но бе достатъчно, за да ни подсказже, че нещо не е наред.

Ако бяха останали верни на системата, нямаше да отидат до Тинициум.

— Коя звезда е трябвало да посетят? Коя съответства на модела? — попитах.

Шара се обърна към изкуствения интелект.

— Да предположим — че след Тинициум две хиляди петстотин и две са се върнали към първоначалния план.

— Тук — съобщи Марк и освети съседна звезда.

Тинициум 2116.



— Фантастична си, Шара — възкликнах аз.  
Тя се усмихна.  
Имам своите мигове.

Заведох я на обяд. Беше най-малкото, което можех да направя. Отидохме в „Хилсайд“, седнахме на маса до прозореца, поръчахме си питиета и се заговорихме за изгубени междузвездни кораби.

— Планетарната система на Тинициум вероятно е с диаметър от около осем милиарда километра — каза тя. — Но гравитационната сила на слънцето ще се усеща на разстояние няколко пъти по толкова. Ако „Откривател“ е в орбита около някоя планета, няма да имате проблеми да го откриете.

— Но ако е в орбита около слънцето...

— Ще трябва да си подготвите солидни хранителни запаси.

Да. Това беше следващото, с което да се занимаем. На „Бел-Мари“, която имаше само основно навигационно оборудване, щеше да ѝ трябва доста време да проведе търсенето. Може би години.

— Службата за проучвания може ли да помогне?

— Мога да ви заема малко техника, например телескоп. Той ще ви свърши добра работа.

— Шара, ти си добросърдечно, прекрасно същество.

— Вярно. Какво получавам в замяна?

— Ще платя обяда.

— Така или иначе плащаш обяда.

— Ами... — Замислих се. — Искаш ли да дойдеш с нас? Да го открием заедно?

Тя направи гримаса, сякаш току-що ѝ бях предложила накълцан октопод.

— Не ми се ще. Знам, че от историческа гледна точка това е нещо голямо, но просто не съм ентусиаст. Поне не достатъчно, че да прекарам толкова време на борда на кораб. Вероятно ще сте там месец-два.

Храната пристигна. Сандвичи и напитки. Някакъв мъж до прозореца се опитваше да улови погледа на Шара. Тя обаче не го забелязваше.

— Когато откриете кораба — каза тя, — ще изтъкнете публично заслугата на Службата за проучвания...

— Дадено.

— ... и ще се съгласите да ни дадете достъп до откритието. Което значи, че ти и шефът ти няма да изнесете всичко от кораба, преди да стигнем там.

— Ще си вземем някои неща. Само мъничко.

— Бъдете скромни. Става ли?

— Разбира се.

Погледна ме.

— Наистина, Чейс.

— Няма проблеми.

— Добре. — Отпи от питието си, но умът ѝ беше другаде. — Истината за Службата за проучвания — каза след кратко колебание, която не разкриваме публично, е, че главният ни интерес е откриването на друга цивилизация. Това не е официално, разбира се. Официално искаме да категоризираме какво има там. Всяка система се каталогизира — физическите характеристики на слънца и светове, сведения за планетите, странности и така нататък. Но хората на корабите знаят, че повечето информация отива в „Поддай и забрави“. Искам да кажа, че на никого не му пука за температурата на повърхността на още един газов гигант?

— Значи?...

— ... Изследването на газови гиганти се прави от далечно разстояние и е еднократно. От корабите се очаква да изследват всичко в системата, но обикновено не се приближават. Знаеш това. Работила си за нас. Оттук следва, че ако „Откривател“ е на орбита около планета, тя ще е най-вероятно в биозоната. Така че може би е най-добре да започнете оттам.

— Дори не знаем със сигурност дали е в тази система.

— И в това е предизвикателството. — Отхапа от сандвича си. — Хубав е. Това място ми харесва.

— Разкажи ми за телескопа.

— Ще трябва да някои формалности, за да ви го отпуснем. — Забеляза мъжа и се престори на отегчена. — Кога тръгвате?

Когато се върнах в офиса, докладвах разговора на Алекс, а той прониза въодушевено въздуха с юмрук и рече:

— В играта сме.

Разказах му и за обаждането на Уинди.

— Оли Болтън. — Направи гримаса. — Защо ли не съм изненадан?

— Не мисля, че можем да направим кой знае какво. Освен да го нападнем физически.

— И аз така смятам.

Не изглеждаш особено разстроен.

— Това е част от бизнеса. Надхитрили са ни.

— Това не е част от бизнеса, а подкупване.

— Да не се тревожим за това сега, Чейс. Имаме по-важна работа.

Нямаше къде да закачим телескопа на „Бел-Мари“, затова се наложи да се забавим няколко дни, докато необходимата приставка бъде инсталирана на корпуса.

През това време Алекс се опита да разбере нещо за Джош Корбин, мъжа, разпитвал Делия за „Откривател“. Но не научихме повече от това, което вече знаехме — от време на време действаше като консултант за Болтън.

Междувременно в офиса пристигна пакет, адресиран до мен. Имаше поздравителна картичка: „Чейс, така и не те забравих. Да те пусна да си отидеш, беше най-глупавото нещо, което съм правил. Ще ти се обадя тази вечер. Джери“.

Преди няколко години в живота ми имаше един Джери Ънтъркефлер, но той не правеше впечатление на страстен тип.

Миналата година, по време на случая „Поларис“, когато бяха направени няколко опита за посегателство върху живота ни, получихме застраховка от клас А. Тъкмо сега тя се изплати. Джейкъб ми каза да оставя пакета леко на земята, да предупредя Алекс и да напуснем веднага къщата.

Час по-късно стояхме на ливадата, а полицаите изнесоха кутията.

— Почистващи наноботове — съобщи ни Фен. — Щели са да превърнат къщата в парк с три каменни пейки за около четири минути. — Погледна ме. — Ти щеше да си една от пейките.

Това ме поуплаши.

— Кой би искал да ви убие? — попита инспекторът.

Нямахме идея кой би стигнал чак дотам. Прекарахме близо час с Фен, като отговаряхме на въпросите и се опитвахме да ограничим кръга на заподозрените. Разказахме му за „Откривател“ и за Джош Корбин. Както и за Оли Болтън.

— Мислиш ли, че Болтън стои зад това?

Алекс каза, че не може да го твърди. Аз лично не вярвах, че Болтън, ще се опита да убие някого.

— Как би могъл човек да се сдобие с това чудо? — попитах.

— Проверяваме. Предназначени са за индустриална употреба. Не са трудни за намиране. За съжаление.

През нощта откриха Джери Ънтъркефлер и го закараха в центъра за разпит. Всъщност беше хубаво да го видя отново. Но знаех, че не той стои зад опита за покушение.

Фен се обади, за да ни предупреди да внимаваме, да не рискуваме и да не се колебаем да му се обадим, ако се почувстваме заплашени.

Истината беше, че вече се чувствахме заплашени и се радвахме, че скоро ни очаква полет с „Бел-Мари“.

Двама души от техническата поддръжка прикачиха телескопа, когото нарекоха „Мартин“, на Крис Мартин — първия, използвал този вид съоръжения. Свързаха го с изкуствения интелект на кораба, проведеха няколко теста и казаха, че всичко е готово.

Този път, разбира се, Алекс идваше с мен. Записахме се за сутрешно излитане, но не можахме да намерим стаи в хотелите на Скайдек за предната нощ, така че бяхме принудени да спим на борда. Вечеряхме в „Карлс“, спокоен делакондански ресторант — любимият на Алекс на Скайдек. Когато сме там, винаги намира време да хапне в „Карлс“. След това той се върна на кораба, а аз отидох да се позабавлявам. Намерих си закачка и не се върнах на „Бел-Мари“ едва няколко часа преди излитането. Не че имаше значение. След отдалечаването ни от станцията щяха да ни трябват девет часа, за да съберем заряд, така че щях да имам предостатъчно време да поспя. Когато пристигнах, Алекс беше буден. Погледна ме с неодобрение, но не каза нищо.

Бях дала на „Бел-Мари“ информацията за целта на полета, преди да отидем на вечеря. Максималният обхват на Бел за един скок беше малко по-малко от хиляда светлинни години. Тинициум 2116, нашата цел, беше на хиляда и шестстотин. Това значеше, че трябва да спрем за презареждане. Цялото пътуване — от Скайдек до набелязаната система — щеше да отнеме по-малко от деветнайсет часа. В сравнение с шестте седмици, необходими на „Сокол“, си беше направо нищо.

Изкъпах се, преоблякох се и седнах в креслото преди сигнала за готовност, отбелязващ петнайсет минути до началото на полета. Магнитните скоби ни хванаха и ни преместиха в опашката.

Пред нас имаше пътнически кораб с капацитет около трийсет души. Наблюдавах го как потегля. После дойде нашият ред.

Алекс бе заел дясната седалка. Беше необичайно мълчалив, в последните секунди преди тръгването очите му не се откъсваха от мен.

— Сигурна ли си, че си напълно будна?

На път към точката за скока си пуснахме екшън симулация и поиграхме шах. Не мога да му съпернича. Това вероятно е добре, защото той приема играта твърде сериозно. Освен това се насладихме на театралното издание на „Втори път наоколо“.

До късния следобед, корабно време, квантовият двигател беше напълно зареден. Така че направихме първия си скок. Всъщност е по-щадящо за системата да не се стига до максималния обхват. Така че просто разделих разстоянието от хиляда и шестстотин светлини години на половина.

Излязохме, разбира се, по средата на нищото, в пустотата сред звездите.

Започнах презареждането и съобщих на Алекс, че ще сме готови за втория скок някъде към два през нощта. Не беше особено удобно.

Предполагам, че ако този втори скок щеше да ни отведе право до „Откривател“, щяхме да се лишим от съня, но знаехме, че търсенето ще е дълго. Затова решихме да отложим скока, да се наспим добре и да се отправим към Тинициум на сутринта.

Алекс се настани да гледа група експерти, които спореха за политика. (Бяхме взели няколко чипа, за да попълним библиотеката на кораба.) Аз се забавлявах известно време с виртуална реалност —

минавах през пръстените на газов гигант, докато някакъв глас ми разказваше как са се оформили и защо изглеждат така. Спуснах се в супернова, което по неизвестни причини ме притесни по-малко от навлизането в атмосферата на Нептун. Разказвачът твърдеше, че това е прекрасен свят. Явно никога не бе бил там. Всъщност и аз не съм била, но съм посещавала подобни места и когато ги погледнеш отблизо, повярвайте ми, не си мислите за естетика.

Почетох около час и половина и заспах към полунощ, като казах на Бел да не ме буди и че не ме интересува кога ще свършим с презареждането.

— Добре, Чейс — отвърна тя и се появи до мен — двайсетгодишна, миловидна, красива и с криле.

— Отиваш ли някъде? — попитах я.

Тя се усмихна.

— Винаги съм смятала, че хората изглеждат по-екзотично с криле.

Не знаех как да отговоря на подобно твърдение.

— Не ме буди — заръчах ѝ, — освен ако не възникне проблем.

Но това не ми помогна особено. Когато зареждането приключи, звукът на двигателите се променя и аз съм напълно неспособна да го проспя.

Направихме втория скок по план веднага щом и двама станахме. Светлините проблеснаха, после станаха зелени. Вътрешностите ми възроптаха за кратко — правят го понякога при преходната фаза. Този път имахме слънце и Бел го идентифицира като Тинициум 2116.

Това беше системата, която „Сокол“ трябваше да е посетил, въпреки че ако се вярваше на доклада, не беше.

— На три цяло и една астрономически единици<sup>[1]</sup> сме от централното светило — съобща Бел, — на половината разстояние от биозоната.

— Добре, да започнем дългообхватно сканиране на планетарните системи.

— Променям курса — докладва Бел. — Насочваме се навътре.

— И нека да пуснем Мартин да поработи. Да видим дали нещо наоколо прилича на изоставен кораб.

Технологията на Мартин беше проста — триметров телескоп проучваше квадрат от небето, с десет градуса всяка страна. Оглеждаше

по квадрат на минута с ултравиолетово до средно инфрачервено и записваше резултатите. Обхождаше цялото небе за шест часа, след което процесът започваше отново.

Това ни позволяваше да съставим каталог на всички движещи се обекти — планети, луни, астероиди и каквото още ви хрумне. Обектът, който търсехме, имаше отразяващ корпус, което означаваше високо алbedo. Ако той наистина беше там, очаквахме да го открием до няколко дни.

Поканих Алекс да натисне бутона за активиране на системата, но той отказа:

— Ти свърши всичката черна работа в тази операция, Чейс. Ти го направи.

И аз го направих. Лампите светнаха, а Бел се показва в камуфлажни дрехи и шапка за сафари и докладва:

— Търсенето започна.

Свързах Мартин с навигационния дисплей, за да проследяваме работата му. Алекс постоя малко, отегчи се и се върна в общата зала.

През следващите няколко часа нашето дългообхватно сканиране засече газов гигант на десет АЕ от слънцето и още един на четиринайсет. Това беше всичко за този ден. Алекс беше видимо разочарован, но му напомних, че системата е доста голяма и не можем да открием всичко от първия път.

Прекарах по-голямата част от първия ден на мостика. Наблюдавах как слънцето нараства, докато се приближавахме. Алекс сновеше между каютата си и общата зала, като от време на време преглеждаше обявите с антиките, появили се на пазара. След вечеря се присъедини към мен, сякаш това щеше да вдъхне на Бел усещане за неотложност.

— Бел — попита той, — виждаме ли вече нещо?

— Твърде рано е, Алекс.

— Колко време ни трябва, за да забележим планета?

— Може би още ден.

Той ме погледна.

— Мартин намери ли нещо?

— Не — отвърнах. — Когато го стори, първи ще узнаеш.

— Не мога да повярвам, че на корабите от Службата за проучвания е нужно толкова време, за да разберат какво има в някоя планетарна система.

— Не сме оборудвани за планетарно проучване — обясних аз. — Екипировката ни е пригодена за откриване на малки цели, които отразяват светлина. Изоставени кораби, станции за кацане или нещо подобно. Дългообхватното сканиране върши работа, но щяхме да постигнем по-бързи резултати с нещо по-специализирано.

— Защо не осигури нещо по-специализирано за тази част от работата? Искам да кажа, че Мартин ще търси „Откривател“, но защо не взехме нещо, което да открива светове?

— Не знам. — Опитвах се да не повишавам глас. — Мислех за изоставения кораб и не ми хрумна, че ще трябва да правя карта на слънчева система.

— Е, добре де. Нищо страшно не е станало. Каквото и да има тук, ще го открием.

Изглеждаше обезсърчен и това май се дължеше не само на чакането.

— Добре ли си? — попитах го.

— Всичко е наред.

Той извърна поглед от мен.

— Нещо те тревожи.

— Не. Няма нищо.

Бе очаквал още от първата минута да забележим свят от клас К, с течна вода и гравитационни нива, удобни за хората. И сега беше разочарован.

Не беше дошъл само за древни отломки. Той искаше Марголия.

— Имай малко търпение, Алекс — казах аз.

А той въздъхна и попита:

— Ако имаше свят от клас К в биозоната, вече щяхме да сме го открили, нали?

Не можех да го лъжа.

— Вероятно. Но нека просто се успокоим.

Сви рамене и заяви:

— Винаги съм спокоен. Никой не е по-спокоен от мен.

На четвъртия ден в системата Бел докладва за попадение:



— Свят от земен тип. Не го видяхме по-рано, защото е от другата страна на слънцето.

— Къде е планетата? — попита Алекс.

— В биозоната.

Бинго! Той скочи от стола и погледна през илюминатора.

— Вижда ли се?

Бел посочи една мътна звезда.

— Да идем да погледнем.

Сменихме курса. Трябваша ни около десет часа, за да презаредим, след което можехме да скочим по-близо.

— Има атмосфера — каза тя. — Екваториалният диаметър е тринайсет хиляди километра. Разстояние от слънцето — сто четирийсет и два милиона.

— Красота — възкликна Алекс. — Това е друг Римуей.

— Няма следи от сателити.

— Ами радиотрансмисии? — попита той. — Улавяме ли нещо?

— Не получаваме сигнал, но е доста далече.

— Нищо не можеше да помрачи настроението му.

— Прекалено оптимистично е да очакваме да са живи след толкова време.

Съгласих се. Имах лошо предчувствие.

— Установявам наличие на океани.

— Добре! — Алекс се наведе напред като устремена хрътка.

— Имам въпрос — намесих се.

— Давай.

— Ако това наистина е Марголия, защо семейство Уескот не са казали нищо? Те са били тук през осемдесет и шеста, може би и през осемдесет и седма? Предварителните планове са унищожени най-късно през деветдесета. Но до деветдесет и пета те все още са мълчали.

— Щели са да попаднат под подозрение — каза Алекс.

— И какво от това? Така или иначе е трябвало да поемат риска и да съобщят за откритието си по някое време.

Той поклати глава.

— Може би са искали да изчакат.

— Алекс, не се надявай прекалено.

Не беше в негов стил да се забравя така. Но залогът беше толкова голям, че просто не можеше да се овладее. Не говоря за пари. Дълбоко под мрачната нагласа на търговеца Алекс е романтик. А това беше най-невъобразимата романтична възможност.

Все още усещахме нажежаването на очакването, когато няколко часа по-късно Бел каза тихо:

— Изглежда новините са лоши.

На мостика се възцари тишина.

— Какво има, Бел? — попитах.

— Светът не е подходящ за заселване. Вероятно и за човешки живот.

Алекс се прокашля и попита:

— Нали каза, че е в биозоната?

— Отдалечава се от слънцето.

— Какво искаш да кажеш? — настоя той.

— Има висока елиптична орбита. Още не мога да дам точните числа, но оценката сочи, че се отдалечава на четиристотин милиона километра.

— Това би означавало студена зима — обясних аз.

— И се приближава до около четирийсет милиона. Има възможна грешка в рамките на десет процента, но при тези граници тя е без значение.

— Предполагам — съгласи се Алекс.

— Когато достигне перихелия, екваториалните области на планетата ще получават четирийсет пъти повече слънчева светлина на квадратен сантиметър, отколкото на Римуйей.

— Какво става с океаните, когато се отдалечи по орбитата си?

— Все още няма достатъчно данни.

Светът беше обвит в бели облаци. Океаните покриваха повече от половината кълбо, а континентите бяха зелени.

— Наклон на оста десет градуса — обяви Бел. — И няма луна.

— Сигурно, при четирийсет милиона километра от слънцето — отбеляза Алекс.

— Когато наближи перихелия, планетата се ускорява. Ще се движи доста бързо в периода на максимално облъчване — обясни Бел.

— Прилеп от ада — подхвърли Алекс.

— О, да. Определено, Когато е най-далече, се движи много по-бавно. През повечето време на този свят цари дълбока зима.

— Но няма ли океаните да пресъхнат при подобна орбита? — попита Алекс.

— Нямам необходимите данни — отвърна Бел. — Мога да ви кажа обаче, че тяхното присъствие предлага известна защита срещу жегите през лятото.

— И защо? — попитах.

— Когато светът мине близо до слънцето, е налице значително изпаряване. Морското равнище спада с до трийсет метра, парата изпълва небето с това, което наблюдавате сега: оптически непроницаеми буреносни облаци, които спират голяма част от лъчението.

Сензорите успяха да пробият плътната атмосфера и ние получихме снимки — речни долини, огромни клисури, покрити със сняг планини.

— Подозирам, че океаните губят вода — обадох се аз. — Още няколко милиона години и ще изчезнат.

— Изглежда има големи форми на живот във водата — съобщи Бел.

— Не замръзват ли? — попита Алекс. — Колко е дълга годината тук?

— Приблизително два-три и един и половина стандартни месеца. През девет от тях температурите са поносими. Дори приятни. През най-студените шест месеца океаните замръзват, но не мога да определя до каква дълбочина. Вероятно до сто метра. Това сигурно ги изолира и препятства значителната загуба на топлина.

— И дава възможност на морето да оцелее.

— Да.

— Можеш ли да кажеш какъв вид живот има там?

— Не. Различавам движение, но още нямам детайли.

Не открихме следи от селища. Никакъв знак, че някой някога е стъпвал на този свят. Земята беше покрита с гъста растителност. Приличаше на джунгла. Не видяхме големи сухоземни животни. Всъщност не видяхме никакви сухоземни животни.

Спуснахме се на ниска орбита и Алекс се вгледа в света. От тази височина той изглеждаше приятен и топъл, идилично място, идеално за заселване.

Тук-там имаше пустинни земи, но навсякъде другаде виждахме само джунгла.

— Не разбирам — казах. — Това нещо редовно се приближава на един хвърлей от слънцето. Как оцелява растителността? Защо не е пустиня? Защо не е просто обгорена скала?

— Периодичната близост до слънцето осигурява топъл и влажен климат. Идеален за джунгла. И, както казах, облаците играят ролята на сравнително ефективен топлинен щит — отвърна Бел.

Алекс мислеше за друго.

— Бел, виждаш ли някакви следи от конструкции? Сгради? Пътища? Може би пристанищно приспособление?

— Не. Ще ми трябва време да сканирам цялата планета.

— Разбира се.

— В момента температурите на средна височина варират от двайсет и три до петдесет градуса по Целзий.

— Малко е топличко — промърмори Алекс.

— Атмосферата е от азот, кислород, аргон. Може да се диша. Може би е малко по-богата на кислород, отколкото трябва. Въздушното налягане на морското равнище е в рамките на хиляда милибара.

— Като у дома — рече Алекс. — Не откъсваше поглед от джунглата. След малко попита: — Какво мислиш, Чейс?

— Не мога да си представя, че някой би искал да се засели тук.

Бел примигна и се появи в друго превъплъщение — като възрастна библиотечарка с набръчкано лице, бяла коса и окуражаваща усмивка.

— Отчитам вулканична дейност в Южното полукуълбо.

Трябваше да говоря с някого, така че повиках Хари Уилямс. Появи се на дясното кресло, усмихна се и поздрави. Огледа мостика и отбеляза:

— Хубав кораб си имате. Ще ми се да разполагаме с няколко такива.

Бялото сако с висока яка контрастираше с тъмната му кожа. Беше облечен небрежно. Все едно внушаваше: не заставай на пътя ми.

— Къде сме?

— Тинициум две хиляди сто и шестнайсет.

— Къде е това?

Нямаше начин да разпознае обозначението. Системата за каталогизиране беше променяна много пъти. Посочих илюминатора.

— Мислим, че може би тук е била Марголия.

Показах му някои от близките снимки. Джунгла. И още джунгла.

— Не — рече той и поклати глава, — не е това. Марголия беше летен свят. Зелен и влажен, с високи небеса, обширни гъсти гори и безбрежни океани.

— Иска ми се да знаеше къде се намира.

— И на мен.

— Ще я разпознаеш ли, ако я видиш?

— Не. Нямам данни за нея. — Очите му станаха тъжни. — Защо мислиш, че е в системата?

Опитах се да му обясня, но той стана нетърпелив.

— Няма значение. Това не е тя.

Помълча, после попита:

— Марголия? И вие ли наричате така нашия свят?

— Да.

— Той е бил велик човек. Чели ли сте нещо от него?

— Не. Всъщност не.

— Философ от двайсет и пети век. И министър-председател на Великобритания.

— И на какво се възхищавахте толкова у него?

— Той измерва всичко с разума. Никакви заплетени абстракции. Никакви свещени текстове. Не приемай нищо заради авторитета. Както са казвали в по-ранна епоха — покажи ми доказателството.

— Звучи смислено.

„Никога не губи реалността от поглед. Човешкият живот е кратък и в дългосрочен план — непоследователен — пише той. — На единия ден сме деца, а на следващия се прощаваме със света. Затова в краткия промеждутък, който ти е отреден, живеи разумно, бъди състрадателен и когато часът ти удари, приеми го без истерии. Никога не забравяй, че твоята шепа часове е върховен подарък. Използвай ги мъдро, не ги разпилявай и помни, че животът ти не е даденост. И най-вече — живеи свободно. Свободен от социални и политически

построения. Ако има такова нещо като душа, това със сигурност са нейните компоненти“.

— Щеше ли Марголис да тръгне с вас?

— Говорих с неговия аватар. Това беше първият въпрос, който зададох.

— Какво отговори?

— Каза „не“.

— Обясни ли защо?

Усмивката му стана по-широка.

— Нарече плана грандиозен.

Моментът се разтегли в едно от онези мълчания, в които се чува жуженето на електрониката. Накрая го попитах дали е тръгнал сам към новия свят или е взел и семейството си.

— Тръгнахме с жена ми Саманта и двете ни момчета — Хари-младши и Томас. Томи.

— От колко време бяхте женени?

— От осем години. — Очите му пламнаха. — Дори не знам как са изглеждали.

— Няма ли снимки?

— Не. Който е направил реконструкцията на личността ми, или не е имал изображение, или не го е сметнал за важно.

— Съжалявам — казах.

Алекс непрекъснато ми напомня, че аватарите нямат повече чувства, отколкото стола, в който седя, че всичко е илюзия, просто програмиране.

---

[1] Една астрономическа единица е приблизително равна на 150 милиона километра. — Б.пр. ↑

*Знаем, че времето е еластично. Че минава по-бързо на покрива, отколкото в мазето, или в покой, отколкото в движещо се превозно средство. Знаем, че има обекти, които може да са се намирали в космоса неколкостотин милиона години, макар да не са по-стари от шейсет милиона години. Свикнали сме да гледаме как времето взима своето във физическия свят. Сградите се срутват. Хората изчезват. Пирамидите се рушат. Но в големия вакуум, който ни обгражда, времето изглежда замряло. Стъпките, оставени преди десет хиляди години на повърхността на Луната, са още там.*

Орианда Ковал, „Време и приливи“, 1407

Почти се бяхме отказали и за малко да потеглим обратно. Ако Марголия не беше в системата, не изглеждаше вероятно и „Откривател“ да е там. Явно бяхме сбъркали.

Но бяхме положили толкова усилия, пък и нямаше къде другаде да търсим. Така че останахме и пуснахме Мартин на воля. Два дни по-късно Бел докладва за подозрителен обект.

— Източник с високо албедо — каза тя.

— Къде? — попитах.

— На осем астрономически единици от нас.

— Можеш ли да ни дадеш повече информация? — попита Алекс.

— В орбита около слънцето е.

— Можем ли да видим образ?

На екрана се появи светлинка. Мътна звезда.

— Увеличи, моля.

— Увеличено е.

Не звучеше обнадеждаващо. Но какво пък?

— Да отидем да погледнем — предложи Алекс.

Бел смени курса и започна да зарежда двигателите. През следващите няколко часа ни докладва и някои подробности:

— Предварителният анализ отчита дълга елиптична орбита. В момента се отдалечава от слънцето и ще достигне афелий от седем цяло и две астрономични единици.

— Прилича на комета — отбеляза Алекс.

— Албедото не съвпада. — Обезопасявахме се и се подготвяхме за скока. — Сякаш му трябват осемдесет години, за да завърши орбитата си.

Алекс допи кафето си и остави чашата в държача.

— Метално е. Деветдесет и осем процента сигурност — допълни Бел.

Скокът ни отведе на два дни път и след четири часа успяхме да видим първото ясно изображение на обекта. Наистина беше изоставен кораб. Алекс засия. Сигурен бил през цялото време.

Корабът се движеше бавно и дюзите му бяха насочени към един от газовите гиганти, който беше само на няколко милиона километра.

Шест часа по-късно успяхме да различим още детайли — източения корпус, тласкачите, сензорните приставки. По средата на кораба се виждаше познатият ни орел.

„Откривател“!

— Какво ще кажеш? — въодушеви се Алекс — Но какво, по дяволите, прави тук?

На деветия час видяхме и името му, изписано с вече познатите ни английски букви на корпуса.

Когато се приближихме, осъзнахме колко е огромен. Беше с размера на малък град. Осем гигантски дюзи за ускоряване до кърмата. Всяка от тях можеше да погълне „Бел-Мари“. Шест нива илюминатори. Корпус, който можеш да прекосиш за не по-малко от двайсет минути. Армия от всякакви приставки и антени.

И...

— О...

Алекс се обърна към мен.

— Какво има, Чейс?



Две от осемте дюзи бяха странно изкривени. Тръби стърчаха под ъгъл на оста на кораба.

Виждаше със снимки на „Кросмийър“ преди години. След скока двигателите му бяха експлодирани. Всички загинали, защото взривът пробил дупки в корпуса и въздушните запаси се изпарили, преди люковете да се затворят. Горивните му камери изглеждаха като тези.

— Станала е авария — казах.

Алекс се обърна отново към мониторите.

— Да. Така изглежда.

Пое си дъх и зададе странен въпрос:

— Мислиш ли, че някой може да е оцелял?

Говореше, сякаш се беше случило вчера и все още имаше шанс да ги спасим. Когато си в космоса, понякога се появява усещане за безвремие. Нещата не се променят особено, когато се откъснеш от вятъра и дъжда.

— Голям е — отбелязах. — Зависи къде е получил пробойни.

— Сигурно е ужасно да загинеш тук навън — каза Алекс.

Не смятах, че има добър начин да загинеш, но не казах нищо.

Нямаше да е лесно да разберем как „Откривател“ бе попаднал тук. В системата нямаше обитаем свят.

— Минало е много време — изтъкна Алекс. — Може би просто е доплавал отнякъде.

— Откъде?

— От Марголия.

— Най-близката звезда е на три светлинни години.

— Чейс, говорим за девет хиляди години.

— Твърде далече е. Без мощност, и без скок, ще му трябват двайсет и пет хиляди години, за да пропътува подобно разстояние. Най-малко.

Поклати глава и добави:

— Може би са били в хиперпространството. Двигателите са гръмнали и пилотът ги е измъкнал обратно.

Винаги се държеше така, когато се сблъскваше с предизвикателство.

— Така трябва да е станало — настоя.

— Добра догадка. Но едва ли.

Не можеше да се направи много, докато не стигнем до кораба, така че Алекс обяви, че се връща в каютата си.

— Уведоми ме, ако научиш още нещо.

— Добре.

— Трябва да се върна към работата си.

— Каква работа?

— Медальоните на Блекмур, заграбени преди три века при граждански размирици на Моринда. Ще струват милиони.

— Знаеш ли къде са?

— Работя по въпроса.

Спряхме до кораба и дори Бел беше впечатлена от размерите му. Английските букви бяха над двайсет метра високи. Корабът вероятно беше три пъти колкото „Мадрид“ — най-големият кораб в експлоатация в момента.

Експлозията беше издухала големи части от кърмата. Част от приставките по дюзите бяха унищожени. Сплитка кабели се рееше из мрака.

Бел ни доближи на шейсет метра от повредената зона, възприе въртенето и плъзгането на изоставения кораб, така че да е неподвижен спрямо нас, и се плъзна напред покрай корпуса. Вглеждах се в пробойните към вътрешността.

— Защо са избухнали двигателите? — попита Алекс.

— Много неща могат да причинят експлозия — отвърнах. — Това нещо е доста примитивно. Не е оборудвано с предпазните механизми, които имаме сега. Може да е било горивото, или пък дисбаланс, който се създава, ако опиташ скок, преди да си готов.

— Да не е звездният двигател?

— Не мога да кажа. Не и оттук. Пък и не знам достатъчно за тези кораби.

Корабът беше надупчен и разкъсан. Бел насочи лъч светлина към него и от време на време осветяваше вътрешността през дупките. Но не можахме да видим много. Минахме покрай товарните люкове. Плъзнахме се край илюминаторите. Подминахме дълги тесни криле и

издигната част, чиято единствена функция бе да служи за основа на спомагателните двигатели.

Черните английски букви се редяха край нас — още думи и нещо цветно. Знаме. Не го разпознах. Някак не се връзваше с марголианците, но предполагах, че е флагът на кораба.

Подминахме главните въздушни шлюзове. Бях шест. Всички запечатани.

Най-накрая стигнахме носа.

Алекс ми посочи отворен люк от дясната страна. Може би оттук бяха влезли семейство Уескот.

Наредих на Бел да се приближи.

Спомагателните двигатели се включиха за кратко и ние се приближихме толкова, че сякаш можех да докосна кораба.

Огледах мрачната грамада. Внезапно разбрах защо Делия е била толкова уплашена.

Облякохме костюми и излязохме. Алекс обича да води в такива ситуации и сега ме инструктира да не се отделям от него. Забавен е, когато е в такова настроение. Не съм сигурна колко може да помогне, ако изпаднем в истинска кризисна ситуация, но винаги е приятно наоколо да има мъж, готов да те защитава.

Люкът не беше отворен. Беше изрязан. Очевидно семейство Уескот не бяха успели да задействат ръчната ключалка. Но след толкова време щях да се изненадам, ако нещо тук още работеше.

Бяха разрязали и вътрешната врата на въздушния шлюз. Отвъд имаше тясна камера. Пейка беше закрепена за палубата, по отвесни прегради имаше шкафчета. Нямаше гравитация, разбира се. Ходехме с магнитни ботуши.

Алекс освети залата с фенерчето на китката си, отиде до шкафчетата и се опита да отвори едно. Но вратичката не помръдна. Всички бяха замръзнали.

Влязохме в някакъв коридор. Имаше по три врати от всяка страна. По-нататък той се свързваше с друг коридор, с още врати. Никоя не се отваряше.

Алекс избра една напосоки и аз я срязах с лазера. Когато тя падна от рамката, вътре видях движение. Алекс подскочи. Предполагам, че и аз съм го направила.

Из цялата стая плаваха отломки. Трябваша ни няколко минути да осъзнаем, че сред тях има и труп. По-скоро това, което беше останало от него. Наблюдавахме как парчетата се издигат над една от преградите и прелитат под тавана.

Нямаше как да разберем дали е мъж, или жена, нито дори дали е дете, или възрастен. Останахме още малко, като се опитвахме да не му обръщаме внимание и осветихме стаята. И други предмети се рееха наоколо — пластмаси, парчета от мебели, гребен, парцали от кой знае какво.

— Стой близо до мен — нареди ми Алекс. Искаше ми се да не бяхме срязвали вратата, за да можем да я върнем обратно и да запечатаме отново стаята.

Страничният коридор се свързваше с други коридори с още врати. Отворихме една каюта и открихме подобно съдържание, но този път без обитателя й.

— Изглежда са били по двама в стая — каза Алекс. — Капацитетът на кораба е бил около деветстотин души? Условията не са били лоши. Смятах, че са били доста по-нагъсто.

— Алекс, защо не се отправим към кърмата? Да видим какво се е случило.

Той се дръпна и ми направи път.

— Води.

Беше необичайно хрисим. Обича да се перчи. Добър е в това, но се старае да не показва, че го знае. През първия час на борда на „Откривател“ обаче тази му склонност го беше напуснала. Изглеждаше почти зашеметен.

Тръгнахме към кърмата. Открихме още отломки и части от пътници. Трудно беше да се каже колко точно.

Намерихме и тоалетни, общи зали, зони за виртуална реалност и гимнастически салон. Английски знаци навсякъде. Бел ги преведе: ИЗХОД, ПАЛУБА 5, НАТИСНЕТЕ В СЛУЧАЙ НА АВАРИЯ, ДАМИ.

Вероятно вътрешните въздушни шлюзове се бяха затворили, когато двигателите бяха избухнали. Но някой, сигурно Уескот, беше прогорил път натам.

— Изглежда, няма щети от инцидента в предните отсеци. Хората там са били живи, докато въздухът не е свършил.

Вратите в задната част бяха по-раздалечени. Отворихме една и видяхме помещение, което сигурно бе залата за ускоряване — двайсет кресла в четири колони по пет реда.

Всички запълнени.

Боже мой!

Спомних си Мати Клендънън.

— Мъртъв кораб. — Сиво-зелените й очи се бяха разширили. — С пълен товар.

Останки от телата бяха още привързани за креслата, други части се носеха из залата. Малцина се бяха освободили.

Сега видяхме добре какви са били.

— Деца — прошепна Алекс.

Следващите няколко минути намерихме още три такива места. Всички бяха пълни с деца. Затваряхме плътно вратите след себе си.

С облекчение стигнахме до машинните отделения. Страничната преграда беше отнесена от взрива. Основните двигатели бяха почернели, но иначе почти запазени. Звездният двигател беше избухнал. Щетите бяха толкова големи, а особеностите на кораба толкова неясни за нас, че нямаше начин да разберем какво точно бе станало.

— Мисля, че са се опитвали да влязат или излязат от хиперпространството — казах.

Алекс кимна.

— Не че има значение — добавих.

— Напротив — възрази той. — Има — ако можем да разберем какво е станало тук, може би ще открием и Марголия.

Не започнах да споря. В момента изобщо не ме интересуваше къде е Марголия. Не спирах да мисля за станалото на кораба.

— Недей — каза Алекс. — Свършило е бързо.

Погледнахме през разкъсания корпус към звездите и близкия газов гигант, далечното слънце беше бледо и студено от това разстояние. Не беше нищо повече от ярка звезда в небесната твърд. Наведох се навън, погледнах към носа и видях „Бел-Мари“.

— Можеш ли да кажеш защо е станало? — попита Алекс.

— Всъщност не. Пътниците са били с осигурителни колани. Това означава, че са провеждали маневра. Само това мога да кажа със сигурност.

Слязохме на долните палуби и разгледахме коридорите. Стигнахме до зала за фитнес. Видът на оборудването навеждаше на мисълта, че не са имали изкуствена гравитация. Консултирах се с Бел и тя ми каза, че е разработена векове след „Откривател“.

Повечето уреди все още бяха прикачени към палубата и страничните прегради, но някои плаваха. Имаше кърпи и потници.

Камерите за ускорение в предните зони бяха празни. Въздушните шлюзове ги бяха спасили. Временно. Тези отсеци бяха изпълнени с плаващи човешки останки.

Стана очевидно, че „Откривател“ наистина носеше пълен товар. Деветстотин души. Всички ли бяха деца?

— Къде ли са отивали? — Не ми се вярва на някой от първите полети до колонията да са качили само деца.

— Прилича на евакуация — каза Алекс.

— От какво?

— Нямам идея. — Бутна нещо, което плаваше пред шлема му. — Тук са измрели по-късно.

Не исках дори да мисля за това.

Притисна облечената си в ръкавица ръка към страничната преграда, сякаш да разчете тайните ѝ.

— Откъде са идвали?

Въздухът ни намаляваше, затова се върнахме на „Бел-Мари“. Не ни се говореше. Ако зависеше от мен, щяхме да се откажем от всичко, да се приберем у дома и да оставим Службата за проучвания да изпрати изследователски екип. Беше странно. Бях посетила доста археологически обекти с Алекс, но това тук беше различно от всичко, което бях изпитвала или някога щях да изпитам.

Но той беше решен да открие какво е станало. След около час, след като се измихме и взехме нови резервоари за въздух, се върнахме обратно.

Първата спирка на експедицията ни беше мостикът. Намерихме го на палуба четири. Беше по-малък, отколкото очаквах, и това ме

учуди. Такъв голям кораб трябваше да има огромен мостик. Никой не бе завързан за креслата, за което бях благодарна. Бог знае какво бе минало през главата на капитана при взрива.

Не разпознах много от оборудването. Имаше някакви съединители и бутони, но при изключено захранване мостикът не беше нищо повече от стая с две кресла и угаснал контролен панел. А и не можех да разчета надписите.

— Има ли шанс да вземем записите? — попита Алекс.

— Не. Твърде много време е минало.

— Жалко. — Той се огледа — надяваше се да открие нещо обнадяващо сред цялата тази разруха. На една от страничните прегради вляво от мястото на пилота видяхме плоча. Имаше очертавания на „Откривател“ и когато я показахме на Бел, тя каза, че е награда за превозването на първите заселници до Абудай.

— Докъде? — попита Алекс.

— До Абудай.

Той ме погледна и попита:

— Чувала ли си го?

— Не.

— Поселището е изчезнало след около четирийсет години — каза Бел. — Жителите му не одобрявали технологиите, опитвали се да върнат старите временна.

— И какво е станало с тях?

— Когато пораснали, децата им се върнали на Земята.

Носех генератор и успях да го свържа, но нямаше смисъл. Системата не приемаше заряда. Корабът беше мъртъв като скала.

— Няма да се изненадам — рече Алекс, — ако от Службата за проучвания превърнат кораба в паметник.

Не бях много сигурна кое е пилотското място. Представих си Тая и Ейбрахам тук по време на дългите полети от Земята. Чудех се за какво ли са разговаряли, какво са мислили за Хари Уилямс, какво са изпитвали към пътниците. Дали някой от тях е бил на борда при този последен полет.

Сигурно съм споменала имената им, защото Алекс отбеляза, че не знаем кога „Откривател“ е спрял тук.

— Може да е минало доста време след пристигането на заселниците — каза той. — Тая и Фокнър може да са умрели сто

години преди това да се случи.

— Съмнявам се. Не е възможно „Откривател“ да е издържал повече от век, дори с първокласна поддръжка.

Отворих някои от панелите, за да видя в какво състояние са черните кутии. Това бяха контролните системи за комуникация, навигация, захранване, животоподдържане и така нататък. И вероятно за изкуствения интелект. Ако имаха такъв.

И забелязах нещо странно.

Кутиите бяха маркирани. Плочите носеха символи, които вероятно означаваха производител и сериен номер. И може би дата. На някои имаше друга група символи, които знаех, че се превеждат като „Откривател“. На други обаче пишеше нещо различно.

— Бел — попитах, — какво значи това?

— Вдигни го по-високо, за да го видя. А, да. Пише „Бремерхевън“.

— „Бремерхевън“? — повтори Алекс.

— Точно така.

— Другият кораб на мисията — намръщи се той. — Но това е „Откривател“.

— Да.

— Значи тези части са от „Бремерхевън“, така ли?

— Мисля, че да.

— Важни части ли са?

— Не знам нищо за корабите от третото хилядолетие.

— Дай предположение.

— Сигурно са част от основния пакет на мостика. Свързани са с всички системи за управление, с които разполага капитанът. Бих казала, че са важни.

Имаше складови помещения, някои пълни с провизии, други натъпкани с шкафчета. Разбихме няколко от тях и открихме доста багаж.

Нямаше недостиг на артефакти. Чаши, като тази, която Ейми Колмър беше донесла в офиса, се съхраняваха в шкафчетата в трапезариите. Повечето от стъклениите бяха пукнати, но имаше и невредими. Напълнихме няколко контейнера с тях.

— Няма проблеми за сделката ни с Шара — каза Алекс. — Тук има достатъчно за всички.



Клиентите ни щяха да харесат тези неща. Взехме няколко лампи, сервизи за хранене, химикалки. Особено харесахме вещите, на които беше написано името на кораба. Имаше и много играчки. Плюшени животинки, книжки с картинки, играчки за теглене, кубчета и пистолетчета. Не всички бяха в добро състояние, но като се имаше предвид възрастта им, определено бяха запазени.

Предпочитах да приключим с разследването, преди да започнем да изнасяме нещата, но корабът беше толкова огромен. Минавахме от каюта в каюта и събирахме какво ли не. Скоро се оказа, че доста сме се натоварили. Взехме събраното и се отправихме обратно към „Бел-Мари“. Когато излязохме, Алекс загуби контрол над товара и той заплава нанякъде. Но поне успя да спаси плочата за Абудай.

Споменавам всичко това, за да покажа на читателя, че имаше голяма доза неорганизираност в начина, по който вършехме всичко. Бяхме движени от съперничещи си мотиви: от желанието да узнаем какво е станало с „Откривател“, а оттам и със самата Марголия, и от алчността на търговци на артефакти. И може би от малко угризения, че взимаме вещи от това злощастно място. Не ме питайте защо. Никога не бяхме имали подобен проблем.

— Почти се надявах да няма толкова неща — подхвърли Алекс. Знаех какво има предвид. Ако артефактите от „Откривател“ бяха малко, цената им щеше да скочи невероятно. Но дори и да ги върнем, дори и основната част от товара да бъдеше насочена от Службата за проучвания към музеите и изложбите, самото им съществуване щеше да намали цената на стоката.

Е, нищо не можеше да се направи.

Тъкмо се бяхме върнали, когато Бел се обади:

— Засякох кораб.

— Къде?

— Отиде си. Може да е било просто смущение. Не остана дълго в обхват.

— Наблизо ли беше?

— Трийсет милиона километра. Има астероиден пръстен в този обхват.

— Добре. Извести ни, ако се появи отново.

*Модерните технологии направиха пътуването във времето възможно. Не в класическия смисъл на думата. Да се прескача напред-назад през вековете изглежда винаги отвъд мислимото. Не можем да се върнем да информираме Цезар, че би било добра идея да не стъпва във форума през март. Но можем да се върнем в неговия свят, да подслушаме мислите му и да чуем как бие сърцето му.*

Джасмин Калана, „Пътешествия“, 1365

Минаваш през нещо като „Откривател“ и си мислиш за федерациите и правителствата, които са управлявали и загивали, докато корабът и безмълвните му пътници са се движили по самотната си орбита. Имало е тъмни векове, индустриални революции и екологични катастрофи. Религии са се раждали, процъфтявали са и са изчезвали. Имало е войни, диктатури, погроми, въстания, бедствия. Виждали сме златни епохи, периоди на продължително благоденствие, социални и културни възходи. Велики мъже и жени са идвали и са си отивали, както и злодеите, хората с идеи, бунтовниците и артистите. Науките са се развивали и западали. Брукинг беше направил известния си опит да достигне М 4 (и бе имал късмет да се върне невредим у дома). Трилиони човешки същества са се раждали и са изживявали живота си. Бе изминала повече от половината писана история.

— Някога бил ли си на по-старо находище? — попитах Алекс.

— Да, на Земята. Но не и като това.

Бяхме в една от трапезариите. Страничните прегради изглеждаха сиви и студени в светлината на лампите ни. На едната, близо до вратата, имаше едва различимо петно. Може би от течаща вода или разлято кафе. (Имали ли са кафе в онези дни?) Това ни напомняше, че хората наистина са идвали в тази стая, говорили са си, похапвали са

сандвичи, пили са студена бира. Зачудих се дали Хари Уилямс е сядал на някоя от тези маси.

Тръгнахме обратно с контейнер с артефакти, четвъртия по ред. Сред останалото вътре имаше и бяла риза и жилетка. Емблемата на кораба беше извезана върху горния десен джоб на ризата, а силуетът на „Откривател“ беше избродиран на гърба на жилетката. И двете бяха в учудващо добро състояние. Бяха твърди като дъска, но когато ги отнесохме на борда на „Бел-Мари“, възвърнаха гъвкавината си.

Складирахме всичко в общата стая. Въпреки успеха ни Алекс оставаше в мрачно настроение. Беше направил откритието на кариерата си, но не показваше и капка задоволство.

— Това не е наше откритие, Чейс — каза той. — Семейство Уескот са го намерили.

Разбира се, не ставаше въпрос за първенството. Но реших да се включа в играта му.

— Колумб също не е първият човек, който е открил Америка. Но е бил достатъчно умен да извести за това и заслугата се приписва на него. Цялата.

— Връзки с обществеността — сви рамене Алекс.

Каква беше разликата?

Вгледа се в страничната преграда и след малко каза:

— Мисля, че трябва пак да поговорим с Хари.

— Защо? Какво очакваш да откриеш? Той не знае повече от нас за „Откривател“.

— Въпреки това искам да говоря с него.

Бел се подчини и Хари Уилямс се появи, седнал в удобно кресло.

— Здравейте — извика весело. — Радвам се да ви видя, приятели. Къде сме сега? Друг странен свят?

Преди някой да отговори, забеляза „Откривател“ през портала на мостика, присви очи и попита:

— Какво става?

— Двигателите са експлодирани — отвърна Алекс. — Само това знаем.

Хари отиде до илюминатора и се загледа навън. Изглеждаше изплашен.

— Бил е натоварен изцяло с деца — продължи Алекс.

— Кога се е случило?

— И това не знаем — отвърна Алекс. — Не знаем много повече от теб.

— Ами колонията?

— Още не сме разбрали къде е.

— Открили сте „Откривател“, но не знаете къде е колонията? Как е възможно? — попита Хари със задавен глас.

— Корабът се носи в система, където няма свят, годен за обитаване. Нямаме представа защо е тук, нито откъде е дошъл.

— Не може да е чак толкова трудно — настоя той. — Просто търсете клас К.

— Не ме слушаш, Хари. В тази система няма клас К.

Хари поклати глава. Не можеше да повярва.

— Къде сме сега? — попита.

Казах му за втори път. Тинициум 2116.

— Знаеш ли къде е основана колонията? — попита Алекс. Усетих растящото нетърпение в гласа му.

— Не, казах ви. Аз съм само комбиниран образ.

— Нямам предвид теб, аватара. Когато двата кораба са потеглили, Уилямс знаел ли е местонахождението на колонията?

— Не.

— Не си го знаел?

— Не и в смисъла, в който питаш. Не знаех как да стигна дотам. Знаех как изглежда светът, но нямах понятие от междузвездно пътуване.

— Просто беше уверен, че е някъде там?

— Да. Не се нуждаех от подробности. Те бяха несъществени. — Въпреки всичко той се усмихна. — Каж ми, че нещо е на петнайсет градуса западно от Антарес и аз няма да имам и идея за какво говориш.

— Добре. Да опитаме другояче. Кой планира технически полетите до Марголия?

— Клемент Естебан.

Името не ми говореше нищо, но Алекс кимна и рече:

— Мъжът, който си е тръгнал.

— Да. В последната минута промени решението си. Не беше единственият.

— Как стана това?

— Естебан беше инженер. Направи някои от ранните проучвателни полети и откри летен свят.

— Той ли предложи идеята за колония?

— Не, не мисля. Ако трябва да съм честен, не помня кой пръв предложи идеята. Но... — Все още му беше трудно да контролира гласа си. — Надявам се, че са добре.

Говореше, сякаш първоначалните заселници все още бяха живи някъде.

Алекс продължи с въпросите:

— Хари, какви бяха дългосрочните планове за „Откривател“ и „Бремерхевън“?

— Имаш предвид след превозването на колонисти!?

— Да.

— Много прости. След третото пътуване двата кораба трябваше да останат с колонията. Щяха да бъдат качени на орбита, за да са достъпни, ако ни потрябват.

— Добре, смятали сте да ги поддържате. Но имахте ли хора и оборудване за целта?

— Да. Изпратихме орбитален кей с колонията. С всичките части и екипировка, които можеха да ни потрябват в обозримо бъдеще. Сред колонистите имаше и инженери. Не специалисти в този вид работа, но с желание да се научат. Но...

— Но какво?

— Не мисля, че бяхме особено загрижени за корабите. Не очаквахме да ни се наложи да ги използваме отново. Смятахме, че ще ни е нужно доста време, за да направим колонията жизнеспособна. Може би десетилетия. Не бяхме особено заинтересовани от поддържането на междузвезден капацитет. Нямахме нужда от него.

— Ясно.

— Щяхме да задържим корабите, за да не загубим технологията. За да сме способни да произведем наши собствени, когато му дойдеше времето.

— Да предположим, че колонията е била сполетяна от беда. Няма дългообхватни комуникации, не може да се обадиш за помощ.

— В каква беда може да сме попаднали?

— Чума — предположих.

— Щяхме да сме извънземна форма на живот. Никоя от местните зарази не бе опасна за нас.

— Как може да си толкова сигурен? — настоя Алекс. — В началото на междузвездната епоха идеята, че болестите могат да въздействат само на форми на живот от собствената си биосистема, е била още само теория.

— Говорихме със специалистите. Те твърдяха, че не е възможно.

— Грешили са, Хари. Имало е различни инциденти.

Хари Прочисти гърлото си, очите му се напълниха със сълзи. Знам, това беше само аватар, но трябваше да бъдете там.

Помолих Бел да намали емоционалните нива. Но тя отвърна:

— Съжалявам, Чейс, ако правя настройки по личността, не мога да гарантирам за точността на модела.

— Всичко е наред — каза Алекс. — Хари, изпратили сте пет хиляди души по средата на нищото и сте били толкова уверени, че нещо няма да се обърка?

— Бяхме много внимателни. Познавахме мястото. Уверявам ви, че беше безопасно.

— Да предположим, че някой си е променил мнението и е поискал да се върне вкъщи, тогава какво?

— Колонията щеше да е нашият дом.

— Стига, Хари. Знаеш какво имам предвид.

Хари затвори очи за момент и каза:

— Всъщност бяхме подготвени за това.

— Как?

— Психологическа работа. И ако се наложеше, връщане на Земята.

— И какво направихте?

— Знаехме, че има и такива, които няма да успеят да се приспособят. Освен това някои членове на екипажа щяха да се върнат. Те не бяха част от общността.

— Предположих...

— Предположил си грешно. — Сега гласът му беше гневен. — Ейб беше един от нас. Но само заради приятелката си, не от идейни

съображения. Двама от инженерите нямаше да останат. По един на всеки кораб. Тая също.

— Капитанът на „Откривател“?

— И как щяха да се върнат у дома?

— „Бойкинс“ щяха да ги приберат.

— „Бойкинс“?

— Да. Щяха да ги закарат обратно, както и всички, които желяеха да се върнат.

— Значи още някой е знаел къде се намира Марголия?

— Разбира се. Пилотът се казваше Юравич. Марко Юравич.

— Той извършил ли е полета? Освен членовете на екипажа, върнали ли са се и други хора?

— Осъществил е три полета. Върнал е почти четиристотин души.

— Четиристотин?

— Всъщност дори малко повече. Допускахме, че ще се случи. Просто не знаехме колко ще се откажат. Умишлено не огласявахме възможността за връщане, защото бяхме наясно, че много хора ще дойдат, за да видят дали им харесва. Просто да опитат. А ние искахме само отдадени на идеята заселници. Но си давахме сметка, че трябва да сме готови и за това.

— И как сте очаквали, че четиристотин души ще запазят тайната?

— Те бяха като мен, Алекс. Нямаха представа къде се намира Марголия. А и не мисля, че на правителството му пукаше къде е.

— И членовете на екипажа не са казали на никого?

— Доколкото ми е известно. Такава беше сделката. Беше им платено добре и очевидно са удържали на думата си.

— Ами Тая?

— Тя не се върна на Земята. Сигурно ѝ е харесал новият свят. Вероятно е намерила някого и се е установила.

На следващия ден отидохме за последно посещение.

Влязохме в каютите на капитана, на изпълнителните офицери и на трима от екипажа. Бюра и столове, поне закрепените за палубата бяха сравнително запазени. Имаха собствени бани. Не можах да се

въздържа да не натисна панела над душа, но, разбира се, нямаше вода. Отвън, в коридора, преградите бяха потъмнели на местата, където тръбопроводите се бяха спускали.

Намерихме няколко снимки, прикрепени към страничните прегради. В кабината, която сметнахме, че е на Тая, открихме изображения на мъж, момиче, по-възрастна жена и дете на около пет години. В съседната каюта намерихме снимка на две привлекателни млади жени. Имаше и други. Вероятно на членове на семейството. Деца. Дори куче. Бях донесла найлонов плик, в случай че намерим нещо интересно. Но Алекс предложи да оставим снимките за хората на Уинди.

— Ако ги вземем ще ни обвинят в престъпление срещу човечеството — каза той.

В стаята имаше шкафчета. Срязяхме вратите на някои и намерихме дрехи. Предимно работни униформи. Бяха в лошо състояние. Което беше жалко, защото на раменете си носеха символа на „Откривател“.

Направихме голямо откритие в капитанската каюта. В ъгъла на кабинета, който иначе беше празен, открихме малък кожен черен куфар. Вътре намерихме найлонов пакет с дванайсет лещи. Показах ги на Алекс.

Бяха залепнали за вътрешността на куфара и не можахме да ги извадим. Но кожата беше разкъсана и от двете страни и след като избърсахме лещите, успяхме да погледнем през тях. Алекс ги огледа на светлината на фенерчето, после отстъпи място на мен.

На всяка леща имаше образ. Но не успях да ги различа.

— Някакви идеи? — попита той.

— Всъщност не.

— Знаеш ли какво си мисля? — Взе отново куфарчето, насочи фенерчето на китката си към него и прокара лъча през лещите. На отсрещната стена се появи размазан образ. Алекс придвижи напред-назад импровизирания проектор и картината помръдна, но не стана по-ясна.

— Холограми — заяви той.

Кимнах.

— Може би. Да оставим Бел да ги разгадае.

Алекс пхна куфарчето в товара ни.



— Защо хората не съхраняват по-добре записите си. Щеше да е хубаво, ако някой ни беше оставил написана на ръка бележка за това какво е станало. — Изсумтя раздразнено. — Можеш ли да си представиш колко ще струва подобно нещо?

— Да. Но хората никога не мислят за бъдещето.

— Имаме компания — съобщи Бел.

Изтичахме към мостика, но не видяхме нищо.

— Явно е УНП.

— Какво е УНП? — попита Алекс.

Обясних:

— Неофициалното му наименование е съгледвач. Напълно автоматизирано е. Обикновено ги използват за сонди.

— Дали е било оставено от някого?

— Оставено или доставено?

— Чейс, питам дали е могло да долети дотук само.

— Да ни е последвало през скока? Не. Подобна технология не съществува. Експертите твърдят, че не може да се осъществи.

— Тогава или някой е попаднал случайно на това място, или...

— Някой знае за „Откривател“. Бел, какво прави то?

— Приближава се.

— Време до пристигането му?

— Около единайсет минути. Движи се с висока скорост между другото. Изглежда, възнамерява да се блъсне в нас.

Спогледахме се и си спомнихме паркостроителните наноботи.

— Бел, запали двигателите. Алекс, най-добре да го смятаме за враждебно. Нека се върнем на кораба, преди да ни е достигнало.

Нямаше нужда да го убеждавам. Напуснахме бързо мостика и се спуснахме през лабиринта от коридори към въздушния шлюз. Докато се опитвахме да тичаме при нулевата гравитация, Бел ни, съобщи лошите новини:

— Прехвана ни.

— За какво говори тя? — попита Алекс.

— Има насочващ лъч. Просто се изстрелва и където и да отидем, ще ни последва. Може да ни приближи, когато си поиска.

— Ще трябва да скочим и да се измъкнем.

— Да, стига да имаме осем часа преднина.

Минахме през въздушния шлюз и тръгнахме по корпуса.

— Вероятно е бомба — каза той.

— Може. Но не му е нужно. Стига му само да се удари в нас и ще се взриви.

— Време до сблъсъка осем минути — съобщи Бел.

— Да видим какво е — казах ѝ, като се изкачих на мостика.

Нашественикът беше на монитора. Беше малък — два линейни тласкача с двигателно отделение и няколко черни кутии отпред. Но достатъчно голям, за да ни изкара от строя.

— С каква скорост се движи?

— С хиляда и осемстотин километра в час.

— Ясно.

Идваше право към „Откривател“.

— Чейс — обади се Алекс, — не можем ли да използваме СБК?

Системата за бедствен контрол е корпускулярно-лъчево устройство, създадено да унищожава скали или лед, представляващи опасност.

— Не — отвърнах. — Има предпазител, който не позволява да се използва за стрелба срещу кораби и оборудване.

— Не можеш ли да го махнеш?

— Ако имаме време.

— Тогава какво ще правим? Каза, че не можем да му избягаме.

— Гледай и се учи, шефе. Гледай и се учи. — Заех мястото си, сложих предпазните колани и дадох знак на Алекс да направи същото. После наредих на Бел да ми прехвърли управлението.

Индикаторите за статуса смениха цвета си.

— Готово, Чейс.

Преместих „Бел-Мари“ напред, покрай корпуса на „Откривател“, по посока на приближаващия съгледвач.

— Разстояние двеста и десет километра — обяви Бел.

На носа на „Откривател“ беше изрисувано изгряващо слънце. Заех позиция на правата между него и нашественика.

— Тези неща са създадени да преследват астероиди — обясних. — И комети. Космически отпадъци. Не са пригодени да се справят с нещо, което може да се движи независимо.

— Значи ще...?

— Стоим и ще го чакаме. Когато се приближи, ще се отдръпнем и то ще се забие в „Откривател“.

— Няма ли по-добър начин?

— Радвай се, че има начин.

Той погледна кораба и рече тъжно:

— Не ми се ще да го повреждаме допълнително. Само да го пипна тоя Болтън...

— Мислиш, че е той?

— Кой друг?

— Може и да си прав. Ако ни отстрани от пътя си, ще вземе „Откривател“ и всичко останало за себе си.

— Чейс — каза Бел. — Върти се. На триста и шейсет градуса.

Наблюдавах го на екрана. Завъртя се, докато горивните му камери не се обърнаха към нас. Тласкачите се включиха.

— Спира — обяви Бел.

— Не е толкова глупаво, колкото смятах.

— Какво искаш да кажеш? — обади се Алекс.

— Разпознало е опасността и намалява скоростта.

Нямаше къде да се скрием.

Индикаторите за статуса на Бел примигнаха.

— Какво смяташ да правиш, Чейс?

— Мисля по въпроса.

— При сегашната скорост на забавяне ще се движи с двайсет километра в час, когато пристигне.

— Дай ми новото време за пристигане, Бел.

— Десет минути и четирийсет и четири секунди, ако настоящото състояние се запази.

Е, поне бях спечелила малко време. Пуснах спомагателните двигатели и завъртях „Бел-Мари“. Съгледвачът се появи в илюминатора. Право пред нас. Насочих се към него, предупредих Алекс, че се изнасяме, включих главните двигатели и започнахме да ускоряваме.

Той обърса уста с opakото на ръката си, но запази самообладание.

Минах на максималното възможно изтласкване. И двамата се забихме дълбоко в креслата, а „Откривател“ заплува назад.

— Увеличава мощността на двигателите — каза Бел.

— Ще спре напълно — обясних на Алекс. — Разбрало е, че се опитваме да минем покрай него. Ще забави достатъчно, за да може да реагира.

— Ако запазим сегашното ускорение, ще се движим с едно цяло и един километра в секунда, когато го стигнем — обяви Бел.

— Имам въпрос — вметна Алекс.

— Казвай.

— Ще завиеш в последната минута, нали? Ще минеш на едната или на другата страна?

— Да.

— Какво ще стане, ако и то завие в същата посока?

— Вероятността е много малка. Но това е лесната част. Ако застане зад нас, на опашката ни, ще ни е много трудно да се измъкнем, а не знам дали можем да го надбягаме.

— Ясно.

— Затова трябва да го обезвредим, преди да се закачи зад нас. Трябва да ми помогнеш.

— Казвай.

— Ще изключа двигателите за момент, а ти вземи един от контейнерите и го натовари с най-тежките артефакти.

— Добре.

Съгледвачът все още не се виждаше през илюминатора, но нарастваше на монитора.

— Бел — казах, — поеми управлението, докато ме няма.

— Веднага, Чейс.

Свалих предпазните колани и взех въже и скафандър, които отнесох в общата зала, където Алекс тъпчеше артефактите в контейнера.

— Вземи. — Подадох му скафандъра. — Облечи го.

— Защо? — попита той озадачено — Ще излизам ли?

— После ще ти кажа.

Затворих контейнера. Алекс облече скафандъра, а аз скъсих въжето, като оставих около метър и половина, и го завързах за колана му.

— Шест минути — съобщи Бел.

— Добре. Изключи гравитацията.

Тя го направи, а аз вдигнах контейнера и рекох на Алекс:

— Да вървим.

Отворих въздушния шлюз и Алекс влезе вътре. Подадох му контейнера.

— Какво да правя с това?

— Ще ни спасиш.

Затворих люка, върнах се на мястото си и се закопчах. Отпред се появи проблясък.

— То е — каза Бел. — Двигателите работят.

— Добре.

— Пет минути.

— Алекс, чуваш ли ме?

— Съвсем ясно.

— Започни декомпресията.

— Направих го.

— Добре. Прикрепи въжето за една от дръжките, за да не изпаднеш през вратата.

— Задръж за секунда.

Блясъкът се усилваше.

— Хайде, Алекс.

— Как работи това нещо?

— Просто се прилепя.

— Мисля, че е дефектно.

— Завържи го тогава.

— Четири минути.

— Добре, справих се.

— Дръпни го силно. Увери се, че е стабилно.

— Добре е.

Инстинктите ми подсказваха да натисна спирачките.

— Добре. Въздушното налягане ще падне до нула след минута.

— Ясно.

— Когато зелената лампичка светне, отвори люка.

— Добре. Нали не искаш да кажеш, че ще го ударим с артефактите.

— Харесва ли ти да дишаш?

— Все още е насочено за сблъсък, Чейс — обади се отново Бел.

— Вероятно можехме да използваме и мивка, ако имахме повече време.

— Две минути.

— Бел, мощност към главните двигатели. Подготви се за излитане.

— Налягането е нула — обяви Алекс.  
— Все още поддържа същия курс — каза Бел.  
— Една минута и дваайсет, Алекс.  
— Отваряне на външния люк.  
Въздушният шлюз беше от лявата страна.  
— Избутай нежно контейнера, не го блъскай.  
— Добре.  
— Нека продължи колкото се може по-напред по сегашния ни вектор.

— Добре.  
— Просто го пусни навън и ми кажи, когато си готов.  
— Добре.  
— Давай.  
Чух го да мърмори, после рече:  
— Замина.  
— Много добре. Не се опитвай да затвориш люка. Просто се дръж. Завиваме след десет секунди.  
— Добре.  
— Девет, осем...

Алекс беше прав, че съгледвачът можеше да се досети какво правя и дори да реагира достатъчно бързо, като промени курса си. Но се съмнявах, че е възможно. По-вероятно беше да мина твърде близо и да се ударя сама в проклетото нещо.

— Четири, три...

Двигателите му все още работеха и се опитвах да го забавят.

Включих тласкачите отляво и се обърнах рязко надясно. Тласкачите от дясната страна на съгледвача се включиха в опит да последва хода ми, но беше твърде късно. Минахме покрай него, а контейнерът с артефактите се блъсна челно в носа му с обща скорост от близо две хиляди километра в час.

Небето зад нас се освети. Алекс се оплака, че не може да повярва, че наистина го е направил. Трябвало да има по-добър начин. Като се замислих, осъзнах, че можехме да напълним контейнера с вода. Но бързо прогоних тази мисъл.

Направихме няколко кръгчета, за да се уверим, че нищо друго не идва към нас.

*Орбити, вектори и пресечни точки. Когато ги разбереш правилно, всичко става ясно.*

Корим Маас, „В лабораторията“, 1411

Следващата ни стъпка беше да почистим лещите. Това беше деликатна работа и я оставих на Алекс. Когато остана доволен от направеното, той ги показва на Бел.

— Какво мислиш?

Гледахме как светлината играе през тях. Бел отбеляза, че като се има предвид възрастта им, са в почти прилично състояние.

— Можеш ли да възпроизведеш образите?

— Сложи един в четеца и да видим какво ще се получи.

Върнахме се в общата зала и заредих първата леща.

— Тази е добре — каза Бел. Светлината отслабна. Гледахме поле под звездно небе. Вляво от нас имаше тъмни дървета. На преден план, до портата в дървената ограда, стояха малко момиченце и жена, която явно бе негова майка. Отвъд портата имаше ливада, дърво с люлка и къща. Зад къщата течеше река.

Всичко беше някак замъглено.

— Почакайте — каза Бел. — Виждам проблема.

Картината се проясни и виртуалната реалност се възцари наоколо. Стояхме напред полето. В далечината над реката блестеше пръстен светлина.

— Май че е град — каза Алекс. — Къде сме, Бел? На Земята ли?

— Не знам, би могло да е навсякъде.

Детето беше на около девет. Носеше син комбинезон и имаше шнола с цвета на косата му. Гледаше право към нас, усмихваше се и махаше с ръка. Очите на майката също бяха приковани в нас. Беше облечена в камуфлажни дрехи, усмихваше и търпеливо изчакваше заснемането на филмчето да свърши.

Усещах идването на дъжда. И вятъра, шепнещ сред дърветата. Жълто сияние сред изпълненото с облаци небе предполагаше наличие на луна. Момичето явно искаше да изтича към нас и да ни прегърне, но допускам, че му е било казано да позира, и то така и беше направило.

— Стига ли толкова? — попита Алекс.

— Да — отвърнах. — Следващата, Бел.

Пак майката и дъщерята. Стояха на предната веранда. Къщата изглеждаше обитаема. Предните стъпала не пасваха съвсем на верандата, а стълбът на лампата беше наклонен. От покрива липсваха керемиди, а няколко от по-големите прозорци имаха нужда от поправка на дограмата. Не беше място, с което да впечатлиш приятели, но отпред имаше доста цветя и изглеждаше уютно.

Облаците се бяха отдръпнали леко и успяхме да видим луната. Беше голяма и ярка, малко по-голяма от тази на Римуйей. Сега жената се смееше, изглеждаше по-спокойна и се протягаше, за да поеме детето в прегръдките си. Беше хубава. Косата ѝ беше кестенява като на момичето, с червени отблясъци. Изглеждаше щастлива и безгрижна. Носеше бяла блуза и тъмни панталони.

— Чудя се кои са — промърмори Алекс.

Свих рамене.

— Може би е станала капитан на „Откривател“ — казах.

— Не изглежда като човек, който би пилотирал междוזвезден кораб. Сигурно е била твърде заета с малката си дъщеричка.

— Говорех за момиченцето.

— Не е Земята — каза Бел.

Гласът ѝ дойде сякаш от малката горичка.

— Откъде знаеш? — попита Алекс.

— Не е земната луна.

Три от холограмите даваха изглед към реката. Изглеждаше дива и спокойна. Жената се появи в една от тях, стоеше до дърво и се взираше замислено в отсрещния бряг.

Две не можеха да бъдат възстановени. Другите седем бяха направени в близост до къщата, включително една с майката и детето, застанали пред отворената входна врата — единствената ни



възможност да огледаме вътрешността. Успяхме да различим кресло и маса с лампа. Момичето се появяваше във всяка от седемте холограми.

Имаше два стола на верандата и маса, на която бе поставено растение в саксия. Пред верандата имаше детска количка. Видяхме и пътеката, която свързваше къщата с портата.

Върнахме се на реката и се вгледахме по-усилено в пръстена от светлина от другата страна.

— Можем ли да се приближим? — попитах.

Бел фокусира върху пръстена и ние се устремихме към него. Той се разшири и се разпадна на отделни светлини. Приличаха на трафик.

— Добре — каза Алекс. — Да видим отново комбинезона на момичето. По-близо.

Детето се появи пред нас. Смееше се и дърпаше майка си. Комбинезонът му имаше нашивка на рамото.

Беше от „Откривател“.

— Детски е. Вероятно е сувенир. — Алекс погледна небето, но звездите не се виждаха. — Това е Марголия — рече той.

Легнах си, като си мислех колко хубаво би било да съм си отново вкъщи. Тъкмо потъвах в съня, когато Алекс почука на каютата ми. Включих лампата, взех халата си и му казах да влезе.

Носеше чаша с кафе.

— Съжалявам, че те безпокоя, Чейс.

— Няма проблем. Какво има?

— Просто се сетих за нещо й исках да го споделя.

В стаята имаше един стол, така че аз седнах на леглото.

— Казвай.

— Мислехме за бедствие от някакъв вид. Това е единствената смислена причина да качат всички тези деца на „Откривател“. Било е спасителна мисия.

— Сигурно. Колонията се е сблъскала с нещо. Вирус. Глад. Може би дори чуждоземци.

— Мислиш на дребно, Чейс.

— На дребно? Появяват се чуждоземци и това е дребно?

— И двамата знаем, че планетарната система тук е прецакана. Искам да кажа, че успяхме да намерим само три свята, а единият от

тях е с изкривена орбита.

— Няма нищо необичайно в това, Алекс. Навсякъде има наклонени системи.

— Но точно в тази намерихме „Откривател“. Това ни дава поне възможност за някакво предположение.

— Алекс, за какво говорим?

— Катастрофа на планетарно ниво.

— О!

— Може би нещо е минало през системата и е разбило света на колонията или пък го е изтласкало.

Или го е блъснало в слънцето. Възможно е, но не изглежда особено вероятно.

Вероятността за сблъсък беше малка. Но ако бе станало така...

Очите му изглеждаха далечни.

— Мисля, че шансът е доста голям — каза той. — Точно това се е случило. Пристигнали са и са се заселили на прекрасния свят от холограмите. Построили са град. Разпръснали са се малко. Малки приятни местенца в провинцията, къщи с веранди и люлки. Били са там достатъчно дълго, за да остареят двата кораба. Къщата, която видяхме, също имаше нужда от ремонт. После се е случило нещо.

— Възможно е — казах.

— Може би друг свят е преминал през системата. Не знам. Не съм специалист. Трябваше да доведем и приятелката ти.

— Шара?

— Да. Може би щеше да ни даде по-добра идея.

— Това би обяснило всичко. Ако не са поддържали корабите или те просто са остарели...

— И двата не са били надеждни. Затова е трябвало да разглобят единия, за да дадат шанс на другия. Планът сигурно е бил да потърсят помощ. Ако са имали време. Земята е била на колко, година разстояние? И още една на обратно.

— Щом са натоварили децата, значи времето е било малко — казах аз.

— Или са сметнали, че са разрешили проблемите на „Откривател“.

Той пое дълбоко дъх.

— Искам да знам какво наистина се е случило.

— Ако са били изтласкани от системата, няма да ги намерим.

— Не, предполагам, че няма. — Почука с пръсти по навигационния компютър. — Защо не направим тест? Да проверим дали тази система наистина е била дом за света на колонията.

— Какво имаш предвид?

— Ще потърсим луната.

— Луната?

— Да. Марголия е имала луна и имаме нейни снимки.

— Но тя вероятно също е била изтласкана.

— Не сме сигурни. Във всеки случай не вреди да погледнем — настоя той.

— Добре. Ако е още в системата, няма да е трудно да я открием.

Знаехме как изглежда едната ѝ страна. Наоколо имаше доста останки, но не много сфери.

Алекс се качи на мостика и аз го последвах боса. Накарахме Бел да пусне пак холограмите.

Луната се виждаше на три от тях — само едната ѝ страна, но и това щеше да е достатъчно. Огледахме добре кратерите. Имаше възвишения към полюса, планински вериги тук-там.

— Готови ли сме да потърсим, Бел? — попитах.

— Само кажи.

Решихме, че луната най-вероятно ще е в слънчева орбита, и започнахме търсенето съгласно това предположение.

На първия ден открихме четири кандидата, но бързо ги отхвърлихме. Алекс беше погълнат от задачата. Говореше непрекъснато с Бел, разпитваше я къде гледаме, дали не губим време с един или друг претендент, дали все още следва зададените параметри.

Тя започна да се дразни. В началото на четвъртия ден, когато бяхме далече от слънцето и дълбоко в системата, а все още нямаше нищо, което да напомня луна, Бел загуби търпение и каза, че ще ни уведоми, когато има заслужаваща интерес информация.

— Междувременно — добави — трябва да бъдем щателни. Трябва да огледаме всички области, дори и да не са обещаващи, за да

не се наложи да се връщаме, когато започнем да се чудим дали не сме пропуснали нещо.

Алекс се ококори.

— Боже, успях да вбеса компютъра!

Пътувала съм много с Алекс и ще ви кажа, че е добър за компания, ако ще се отправяте на дълго пътешествие. Може да поддържа разговора, има чувство за хумор, сравнително търпелив е. И обикновено знае кога да си мълчи. И въпреки това, когато двамата души са затворени заедно достатъчно дълго, нещата започват да се променят. Проучванията показват, че проблемът не е толкова в това, че сме принудени ден след ден да гледаме все един и същи човек, колкото в затвореното пространство. Оставете двама души на пустинен остров със слънце, вятър и открито море и няма да получите такъв ефект.

Така че се възползвахме от възможностите на виртуалната реалност. Ходихме на театър, на концерт, разхождахме се по плажа, похапвахме във виртуални ресторанти, посещавахме спортни мероприятия и се опитахме да викаме заедно с тълпата. Участвахме в шахматен турнир в Индия, минахме по брега на Си Гейт, гледахме комедийните номера на Парис Къней в „Роял“ и се разхождахме из древния Лувър.

Но проблемът при всичко това е, че е виртуално. И докато дните минават, започваш все повече да осъзнаваш този факт. Но нищо не можеше да се направи. Алекс убиваше времето си, като следеше пазара на антики. Аз четях криминални романи, но скоро и те ми омръзнаха.

Всяка самотна жена в подходящата възраст ще ви каже, че нищо не може да се сравни с илюзията, че всеки миг можеш да срещнеш мъжа. Онзи, който учестява пулса ти, онзи, когото няма да забравиш. Е, добре. Никога не съм виждала такъв мъж на живо и има мигове, в които дори се съмнявам, че съществува. Но във вечерите, в които гледах как Коело Табор надзърта в очите на аватара Чейс Коплпат, как двамата се влюбваме отчаяно, докато дъждът се излива по покрива на къщата, а музиката се топи и ни отнася — е, мога да ви кажа, че Коело може да ме има, когато си поиска.

Но знаех, че няма да го видя. Нито него, нито когото и да било, тук, около Глупсикон Делта.

Освен всичко друго и горивото ни намаляваше. Късите скокове са си къси, но бяхме направили доста от тях, а те изгарят почти толкова гориво, колкото и дългите.

Продължихме с търсенето от другата страна на слънцето. Възнамерявахме да огледаме набързо и да премислим възможностите си.

Накрая, на деветия ден, Бел обяви, че е открила нещо.

— Луната? — попитах.

— Не съвсем — отговори тя. Още една странно човешка черта: обичаше да се наслаждава на момента и никога не се колебаеше да се възползва от ситуацията. — Какво ще кажете за това?

— Какво? — настоя Алекс — Какво виждаш?

— Друг обект с високо албедо.

— Друг съгледвач? — Затаих дъх.

— Не, не мисля.

— Друг кораб?

— Възможно е.

— „Бремерхевън“? — предположих.

— Не знам какво е, но е наблизо.

Не беше „Бремерхевън“. И не беше друг посетител. Беше съоръжение за кацане — около километър дълго, с два закрити хангара за совалки, терминал, нещо като складово помещение и множество подпори, свързващи части и разбити цистерни. Плаваше свободно, като се въртеше бавно, край над край, а зад него се провлачваха насочващи антени и скъсани кабели. Хангарите бяха празни и отворени.

Приблжихме се. Алекс вече обличаше скафандъра си. Попитах го дали да вземем контейнер.

— Нека първо огледаме — каза той, — да видим какво ще намерим.

Все още беше потиснат.

Взех лазер и се прехвърлихме. Имаше вероятност в затворените секции на станцията все още да има въздушно налягане. Оказа се, че е така. Минахме през един от хангарите и трябваше да си пробием път

през страничните прегради. Нямаше човешки останки, за което бях благодарна.

Прекосихме тъмен коридор. Бяхме малко по-спокойни, отколкото на „Откривател“, но не се отдадохме на обичайния лов за артефакти. Така или иначе нямаше много такива.

Нямаше и плаващи из мрака отломки. Намерихме обсерватория, станция за поддръжка и кухня. Имаше две тръби за закотвяне. И двете бяха внесени вътре и прибрани в гнездата им.

Върнахме се на доковата площадка, където вероятно някога бяха паркирали „Откривател“ и „Бремерхевън“.

— Как ли са го правили? — зачуди се Алекс.

Корабите бяха огромни в сравнение със станцията. Открихме свързващи въжета, но бяха твърде тънки. Трудно беше да си представим някое от онези чудовища обезопасено с тях.

— Кеят има магнитен край — казах. — Просто са го включвали и са ги приковавали към него.

— Очаквах да намерим нещо счупено — заяви Алекс.

— Какво искаш да кажеш?

— Предполагах, че „Бремерхевън“ не е бил в състояние да функционира, след като са махнали частите, които видяхме в „Откривател“.

— Сигурно.

— Тогава какво е станало с него?

Погледнах прибраните въжета. Всичко си беше наред.

— Пуснали са го — предположих.

— Защо?

— Може да не са искали кеят да се разруши.

— Чейс, тази докова станция е захвърлена доста далече. Наистина ли мислиш, че не са знаели какво ще се случи с нея?

— Нямам идея, Алекс.

Той докосна едно от въжетата. Беше загубило гъвкавината си. След малко попита:

— Защо ще освобождаваш кораб, който не може да стигне доникъде?

— Не знам. Може би не са искали да падне на главите им по време на катаклизма. И са се отървали от него.

— Може би. — Усещах, че се е втренил в мен, въпреки че не можех да видя лицето му зад визъора. — Но нещо не пасва.

Бел се обади:

— Имаме кандидат за луната.

Веднага щом влязохме в обхват, видяхме спътника от холограмите. Не можеше да се сбъркат кратерите и хребетите на планинските вериги.

На Бел ѝ е трудно да разбере странностите в човешката природа. Бе решила, че откритието е повод за празненство, затова се показва в черна рокля с голи рамене. Изглеждаше като модел от „Пясък и море“. Вдигна ръце над главата си и ни обсипа с поздравления. Но настроението на кораба остана мрачно.

Подобно на „Откривател“ и станцията, луната също беше минала на слънчева орбита.

— Обиколката на екватора е три хиляди и петстотин километра — обяви Бел. Беше по-голяма дори от огромния сателит на Римуей. — Не отчитам следи от катастрофален сблъсък.

Ако си видял една луна, все едно си видял всички. Тази беше обсипана с кратери от едната страна. Другата беше сравнително гладка, вероятно резултат от древен поток от лава. Спряхме на орбита около нея и започнахме да търсим нещо, което да ни подсказва как бе стигнала дотук.

Алекс направи снимки и я картографира. Измерихме я, сканирахме я. Надявахме се да открием следи от човешка дейност. База, монумент, гаечен ключ, изпуснат в прахта. Нещо. Но и да имаше такова, не го открихме.

— Орбиталният период е приблизително сто трийсет и пет години. В момента е по средата между афелия и перихелия.

— Имаме станция и луна — казах. — Може би ще успеем да разберем кога се е случило събитието.

Алекс кимна.

— Давай.

Звездният ми час.

— Бел — наредих, — проследи орбитата на луната и станцията девет хиляди години назад. Пресичали ли са се по някое време?

— Смятам, че да — отговори Бел.

— Браво, Чейс — вметна Алекс. — Имаш бъдеще като математик.

— Това ще е стъпка назад — заявих.

Бел се обади:

— Не. Не са се пресичали. Но са били близо.

— Колко близо?

— На по-малко от две цяло и три милиона километра на трети март две хиляди седемстотин четирийсет и пета по земния календар.

— Петдесет и пет години, след като са кацнали — пресметна Алекс.

— Да видим какво излиза тогава. Бел, покажи ни биозоната.

Приглуши светлините и ни показа слънцето. Очерта голяма окръжност около него, за да означа биозоната. После добави яркожълта дъга.

— Това е станцията.

Втора дъга преминаваше от едната страна на станцията.

— Луната.

Приближаването ставаше във вътрешната част на биозоната.

Алекс се включи:

— Бел, покажи ни къде е бил земният свят на тази дата.

— Трудно е да се определи с точност, защото орбитата на планетата може да е била различна преди събитието.

— Със сигурност е била различна — подчертах.

— Тогава какво търся? — Звучеше раздражено.

— Ако земният свят първоначално е бил на стандартна орбита в биозоната, близо до вътрешния ѝ ръб, тогава къде би се намирал?

— Един момент, моля.

Зачакахме мълчаливо.

Появи се мигащ маркер на една педя разстояние от луната. Подалече от станцията.

— Не е идеално пресичане — каза Алекс.



*Ще прекъснем идеологическите безсмислици — политически, религиозни или социални, — които се предават от поколение на поколение. Ще започнем начисто, на ново място, с нов подход. Ще се учим от историята и ще отхвърлим доктрините, които са държали човешката раса прикована към какофонията от неяснота и объркване. Винаги сме осъзнавали потенциала си за величие, защото сме виждали какво може да бъде направено, когато индивидите отхвърлят оковите на конформизма. Сега ще демонстрираме какво ще стане, когато цялото общество цени преди всичко свободния разум.*

Хари Уилямс, Бележки в деня на честването на деня на свободата в Берлин, 3 март, 2684 година по земния календар

Все още обикаляхме около луната, когато Бел докладва, че е открила „Бремерхевън“.

— Последното парче — казах аз.

— Ще видим.

Беше по-малък, по-тесен и по-издължен от „Откривател“. Този път нямаше избухнали двигатели и никакви следи от повреда освен вдлъбнатините, където вероятно бе ударен от плаващи скали и лед. Носеше същия флаг и по-изящен надпис на корпуса.

Не видяхме човешки останки вътре. Имаше доста неща, които щяха да изглеждат добре в инвентара на „Рейнбоу“, но Алекс реши, без да обясни защо, че няма да взимаме нищо от „Бремерхевън“. Каза просто:

— Остави го за Уинди.

На мостика отворихме панелите и видяхме разкачените кабели и празни места, на които някога се бяха намирали контролните кутии.

Алекс се разходи с магнитните си ботуши и насочи фенерчето си към всяко помещение. Накрая каза:

— Чейс, я кажи, след като са трансплантирали контролните кутии на „Откривател“, този кораб можел ли е да отиде някъде със собствена мощност?

— Съмнява ме.

— Но не си сигурна.

— Не съм достатъчно запозната с този кораб. Възможно е да има резервен контролен център някъде на борда.

— Добре — кимна той. — Можем ли да проверим?

Спомних си множеството енергийни релета от „Бремерхевън“ в машинното отделение на „Откривател“.

— Да идем да погледнем двигателите.

Както отбелязах и преди, не знам много за технологията от третото хилядолетие. Но и не се налага, ако човек иска да разбере само дали липсват части или кабелите са разкачени. Един бърз поглед ми бе достатъчен да разбере, че „Бремерхевън“ не е могъл да иде никъде сам.

Не взехме нищо. Но снимахме. После се върнахме на борда на „Бел-Мари“ и си наляхме по чаша кафе.

Алекс се беше унесъл на някъде.

— Какво има? — попитах накрая.

Той отпи голяма глътка от кафето си и рече:

— Мисля, че светът с джунглите е Марголия.

— Въпреки че орбитите не съвпадат?

— Да. Не знам как или защо, но те са погребани някъде на онзи свят.

Нямаше признаци там да е имало селище. Но, разбира се, бяха минали хиляди години, за това време обилната растителност би погълнала и Андикуар. Спуснахме се и се разходихме по повърхността в търсене на доказателства. Нямаше нищо. Потвърждаването или отхвърлянето на хипотезата щеше да изисква специално оборудване.

— Чейс?

— Да, Бел? — Дремех на мостика, а Алекс разглеждаше изображения от повърхността.

— Разгледах орбитата на „Бремерхевън“.

— И?

— На трети март две хиляди седемстотин четирийсет и пета е бил на трийсет милиона километра.

— От този свят? — попита Алекс.

— Да.

Спогледахме се.

— Как ще обясним това?

— Засега ще го наречем просто аномалия — отсече Алекс.

*По средата на празненството бяхме върхлетени от нещастие.*

Кори Тайлър, „Размисли“, 1312

Върнахме се в родната си система след полет, за който хората вероятно ще говорят и след хиляда години. Бяхме открили своята Атлантида, но тя беше разочарование, толкова огромно, че надмина всяко друго. Бяхме ли си осигурили фантастичен краен резултат? Определено. Щяхме ли да бъдем знаменитости? Представих си как ме интервюират във всяко шоу от „Кръглата маса“ до „Сутрин с Дженифър“. Щяхме да бъдем засипани с пари. И вече мислех за книга. И все пак се надявахме нашата Атлантида въпреки всичко да е жива. Или поне видима.

— Как ще я наречеш? — попита Алекс. Имаше предвид книгата.

— „Последната мисия“ — отвърнах.

Той притисна слепоочията си и каза наставнически:

— Надявам се, не намекваш, че ще се оттеглиш. А и при всички положения, заглавието не трябва да се отнася до теб.

— Не става въпрос за мен. Нямам намерение да се оттеглям, Алекс. Ще е посветена на „Откривател“. Как се опитва да открие помощ с толкова много деца на борда. Двигателите избухват и никаква помощ не идва. Всички загиват и Марголия губи последната си надежда. Това е трагична история.

— Да — каза той. — Звучи доста потискащо. Мисля, че имаш нужда от малко слънчева светлина.

Седеше в общата зала пред шахматна задача, на която не обръщаше внимание. Когато го попитах как смята да оповести откритието, той се поколеба.

— Не съм решил. Ти как мислиш?

— Можем да свикаме пресконференция заедно с Уинди.

Той вдигна черния цар, огледа го и го върна на мястото му.

— Не съм много въодушевен от подобна идея. Не искам да предизвиквам Колчевски и другите идиоти. Защо просто не го запазим в тайна засега и тихомълком да пренесем нещата?

— Знаеш, че няма да стане, Алекс. След като се разчуе, че сме открили Марголия, всеки журналист в града ще заблъска по вратата ни. Трябва да сме наясно какво ще им кажем.

Скачихме се със станцията, влязохме и минахме през безтегловната палуба заради трите тежки контейнера с артефакти.

В голямата зала ни очакваше висок млад мъж.

— Чарли Еверсън — представи се той. — Как мина пътуването, господин Бенедикт?

— Добре. — Алекс погледна към мен. Познавах ли го? Не го бях виждала. Имаше черна коса и сдържано поведение, но нещо в него ме караше да мисля, че е от хората, които вечно се опитват да те впечатлят с положението си.

— Уинди ме изпрати — обясни той. — Нетърпелива е да узнае как е минала експедицията.

— Кажете й, че мисията беше продуктивна — отвърна Алекс. — Ще се чуем с нея утре сутрин.

— Добре. — Изглеждаше доволен. — Ще се радва да чуе подробностите.

Очаквах да ни притисне, да попита дали сме открили това, което сме търсили, но той пхна ръце в джобовете си и каза, че Уинди иска да организира вечеря в наша чест.

— Между другото — добави, — уредихме пътуването ви със совалката.

Големите му кафяви очи се насочиха към контейнерите.

— Подарък от Службата за проучвания.

— Много мило — каза Алекс. — Благодаря.

— За нас е удоволствие. Това в контейнерите артефакти ли са?

— Да — отвърна Алекс.

— Чудесно — усмихна се отново мъжът. Погледна ме, но само за миг. Реших, че е притеснителен. Човек, който рядко се забавлява. — Поздравления, господин Бенедикт.

— Благодаря ви.

— Ще уведомя Уинди да ви очаква утре.

Стиснахме си ръцете.

— Радвам се, че се видяхме. — Тръгна си, но спря и се обърна. — Резервациите са на ваше име, господин Бенедикт. Совалката тръгва в шест.

Алекс му благодари още веднъж и той си тръгна. Имал друга работа.

Спряхме, за да уредим превоза на контейнерите. Носех няколко от по-крехките артефакти в кутия, която смятах да внеса на борда на совалката. Отначало ни казаха, че няма място за повече багаж и контейнерите трябва да пътуват с по-късен полет, но Алекс им даде малко пари и те откриха място.

Имахме почти час на разположение, преди да напуснем станцията. Алекс се колебаеше.

— Какво има? — попитах го.

— Гладен съм.

Имаше много магазини за храна, но Алекс настоя да отидем в „Карлс“ с неговите свещи, тиха музика и пържено делаконданско пиле.

— Нямаме време — казаха. Вярно, че един час на Римуйей е малко по-дълъг от земен час, но въпреки това нямаше да успеем да хванем совалката. В „Карлс“ се очакваше да разпуснеш, да се насладиш на обстановката и да се оставиш храната да те застигне, така да се каже.

Намръщи се. После ме погледна с големите си очи.

— Има друг полет в девет. Хайде, Чейс, бяхме затворени със седмици. Да разпуснем малко. Защо да не си угодим? Да се възползваме от възможността?

Всъщност ме питаше дали искам свята храна, или предпочитам полуфабрикатите на совалката.

Той се обади на бюро за резервации, за да направи промяната, и се запътихме към палуба В, като по пътно надзърнахме в някои магазини за сувенири. Купих риза за племенника си, а Алекс взе малко шоколад за полета до дома. След това отидохме в „Карлс“.

Въпреки смесените ни чувства в края на мисията тази вечер празнувахме. Получихме нашата маса. Сложих кутията и сувенирите

на стола до себе си и помолих Алекс да ми напомни да ги взема на излизане. От пианото в дъното на залата се носеше весела мелодия. Изпихме доста питиета и се взирахме един в друг като двойка влюбени. Казвахме си колко сме добри и как целият свят ще се изсипе на прага ни, за да ни пита как сме го постигнали. Поръчахме си морска храна. Бяла риба, вероятно от Вътрешното море. Насладих се на всяка хапка. Странно, но съвсем ясно си спомням и месото, и аранжировката на салатата, подправките, които използвах, формата на винената чаша. Сякаш се е случило вчера. Все още мога да видя свещника и наполовина пълната зала. А също и Алекс, погълнат от настроението на вечерта, на върха на кариерата си, едновременно доволен и депресиран. Отдавнашното нещастие на тези хора го беше разтърсило. Ако аз се държах така, щеше да ми каже да се стегна. Всички умират рано или късно. А това е стара история.

Е, така си беше.

Помня как се шегуваше, че трябва да има зала на славата за продавачите на антики. Време беше да получат признанието, което заслужаваха. Благодарим ми за приноса. Мисля, че по това време вече беше прекалил с пиенето.

Пианистът беше истински — висок мъж със сериозно изражение, гъсти мустаци и сиви очи, които не бяха съвсем в съзвучие с романтичната музика. Все още мога да ви кажа какво изсвири и че носеше червен карамфил и изглеждаше угнетен. Реших, че може би е резултат от тъжния му репертоар: „Загубен без теб“, „Безлунна нощ“ и „Чандра“.

Не знам кога усетих промяната в обстановката. Бяхме изяли храната си и просто седяхме, пиехме и се наслаждавахме на вечерта. Вече се чудех дали ще успеем и за совалката в девет. Постепенно усетих някаква промяната в атмосферата. Спонтанността сякаш се бе изпарила и хората си шепнеха, оглеждаха се и клатеха глави. Алекс също го забеляза. Когато сервитьорът дойде, за да допълни чашите ни, той го попита какво става.

— Совалката — отвърна сервитьорът. — Взривила се е при спускането.

Трябва да призная, че първата ми мисъл не беше за жертвите, а за нас. Как се бяхме разминали на косъм със смъртта. Ако не беше апетитът на Алекс и желанието му да ходи в „Карлс“ при всяка възможност...

Жертвите. Те се бяха разхождали в голямата зала преди няколко часа, бяха се разминавали с нас. И онзи притеснителен мъж. Чарли. Дали е бил на борда?

Не си спомням да сме яли или пили нещо след това. Сервитьорът не знаеше подробности. Чух някой да плаче в общата зала. Спомням си, че станах от масата, докато Алекс плащаше сметката. Излязохме като зашеметени.

— Случват се такива неща — казах.

Алекс ме погледна странно и поклати глава. Не знам как, но се озовах в прегръдките му.

— Всичко е наред — говореше ми той.

Увесих се на врата му.

Алекс застина.

— Какво? — попитах.

— Артефактите.

Обади се на превозваческото бюро. Да, много съжаляват, но и трите контейнера били на борда на совалката, излетяла в шест.

— Но виждам, че са застраховани, така че няма причина за тревога, господин Бенедикт.

Застраховани за номинална сума. Нямаше как да ги застраховаме според истинската им стойност. Превозваческата компания щеше да откаже да ги приеме.

В този миг се сетих за кутията с единствените оцелели артефакти. Бях я оставила на стола. Тръгнах обратно, но видях сервитьора да върви към мен с кутията и покупките ми.

Опитахме се да се обадим на Уинди. Изкуственият ѝ интелект ни информира, че е на друга линия и е заета с приготовленията за конференция, насрочена за следващия ден.

Попитах дали знае за совалката.

— Да — отвърна той. — Доктор Яшевик знае.

— Има ли Чарли Евърсън сред служителите ѝ — обади се Алекс.

— Не — отговори изкуственият интелект. — При нас не работи такава личност.



Прекъснах връзката. Той ме дръпна настрана и се вгледа притеснено в тълпата около нас.

— Мислиш ли, че е било предназначено за нас? — попитах.

— Ти как смяташ?

— Няма оцелели — казваше някой по новините. — Имената на жертвите няма да се обявят, докато близките не бъдат известени за станалото.

Говорителката се обърна към репортера:

— Бил, с каква информация разполагаш?

— Смята се, че това е първата злополука със совалка от повече от век. Последният инцидент се е случил...

Хората се събираха, за да гледат.

Алекс се обади на охраната. Даде им описанието на Чарли и им каза, че той може да е свързан с инцидента.

Две минути по-късно се появила мъж и жена и ни засипаха с въпроси. След като им казахме, каквото знаехме, придобиха скептичен вид, но ни благодариха и ни увериха, че ще направят изчерпателен доклад. Попитаха и къде могат да ни намерят, ако възникнат още въпроси.

— Може би ще го открият. Сигурно не е напуснал станцията — казах аз.

— Да се надяваме.

Отразяването на събитието продължаваше:

— От „Въздушни и космически превози“ ще направят изявление след малко...

Един от мъжете до нас накара децата си да млъкнат. Жена в далечния край на залата припадна.

— Двайсет и двама души, включително и пилотът...

Огледах се, надявах се да забележа Чарли някъде. Чудех се дали няма да опита още нещо срещу нас.

— ... в океана. Спасителните екипи едва сега пристигат на местопроизшествието...

Алекс отвори кутията. Всичко беше вътре.

— Внимавай да не я изгубиш — каза той.

— ... Казват, че не е имало повреда, Лара. Просто сензорите са отказали без предупреждение...

На екрана се появи схема на L700 — моделът совалки, използвани на Скайдек. Анализаторът започна да обяснява защитните му механизми.

Пристигнаха двама санитарии, за да се погрижат за припадналата жена. Чуха се викове: „Пазете се“ и „Направете място“. После я отнесоха.

— ... казват, че това е най-безопасната совалка във флота. Използва се в Конфедерацията повече от шейсет години. И това е първият.

Откъснахме се от тълпата и открихме свободни седалки в една от чакалните. Мисля, че едва сега осъзнахме какво се е случило. Двайсет и двама мъртви. Това щеше да е една от най-ужасните катастрофи на нашето време. Но не бях сигурна какво точно чувствам. Представих си, че си стоя в кабината и внезапно политам в небето.

— Добре ли си? — попита Алекс.

— Да.

Хората от охраната се върнаха и ни заведоха в централния офис, където описахме Чарли отново, за да му направят портрет.

— Знаеше ли, че навремето на подобни места е имало охранителни камери? Записвали са всичко — рече Алекс.

Всъщност, добави той, „Рейнбоу“ даже продала подобно устройство на колекционер преди години.

— Може би трябва отново да ги сложат — казах.

Когато приключихме, бяхме изпуснали полета в девет часа. Ако въобще бе имало такъв.

*Нищо не шокира системата така, както убийството.  
То ни напомня, че дори в това сравнително просветено време  
сред нас още има варвари.*

Баринджър Тейт, „Цивилизован до вина“, 1418

До сутринта бяха оповестени имената на пътниците. Не бях особено изненадана, че Чарли Евърсън не беше сред тях.

— Не е от нашите хора — каза ми Уинди по линка. — Дори не бях чувала за него, преди да се обадите.

— Прибрахме се вчера.

— Слава Богу, че не сте били на полета. Нали не мислиш, че е било покушение срещу вас?

— Това е третият опит.

— Господи, какво става?

— Алекс смята, че някой се е надявал да ни заличи от уравнението, за да си присвои „Откривател“.

Тя видимо се зарадва.

— Открихте ли го?

— Да.

— Разкажи ми за него. В какво състояние е? Къде е? Открихте ли Марголия?

Направих малка пауза за ефект.

— Бяхме на орбита около нея.

Тя си пое дъх.

— Наистина ли? Не се шегуваш?

— Не, Уинди. Бяхме там.

Тя плесна с ръце и скочи така бурно от стола си, че се уплаших да не прескочи в нашия офис.

— Възхитително!

— Сега е само джунгла. Нищо не е останало.

— Няма значение! Открили сте я? Невероятно! Сигурни ли сте? Откъде знаете, че нищо не е останало?

Трябваха ми няколко минути, за да ѝ обясня. После още няколко минути обсъждахме какъв ефект ще има откритието върху археологическата общност. След това тя се върна към случилото се.

— Как изглеждаше този Чарли?

Описах го.

Тя поклати глава.

— Не ми говори нищо.

— Предполагам, че не знаеш нищо и за един съгледвач.

— Какъв съгледвач?

— Някой се опита да си поиграе на блъскащи се колички с нас.

— Това е лудост! — изуми се тя.

— Така е. Но смятаме, че опасността е вече зад гърба ни, след като подадохме иска.

— Все пак бъдете внимателни. Кога го подадохте?

— Рано тази сутрин.

— Включихте ли и нас?

— Как иначе?

— Благодаря.

— Няма за какво. Но ще те помоля за нещо.

— Слушам те.

— Искаме да се направи изявление, и то веднага. Нека онези лунатици разберат, че вече всичко е известно. Просто в случай, че не следят ставащото в Бюрото за записи. Нека знаят, че Марголия се смята за открита.

— Добре. Ще организирам пресконференция утре сутрин. Какво друго мога да направя за теб?

— Предполагам, че Службата за проучвания ще изпрати мисия.

— Разбира се.

— Добре. Може би не е лошо да се задействате. Тези хора, които и да са, имат преднина. Могат да приберат доста неща.

След това се обадох на Шара.

— Чух какво е станало — каза тя. — Радвам се, че сте изпуснали полета.

— Има още нещо, Шара. Някой се опита да ни отстрани по време на мисията.

Обясних й за съгледвача.

— Как е възможно? — учуди се тя. — Кой знаеше къде отивате?

Поколебах се.

— Само ти.

Тя прикри уста с ръка.

— Хей, не съм казвала на никого.

— Това исках да те попитам. Някой ли не е разпитвал?

— Не. Някой.

— Дали някой е имал достъп до информацията, която ни даде?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Служителите.

— Кой по-конкретно?

— Чейс, всеки, който работи в администрацията на Службата за проучвания, има достъп.

— Шара...

— Стартирах програмата от офиса си. Това я е направило достъпна.

— За целия свят.

— Съжалявам, Чейс. Ти не каза нищо за нуждата от поверителност.

— Реших, че е очевидно.

— Не беше. Съжалявам.

— Добре. Поне знаем какво е станало.

— Ако ми беше казала, щях да сложа код за достъп до програмата.

— Забрави.

— Не знаех...

Фен се обади следобед и бяхме разпитани от още двама следователи. Съобщихме им всичко, което бяхме казали и на първия екип, после отново го повторихме. Попитаха ни кой би искал да ни убие и ни погледнаха скептично, когато им казахме, че не знаем.

— Не че нямам врагове — заяви Алекс. — Неизбежно е в моята работа. Но не познавам никого, когото бих окачествил като масов

убиец.

— И смятате, че са искали да се доберат до тази Марголия?

— Да.

— Звучи като най-голямото откритие на всички времена.

Бяха мъж и жена, много любезни — благодаря ви госпожо, напълно ли сте сигурна? Мъжът беше нисък и тантурест, а жената — висока и слаба. Явно той беше по-старшият.

Извикаха образа на всеки Чарли Евърсън на планетата. Никой от тях не беше нашият човек. После ни показаха галерия със закононарушители. И там го нямаше.

— Бомба ли е било? — попитах.

— Да — отвърна жената. Гласът ѝ беше напрегнат. Потиснат гняв може би.

— Не е за вярване — добави тя след малко, — че някой ще сложи бомба в превозно средство, пълно с хора. Накъде отива този свят?

— Въвели са допълнителни мерки за сигурност — заяви мъжът.

Алекс попита дали полицията има някакви предположения.

Отговориха, че не могат да коментират.

Посъветваха ни да бъдем внимателни и да се обадим, ако забележим нещо подозрително.

— Не смятайте, че сте в безопасност само защото сте завели иск — каза жената. — Най-добре ще е да не пътувате заедно, докато не изясним ситуацията.

Никой не се интересувахе от археологически открития, защото взривяването на совалката беше водещата новина. И все пак Уинди се опита. Уреди пресконференция на следващия ден, както беше обещала, и Алекс направи официално изявление. Застана пред събралите се петнайсетина писатели и журналисти — обикновено на подобно събитие щеше да има поне стотина — и им каза, че Марголия е открита.

Първата реакция беше смях и смайване. Сигурно говореше метафорично.

— Тя е наистина там. Бяхме там.

— Живи ли са? — попита някой, което предизвика нова вълна от смях.

— Не. Сега там има само джунгла.

— Сигурен ли сте? — Започнаха да се успокояват. — Наистина ли е Марголия?

— Да — потвърди Алекс. — Няма съмнение.

Той продължи, като описа какво бяхме намерили и какви са изводите ни за случилото се. Вероятно минаваща звезда.

Писателите го разпитваха повече от час. Колко дълго е оцеляла колонията преди катастрофата? Как се беше почувствал на борда на „Откривател“? Как се пише това? Колко души е наброявало населението на Марголия, когато е била разрушена? Възнамеряваме ли да се върнем там? Какво ни е завело там?

Той беше готов за последния въпрос.

— Трябва да призная, че не ние с Чейс направихме откритието. Адам и Маргарет Уескот са намерили „Откривател“ преди повече от четирийсет години. Станало е по време на мисия на Службата за проучвания и когато са се завърнали, все още са се опитвали да разгадаят значимостта на видяното, но за нещастие са загинали от земетресение.

В този миг избухна буря от въпроси, но Алекс продължи невъзмутимо.

— За щастие бяха донесли чаша от „Откривател“ и това ни поведе натам.

Когато описахме какво сме открили на изоставения кораб, залата потъна в мълчание.

Той изобщо не спомена трите контейнера с безценни артефакти, оцелели в региона на Тинициум девет хиляди години само за да бъдат взривени на парчета заедно със совалката.

Още не бяхме напуснали сградата, когато разбрахме, че Касмир Колчевски е излъчил съобщение, в което е описал нашите действия като „оскверняване“. Бил ужасен и заявил, че е крайно време да се направят сериозни законови промени, за да се „спрат крадците и вандалите, които си изкарват прехраната, като ограбват миналото“.

По пътя към офиса ни се обади Дженифър Кабот, водещата на „Сутрин с Дженифър“.

— Алекс — каза тя. — Просто исках да те уведомя, че Касмир ще ни гостува утре. Ще говори за Марголия и предположих, че ще искаш да вземеш отношение по въпроса.

Касмир. Нейното приятелче, в случай че имате и най-малко съмнение на чия страна беше.

Тъкмо бяхме излезли от задръстванията и се насочвахме към новопостроените квартали на мястото на някогашната гора, западно от Андикуар. Алекс се смръщи с отвращение и попита:

— По кое време да дойда?

Когато се върнахме в офиса, го попитах дали иска да му помогна за предстоящия дебат.

— Всичко е наред — каза той. — Почини си до края на деня. Заслужи си го.

Добра идея, но имаше много неща за правене. Бяхме в центъра на дневните новини и получавахме обаждания от клиенти от цял свят. Те смятаха, че разполагаме с купища артефакти. Всъщност имяхме пет. Три чаши, табела и плочата за Абудай.

Получихме и двайсет молби за интервю с Алекс. Едва ли пак щеше да ни се отвори подобна възможност, така че исках да се възползваме от нея.

Вечерта отделих няколко минути, за да поговоря с Хари и да му съобщя какво е станало. Трябва да го правите с аватарите, за да послужат по-добре на следващия, който ще има нужда от тях. Но хората обикновено не си правят този труд.

В повечето случаи и аз не бих се занимавала, но сега не можех да не го направя.

Обясних му, че изпращат нова експедиция.

— Чейс, направи ми услуга — помоли ме той.

— Разбира се.

— Кажи ми, ако се разбере какво е станало със Саманта и децата.

Добре. Глупаво е. Знаех, че не може да си ги спомни, нито ги е познавал. Това беше просто ефект от функционирането на софтуера му.

И може би и на моя начин на мислене. Реших да видя какво мога да открия.



Обадих се на Шепърд Маркард в департамента по земна античност на Баркрос.

Искам да поговорим за Хари Уилямс, Шеп.

— Добре — съгласи се той. — Поздравления. Видях пресконференцията. Наистина сте голяма работа.

— Благодаря.

— Ще ми се да бях с вас. Било е наистина велико. — Прочисти гърлото си. — Информацията за Уилямс е доста оскъдна. Какво ти трябва?

— Семейството му. Какво се знае за тях?

— Имал ли е семейство?

— Жена и две деца. Момчета.

— Добре. — Погледна вдясно от себе си. — В момента търся.

Намръщи се, поклати глава и каза:

— Името на жената е Саманта. Има двама сина.

— Хари-младши. И...

— Томас. Томас е бил на около пет, когато са тръгнали.

— Какво друго има?

— Това е.

— Можем ли да проверим извън мрежата?

— Свободна ли си за вечеря? Утре вечер ще съм в града.

— Разбира се, Шеп. Много ще се радвам.

— Ще ти се обадя.

*... В признание за извънредно високи заслуги в служба на човечеството...*

От надпис върху наградата „Човек на годината“ на Службата за проучвания

Шеп се появи в „Рейнбоу“ все така привлекателен и впечатляващ. Носеше чип с данни и няколко книги.

— Имам малко информация за Саманта — съобщи ми той. — И реших, че ще се радваш да видиш заминаването на „Откривател“.

— Имаш ли го? — извиках възторжено.

Той ми показа чипа.

— Холограмен запис. Реконструиран. От двайсет и седми декември две хиляди шестстотин осемдесет и осма година.

Нямах търпение да го видя, но той поклати глава и каза:

— Първо вечерята.

— Защо не го погледнем набързо?

— Защото в такъв случай ще трябва да ме поканиш у вас.

— В офиса е по-удобно — възразих.

Той се ухили — прекрасна, чиста, нескриваща нищо усмивка — и отвърна:

— Съмнявам се.

Ядохме в „Порч Лайт“ и го заведох в апартамента си.

Гледахме как колонистите прекосяват тесните зали на древната космическа станция. „Откривател“ се беше оказал твърде голям, за да го закотвят, така че пътниците бяха откарвани по двайсет със совалка. Според разказвача беше трябвала почти седмица, за да качат деветстотин души на кораба. Не бяха само млади хора, както очаквах. Имаше и много деца, които носеха балони и се гонеха. Други плачеха. Не искаха да напуснат дома си.

Един репортер провеждаше интервюта. Бяха преведени на стандартния език. Тръгваха към нов свят, към по-добър живот. С учудване разбрах, че са възнамерявали по някое време да установят отношения с родния свят.

— След като се устроим.

„Устройването“, изглежда, беше ключовата фраза.

Бях останала с впечатлението, че повечето колонисти са били заможни, но хората на визуалния запис изглеждаха съвсем обикновени.

Като че ли нямаше много изпращачи. Предположих, че този тъжен факт е свързан с качването на станцията, което трябва да е било доста по-скъпо по онова време. Бяха се сбогували на Земята. И все пак имаше нещо самотно и обезсърчаващо в това заминаване.

На една от седалките бе оставен бял афиш. Не можех да разчета древния надпис, но преводачът ми го преведе: „Марголия или Сърцето“.

Стори ми се напълно безсмислено.

И последните пътници се изкачиха по тясната рампа, влязоха в совалката, люковете се затвориха и совалката потегли. Някакъв кореспондент говореше за новите пионери.

После се озовахме в стая с камина, където няколко души обсъждаха „значението на всичко това“. Значението на всичко това изглеждаше най-вече угнетяващо и мрачно. Колонистите бяха бунтовници. Техните разбирания бяха съмнителни, както и патриотизмът им, мотивите им и дори моралът им. Поставяха близките си в опасност. Не подкрепяха правителството, на което всички дължаха благодарност и вяност.

— Съчувствам на децата.

След няколко минути пак бяхме на космическата станция и гледахме през огромен прозорец към „Откривател“. Беше свързан отпред и отзад със снабдителните съоръжения. Към него бяха прекарани кабели — зареждаха го с гориво. Совалката излетя от въздушния шлюз и се отправи обратно.

Кореспондентът се появи отново.

— И така, най-голямата самостоятелна група от космически заселници напускала някога Земята, е на кораба и се готви да потегли. И това е само част от първата вълна. „Бремерхевън“ ще потегли към същото място, където и да се намира то, в края на следващия месец.

Кабелите и свързките се изтеглиха. Спомагателните двигатели се запалиха и гигантският кораб започна да се отдалечава.

— След четири дни — продължи гласът — „Откривател“ ще навлезе в загадъчното селение, което наричаме хиперпространство. А след десет месеца, ако Бог е пожелал, ще пристигнат в новия си дом. След две години „Откривател“ ще се върне тук, за да вземе следващото попълнение.

Кореспондентът беше мрачен, напрегнат, претенциозен, мелодраматичен. Залата зад гърба му беше празна.

— Председател Хоскин направи изявление тази сутрин — каза той, — в което изрази надеждата си, че хората, които отпътуват от тук днес, ще намерят Божиата благословия в своите начинания. Той обяви, че ще изпрати помощ, ако колонистите поискат такава. Макар че разстоянията явно ще се окажат проблем. Други източници в администрацията, които пожелаха да запазят анонимност, казаха, че републиката ще се развива по-добре без пътешествениците и че, цитирам: „това са хора, които нямаше да са удовлетворени, докато не наложат безбожната си идеология над всички.“ Днес в девет часа Хауърд Петровни ще бъде гост на шоуто на Лусия Брент, където ще се обсъди въпросът дали колонистите ще се справят сами.

Все още виждах „Откривател“ през стъклената стена. Потъваше в мрака.

— Връщаме се при теб, Сабрина — каза кореспондентът. — Ернст Майндорф предаде за вас излитането на „Откривател“.

Една от книгите беше злонамерена биография на певица на име Амелия, която явно е била доста известна по време на излитането. Тя се беше присъединила към марголианците и бе напуснала с първата вълна. Беше изоставила блестяща кариера и се бе превърнала в легенда заради това. Но години след това я забелязвали на различни места, сякаш никога не е напускала Земята.

Нейният биограф отхвърляше тази възможност, естествено, и я описваше като любимка на хората, които смятали, че обществото е станало репресивно.

„Правителството осигурява благоприятни условия и приличен доход на всеки — беше казала тя. — И ние постепенно сме се оставили

във властта му. Вече не живеем; просто съществуваме. Наслаждаваме се на развлеченията, преструваме се на щастливи и доволни от своята набожност и моралното си превъзходство над останалия свят.“

Но, продължаваше биографът, вместо да поведе мирна борба, тя се отказала от каузата и избягала в космическия мрак „с Хари Уилямс и неговата пасмина“. Това била страхлива, но разбираема постъпка, разсъждаваше той. Зачудих се доколко самият той е бил готов да се опълчи на председателя Хоскин.

— Едва ли — каза Шеп. — Мнозина са изчезвали. А онези, които са се връщали, вече не били същите.

Певицата била задържана няколко пъти за „подбуждане към недоволство“. Авторът, който бе живял сто години по-късно, в подобри времена, отбелязваше, че е щяла да бъде подложена на лична реорганизация, за да „стане по-щастлива“, само че била твърде известна и подобно действие щяло да има своята политическа цена.

Разказът свършваше с отпътуването на Амелия с „Откривател“.

Другата книга беше „Великото преселение“ и бе написана в началото на четвъртото хилядолетие. Тя отразяваше движението на недоволни групи към нови места в космоса. Авторът обясняваше мотивацията им, като обрисуваше лидерите им и историите на създадените колонии. Но всички се бяха провалили.

Няколко от емиграциите бяха по-мощни от опита на марголианците. Онова, което правеше марголианците уникални, беше тяхната потайност, решимостта им да се откъснат изцяло от земните политически сили.

В книгата имаше снимка на Саманта и Хари. Тя яздеше кон, а Хари държеше поводите и гледаше към нея. Надписът гласеше: „Водачът на култ Хари Уилямс с приятелката си Саманта Алварес във фермата на родителите ѝ близо до Вашингтон, Делауеър. Юни 2679 година.“ Девет години преди заминаването на първата вълна. Тя беше на около двацет, усмихваше се и се беше изправила върху стремената. Беше значително по-дребна от Хари, с дълга кестенява коса, която се спускаше по раменете ѝ. И не изглеждаше никак зле.

Нямаше почти нищо друго за нея или за марголианците. Авторът симпатизирал на усилията на правителството да успокои хората, които непрекъснато наричаше „раздразнени“. Имало загриженост на най-високо ниво за колонистите, отправили се „далече от дома“,

„решени да продължат сами в ръцете на добронамерени, но безотговорни водачи“.

Имало „правителствен опит за умиротворяване“ на марголианците, който се изразявал най-вече в обещания да не бъдат преследвани. Уилямс и сподвижниците му бяха обвинявани най-често в „смуцване на общото благосъстояние“. Два пъти беше вкарван в затвора.

— Не можах да намеря нищо за синовете му — каза Шеп.

— Добре. Поне сега имаме снимка и моминското име на Саманта.

— Била е красива.

— Да.

— Като теб, Чейс.

Един от проблемите на мъжете в чужд апартамент е, че не знаят как да изгасят светлините.

Показах му.

На следващата вечер Алекс и аз се срещнахме с Уинди — по нейна покана и на разноски на Службата за проучвания — в „Паркуудс“, луксозен клуб до реката. Никога не съм се чувствала удобно на такива места. Твърде официални и обсебващи са. Винаги оставам с впечатлението, че хората са прекалено заети да бъдат впечатлявани (и да се опитват да изглеждат впечатляващо), за да могат да си прекарат добре.

Вярна на себе си, Уинди беше пристигнала първа.

— Радвам се да ви видя — поздрави ни тя. — Искам да ви кажа, че хората от Службата са изумени от работата ти, Алекс.

— Благодаря — кимна той.

— Имам новина за теб. — Тя се приведе напред. — Ще бъдеш обявен за Човек на годината на Службата за проучвания. На годишната ни церемония.

Алекс засия.

— Благодаря, че ми каза.

— Ще има галавечеря. На единайсети. Ще можеш ли да присъстваш?

— Разбира се. Не бих я пропуснал.

— Добре. И не е нужно да ти напомням, че това не бива да се разгласява. Ще го обявим по-късно тази седмица.

— Разбира се.

Донесоха ни питиетата и вдигнахме наздравица за Човека на годината. Бяхме общо взето тихи. Може би вестта, че Марголия е само джунгла, беше угнетила Уинди. Или може би смяташе да преговаря за правата на Службата за проучвания върху находката. Все още чакахме храната, когато началникът на оперативния отдел се приближи и се направи на изненадан, че сме там.

— Невероятно представление — похвали ни той. — Великолепна работа, Алекс.

Беше дребен човек и жестикулираше усилено.

— Много бих искал да дойда с теб, когато се върнеш там.

Погледнах Алекс. Беше ли казвал на някого, че ще се връща? Той видя изражението ми и поклати глава.

После дойде Жан Уебър от борда на директорите.

— Ще сложат статуята ти в Рок Гардън — съобщи тя.

Рок Гардън беше Залата на славата на Службата за проучвания. Там, сред цъфтящи дървета и шептящи фонтани, поставяха плочи и статуи на велики изследователи. Но досега почестите бяха все посмъртни.

Алекс обича да играе ролята на човек, който не се интересува от славата. Обича да казва, че за него е важно единствено знанието, че е постигнал нещо стойностно. Но това не беше вярно, разбира се. Обича похвалите, колкото всеки друг. Когато хвалебствията за работата му се изсипаха по време на случая Кристофър Сим, той беше във възторг. Също както беше наранен от реакцията на онези, които твърдяха, че е причинил повече вреда и е трябвало да остави нещата, както са си били.

Не ми беше трудно да си го представя как минава нощем с вдигната яка през Залата на славата, за да погледне статуята си, а през деня заявява, че това са пълни глупости.

Донесоха ни храната — риба за него и Уинди, чиния с плодове за мен. Виното се лееше и започнах да се чудя дали Уинди не се опитва да смекчи съпротивата ни. Вечерта започна да става приятна.

Докато не пристигна Луис Понцио. Той беше директор на Службата за проучвания и човек, когото Алекс намираше за трудно

поносим. Алекс обикновено умееше да прикрива реакциите си към хората, но явно се бореше със себе си, когато ставаше въпрос за Понцио — съмнителен, креслив, престорено весел мъж. Алекс каза веднъж за него, че като дете сигурно редовно са го били в училище.

— Браво, Алекс — поздрави го той, като го тупаше по рамото. — Този път наистина направи добро шоу.

— Благодаря. Имахме голям късмет.

Понцио ме погледна, опита се да си спомни името ми, предаде се и се обърна към Уинди. Тя пое своята роля.

— Доктор Понцио — рече тя, — спомняте ли си Чейс Колпат, сътрудничката на Алекс?

— Разбира се — отвърна той. — Кой би могъл да забрави толкова очарователна особа?

Кой, наистина?

Той не остана. Все още не бяхме уточнили всички детайли за правата върху „Откривател“ и Марголия. Беше достатъчно умен, за да осъзнае, че Службата за проучвания ще получи най-добрия си шанс за договор за изключителни права, ако той изобщо не се намесва и остави Уинди да уреди нещата.

И безспорно беше прав. Уинди вече беше договорила достъп и права върху спасеното имущество от „Откривател“ и Марголия. Алекс си запази правото да направи обратно пътуване и да донесе още артефакти, макар че прие ограниченията.

Уинди си записа нещо, изпи виното си и бутна рибата настрана. Свърши всичко това почти с едно движение. И го направи демонстративно.

— Много добре — каза, когато приключихме. — Ще изпратим експедиция възможно най-скоро. Искаме да се срещнете с хората, които ще я ръководят, за да им окажете колкото се може по-голяма помощ.

— Разбира се — съгласи се Алекс. — Ще се радвам.

— И, Алекс...

— Да.

— Знам, че нещата не са се развили така, както си искал. Но ще получиш голяма награда. Това е монументална находка. Каквото и да се случи оттук нататък, ти ще си на една нога с Шлиман, Мацуи и Макмилън.



*Учените никога не са разбирали най-важното. Има свят от сънища, изпълнен с квантови трептения, гумени измерения и хора, които не могат да решат дали са живи, или мъртви. Възприятието е единствената реалност.*

Лиона Брахтбърг, „Последната останала жена“, 1400

Почти два дни Алекс беше най-честваната личност в Андикуар. Показа се в „Сутрин с Дженифър“, в „Дневното шоу“ и в „Ленърд и Ко.“. Академичните величия го хвалеха и обясняваха на обществеността значението на откритието. Алекс се изправи срещу Колчевски в „Сутрин с Дженифър“ и по-късно в „Докладът на Дюма“, като изтъкваше приносите си през годините, докато Колчевски го наричаше грабител на гробници.

На следващата нощ някой на южния бряг беше обвинен в убийството на жена си, чийто труп бе изхвърлил от малка лодка, и историята за Марголия вече не бе най-горещата новина.

Алекс се забавляваше да играе ролята на герой-покорител и дори беше склонен да покаже великодушие спрямо Колчевски.

— Той застава зад това, в което вярва — каза ми веднъж. — Не можем да му се сърдим за това.

Дори му изпрати съобщение, в което го поздравяваше за представлението. Настояваше, че не се опитва да го ласкае.

— Имаше само един неудобен момент — когато Оли излезе в наша защита.

Докато говореше в „Дейта Дрил“, той обяви, че се гордее да е колега на Алекс Бенедикт.

— С Алекс сме близки приятели — заяви. — Познавам го добре и той винаги е бил ценен член на обществото. Ако е извършил безчинство, тогава и аз съм го сторил. Ако е минал границата на

позволеното от закона и общественото мнение, то аз съм стигнал дори по-далеч.

— Лицемерен подлизурко — възмути се Алекс.

— Алекс Бенедикт е прав — продължаваше Оли. — Ако не съществуваха хора като него, много от тези реликви от миналото щяха да останат изгубени през вековете.

В деня, в който убийството на южното крайбрежие, както го нарекоха по-късно, прикова вниманието на медиите, времето се промени и пролетта долетя. Птиците чуруликаха, всичко цъфтеше и нежният бриз люлееше завесите.

Уинди се обади на Алекс, за да добави и своя глас към сипещите се похвали.

— Почти ме убеди, че имаме нужда от още търговци на антики — каза тя. — Така че получавах искрено, макар и неохотно признание от моя страна.

— Благодаря.

— В офиса се говори, че искат да те привлекат като консултант. Това интересува ли те?

Той се замисли и отговори:

— Уинди, знаеш, че можеш да ме питаш всичко по всяко време, но не мисля да встъпвам във формални отношения.

Тя като че се разочарова.

— Няма ли как да те убедя?

— Не. Съжалявам.

— Е, очаквах да отговориш така. Но първо ме изслушай: ще наемем и двама ви. Компенсацията ще е щедра, няма да ви отнемаме много време и ще получите удовлетворението, че правите голям принос. Освен това ще одобрим продажбите ви. Това ще ви даде прикритие.

— И ще предостави на Службата за проучвания контрол върху бизнеса.

— Ще е добре за всички.

— Оценявам предложението — каза той.

Болтън също се обади.

— Мислех да те потърся — поде той. — Какъв фантастичен удар! Марголия е открита! Как може някой да надскочи подобно нещо? Изглеждаше искрен и изобщо не излъчваше завист.

— Благодаря ти, Оли — каза Алекс безстрастно.

— Ще ми се да бях с теб.

Алекс не успя напълно да скрие презрението си:

— Или може би малко пред нас.

— О, да. Няма да го отрека. Както и да е. Изпратих ви каса от най-доброто вино „Корнот“. Моля да го приемете с моите поздравления.

— Знаеш ли — обърна се към мен Алекс, когато разговорът приключи, — слушам го и смятам, че Уинди може би е права. Може би всички сме крадци.

— Е, поне имаме достатъчно основания да смятаме, че той е.

— Да. — Потупа ръкохватките на стола си. — Може би е време доктор Болтън да плати дължимото за Гидеон V.

Три дни по-късно бях в офиса на Уинди с пакет документи.

— Знаеш ли какво представляват медальоните на Блекмур?

— Разбира се. — Тя пое дълбоко дъх. — Да не би да казваш, че сте открили и тях.

— Не, но искаме Оли Болтън да мисли така.

Сложих документите на бюрото. Най-горният разкриваше твърдението на Алекс, че медальоните се намират на боен кораб отпреди три столетия, наречен „Балустер“.

Отначало Уинди беше скептична, после се усмихна.

— Който се намира къде?

— На орбита около супергигантската звезда Палеа Бенгата. Корабът е бил повреден по време на битката и просто са го оставили там. Това, което искаме, е да предадеш информацията по линията до директорския кабинет. Жената, която подозираш, все още работи там, нали?

— Да. Не сме й казали нищо.

— Добре. Задръжте още малко нещата така.

Тя погледна доклада.

— Палеа Бенгата? Къде се намира това?

— В края на Конфедерацията. По посока на Ръката на Персей.

— Добре.

— Просто изоставен кораб. Има няколко такива там. Останали са от Моринданските граждански войни.

— И каква е целта?

— „Балустер“ е бил боен крайцер. Търсенето му би отнело месеци. Може би години.

— Обяснили ли сте как медальоните са попаднали там?

— Всичко е в бележките — отговорих. — Лудост по високите етажи.

— И смяташ, че Болтън ще повярва на това?

— Ще го намери за неустоймо.

Алекс беше включил легитимна (където беше възможно да се открие) и подправена документация за вида на повредата, копие от флотските меморандуми, части от лична кореспонденция.

— В действителност съществува версията, че член на администрацията е избягал на боен кораб с медальоните, когато нещата тръгнали на зло. — Свих рамене. — Кой знае каква е истината.

— Вие двамата сте опасни, да знаеш.

Освен това се споменаваха и за плановете на „Рейнбоу“: „Заминаваме след пет седмици. Веднага щом успеем да съберем всичко.“ Бяха споменати източници и всичко изглеждаше много официално.

— Ще се погрижа за това — увери ме Уинди.

— Благодаря.

— Няма за какво. Хубаво е да се въздаде малко справедливост. Надявам се да проработи. Между другото, нашата мисия за Марголия заминава след седмица. Бихме искали с Алекс да дойдете на церемонията по изпращането.

— Със сигурност.

— И може би ще успеем да накараме Алекс да каже няколко думи.

Събитието се провеждаше в новопостроената зала „Пиърсън“ в комплекса на Службата за проучвания. Понцио, разбира се, беше там, както и някои политици. И изследователският екип. Бяха около

десетина и щяха да пътуват с два кораба. Виртуални изображения на самите кораби, „Екситър“ и „Гонзалес“, плаваха от двете страни на залата. Бях Пилотирала „Екситър“, който оттогава беше специално модифициран с най-новите сензори. „Гонзалес“ беше натоварен със земекопно оборудване.

Алекс носеше най-доброто за случая: флотско сако, бяла яка, сребърни връзки. Уинди ни запозна с всички.

— Няма да повярваш какво става тук — каза тя. — Истински цирк.

Келнери разнасяха храни и напитки и щом всички от научния екип се събраха, минахме в заседателната зала. Мъж, който явно ръководеше събитието, се качи на подиума. Всички замълчаха и той представи Алекс, „джентълменът, който направи откритието“.

Гръмнаха аплодисменти. Алекс посочи към мен и заяви, че не би могъл да се справи без моята помощ. Публиката се завъртя в столовете си, аз се изправих и всички заръкопляскаха отново. Той разказа как беше протекла мисията, изреди различните аспекти на търсенето, на които да се обърне по-специално внимание (като откриването на наземна станция в Марголия, която най-вероятно беше разположена по протежение на екватора), показва няколко снимки и попита за въпроси. Първият беше от навигационно естество и той го прехвърли на мен.

Когато въпросите се изчерпаха, Алекс пожела успех на експедицията и седна. Мъжът, който ръководеше събитието, се върна на подиума. Направи няколко кратки бележки, благодари на всички и закри срещата. По-късно научих, че това е Емил Бранков, изявен учен и водач на екипа.

Докато се връщахме към главната зала, Алекс ми каза, че иска да разбере кога се е взривил „Откривател“.

— Искам да знам дали съвпада с две хиляди четиристотин седемдесет и пета година.

— Когато орбитите са били най-близо?

— Да. Смяташ ли, че ще е трудно да се определи кога са гръмнали двигателите?

— Ако някой член на екипа е запознат с построяването на корабите в онзи период, би трябвало да може да установи това. Корабите са снабдени с най-различни часовници и таймери. Вероятно дори в онези времена. Просто трябва да се определи кога са спрели

двигателите. — Внезапно усетих, че един от по-младите членове на екипа ме гледа с интерес. — Защо те вълнува това? — попитах.

— Не знам. Може би все още разследвам. — Очите му придобиха странно изражение. — Не знам какво ме безпокои. Нещо не се връзва. Мисля, че им дължим поне това — да разкрием истината.

— Алекс, станало е преди хиляди години.

Разбрахме, че в мисията участва експерт по ранни свръхсветлинни технологии. Името му беше Спайк Нумитцу. Беше възрастен мъж, с бяла коса, дълъг нос и искрящи морскосини очи. Алекс го попита дали би могъл да определи датата на избухването.

— Възможно е — отвърна той. — Ще ви държа в течение.

— Не виждам какво значение има — казах.

— Знам...

Взираше се някъде в далечината.

— Искам да знам защо „Бремерхевън“ е бил освободен от свързващото въже. И защо орбитата му не съответства на очакваното.

*Бъдещият убиец е особено опасен, тъй като планира да извърши делото си, преди жертвата да е приключила с вечерята.*

„Барингтънова етика“, трето издание, 1411

Мисията на Службата за проучвания стартира навреме и няколко дни по-късно започнахме да получаваме доклади от двата кораба. Спайк и екипът му не изглеждаха така поразени като нас с Алекс при откритието. Говореха за наличието на мумифицирани останки, сякаш те бяха поредната находка, която трябва да се отбележи и опише.

Междувременно „Гонзалес“ навлезе в орбита около осеяния с джунгли свят, извърши проучване и обяви, че скенерите са открили руини. Всичко беше там, погребано в джунглата. Наистина бяхме открили Марголия. Тази нощ се обадихме на приятели и празнувахме до зори.

Уинди ни информира, че докладът за медальоните, както го нарече тя, е бил предаден на директора. (Той, разбира се, също знаеше за играта.) Подозрителната жена от персонала се беше заела с него, така че оставаше само да чакаме Оли Болтън да си събере багажа си и да се отправи към другия край на Конфедерацията.

Междувременно не бяха извършени повече опити за посегателство над нас.

Алекс обяви, че е изтощен, и си взе почивка, за да се отправи към островите Гуахала.

— Удържай крепостта — каза ми на търгване. — И не ми се обаждай.

Затова и бях сама в офиса, когато Болтън се обади. За малко да се изтърва, че съм разочарована, че все още не е заминал.

— Трябва да говоря с Алекс — каза той. Около него винаги витаеше аура на честност и уязвимост. Трябваше да полагам усилие, за

да не го харесвам.

— Не е тук, доктор Болтън — отвърнах.

Стоеше зад кресло, яката му беше разкопчана яка и изглеждаше уморен. И разочарован.

— Чейс, недей да ставаш официална. Къде е той?

— На почивка.

— Къде?

— Остави ми инструкции да не разкривам тази информация.

— Можеш ли да му се обадиш?

— Не.

— Кога го очакваш? Поне това можеш да ми кажеш, Чейс.

— Искате ли да му оставите съобщение, докторе?

— Изглежда вие двамата сте оставили едно за мен. — Той вдигна лист хартия, после го пусна на бюрото.

— Съжалявам, не ви разбирам.

— Палеа Бенгата.

— О!

— Предполагам, че тайната е излязла наяве.

— Каква тайна е това?

— Няма да се извинявам.

— Не съм и очаквала.

— Това е състезание. Всичко е честно.

— Разбира се. Вие ли разрушихте совалката?

Той изглеждаше искрено потресен.

— Към вас ли е било насочено?

Очите му се изцъклиха и ми се стори, че се бори да си поеме дъх.

— Чейс, наистина ли смяташ, че съм способен на такова нещо?

Всъщност не смятах.

— Способен ли сте?

— Не! Никога не съм наранявал никого. Никога няма да го сторя.

— Има ли нещо друго, докторе?

— Може би трябваше да се досетя. Стана в деня, в който се върнахте. А сега и това. — Поколеба се за миг. — Сама ли си там?

— Да. Защо питате?

Бръчките на лицето му бяха станали по-отчетливи. Може и да беше просто от светлината. Или беше уплашен.

— Пази се — каза той.



Не звучеше като заплаха.

Обадих се на Уинди.

— Болтън обаждал ли се е?

— Току-що говорих с него. Не е ухапал стръвта.

— И аз реших, че го подценявате.

— Да. Така изглежда.

— Имам ли твоето одобрение да се отървем от свръзката му?

Директорът не обича да върви по тънък лед.

— Да. Разбира се. Направи, каквото трябва.

Изглеждаше смутена.

— Добре ли си?

— Да. Съжалявам, че ще му се размине.

— Аз също.

Зачудих се дали да не уведомя Алекс за обаждането на Болтън, но реших да оставя нещата така. Щях да му го кажа, когато се прибере. Не исках да му развалям почивката.

Два дни по-късно Уинди ми каза, че Бранков е кацнал на Марголия и е започнал разкопките.

— На едно от находищата са. Намира се на около трийсет-четирийсет метра под нивото на джунглата.

— Как е времето?

— Влажно и горещо.

— Условията не са добри.

Всичко, оставено от заселниците, сигурно се бе превърнало в каша.

Час по-късно тя излъчи първото изявление за находките. Включваха снимка на Бранков, който държеше камък, сравнително гладък от едната страна. Бранков твърдеше, че е бил част от стена.

Същата вечер, докато говореше пред корпоративни представители, директорът описа своята реакция при новините и добави колко е доволен от приноса на Алекс Бенедикт, като отбеляза, че той е бил „образцов в усилията си“ да запази находищата.

Това се оказа твърде много за Колчевски, който избухна отново.

Но вече никой не се вълнуваше от приказките му и той не привлече особено внимание. Беше надъхал обаче свои съюзници и се

говореше, че подготвят нов натиск за обявяването на събирането на артефакти за незаконно, освен ако не е направено с разрешително от овластен източник. Алекс твърдеше, че подобен закон не може да бъде приет, тъй като по същество няма да намери подкрепа. Когато го споменах на Уинди, тя ме изненада.

— Все някога ще разбереш — каза тя, — така че по-добре да ти кажа. аз съм от хората, които подкрепят подобен законопроект. Смятам, че имаме шанс да го прокараме.

Не знам защо, но това ме завари неподготвена. Тя ми напомни, че Службата за проучвания винаги е била склонна да даде едно рамо на „Рейнбоу“, но „на вас сякаш никога не ви стига“. Улови се, че се изтървала. Поклати глава и се усмихна.

— Съжалявам.

На следващия ден ми прехвърли разговор със Спайк Нумитцу. Говореше от оперативния им център.

— Алекс, експлозията на „Откривател“ е станала през две хиляди четиристотин седемдесет и втора. В началото на годината. Утре ще огледаме машинното и ще ти кажа какво сме открили.

Изпратих съобщението на Алекс, който разпускаше с чаша вино на верандата. Зад него се виждаше океанът.

— Какво ще кажеш? — каза той, очевидно доволен.

— За кое?

— За двайсет и седем четирийсет и две.

— Не те разбирам.

— Спомняш ли си кога се е случило?

Имаше предвид сближаването на орбитите на станцията, луната и Марголия. Времето на сблъсъка.

— Да. През две хиляди четиристотин седемдесет и пета.

— Три години след края на „Откривател“.

— Какво искаш да кажеш?

— Имали са поне три години. Помисли си за това. Три години, за да се спасят.

— Опитали са се — казах. — Преустроили са „Откривател“. Не се е получило.

— Мислиш ли, че са се отказали толкова лесно?

— Отказали? Стига, Алекс. Били са в безизходица. След като „Откривател“ е избухнал, не са разполагали с междузвезден транспорт.

Свръхсветлинните комуникации не са съществували. Какво са могли да направят според теб?

— Чейс, сред тях е имало доста умни хора. Техници, физици, инженери. Знаели са как работи свръхсветлинният двигател.

— Знанието не е от голяма полза, ако нямаш ресурс да построиш такъв.

— Но са имали три години.

— Не виждам защо това има значение. Изисква се високотехнологична индустриална база, за да се произведе необходимото количество енергия. Не можеш да го направиш в гората, независимо колко умни са хората ти.

Бях разговаряла с Хари Уилямс достатъчно дълго, за да продължа да се измъчвам с цялата тази история. Ако са били толкова умни, защо не са проверили съседните системи, преди да се преселят... И преди да вземат децата със себе си?

— Не си права — каза Алекс. Нещо встрани привлече вниманието му. — Трябва да тръгвам, Чейс. Но все още липсва нещо.

Забравих да му кажа за обаждането на Болтън.

След по-малко от час, когато приключвах с работата за деня, Болтън се обади отново.

— Още не се е върнал — казах му. — Навярно ще си дойде след два-три дни.

— Това не търпи отлагане.

— Какво има, Оли? — Изглеждаше толкова неспокоен, че забравих неприязънта си и официалните маниери.

— Не искам да говоря по открита линия. Нека се срещнем някъде.

— Стига, Оли. Заета съм.

— Моля те. Важно е.

Съгласих се демонстративно неохотно.

— Къде и кога?

— „Брокбис“ става ли? В осем?

— Нека е седем.

Държа си чисти дрехи в офиса, за да не се налага да се прибирам да се преобличам. Изкъпах се, преоблякох се и макар да не смятах, че Оли може да представлява физическа заплаха, сложих шок-индуктор в джоба на самото си. Взех служебния авиокар и когато слънцето докосна хоризонта, потеглих към града.

„Брокбис“ е частен клуб. Намира се зад висока стена и той като е любимо свърталище на всякакви важни особи и популярни личности, охраната е солидна. Разпитаха ме, щом се приближих. Казах името си и обясних, че имам среща с доктор Болтън.

— Изчакайте един момент.

Направих малко кръгче над площадката за кацане на покрива.

— Госпожице Колпат, добре дошли в „Брокбис“. Моля, прехвърлете управлението на нас, ние ще ви приземим.

След няколко минути влязох в трапезарията. Салонният управител ме информира, че доктор Болтън още не е пристигнал, но ме заведе до масата ни. Беше точно седем.

Двайсет минути по-късно още стоях там. Появи се аватар и ме попита ще искам ли нещо за пиене, докато чакам. Или ордьовър.

— Имаме прекрасни ордьоври тази вечер.

Реших да пропусна.

В и половина се замислих дали да не му се обадя, но реших, че няма смисъл. Докато излизах, Казах на салонния управител да предаде поздравите ми на Болтън, ако изобщо дойде.

Гласът на Кармен ме изтръгна от дълбокия сън.

— Имаш обаждане, Чейс. Изглежда важно.

Първата ми мисъл беше, че е Болтън.

— Инспектор Редфийлд — съобщи Кармен.

Навън бе още тъмно. Какво, по дяволите, искаше той? После ме обзе предчувствието, че нещо се е случило на Алекс. Грабнах халата си и изтичах към дневната.

— Свържи го, Кармен.

Появи се на предната седалка на полицейски патрул. Изглеждаше малко уморен.

— Чейс — каза той, — съжалявам, че те безпокоя в този час.

— Всичко е наред, Фен. Какво има?

Лицето му се изкриви. Лоши новини.

— Оли Болтън е мъртъв. Някой е прерязал горивна тръба в авиокара му.

Трябваше ми миг, за да осъзная какво е казал. Болтън мъртъв? Изглеждаше невъзможно.

— Кога? — попитах.

— Все още уточняваме. Изглежда е станало преди няколко часа. Очевидно се е издигнал, задържал се е за малко във въздуха и машината е спряла. Разбила се е в неговия имот. Съсед, който се е прибирал около полунощ, видял отломките.

— Сигурен ли си, че е убийство?

— Без съмнение.

— Защо ми се обади?

— Неговият изкуствен интелект каза, че сте имали уговорка за вечеря вчера.

*В зората на света, когато земята беше по-близо до небесата.*

Робърт Браунинг, „Минаването на Пипа“, 1841 година  
по земния календар

Медиите интервюираха Колчевски на сутринта.

— Няма да се преструвам, че съм му бил приятел — заяви той.  
— Дори няма да скрия убедеността си, че светът е по-добър без него.  
Но бих предпочел да беше осъзнал грешката си, а не да загине така нелепо. Сигурен съм, че полицията няма да щади време и средства, за да хване извършителя на това ужасно престъпление и да го изправи пред правосъдието.

Уведомих Алекс и той обяви, че ще прекъсне почивката си, която така или иначе приключваше, и ще се прибере.

— Докато не се разбере кой го е направил — каза той, — възможно е и ние да сме в опасност. Бъди внимателна.

Фен ме повика в кабинета си. По всяка вероятност, каза той, жертвата е била на път за срещата с мен, когато превозното средство е паднало.

— Предполагам, че нямаш представа за какво е искал да говорите?

— Не — отвърнах. — Никаква.

Допусках, че може да е било опит да ме откъсне от Алекс. Но това беше твърде нереалистично. А дори да беше истина, не виждах с какво ще помогне на разследването.

Разпита ме за отношенията му с Алекс. Бяха ли проявявали открита неприязън?

— Не — отвърнах. — Нали не мислиш, че Алекс има нещо общо с това?

Той поклати глава.

— Не. Познавам го твърде добре. И все пак Алекс е имал по-основателен мотив от всеки друг. Къде точно е той?

Заяви, че иска да говори с него веднага щом се прибере.

Извършителят остана неразкрит, докато пролетта преминаваше в лято. Бяхме станали по-предпазливи от всякога. Никой не можеше да се приближи до авиокара на „Рейнбоу“ или до личните ни превозни средства, без да задейства аларма. И двамата постоянно носехме оръжие, а аз се научих да следя какво става около мен. Не така исках да живея. Но седмиците минаваха и нищо повече не се случи.

Докладите от мисията продължаваха да пристигат. „Екситър“ съобщи нещо ново. Бяха намерили прозрачно кълбо в орбита около слънцето. Беше осемдесет и четири метра в диаметър. Вътре имаше дебел слой замръзнала земя, а под земята напоителни и отоплителни системи. Имаше въздушен шлюз и няколко откъснати кабела и енергийни тръби.

Плаваше по средата на нищото. Спайк беше изумен.

— Това е парник — обяви Алекс.

Трябва да призная, че и на мен ми приличаше на нещо такова. Но с каква цел беше конструиран?

Алекс изпрати въпрос: Совалката на „Бремерхевън“ все още ли е на борда на кораба?

— Какво значение има това? — попитах.

— Търпение — отвърна. — Вече имаме парник. Сега всичко зависи от совалката.

Фен ни уведоми, че разследването е ударило на камък. Алекс попита дали изобщо има заподозрени.

— Нито един — отговори инспекторът. — Болтън е имал доста приятели и почитатели. Трудно е да се намери човек, който би искал да го убие. Освен бившата му съпруга. И може би неколцина конкуренти. — И хвърли многозначителен поглед на Алекс.

Усетих нужда от кратка почивка и през уикенда се съсредоточих върху любовната си афера. Върху двете си любовни афери всъщност, но това е друга история. Изключих всички комуникации, за да не ме

безпокоят от офиса. Вече признах, че не бях така отдадена на марголианците като Алекс. Все пак бяха мъртви от доста време и този факт трудно можеше да предизвика вълнението ми. Но пък се тревожех за Алекс, който ставаше все по-обсебен от тях.

Не се изненадах, когато се върнах в апартамента и намерих цяла купчина съобщения от него.

— Чейс, обади ми се, когато се прибереш.

— Чейс, обади се, когато можеш.

— Чейс, бяхме прави.

— Започнали са да намират човешки останки.

— Изглежда има хиляди такива на южния полюс. Хора, които са оцелели след събитието.

Спайк докладва отново. На „Бремерхевън“ нямаше совалка.

— Чудесно — възкликна Алекс.

— Очевидно са се опитали да мигрират — каза ми Уинди една сутрин в края на лятото. — Насочвали са се към полюсите през лятото и обратно към екватора през зимата. Зимите са били дълги. Летата къси. Но Емил смята, че са оцелели известно време.

— Колко? — попита Алекс.

— Все още събират данни. Но поне няколко поколения. — Пое си дълбоко дъх. — Що за смелост са имали тези хора? Да се чуди човек какво ги е карало да продължават.

Очаквали са помощ, помислих си. Надявали са се някой да ги открие.

— Построили са някои летателни апарати. Емил казва, че е намерил следи от доста изобретателни производствени съоръжения.

Условията им на живот започнаха да се изясняват. Полярното им убежище се оказа огромна, разпръсната база. По-голямата ѝ част бе под земята, за да се улесни охлаждането през лятото. Квартирите бяха по необходимост спартански, но функционални. Всичко, което е можело да ги скрие от слънцето по време на соларния ход, явно е било ценно.

Опитах се да си представя какво ли е ставало, когато планетата се е приближавала. Колко ли огромно е изглеждало слънцето в



следобедното небе? Дали е било възможно да си покажеш главата навън?

Отговорът, според оценките, които получавахме, беше изненадващ. Експертите казваха „да“. Топлината в полярните райони през най-горещата част от лятото бе сравнима с температурите на екватора на Римуей. Горещо, но много по-приятно в сравнение с останалата част на планетата.

Към края на годината мисията откри библиотека. Няколко хиляди тома.

— Но за съжаление не могат да се възстановят — каза Бранков.

Бяхме ходили на обяд с Уинди и когато се върнахме в офиса ѝ, тази новина ни чакаше.

Не могат да се възстановят.

Бранков ни показва библиотеката. Вътрешна стая без прозорци, стени с лавици, лавици, пълни с каша.

Книгите не биха оцелели дълго и при най-добрите условия — каза той. — А тукашните са от най-лошите.

Живо си спомних джунглата и спарения влажен въздух.

Най-накрая оценката дойде:

— Смятаме, че са успели да се задържат почти шестстотин години.

Бранков имаше вид на военен. Бе на около петдесет, с руса, подстригана късо коса, безупречен комбинезон и съвършена дикция.

— Не са могли да поддържат технологията си. Не и безкрайно, при тези условия. Накрая просто са се изтозили. — Погледна встрани и поклати глава. — Трябва да си тук, за да почувстваш пред какво са били изправени.

Той беше в модул на колиба — убежище за пътници. Навън бушуваше снежна буря.

— Шестстотин години — промълви Алекс. Напред-назад, от екватора до полюса, на всеки двацет и един месеца, докато светът ту кипеше, ту замръзваше.

Вгледах се в мекото време, което минава за лято на Андикуар.

— Чудя се дали някой изобщо ги е потърсил — вметна Уинди.

А аз си мислех как бяха искали да ги оставят на мира.

Получихме още новини в началото на есента. Бе открита част от първоначалните градове — построените от първите заселници на Марголия. Зачудих се дали къщата, която бяхме видели на холограмите, е оцеляла. И какво беше станало с малкото момиченце, което толкова радостно позираше с майка си.

Алекс беше погълнат от разследването на Марголия. Пътуваше до библиотеки на континента и из островите. Донесе вкъщи информация за марголианското движение, която беше изчел с настървение. Тя идваше най-вече от книги, появили се през дваисет и осми век. Някои от тях бяха издадени частно, семейни истории, църковни записи, дневници. Той отбеляза, че подобни неща оцеляват, защото се захвърлят по тавани и когато няколко века по-късно се появят, предизвикват исторически интерес.

— Така че хората се грижат за тях. Възпроизвеждат ги. Ако оцелеят през първите двеста години, всичко е наред.

Когато го запитах какво търси, той се засмя и блъсна купчина документи настрана.

— „Бремерхевън“ — отговори. — Опитвам се да разбера какво е станало с „Бремерхевън“.

Лампата за обаждания на Джейкъб светна. Трансмисия за Алекс.

— Доктор Яшевик е. Моли да ѝ се обадите.

Той каза на Джейкъб да го свърже и след минутка Уинди се появи.

— Сметнах, че ще искаш да знаеш. Намериха това на около дваисет градуса южна дължина.

Светлината се промени и ние се оказахме сред разкопките по време на снежна буря. Пред нас имаше част от сграда. Крайъгълен камък всъщност, със символи, които не можехме да разчетем. Освен числата.

— Тук пише: „Училище «Пол де Рен» петдесет и пет“. Нямаме представа кой е бил Пол де Рен.

— Какво означава числото? — попита Алекс — Годишната на построяване?

— Вероятно.

Петдесет и пет.

— Това сигурно е била петдесет и петата година от основаването на колонията — каза той.

Сигурно.

— Изчислихте ли колко дълга е била годината там преди сблъсъка?

— Смятат, че е била с около десет процента по-къса от стандартната година.

— Значи училището е било построено около четирийсет и девет години земно време след приземяването.

— Някъде там.

— Ако предположим, че колонията е била построена през две хиляди шестстотин и деветдесета, значи говорим за две хиляди седемстотин трийсет и девета година по земния календар.

— Да.

— Онова нещо ги е ударило през две хиляди седемстотин четирийсет и пета.

— Да. Чудя се дали са знаели, че идва, когато са строили училището.

Алекс потърка чело.

— Вероятно не. Дали сградата е била използвана след събитието?

— Не знам — въздъхна Уенди. — Но едва ли някой е оставал там целогодишно.

— Права си — съгласи се Алекс.

— Явно са обикаляли доста наоколо — вметнах аз.

— Може да не са имали голям избор — каза Алекс. — Едва ли са могли да останат няколко месеца на полюса, а останалата година на екватора. Трябвали са им междинни бази. Места, където да почиват. Може би това е било едно от тях. Пролетен град. Няма как да са оставали дълго време на едно място.

— Учудвам се, че просто не са се предали — поклати глава Уинди. Изглеждаше натъжена от новините. Май всички се надявахме краят на тези хора да е настъпил бързо.

Алекс се усмихна.

— Шест века — промърмори и нареди на Джейкъб да увеличи крайъгълния камък. — Невероятно.

Навън беше започнало да се стъмва. Нашето вън. Събираха се дъждовни облаци.

— Нещо друго? — попита той.

— Открили са монумент. Може би на мястото, където колонистите за първи път са стъпили на планетата. Трудно е да се каже със сигурност. Всичко е изпочупено.

— Как изглежда?

Светлините примигнаха и ние се озовахме до каменни блокове, вероятно част от стена. Имаше части от надпис, който гласеше: „На това място... в името на... стъпка“. И нула. Имаше и друго число, вероятно девет или осем. Последвана от Н.Е.

— Новата ера — каза Уинди.

— Земната — обясни ми Алекс.

— Смятаме — продължи тя, — че колонистите са пристигнали там през януари две хиляди шестстотин и деветдесета. Или около тази дата. Емил твърди, че не биха използвали земни дати, ако не е ставало въпрос за свързано със Земята събитие. Можеха да се сетят само за едно.

Тя се появи отново преди края на работния ден.

— Намерено е още нещо. Емил смята, че са открили наземния терминал за полетите в атмосферата. Разположен е в южната умерена зона.

— Джейкъб, дай да видим картата — каза Алекс.

Не знаех, че имаме такава. Появи се глобус на Марголия. Показваше сега познатите острови-континенти, реки, планински вериги. Разположението на базата на южния полюс беше обозначено, както и находищата, разкрити при мисията.

Уинди ни каза къде е терминалът и Джейкъб прилежно го отбеляза.

— Разположен е в покрайнините на главен град.

Добре, никакви изненади дотук.

— Има ли следи от совалка?

— Не — отговори тя. — Огледали са областта доста отблизо. Емил каза, че джунглата вероятно я е погълнала. Имаше ли совалка на борда на „Откривател“?

— Да — отговори Алекс. — Имаше.

Той прекъсна връзката и ме погледна в очакване да кажа нещо.

Какво искаше от мен?

— Защо се усмихваш така? — попитах го. — Защо непрекъснато питаш за тази совалка?

— Къде е тя?

— Стопила се е — отвърнах. — Станала е част от джунглата.

— Как са слезли от орбиталната станция?

— За кого говориш?

— Ами например за онези, които са освободили „Бремерхевън“?

— Не знам. Може би не са слезли. Може би...

— Точно така — кимна той. — Може би са се качили на кораба.

— Не, корабът не е функционирал.

— Тогава къде е совалката?

— Някъде на земята. Ще я открият. Закопана е.

— Има и друга възможност — каза той.

— Която е?

— Чейс, искам да ми направиш услуга.

Въздъгнах. Тежко.

— Добре.

— Говорих с всеки историк, библиотекар и архивар, когото намерих.

— За какво?

— Искам да провериш нещо.

— Добре.

— Била си на Земята, нали? Не? Това е историческо място. Време е да го посетиш.

*Родният свят е като песен на сирени за всички нас. Независимо колко далече скитаме, той чака търпеливо. И когато се върнем при него, както и трябва да сторим, той ни пее. Отиваме в горите му, вклинени в крайбрежните ивици на моретата. Той е в кръвта ни за добро или за зло.*

Али Барана, „Завий наляво при Арктур“, 1411

Земята.

Беше странно да видя Слънцето толкова отблизо. Планетата плаваше сред бездната с голямата си нацърбена луна и с континентите си с толкова познати очертания. Сякаш се прибирах у дома.

„Хармония“, гигантската орбитална станция, просветваше в нощта. Тя беше последната от дълга редица орбитални станции. Беше започнала съществуването си като прост терминал и станция за поддръжка преди няколко века. Но с времето бяха добавяли нови и нови конструкции към нея — хотели, приемни зони, изследователски лаборатории в дъното. Първоначалната структура едва се виждаше, скрита зад множеството прикатоци и куполи. По това време кипеше усилен спор дали да я осъвременят или изцяло да я заменят с нещо ново.

Един лайнер я напускаше, докато се приближавах. Подмина ме, от мостика и илюминаторите струеше светлина. Беше голям кораб, макар и не от категорията на „Откривател“, и определено не толкова романтичен. Докато се разминавахме, включи главните си двигатели и бързо се отдалечи, за да се превърне в избледняваща звезда.

Прехвърлих управлението на „Бел-Мари“ на станцията и бях отведена в зона за закотвяне, изпълнена с малки корабчета. Най-вече корпоративни превозни средства. За люка се закачи въздушна тръба и аз се изкачих по нея.

Три часа по-късно стъпих на Земята, на първоначалната terra firma<sup>[1]</sup>, и заспах в купето на плъзгащ се влак, пътуващ на запад през Северноамериканския континент. На сутринта за първи път видях Тихия океан отблизо и хванах полет за Дестини Айлъндс, Куин Шарлътс в древни времена, на осемдесет километра нагоре по крайбрежието. Долу имаше голямо движение и плажовете бяха пълни с хора. Флотилии от платноходки осейваха океана.

Островите Дестини са повече от сто и петдесет, все още запазени в почти напълно естествено състояние. Имаше високи дървета, сутрешни мъгли и летящи орли. Никога не бях виждала орел и веднага разбрах защо е подходящ символ за междузвезден кораб. Погледнах обсипаните със сняг върхове, сините езера, криволичещите потоци. Два дни по-късно при обратния полет щях да видя около десетина сиви кита да се плъзгат през спокойните води.

Беше малко преди обед, когато най-накрая се залових за работа. Погледнах името, което Алекс ми беше дал — Джулс Локлиър, и помолих изкуствения интелект да ме свърже с Университета на Америките. След малко Локлиър ме информира, че ще се радва да ме види в ранния следобед.

— Точно в един часа.

Открив го на втория етаж на библиотеката на кампуса. Сградата бе в старовремски стил, създадена от архитект, чиято склонност към геометрията беше избуяла на воля. Имаше множество покриви и врати на странни места. Ъглите на отделните структури рядко бяха успоредни помежду си и дори пътеките през горните нива се издигаха и спускаха видимо хаотично и под ъгъл, който предполагаше, че само добър атлет може да ги използва безопасно. Това е стил, който някой беше описал по-скоро като експлозия, отколкото като дизайн.

Малко се затрудних да откроя кабинета на Локлиър, но предполагам, че това бе част от играта. Беше сам, работеше на маса, отрупана с книги и бележници. Стаята беше просторна, стените бяха украсени с академични грамоти и награди. Голяма плъзгаща се врата се отваряше към тераса и разкриваше гледка към кампуса. Локлиър не вдигна поглед, а продължи да пише в някаква зелена папка, като с другата си ръка ми посочи един диван.

Младостта му отдавна беше минала. Беше слаб, с приведени рамене. Няколко кичура бяла коса падаха над гъстите вежди, очите му

бяха воднисти. Изглеждаше безкрайно крехък.

— Вие трябва да сте госпожица Колпат — разнесе се учудващо плътният му глас. Не вдигна очи от писанията си.

— Точно така, професоре.

— Много добре, млада госпожо. След секунда ще ви обърна внимание.

Оказа се малко повече от секунда, но накрая приключи, доволен от себе си, сложи писалката на бюрото и ме удостои с поглед.

— Простете ми — рече. — Ако спра по средата на нещо такова, после ми трябва поне час да навляза в нещата.

— Няма проблем. Радвам се да се срещнем. — Алекс ми го бе представил като историк и архивар. — Върху какво работите, професоре? — попитах, за да сложа начало на разговора ни.

— Нищо особено всъщност. — Отдръпна се от бюрото. — Просто се занимавам.

Опита се да се усмихне, но явно не казваше истината.

— С какво? — настоях аз.

— Ами с „Изследователите“.

— „Изследователите“? — попитах.

— Пиеса. Предполагам, че ще я поставят в Театъра край морето следващия сезон.

— Не знаех, че сте драматург — рекох удивено.

— О, не. Всъщност не съм. Написах няколко пиеси, но ги поставиха само в местните театри. Знаете как е.

Нямах никаква представа. Но отвърнах: „Да, разбира се“.

— Пиша криминални комедии — продължи той. — Надявам се някога да видя някоя от тях, поставена чак в Брентъм.

Престорих се, че разбирам за какво говори.

— Би било хубаво — казах. — Желая ви успех.

— Благодаря, но не съм оптимист.

— Какво преподавате?

— Нищо. Някога преподавах история, но се уморих да се опитвам да убеждавам упоритите студенти, тъй че се отказах.

— И сега?...

— Седя стабилно в стола на Капани. Което значи, че работя със случайни кандидати за доктори. Бог да им е на помощ. — Засмя се и се



изправи, олюля се за миг, но се овладя. — Подът не е така стабилен като едно време. Мисля, че сте тук, за да...

Гласът му заглъхна и той заразглежда друга купчина хартии, предаде се и отвори шкафа. Още търсене, после чертите му се смекчиха.

— Да — извика, — ето го. Госпожице Колпат, защо не дойдете с мен?

Отвори вратата на терасата и излезе навън.

— Внимавайте — предупреди ме.

Веднага набра сила. Слабостта му изчезна и той започна да се движи леко като младеж. Когато пристъпих зад него и тежестта ми се стопи, осъзнах защо.

— Антигравитационна уредба.

— Разбира се. В момента сте с около трийсет процента от нормалното си тегло. Може ли да ви наричам Чейс? Добре. Моля ви, внимавайте къде стъпвате. Понякога ефектът предизвиква усещане за твърде голяма лекота. Някои от посетителите ми са падали.

Бяхме на една от рампите, които бях видяла от земята. Имаше метални перила, които склучваха остър ъгъл с един от покривите. Локлиър се закатери с лекота.

Качи се до горе с привидно нехайство, което, съчетано със слабостта му и твърде ниското му тегло, ме накара да се разтревожа, че вятърът — който беше силен и идваше откъм океана — може да го отнесе.

Видя загрижеността ми и се засмя.

— Не се страхувайте... Идвам тук много често.

Погледнах над покривите към морето и рекох с възхита:

— Прекрасно е.

— Тук отново ставам млад. За няколко минути.

Заобиколихме подредени навън маси и столове и отново влязохме в сградата. Не можах да разбера за какво беше бързането, докато не осъзнах, че Локлиър прави всичко в движение.

Минахме през някакви завеси и се озовахме в дълга тясна стая, отрупана с лавици и папки, чипове, книги и витрини — в тях бяха изложени отделни токове.

— Тук са някъде — каза той. — Май ги бях отделил след съобщенията на вашия господин Бенедикт.

Книгите, изложени на показ, бяха стари, с обезцветени и износени корици. Професорът отвори един шкаф и се засмя.

— Ето я — каза. Взе една кутия, сложи я на масата и зарови из нея. — Ето ги.

Измъкна няколко надписани контейнера. Избърса прахта от тях, подреди ги, дръпна няколко назад и постави останалите пред мен. Бяха четири. Всеки съдържаеше осем диска. Етикетите гласяха: „Колиър Арей, неподредени“. Бяха маркирани с каталожни номера.

— Тарим? — извика професорът.

Гласът на изкуствения интелект отговори меко:

— Добър ден, господин Локлиър.

Професорът се обърна към мен.

— Тарим ще се радва да ви помогне.

— Благодаря.

— Тези са доста ценни. Бъдете внимателна. Скенерът е там до стената, ако искате да направите копия. Не можете да изнесете оригиналите от залата, разбира се. Ако поискате да говорите с мен, просто кажете на Тарим и той ще ви свърже. Когато приключите, оставете всичко на масата. Радвам се, че се запознахме, Чейс.

После излезе, а вратата се затвори зад него със силно изщракване.

Навремето „Колиър Арей“ бил най-големият телескоп на света. Бил разположен в света Касълмейн, който го поддържал и използвал повече от седем века. С разпръснати из планетарната система елементи, той притежавал виртуален диаметър от четиристотин милиона километра. Продукт на петото хилядолетие, той бил в експлоатация, докато не станал жертва на непрестанните войни от този период. Разрушението му било целенасочен злонамерен акт. Но и бездруго вече бил остарял.

„Арей“ беше привлякъл вниманието на Алекс, защото Касълмейн беше на четири хиляди светлинни години от Тинициум 2116. Четири хиляди години трябваша на светлината, за да стигне до множеството лещи на системата. Алекс бе преценил, че ако има запис, той ще е от времето преди сблъсъка, разрушил живота на марголианците.

Повечето от данните, събрани от телескопа, бяха загубени при общия упадък на Касълмейн в края на петото хилядолетие. Но през първите десетилетия на века изследователите бяха разкрили съхранени на дискове данни от „Арей“. Никой не ги беше подредил, защото голяма част от сведенията беше станала достъпна от други източници.

Дисковете бяха маркирани с дати, които се смятаха за достоверни, но дори и това не беше сигурно. Не че имаше значение.

Извадих записа на Бел за полета ни до Тинициум и го вкарах в четеца. После взех първия диск от кутия номер едно и сложих и него.

Лампата за статуса светна.

— Тарим, опитвам се да открия Тинициум 2116 в неподредените данни на „Колиър“. Дадох ти спектрографски анализ и снимки на заобикалящите звездни купове. Моля, започни търсенето.

— Заемам се — отвърна изкуственият интелект.

Отворих един роман и седнах да чета.

Понякога имам късмет. Тинициум 2116 беше изследван и откъсът се появи след трийсет минути. Беше на втория диск.

Тарим показва снимка на звезда, видяна през „Колиър“. Отдолу бяха резултатите от анализа: количествата водород, хелий, желязо, литий и какво ли още не. И на последния ред: Планети: 4.

Четири.

Знаехме за три.

Четвъртата беше пак от земен тип.

Нищо чудно, че орбитите не съвпадаха.

Два газови гиганта. И две планети от земен тип.

Право в целта.

Локлиър се обади да попита дали ще вечерям с него. Част от преподавателското тяло се събирала през повечето вечери. Останах в архива целия ден. Прегледах и другите дискове. Но нямаше нищо за Тинициум. Бях отегчена и уморена, когато професорът ми отправи поканата, така че се съгласих.

Заведе ме в преподавателската трапезария, която беше в съседна сграда. Там имаше към шестима души. Локлиър ни запозна, направиха

ми място и с удивление научих, че са чували за мен. Колпат? Сбърчиха чела, повдигнаха вежди. Бяхте с Бенедикт, когато той откри Марголия, нали?

Поискаха да ми стиснат ръката. Всички.

— Невероятна работа, Чейс — каза енергичен млад мъж, който явно вдигаше тежести, когато не беше в класната стая. Помолиха ме да предам поздравите им на Алекс и да му кажа, че всички са му задължени. Беше приятен момент. Двама от тях щедро попитаха дали „Рейнбоу“ има нужда от помощ и се зачудиха какво правя в университета.

Когато им казах, че става въпрос за обикновено изследване, те се засмяха, а жена на средна възраст с медноруса коса подхвърли, че и тя би си мълчала, ако преследваше цели, каквито аз обикновено гоня. Всички се засмяха. Почувствах се като кралицата на вечерта.

Мускулестият мъж се интересуваше дали сме сигурни какво точно сме намерили. Дали наистина е Марголия?

— Да — отвърнах. — Без съмнение.

Те вдигнаха чашите си за кафе в тост за „Рейнбоу“.

— Университетът на Американците те приветства, Чейс — каза едър мъж с червен пуловер. Галан някой си. Специалността му беше модерен театър. Зачудих се какво ли мисли за пиесите на Локлиър.

Изглежда не разбираха разочарованието, което с Алекс бяхме изпитали. Жената на средна възраст се извини и напусна. Върна се няколко минути по-късно с копие на „Мъжът и олимпийецът“ на Кристофър Сим и помоли:

— Дали бихте ми дали автограф?

Връзката ми със случая беше отдавнашна и аз се поколебах. Беше издание с кожена подвързия, позлатени ръбове, черни панделки. Не бе книга, която можеш да подпишеш нехайно.

— Моля ви — настоя тя.

Направих го, но се почувствах неловко.

— Какво следва? — попита Локлиър.

— Завръщане у дома — отвърнах.

— А какъв е следващият ви проект? Маккарти?

Голис Маккарти беше археолог, завърнал се от граничен свят преди век. Твърдеше, че е донесъл със себе си извънземни артефакти. Не от немите. Други. Не беше разкрил подробности, но през

следващите три месеца артефактите бяха изчезнали. Вероятно Маккарти ги бе хвърлил в океана. Археологът и хората му — общо седем души — бяха отказали да коментират и за седем месеца всички измряха при злополуки. Това беше златна мина за всеки любител на конспиративните теории.

— Не — отвърнах. — Смятаме да си починем малко.

Локлиър се наведе към мен.

— Откри ли това, което търсеше?

— О, да — отвърнах.

Той засия.

— Радвам се, че успяхме да помогнем.

Мъжът с мускулите, Албърт, ми каза, че ако планираме да търсим нещо като Марголия, много ще се радва да дойде с нас. Казах му, че следващия път ще му се обадя.

Когато всичко свърши и се отправихме обратно към библиотеката, Локлиър отбеляза, че съм голяма знаменитост. Съжалявах, че Алекс не беше там.

Не можах да се въздържа да не отделя един ден, за да разгледам забележителностите. Отидох на рафтинг, опитах се да се спусна с кану, качих се на туристически кораб за обиколка на островите и позволих на Албърт да ме заведе на вечеря. Залезът бе величествен и аз реших, че ако някога ме прихване да се местя, островите Дестини ще са на челно място в списъка ми.

---

[1] Твърда земя — Б.пр. ↑

*Софокъл, Достоевски, Ал Имра, Бертолт, всички участват, основно и най-вече, в създаването на митове. Те описват най-доброто, а понякога и най-лошото, скрито в нас. Показват ни как бихме искали да мислим за себе си, какви бихме искали да бъдем, ако притежавахме смелост за това.*

Мюриъл Жан Капалиана, Въведението към „Целият Беноа“, 2216 година по земния календар.

Ставах известна. Малко след като се върнах в родната система, момчетата от оперативния отдел ми казаха, че има нова симулация, която ще ми е приятно да видя. За Марголия. (Още три-четири се правели в момента. Всеки бързаше да се възползва от откритието.) Казвала се: „Сбогом, Марголия“.

Замислих се. Явно ставаше въпрос за драматизация на полета ни с Алекс. Опитах да прикрия вълнението си и казах, че ще се радвам да ми я изпратят.

За мое разочарование се оказа историческа епична възстановка на последните дни на колонията. В тази версия отклонила се планета беше довела до страшния катаклизъм.

Самотен учен пристига в столицата и моли за среща с Хари Уилямс. Приближаването на новооткрития свят ще има катастрофални последици, предупреждава го той. Ще има земетресения, приливни вълни, вулкани.

— Ще промени орбитата ни — добавя накрая.

— Ще оцелеем ли?

Ученият е висок, слаб, мрачен и напрегнат. Направо от „Сентрал Кастинг“.

— Не виждам на какво можем да се надяваме, господин директор.

— Колко време ни остава? — пита Уилямс.

— Четиринайсет месеца.

(Сценаристите или не знаеха, или не ги вълнуваше, че светът е знаел за опасността поне три години преди това.)

Колегите на учения реагират яростно, настояват, че подобно нещо не може да се случи. Светът им е на шест милиарда години. Каква е вероятността нещо подобно да се случи само няколко десетилетия след заселването?

Когато периодът на отричане отминава, идва усилието да се определи чия е вината. Уилямс излъчва съобщения за откритието и поема отговорността.

— Работим върху решение — казва той на слушателите си.

Няма време да се търси помощ. Затова решават да качат колкото се може повече хора на двата кораба и да ги изпратят на Земята. Основният лозунг става: „Спасете децата!“. После идват зловещи новини от инженерите: нито „Откривател“, нито „Бремерхевън“ са способни да изминат дългия път към дома.

Това дава начало на втора вълна от взаимни нападки. Хари пак поема отговорността пред съвета.

А аз си помислих: „Как ли пък не.“

Благородният Хари. Играеше го актьор, специализиран в този тип роли.

Следва яростта, когато новината излиза на бял свят. Гневни тълпи обграждат правителствените сгради. Уилямс е свален от поста си.

След шумни дебати се взема решение да се разглоби „Бремерхевън“ и частите му да се използват, за да се поправи „Откривател“, който е по-надеждният от двата кораба.

— Бог да ни е на помощ — казва един от техниците, — все още не съм убеден, че ще стигне до дома.

Земята отново бе станала „Домът“.

Спрях симулацията. Не обичам депресиращите симулации, а знаех много добре как ще свърши тази.

Алекс ме чакаше на терминала в Андикуар.

— Радвам се да те видя — каза той. — Понатрупа се доста работа.

После се засмя, сякаш забележката му беше особено смешна.

— Предполагам, че сме били прави.

Хубаво беше, че използва множествено число. Всъщност аз нямах никакъв принос в това.

— Да — рекох. — Има още един свят от земен тип.

— Чудесно. Успя ли да установиш орбитата му?

— Не. Нямахте подробности.

— Никакви?

— Никакви.

Взехме асансьора към покрива. Терминалът беше тих и почти безлюден.

— Друг земен свят — повтори той. — Това значи, че е бил в биозоната.

— Не са използвали стандартните категории. Но са отбелязали състава на атмосферата. Азотът и кислородът са в нормалните съотношения за клас К. Така че явно е бил в биозоната. Би трябвало.

— Добре.

— Все още не разбирам какво значение има. Знам какво си мислиш, но не вярвам да са били толкова глупави, че да скочат на свят, който е щял да бъде изтръгнат от орбитата си. Със сигурност са били наясно, че точно това ще се случи.

Стигнахме горе и вратите се разтвориха към дъждовен следобед. Излязохме в разпределителната зона, взехме такси и потеглихме на запад.

— И все пак точно това са направили — рече след малко той.

— Но това би било самоубийство.

— Така изглежда.

Вгледа се в бурята навън, докато се издигахме над града.

Двайсет минути по-късно влязохме в офиса. Джейкъб ни очакваше с кафе и желирани понички.

— И така — казах, преди да се почерпя. — Какво следва?

— Трябва да открием липсващия свят.

Знаех си, че това ще каже.



— Шегуваш се.

— От гледна точка на бизнеса това е златно находище. Атмосферата сигурно е замръзнала, когато планетата е напуснала близостта на слънцето. Така че повърхността е опустяла, а артефактите са се запазили. В непокътното състояние, Чейс. А историята на тази последна група колонисти, ако успеем да докажем, че наистина са съществували, ще достигне митични мащаби.

— Как предлагаш да открием липсващия свят? Съмнявам се, че е възможно.

— Това е по твоята специалност, Чейс — отвърна той. — Намери начин.

Как се търси тъмно тяло, изгубено сред звездите?

Знанията ми за сензорните технологии не бяха обширни, така че се обадох тук-там и накрая попаднах на името Авол де Плейнс. Беше ми препоръчан като най-добрия специалист по въпроса.

Накарах Джейкъб да се свърже с него. Оставихме съобщение и той ми се обади на сутринта. Можел да ми отдели минута.

Имаше най-тъмната кожа, която съм виждала. Цветът на кожата от хиляди години вече не е отличителна черта. Освен ако не живеете на Земята. Имаше твърде много смесени бракове между хората, откъснали се от родния свят. И резултатът беше приблизително маслинен цвят за всички. Някои бяха по-светли, други по-тъмни. Но без големи вариации.

Де Плейнс беше изключение. Зачудих се дали не е плод на няколко рецесивни гени, или просто наскоро беше дошъл от Земята. Или беше дребен, или седеше в най-голямото кресло на планетата.

— Какво мога да направя за вас, госпожице Колпат? — попита той.

Обясних му какво ме интересува — преди девет хиляди години една планета е била изхвърлена от слънчева система при преминаването на чуждо тяло. Не знаем в каква посока е отишла.

— Има ли технология, с която да я открием?

— Разбира се — отвърна той явно заинтригуван. — Естествено. Но вие говорите за доста обширна област. Не можете ли да кажете още нещо? Каквото и да е?

Имаше широк череп, няколко кичура бяла коса и дълбоко поставени очи, които не ме изпускаха от поглед.

— Не — рекох. — Знаем само от коя система е била изтласкана.

— Разбирам. Той надраска нещо. Не се усмихна, макар да имах усещането, че му се иска да го направи. — Колко голям флот ще я търси?

— Моля?

— Колко кораба ще участват в операцията?

— Един.

— Един — Още една полуусмивка. Надраска още нещо. — Много добре.

— Предполагам, че това създава известни проблеми.

Прокашля се и попита:

— Изтръгнатият свят има ли си име?

Зачудих се как да го кръстя. Някога имах котка с име на герой от стар роман.

— Да — отвърнах. — Балфур.

— Балфур. — Произнесе го, сякаш да го усети на вкус. — Щом са му дали име, сигурно някой ще има представа накъде е отишъл. Иначе все едно ще търсите игла в купа сено. През нощта.

— Дори с най-добрите технологии?

Той се засмя. Ако имахме само аудиоконтакт, щях да реша, че е много по-едър.

— Мислете за сензорите като за фенерче. С много тесен лъч.

— Толкова ли е зле?

— Винаги се опитвам да гледам оптимистично.

*Има хора, които минават за кратко през живота ни.  
Но след това вече не сме същите.*

Чиле Яримото, „Пътешествия“, 1421

Алекс не вярва, че има невъзможни неща. Ако можеш да пътуваш по-бързо от светлината, обича да казва, значи можеш всичко. Оттук следва, че няма как да му заявиш, че някоя задача е неизпълнима.

Трябваше ми помощ, така че се обърнах към Шара. Тя разговаряше оживено с изкуствения си интелект, когато влязох в кабинета. Даде ми знак, че ѝ трябва минутка, зададе въпрос за звездните популации в регион, за който никога не бях чувала, получи отговора, записа си нещо и се обърна с широка усмивка към мен.

— Чейс, как се чувстваш като знаменитост?

— Търся начин да го осребря.

— Разбрах, че се опитват да те убедят да дойдеш да работиш при нас.

— Имаше подобни идеи.

— Не го прави. Не плащат много, а и не знам някой да е станал известен.

После стана сериозна.

— Какво мога да направя за теб?

— Шара, имало е друг свят в системата на Тинициум. Клас К. Предполагаме, че небесното тяло, изместило орбитата на Марголия, го е изхвърлило от системата.

— И се чудиш дали има начин да се проследи?

— Да.

— Защо, по дяволите? Смятате, че там може да има база?

— Нещо такова.

Тя кимна.

— Значи смяташ, че е възможно да бъде открита? — попитах с надежда.

— Случило се е преди девет хиляди години, нали?

— Точно така.

— Добре. Това е сравнително скоро. Но не знаете какъв е бил нашественикът, разрушил системата?

— Не. Допускаме, че може да е била черна дупка.

— Защо?

— Защото наблизно няма много звезди.

Тя ме изгледа скептично.

— Всъщност възможностите са много.

— Както и да е. Не ни интересува какъв е бил обектът. Целта ни е да открием липсващия свят — повторих аз.

— Разкажи ми отново за системата.

— В момента има два газови гиганта в нормални орбити. Освен това там е и Марголия, която обикаля по силно издължена елипса, както и откъсната луна.

— Планетата от клас К има ли си име?

— Балфур. — Започваше да ми звучи добре.

— Освен това и два древни космически кораба се реят някъде там, нали?

— Да. Както и станция, която се е откъснала и се носи из космоса. „Откривател“ очевидно се е опитвал да скочи в хиперпространството, когато е избухнал.

— Доколкото разбирам, „Откривател“ е тръгнал с децата три години преди събитието.

— Точно така.

— Това значи, че вероятно няма да ни е от голяма полза. Ами другият кораб? Как му беше името?

— „Бремерхевън“. Орбитата му подсказва, че не е бил близо до Марголия по времето на катаклизма.

— Това е интересно.

— Може би е обикалял около Балфур.

— Имаш ли причина да смяташ така, или е само предположение?

— Предположение е.

— Ами доковата станция?

— Трябва да е била до Марголия, когато обектът е преминал.

— И двете сега са в орбита около слънцето?

— Да.

— Дай ми детайлите. Всичко, с което разполагаш. Първо трябва да разберем кога е станало.

— Вече знаем.

— Чудесно. Тогава може би ще успеем. Изпрати ми данните, ще ги прегледам и ще ти се обадя.

— Благодаря ти, Шара.

— Удоволствието е изцяло мое. Радвам се да помогна. Ще ме откъсне от рутината. Има ли краен срок за това?

— Не — отвърнах. — Чакало е толкова дълго, ще почака още малко.

Тя се засмя.

— Прати ми ги тази вечер и ще се опитам да ти предложа нещо утре.

— Беше права за времето на събитието — каза тя на следващата вечер, докато пиехме коктейли в „Лонгтрий“.

— Станало е на първи март две хиляди седемстотин четирийсет и пета година по земния календар.

— Това се разминава само с няколко дни от нашата оценка.

— Говорим за календари, не за самото време — подчерта тя. — Трудно е да се мисли с точност заради странните неща, които се случват с времето, когато обектите са на светлинни години разстояние.

— Добре. Значи знаем кога е станало. Какво ще правим сега?

Звучеше „Огън и лед“. Навън беше студено и влажно. Но „Лонгтрий“ беше претъпкан до козирката. Сватбено празненство заемаше едното крило, а друга голяма група честваше друго събитие. Не разбрахме какво. От време на време из залата се разнасяше смях. В средата на зоната за хранене танцуваха няколко двойки.

— Знаем къде са били газовите гиганти по време на събитието — продължи Шара.

— Така е.

— Те не са били засегнати от него. Това вероятно изключва твоята черна дупка. Ако нашественикът беше голям, наистина голям, и те щяха да бъдат пометени. Но в нашия случай орбитите им изобщо не са променени.

— Което означава?

— Че нашественикът е бил по-малък от една десета от слънчевата маса.

— Аха.

Не проумявах как това може да помогне, но тя явно имаше някаква идея.

Допи коктейла си и поръча по още един.

— Защо не — каза, — щом Алекс е решил да е щедър.

Разбира се, „Рейнбоу“ плащаше.

— Естествено. Не се притеснявай.

— И така. Орбитата на Марголия се разтяга, луната ѝ отплава. Другият земеподобен свят, Балфур, е изхвърлен от системата. Това предполага, че масата на нашественика е поне сто пъти по-голяма от тази на Марголия.

— Логично.

— Смятам, че е било по-голямо от Юпитер и по-малко от звездаджудже от клас М.

— Шара — прекъснах я. — Знам, че се интересуваш от научно обосноващите хипотези, но това ще ни помогне ли да открием Балфур?

— А, изгубила си търпението, което притежаваше някога. Това значи, че попадаме в зоната на кафявите джуджета.

— Кафяво джудже?

— Да. Това е звезда, която никога не се развива. Няма достатъчно маса. Така че не се запалва.

— Значи е тъмно тяло.

— Не непременно. Имат достатъчно енергия да греят. Остават топли доста време.

— Какво генерира енергията?

— Останала е от зараждането им. Опитвам се да кажа, че това нещо изобщо няма да прилича на звезда. Няма да е ярка светлина в небето.

— А как ще изглежда?

Тя се замисли.

— Може да прилича на газов гигант, осветен отвътре. Ще има облаци. Вероятно мръснокафяви.

— Странен цвят.

Шара понякога има навика да изнася лекции. Сега го направи.

— По-младите джуджета обикновено са кървавочервени. Те излъчват енергията, натрупана при създаването им. Когато остаряят, се охлаждат. Все повече и повече молекули се формират в атмосферата им и те се сдобиват с облаци.

— Какви облаци?

— От желязо и силикати. С някои странни климатични прояви. Накрая стават тъмночервени. С времето угасват до червеникавокафяви и накрая до кафяви.

— А ако някое от тези кафяви неща мине през планетарна система, може ли да предизвика съществени промени?

— Със сигурност. Чейс, това нещо е огромно. Вероятно един процент от стандартната слънчева маса. Звучи малко, но всъщност съвсем не е така.

— Шара, защо се спираме толкова на това джудже?

— Защото то може да ни каже къде е Балфур.

— Чудесно.

— Не бързай толкова. Стигаме до лошите новини. Не мога да ти дам дори предположение за местоположението на Балфур, ако не открием кафявото джудже.

— Защо?

— Защото трябва да научим масата, сегашното му местоположение и скоростта му. С тези данни ще изчислим пътя му през системата Тинициум. После можем да направим предположение с висока степен на вероятност за мястото, където се намира изгубеният ви свят.

— Шара, не сменихме ли един проблем с друг? Как ще открием кафявото джудже?

Тя гледаше нещо над рамото ми и рече:

— Не се обръщай.

След няколко секунди видях келнера да води висок мъж в тъмно сако към ъгловата маса. Изглеждаше добре, погледът му се плъзна по Шара. Засякох размяна на невербални сигнали и той продължи напред. Шара ми се усмихна, когато той изчезна от полезрението ѝ.

— Цел, родена от случая.

Може би не се беше променила толкова, колкото предполагах.

— Кафявото джудже — припомних ѝ.

— Да. — Още беше разсеяна. — Ами хубавото е, че не може да е изминало много път за девет хиляди години. Определено по-малко от една светлинна година. Ще е доста ярко в близкия инфрачервен спектър, да кажем с магнитуд една десета или една петнайсета.

Млада жена мина покрай нас и се насочи към мъжа. Шара поклати глава и въздъхна:

— Жалко.

— Значи можем да го открием?

— Ще струва доста.

— Какво трябва да направим?

— Да тръгнете на лов. Първо ще трябва да убедите Службата за проучвания да ви даде кораб.

— Защо? Нали си имаме „Бел-Мари“?

— Не става за тази работа. Ще трябва да закарате два широкообхватни телескопа, за да претърсите областта. Частна яхта няма да може да се справи с тях. Както и да е, корабите на Службата за проучвания са оборудвани за подобен род задачи.

— Ще говоря с Уинди.

— Ще искат и някой от Службата да дойде с вас. Такива са правилата.

— Как работят широкообхватните телескопи?

— Винаги са по два. Раздалечаваме ги и ги пускаме да сканират едновременно небето. Кафявото джудже ще изскочи.

— Сигурна ли си?

— Повярвай ми.

— Добре. Изкуственият интелект на борда ще се справи ли без особена намеса от моя страна? — попитах.

— Не. Ще трябва да му дадеш някои насоки. Корабът ще разполага с оборудването, но тази операция е по-различна от онова, което изкуствените интелекти са свикнали да правят.

Тя ми обясни процедурите. Вечерята пристигна — зеленчукова салата и нарязано пиле. И двете бяхме гладни. Тя се нахвърли върху храната, а аз все още се опитвах да запомня всичко.

— Никога няма да се справя — въздъхнах накрая.

— Естествено, че ще успееш. Виж какво, преди да заминете, ще упражним най-важното.

— Добре.



— Ще се справиш, Чейс.

— Има ли такъв специалист в мисията? Някого, когото да помоля за помощ, в случай че възникне проблем?

— Един-двама души — каза тя. — Не съм сигурна. Но не се тревожи. Онзи, когото Уинди ще изпрати с вас, ще знае как да борави с оборудването.

Не ми харесваше как се подреждат нещата. Нямах да знаем какво правим. А човекът от Службата сигурно също щеше да е объркан. Така че се реших да я помоля:

— Слушай, щом от Службата ще пращат свой човек...

— Заета съм, Чейс.

— Ще ти бъда много задължена. Ще го смятам за лична услуга.

Тя набоде парче домати на вилцата си и хвърли таен поглед към масата в ъгъла. Мъжът беше заплепен от дамата си.

— Не е толкова трудно, Чейс.

— Ще е историческо откритие. Не искаш ли да присъстваш?

— Мисля, че историческото откритие вече беше направено. Трябваше да дойда на предишния ви полет.

— Шара, инстинктите на Алекс обикновено не лъжат. Може би има още нещо.

Почти беше приключила с яденето. Знаех, че след малко ще погледне менюто с десертите. Шара е една от онези отвратителни жени, които ядат, каквото им харесва, без изобщо да пълнеят.

— Говорим за нещо сериозно, Чейс. Ами социалният ми живот?

— Ще се забавляваме по пътя.

Получаването на кораб се оказа сложно.

Шара беше права — изискването беше на борда да има човек от Службата за проучвания. И той трябваше да е пилотът.

— Няма свободни пилоти — каза ми Уинди. — Мога да проверя дали някой ще иска да дойде. Но това ще са свръхчасове. А и ме съмнява, че ще има желаещи.

Тя изреди кой в момента ползва почивка и защо няма да иска да се върне на работа.

— Какво ще кажеш за мен? — предложих. — Имам разрешително.

— За клас „Арктур“?

Бях пилотирала яhti и малки търговски кораби.

— Хайде сега — не се предавах. — Колко сложно може да е?

— Такива са правилата, Чейс. Нямам избор.

Обади се на двамата пилоти, които бяха свободни, но те отказаха. Пилотите на Службата за проучвания са добре платени и нямат много почивки. Ако бяхме на някой краен свят или на станция в космоса, едва ли щяхме да срещнем проблем. Но в Андикуар... нямаше начин.

Така че Алекс ме записа на ускорена програма и получих квалификация за следващото ниво на свръхсветлинните кораби. Сега имам разрешително за „Лонгстар“ — едно ниво над „Арктур“. Нямах желание да го получавам, но това е друга история.

Три седмици след разговора с Уинди получих разрешителното си и тя ме назначи на временно място, за да ме впише като служител.

Шара междувременно се чудеше за какво е цялото суетене.

— Никога няма да разбера защо някой плаща огромни суми за антики. Разбирам археологическата им стойност, но в този случай дори това изглежда проблематично. Можем да се надяваме да разберем единствено как някои държеливци са прекарвали последните си дни. Ако трябва да съм честна, ще ги почетем по-добре, ако ги оставим на мира.

Бях упълномощена да ѝ предложа една трета от цялата печалба, която реализираме, ако откритието бъде направено и след като Службата за проучвания получи своя дял. Това привлече вниманието ѝ.

— За колко точно говорим? — попита тя.

Дадох ѝ скромна оценка, основана на печалбите ни от няколкото трофея от „Откривател“. Беше впечатлена.

— Стига ни да преживяваме — добавих.

— Предполагам. Е, добре, Чейс, не мога да откажа. Но все още не разбирам защо марголианците ще се прехвърлят на свят, който ще замръзне. Но пък какво можем да изгубим?

Уинди се появи след няколко минути и Шара ѝ каза, че идва с нас. Уинди направо преbledня и заяви:

— Имах по-добро мнение за теб.

И така, в един прохладен ден на късното лято в година 1430 от основаването на Асоциираните щати на Римуей Алекс, Шара и аз

хванахме совалката към Скайдек и после се качихме на един VHY-111 — „Дух“. След час отново пътувахме към Марголия.

*Закарай каруцата си до звезда.*

Ралф Уолдо Емерсън „Общество и самота“, 1870 година  
по земния календар

„Дух“ беше два пъти по-голям от „Бел-Мари“ и можеше да поеме единайсет пътници. Животоподдържащата, секция се състоеше от мостик, дванайсет каюти (една за пилота), две бани, складово помещение, оперативен център, фитнес център с размерите на голям дрешник и обща зала. Последната се оказа доста по-просторна от тази, с която ние с Алекс бяхме свикнали. Но като се изключи това, „Бел-Мари“ определено беше по-приятна за обитаване. „Дух“ беше просто превозно средство за транспортиране на хора. Нямаше удобства.

Останалата част от кораба, отсеъкът за совалката, главното хранилище и машинното отделение — всички в долната част — обикновено оставаха във вакуум, за да се пестят ресурси. Имаше и зона за достъп до системите под мостика.

— Контролните съоръжения са там — обясних на Шара. — Както и черните кутии на изкуствения интелект.

Проверих системите и ги настроих за скок девет часа след тръгването. После се върнах в оперативния център, където Шара седеше пред един от екраните.

— Хубаво, че идваш — каза тя. — Тъкмо щях да те търся.

— Искаш да поговорим за целта ни?

— Да.

Показа ми една звезда и друг, по-малък източник на светлина.

— Тинициум две хиляди сто и шестнайсет — посочи. — И Марголия.

— Така.

— Да върнем Тинициум девет хиляди години назад.

Координатите пробягаха през долния десен ъгъл, забавиха се и спряха. Звездата се премести през залата.

— След събитието тя е изминала малко повече от половин светлинна година. Била е тук при сблъсъка. От силата на нахлуването знаем, че нашественикът се е спуснал под малък ъгъл спрямо равнината на планетите. Освен това знаем, че досега ще е изминал приблизително същото разстояние като Тинициум. Около половин светлинна година.

— Ясно.

— Имай предвид, че това е оценка. Но би трябвало да е сравнително точна. Не знаем обаче в коя посока е потеглил.

— Добре, значи можем да очертаем окръжност с радиус от половин светлинна година около точката на сблъсъка...

— И нашественикът ще е някъде по обиколката.

Тя очерта окръжността.

— Това е зоната ни на търсене. Целта може да е от другата страна или отсам, може би малко под или над разглежданата равнина. Но е там.

— Изглежда доста обширно — каза Алекс. Не го бях видяла да влиза.

— Така е — призна Шара. — Но търсенето все пак е възможно.

— Колко бързо се движи джуджето?

— Със същата скорост като Тинициум. Приблизително двайсет километра в секунда.

— А възможно ли е да е все още близо до системата, да пътува с нея?

— „Близо“ е относително понятие. Минало е през системата, така че сигурно има известно отклонение.

— Добре, откъде започваме?

— Ще се отправим към точката на сблъсъка. След това ще разположим телескопите си от двете ѝ страни. На разстояние от... — Тя се поколеба, пресмяташе. — Да кажем, пет астрономически единици. Нека са на десет астрономически единици разстояние.

Следващите няколко часа четох за кафявите джуджета. Шара беше права — имаше много такива. Според Службата за проучвания

бяха стотици в непосредствена близост до слънцето на Римуей. Това не ме караше да се чувствам комфортно. Но пък ставаше въпрос за близост, която включваше огромно пространство. Модерните технологии правят пътуването почти мигновено и ни карат да забравим колко огромни са разстоянията в действителност. Май вече споменах това някъде.

Кафявите джуджета не са достатъчно големи, за да горят водород, затова и не се запалват като пълноценните звезди. Но все пак излъчват доста топлина, повече или по-малко заради приливния ефект. През инфрачервен телескоп се виждат като бледо сияние.

Ако се приближите достатъчно до обикновено кафяво джудже, то ще ви заприлича на мътна звезда. Има само 0,0004 от яркостта на слънцето — и нашето, и това на Земята. И все пак температурата на повърхността беше от порядъка на 3 200 градуса по Целзий. При такава топлина желязото и скалите се превръщат в газове.

При процеса на охлаждане те пораждат метан. Газовете се кондензират и образуват облаци, които запазват част от топлината. Но продължителното охлаждане води до бури, които пък прочистват облаците. Когато това се случи, от нагорещената атмосфера се излъчва инфрачервена светлина и джуджето става по-ярко.

Шара беше права — наистина имаше странни климатични прояви. На някои джуджета, по-горещите, валеше железен дъжд. А охладиците се достатъчно, се радваха на дъжд от обикновена вода.

Съществуваха различни разновидности, базирани на спектралните им характеристики.

— Но нали всички са видими за телескопите ни? — попитах Шара.

Тя кимна и рече:

— Всъщност цялото това упражнение би трябвало да е доста лесно. Поне се надявам да е така.

— Защо? Да не пропускаш някаква среща?

— Чейс, аз съм астрофизик. Но това не значи, че желая да прекарвам уикендите си в нищото.

Направихме скока по план, но се появихме на няколко дни път от целта. Шара не остана особено щастлива.

— Изглежда технологиите имат нужда от подобрене — рече тя.

Свързах се с „Гонзалес“, командния кораб на мисията, за да ги уведомя, че сме в района. Алекс се възползва от обаждането, за да поговори с Емил Бранков за последните открития при разкопките. Имаше много артефакти. И тленни останки.

Прекарвахме времето в разговори, гледахме симулации, тренирахме. Шара обичаше ролеви игри, при които все се взривява нещо. Не знаех дали се опитва да ми намекне нещо, или това просто отразяваше войнствения ѝ дух. Много се беше променила от времето, когато бяхме заедно в училище. Когато ѝ споменах, че на моменти имам усещането, че изобщо не я познавам, тя ме попита давам ли си сметка колко съм се променила аз самата.

— По какъв начин? — попитах.

— Беше стеснителна, неуверена в себе си. И доколкото си спомням, гледаше на авторитетите с голямо уважение.

— Все още съм стеснителна — рекох.

Тя се засмя.

— Не се и съмнявам.

Забавлявахме се и с „Разговори с Цезар“. За тези, които не са опитвали, симулацията ви дава шанс да поговорите с аватарите на исторически личности. Шара имаше слабост към древните, така че прекарахме по-голямата част от двата дни в религиозни спорове с Клеопатра, в диспут за правата на жените с Тома Аквински и за връзките с обществеността с Хенри VIII. Маринда Харбах обясни защо имаме толкова кървава история.

— Истинските хищници — каза тя — не се убиват помежду си. Никога не са го правили. Тигърът например разбира, че е опасно да напада друг тигър. Изобщо не е сигурно кой ще загине.

Но хората никога не били истински хищници. Напротив, те били безвредни същества, ядели, каквото им попадне, и така и не развили инстинкт да избягват раздорите.

В крайна сметка, продължи тя, когато две маймуни се сбият, най-много някоя да получи цицина. Всъщност дори им харесва. Мозъчните сканирания са го потвърдили. Но когато маймуните изобретили мощните оръжия, вече е било твърде късно.

Говорихме си за войната и мира с Уинстън Чърчил и за сблъскващи се вселени с Тайо Мишко... Никой не знаеше, разбира се,

как наистина е звучал Чърчил, но Калу, изкуственият интелект, беше докарал Мишко свършено.

Той направи имперсонации и на нас. Изглежда се забавляваше да обяснява с целенасочения и ерудиран маниер на Алекс предимствата на антиките като инвестиция. После представи как Шара изнася лекция за сблъскващи се звезди. И непрекъснато поръчваше закуски с моя глас.

— Не ям толкова много — казах на Алекс. Но той просто се засмя.

Когато се приближихме до точката на сблъсъка, Шара реши, че е време да огледаме опакованите телескопи. За да не създаваме атмосфера в товарното отделение, облякохме скафандрите.

Товарното беше разделено на три части — средната, зоната на изстрелване, беше най-голяма. Телескопите бяха там. Совалката — зеленикавожълта с надпис: „Департамент за планетарни проучвания и астрономически изследвания“ — беше в отделен отсек.

Телескопите бяха в кубове със заоблени ръбове. Не бяха много по-високи от мен. Предпазваше ги найлонова обвивка. Преместихме ги на пистата за изстрелване, като използвахме нулевата гравитация.

Махнахме найлоновата обвивка, за да ги огледаме. Съоръжението представляваше висока до рамото ми черна метална чиния, към която бяха прикачени няколко малки тласкача.

— Двуметров е — каза Шара. — Оборудван е с трийсет и две хиляди по трийсет и две хиляди чувствителни към инфрачервени излъчвания плочки. Може да покрие участък от три на три градуса.

Тя заобиколи нещото и натисна дистанционното. Някакви лампички светнаха.

— Наред ли е всичко? — попитах.

— Да, няма проблеми. — Разкъсахме обвивката на втория пакет и повторихме процедурата. Когато приключихме, огледахме изстрелващите устройства.

— Май сме готови — каза Шара накрая.

Върнахме се през тръбата за изкачване, минахме през шлюза към мостика и се измъкнахме от костюмите. Шара каза, че гравитацията е хубаво нещо. Калу обяви, че сме на час от точката на сблъсъка.

Седнахме и някак се запrikaзвахме за миналото. Открихме, че и двете сме се срещали с един и същи мъж и че и двете сме имали една и



съща реакция. Говорихме за инструктори, за които не се бяхме сещали от петнайсет години. И за амбиции — някои осъществени, други изоставени.

— Ти стана пилот — каза Шара. — Когато се срещнахме за първи път, ми каза, че искаш да се занимаваш точно с това.

Вярно беше. По едно време мечтаех да стана скулптор, но това не продължи дълго.

— Да, винаги ми е допадала идеята да изляза в открития космос. Струваше ми се романтично.

— А не е ли?

— Романтиката се износва.

Тя се засмя.

— Спомням си, когато онзи тип Джери щеше да става баща на децата ти.

— Това беше много отдавна.

— Какво стана с него?

— Стана банкер — отвърнах. — Или финансов съветник. Нещо такова.

— Виждала ли си го?

— Преди повече от десет години. — После добавих: — Женен е. Има две деца.

— Не мога да си те представя омъжена за банкер.

— Аз също.

И все пак от време на време се сещах за него. Нямах нищо против да го срещна някоя вечер. Случайно, разбира се.

Калу обяви, че имаме седем минути до целта, и ние се върнахме в оперативния център, където ни чакаше Алекс. Шара седна в командното кресло.

— Калу?

— Да, Шара.

— Подготви се за изстрелване на Алфа.

— При твоя команда.

Имаше няколко монитора. Единият показваше вратите на изстрелващата площадка отвън. Видяхме как се отварят.

— Кой, по дяволите, е Калу? — попита Алекс.

— Изкуственият интелект — отвърнах.

— Знам. Кой е бил?

— Когато преди два века правителството поискало да прекрати междузвездните изследвания, той ги разубедил — обясни Шара. — Това се е отразило на политическата му кариера, защото много хора не искали да плащат за космически проучвания. Един от противниците му попитал кога ще спре с това.

— И той какво отговорил? — попита Алекс.

— „Ако спреш, значи си мъртъв.“ Бил е главен секретар на Департамента за планетарни прочувания и астрономически изследвания.

— Главен секретар?

— Е, тогава не са имали директори.

— Аха.

Звезден облак се появи на един от екраните.

— Вижте — посочи Шара. — Това е Виргиниум. Много гореща млада звезда. Ако се върнем след няколко милиарда години, може да се окаже люлка на нова цивилизация. — Тя се усмихна на Алекс. Имах усещането, че е очарован от нея. — Време е за изстрелване. Искаш ли ти да го направиш?

— Давай ти — каза той. И тази щедрост на духа ме убеди. Алекс обичаше драматизма и церемониалността.

— Калу — нареди тя, — изстреляй Алфа.

Телескопът излетя през люка, ускорителите му проблеснаха.

— Алфа е изстрелян — докладва Калу.

Телескопът се заклатушка и изчезна в нощта.

Беше мой ред.

— Закопчайте, коланите. Калу, пригответи се за изтегляне.

Калу потвърди. Шара говореше с бордовия изкуствен интелект на Алфа и му даваше последни инструкции.

Миг по-късно образът на Бранков се появи в оперативната зала. Изглеждаше уморен.

— Открихме надписи върху камъка — съобщи той. Появи се голям мраморен блок с английски символи. Емил ги преведе: „Здравни лаборатории «Маккорби»“. Отдолу имаше дата. Месецът беше март. Четиринайсети. А годината беше единайсета.

— Открихме кметство надолу по улицата. И останки от ботаническите градини на Чалкоски на половин километър оттам — продължи Бранков. Виждах напрежението в очите му. Това беше мисията на живота му.

Няколко часа по-късно скочихме на милиард и половина километра от другата страна на сблъсъка и пуснахме Бета.

— Сега — каза Шара — ще направим пълно проучване на небето, триста и шейсет градуса на ширина и дваайсет градуса под и над орбиталната равнина.

Искуших се да попитам за каква орбитална равнина говори, тъй като бяхме по средата на нищото. Но, разбира се, работехме с равнината на планетарната система, каквато е била преди девет хиляди години.

— Съоръженията ще работят паралелно — продължи тя. — Трябва да огледаме общо четиринайсет хиляди и четиристотин квадратни градуса. Това означава, че ни трябва хиляда и шестстотин чифта снимки. Всеки образ ще изисква пет минути експозиция плюс времето за трептенията.

Алекс отново се беше оцъклил.

— Това означава — обясни Шара, — че ще успеем да направим пълно проучване за шест дни.

— Чудесно — отвърна той. — И по някое време ще забележим кафявото джудже?

— Би трябвало. Ще насложим образите от телескопите на екрана. — Тя докосна централния монитор. — Всичко е нагласено в рамката на звездите. Те няма да се придвижат съществено, защото са твърде далече. Но всичко наблизо ще изглежда все едно подскача. А то, господин Бенедикт, ще е нашето джудже.

— На колко големи скокове? — попитах.

— Около трийсет аркосекунди.

Алекс се озъби. Колко пък беше това?

— Всичко е наред — каза Шара. — Просто гледайте за отделяне. Освен това, когато се случи, ще измерим радиалната скорост. Това ще ни помогне да изчислим къде е било по време на сблъсъка.

— Но нали вече знаем това.

— Информация за проверка. И колкото по-точна е информацията ни, толкова по-лесно ще открием Балфур.

— Добре — кимна Алекс. — Добре.

— Проблемът е, че не знаем каква е температурата на джуджето, така че ще проведем тестове с дължини на вълните между два и десет микрона. Това би трябвало да обхване много горещи и сравнително студени джуджета и всички между тях.

Тя вдигна дистанционното.

— Готови ли сме?

— Разбира се — потвърди Алекс.

Размениха си погледи.

— Благодаря — каза той. — Аз ще го направя.

Без да каже нищо повече, той взе дистанционното и даде начало на операцията.

*Има достатъчно светове за всички. Отидете и ще видите каньони, от които ще ви се завие свят, уединени плажове, пръстени от светлини, желязни реки. Но си носете дъждобран.*

Таврон Хам, „Дотам и обратно“, шестото хилядолетие

След като операцията започна, разговорите с Цезар приключиха. Алекс не напускаше оперативния център, освен ако не се налагаше. Гледаше неуморно образите, които прииждаха на всеки няколко минути и показваха ново парче от небето. Ако някоя от светлинките изглеждаше леко размазана, той се навеждаше очаквателно напред с надеждата, че Шара ще реагира или Калу ще отбележи попадение.

Понякога говореше с Бранков, който изрази възхищението си от начинанието ни.

— Желая ви успех — каза той. — Да се надяваме, че ще я откриете и че теориите ви ще се окажат верни.

Шара остана с Алекс първия ден. Докато вече не можеше да го понася. Той беше прекалено напрегнат. На втората сутрин тя го помоли да я уведоми, ако открие нещо, и избяга в общата зала. От време на време надниквах, за да проверя как е, но през повечето време бях с Алекс. От ненужна лоялност, предполагам.

— Защо се вълнува толкова? — попита Шара. — Вече направи голямото откритие. Какво толкова, ако неколцина марголианци са избягали в друга база някъде си?

— Права си. Никога не съм го виждала такъв. Мисля, че е заради „Откривател“. Беше пълен с деца. Това наистина го разтърси. Според мен не е убеден, че колонистите са знаели какво ще се случи с единия свят, но не и с другия. Трябва да са разбрали, че Марголия е по-безопасният от двата. Исква да си обясни защо са скочили в устата на лъва. Смята, че им го дължи.

— Ако изобщо са го направили — каза Шара. — Аз не съм убедена в това.

— И аз не съм. Но той има доста добри инстинкти.

— Чейс — възрази тя, — инстинктите са за храна и за секс. Няма нищо общо с логиката. — Поклати глава. — Ако наистина са прехвърлили хора на Балфур, значи са сбъркали в сметките.

— Но не може да не са знаели какво ще стане, нали?

— Вероятно — въздъхна Шара. — Не зная.

Трябваше да сменим темата.

— Направо съм смаяна колко често се срещат тези кафяви джуджета — рекох. — Имаме ли карта на местните?

— Сигурно се шегуваш. — Усмивката ѝ разцъфтя отново. Нейната игрива, далеч не наивна усмивка. — Никой не може да се прочуе с откриването на местни кафяви джуджета, така че няма кой да се занимава с това.

— Може би Научният съвет трябва да се замисли по този въпрос.

— Да, сигурна съм, че е сред приоритетите им. Веднъж го споменах пред един от членовете му и той ме попита с колко време ще разполагаме, ако някое кафяво джудже навлезе в системата ни.

— И с колко време ще разполагаме?

— Вероятно с двайсет-трийсет години.

— И какво отговори той?

— Каза, че двайсет до трийсет години са предостатъчно време, за да се погрижим за ситуацията.

— Сериозно ли говореше? Какво бихме могли да направим, ако подобно нещо се случи?

— Не можем да направим кой знае какво. Освен да евакуираме планетата.

— Да евакуираме планетата? Но имаме ли съоръжения за подобно нещо?

— Да натоварим милиарди хора? Съмнявам се. — В скута ѝ лежеше отворена книга. — Не мисля, че математиката беше силната страна на онзи тип.

Спах, когато Алекс потропа на вратата ми през втората нощ.

— Имаме попадение — каза той.

Събудих Шара. Тя излезе по халат и седна пред екрана. Като че ли се виждаха две мътни звезди близо една до друга.

— Това ли е? — попитах.

— Има голям шанс. Калу, какво е разстоянието?

— Нула цяло шейсет и четири светлинни години — отвърна той.

— Рецесионна скорост?

— Двайсет и два километра в секунда.

Тя си записа нещо.

— Доста добро съвпадение. Вероятно е то.

— Вероятно? — ахна Алекс.

— Все още няма как да сме сигурни. Трябва да пренастроим оптичната чувствителност на телескопа на още по-голямо увеличение.

— Защо?

— За да ни даде трансверзалната скорост. Ще получим триизмерна картина и ще се уверим със сигурност.

— Колко време ще отнеме?

— Около четиринайсет часа.

— Добре — потри ръце Алекс. — След това ще можеш да откриеш къде е планетата, нали?

— Ако това е джуджето.

— Това е добре. Шара, ти си съкровище.

Тя се усмихна скромно.

— Правя, каквото мога.

Стоях наблизко, почти излишна.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Не, благодаря. Ще се погрижа за всичко. Можеш спокойно да си доспиш — рече Шара.

— Добре, ще се видим сутринта.

Тръгнах към вратата, но Шара внезапно се обърна към Алекс.

— Но има нещо, което ти можеш да направиш за мен.

— Казвай.

— Никога не съм виждала кафяво джудже. Отблизо. Вместо просто да стоим тук и да чакаме данните, защо не се приближим?

— Добре — съгласи се Алекс. Не го показва, но не беше във възторг от идеята й. Не и в този момент. Но явно реши, че го дължи на Шара.

— Чейс?

— Смятай го за направено, шефе.

— Искам да кажа — намеси се Шара, — че би било хубаво да видим едно, щом така и така сме тук.

Желанието ѝ ме учуди.

— Никога ли не си виждала звезда-джудже?

— Всъщност не — призна тя. — Не съм имала възможността.

— Е, ще поправим това положение.

Тя изглеждаше възхитена като дете на рожден ден.

— Донякъде ги смятаме за даденост. Много са и не правят нищо особено.

— Освен да се носят наоколо.

— Да — рече тя. — Освен това.

Малко преди да направим скока, получихме съобщение от Бранков. Бяха открили нещо, вероятно музей в чест на първите заселници. Повечето находки не можеха да се разпознаят. Експонатите, както и витрините, се бяха разпаднали почти напълно.

— Можем да разчетем само част от надписите. Земни дати и имена, които не ни говорят нищо.

Споменахме му, че може би сме открили кафявото джудже.

— Радвам се да го чуя. Значи можете да определите къде е Балфур? Натам ли се отправяте?

— Първо ще огледаме кафявото джудже. На борда имаме дама със специален интерес към компактните обекти.

— Добре. Успех. Дръжте ме в течение.

Изпратихме съобщение на Уинди. Безспорно беше добра политика да приобщаваш към работата си отговорника за връзки с обществеността на Службата за проучвания.

Направихме добър скок и излязохме на няколко дни път. Кафявото джудже приличаше на газов гигант, само че наблизо нямаше слънце, така че блясъкът му не беше от отразена светлина. Беше с около пет процента от слънчевата маса и цялото бе увито в облаци.

— Лекичко е — каза Шара. — Трябват му около осем процента слънчева маса, за да се запали.



За да стане истинска звезда. Имаше доста луни, единайсет, и неясен пръстен, който не се виждаше веднага.

Самото джудже — странен термин за толкова огромен обект — изглеждаше като обикновена сфера от зловещо пламтящи облаци с цвят на пръст, с няколко червени петна и ивици по повърхността. Температурата на повърхността му беше осемстотин градуса по Келвин.

— Петната са бури — уведоми ни Шара. Цял ден беше лъчезарна. Никога не съм я виждала така радостна. Срещаше се лице в лице с един от обектите, които оформяха гравитационния център на живота ѝ, както сама заяви.

Стоеше пред илюминатора, окъпана в есенната светлина на джуджето.

— Не е ли красиво?

— Красиво е — съгласих се.

— Клас Т — определи тя. — С много метан. Има и вода.

— Вода?

Кимна.

— Да.

Отидох при нея и тя ме прегърна.

— Чейс, взимам си думите обратно. Радвам се, че дойдох.

— Аз също.

Все още стояхме до илюминатора и си разменяхме любезности, когато баритонът на Калу привлече вниманието ни.

— Имаме трансверзалната скорост.

Шара се отдръпна и се върна в оперативния център.

— Да видим как изглежда.

Калу показва триизмерна проекция — кафявото джудже и следата му назад до времето на сблъсъка. А там, близо до стойката с мониторите, бяха Марголия, нейното слънце и точката на сблъсъка.

— Не се пресичат — казах. — Нещо не е наред.

— Калу, провери отново, моля те. — Шара ме погледна и сви рамене. Стават такива неща.

— Показанията са точни, Шара.

— Не може да бъде — възразих.

— Напротив. Изобщо не е близо до системата. — Тя провери диапазоните. — Не е този, Чейс. Най-голямото приближение възлиза

на част от светлинна година. Една двайсета.

Алекс стоеше мълчаливо до люка и слушаше.

— Това означава ли, че сме подходили погрешно? — попитах. — Да не би да има две кафяви джуджета?

— Възможно е. — Шара седна до една от конзолите и триизмерното изображение угасна. — Всъщност шейсет процента от кафявите джуджета пътуват по двойки.

— Наистина ли?

— Да. Компаньонът е обикновено на по-малко от една десета от светлинна година.

Тя извика образите от телескопите на монитора. Снимки отпред и отзад, и встрани от двата лъча.

— Не изглежда много вероятно това да е подминало Марголия, а друго, несвързано с него джудже, да е разбило системата. Така че...

През илюминаторите вдясно видяхме появата на кървавочервена звезда. От първа величина.

— Да не е това?

— Ще ти кажа след малко — отвърна Шара.

Беше на по-малко от половин светлинна година от нас и радиалната и трансверзалната ѝ скорост бяха почти идентични с тези на кафявото джудже.

— Това е едно от твоите кървавочервени джуджета — казах ѝ.

— Така изглежда.

Шара щракаше по клавиатурата и следеше числата, които минаваха по екрана. Накрая ги замрази. Бяха координати. Шара върна джуджето назад, докато не се пресече с Тинициум. В точката на сблъсъка.

— Това е вашият нашественик — каза тя. — Няма съмнение.

— Добре. — Алекс седна до нея. — Как ще разберем какво се е случило с Балфур?

— Дай ми малко време.

Изпратих доклад на Уинди, после се прибрах в каютата си и се опитах да почета. Но бях уморена, затова просто лежах и се вслушах в звуците на кораба. „Дух“ беше доста по-шумен от „Бел-Мари“. Каютите — по-тесни. И беше по-безличен. Не мога да обясня защо.

Може би заради изкуствения интелект. Калу не беше особено обаятелен.

Накрая се отказах, взех си душ и се преоблякох.

Навън Шара обясняваше нещо. Изглеждаше мрачна. Алекс беше пребледнял. Тя ми махна.

— Не означава, че непременно е бил погълнат.

Алекс си пое дълбоко дъх и ми каза:

— Шара смята, че може да е имало сблъсък.

— С голяма доза вероятност — поправи го тя.

— Директен сблъсък? — попитах. — С Балфур?

— Възможно е.

Известно време никой не каза нищо.

— Вижте. — Шара снижи глас. — Да запазим спокойствие, трябва да проверим всичко много внимателно. Нуждая се от време, за да направя изчисленията. Тогава вероятно ще получим по-добра представа за станалото.

Алекс ме погледна и каза:

— Чейс, уведоми Емил. И ни закарай дотам.

— Докъде?

— До нашественика.

Завихме надясно. Нашественикът беше далечен червеникав отблясък. Насочихме се към него, дадохме данните на Калу и се закопчахме.

— Не скачай прекалено близо — предупреди ме Шара. — Да останем на прилично разстояние от него.

Винаги съм държала на сигурността. Заради моята предпазливост и неточността на квантовия двигател излязохме на почти три дни разстояние. Достатъчно близо.

Отново бях поразена от приликата на джуджето с газов гигант. Само че това беше червено и без видими луни или пръстени. Повърхността му кипеше от бури и циклони.

— Това ще е желязо — каза Шара.

— Кое?

— Облаците. Силикати и корунд.

Когато облаците се разделяха, се виждаха разрастващи се горещи петна. Шара прекара известно време над апаратите, а Алекс чакаше нетърпеливо.

— Какво търсиш? — попита я накрая, изгубил търпение.

— Изненада! Добри новини — не е погълнало Балфур. Но наскоро е закусил.

— Какво имаш предвид? — учуди се Алекс.

— Вероятно е хапнало луната на Балфур. Джуджето е минало на неколкостотин хиляди километра от планетата. И се обзалагам, че е отнесло луната ѝ. Знаем ли дали Балфур е имал луна?

— Не.

— Обзалагам се, че е имал.

— Откъде знаеш?

Тя посочи линиите на средния екран.

— Атмосферата на нашия нашественик е наситена със силикати.

— И какво означава това?

— Че е погълнал луна. И това се е случило по време на пресичането.

Алекс пое дълбоко дъх.

— Откъде си сигурна, че не е Балфур?

— Не е планета. — Тя се завъртя да го погледне. — Земните луни се състоят от боклуците, откъснати от повърхността на световите при големите сблъсъци. Помисли за структурата на Римуей. Желязно ядро и силикатна мантия. Луната у дома не е нищо повече от беден на желязо материал от мантията. — Посочи екрана. — Виж линиите. Личи, че няма желязо.

Не можех да го видя и нямах никакви съмнения, че и Алекс не може. Но това нямаше значение. Шара можеше.

— И къде е Балфур?

Тя се усмихна широко.

— Бил е достатъчно близо, за да загуби луната си. Така че най-вероятно е последвал джуджето и сега е някъде тук.

— Можем ли да направим снимки?

— Опитвам се. Засега не го виждам.

— Добре. Може би е още рано.

— Да. Но има и друга възможност.

— И тя е?

Броени минути по-късно втората възможност се материализира — иззад джуджето изгря синя звезда.

— Наслаждавайте се на момента — извика Шара. — Ето го и Балфур.

*Използвай очите си вместо мозъка си и всеки път ще потъваш в тъга.*

Делис Толбърт, „Приключенията на Омар Пейсли“,  
1417

— Няма съмнение — заяви Шара. — Това е вашата липсваща планета.

Получавахме прилични снимки от сензорите и веднага забелязахме, че има океани! Беше зелена.

Алекс изглеждаше поразен.

— Това е жив свят — каза той.

Шара кимна.

— Така изглежда. — Обърна се към мен: — Колко близо е джуджето?

Попитах Калу.

— На около един милион километра. Или малко повече.

Тя плесна с ръце.

— Достатъчно близо. Кой би помислил?

Беше величествен момент. Танцувахме, викахме и се прегръцахме. Алекс ме притисна силно към себе си.

— Едната му страна е непрекъснато обърната към звездата — съобщи Калу. — Орбиталният период е приблизително две цяло и шест дни.

Трябваха ни няколко минути, за да се върнем в реалността. Отворихме шкафа с припасите и си сипахме по чашка. Вдигнахме на здравица за Балфур.

— Гениално — каза Алекс.

— Какво имаш предвид? — попитах. — Кой е гениален?

— Марголианците. Сега знаем защо са преместили хора на Балфур.

— Смяташ, че са знаели какво ще се случи?

— Да — потвърди Шара, изглеждаше объркана. — Разбрали са го. Може би не са били сигурни. Не знам с какво оборудване са разполагали. Но са разбрали, че Балфур все пак ще оцелее.

— Защо се намръщи? — попита я Алекс.

— Условията за живот на планетата по време на събитието и дълго след това са били доста трудни.

— В какъв смисъл?

— През първите няколко десетилетия след пленяването на Балфур от джуджето се е разсейвала ротационната енергия. — Тя надраска някакви уравнения на тетрадата. — Имало е доста земетресения, приливни вълни, тайфуни, изригващи вулкани. Глобално затопляне през първия век. Значително изпаряване. Мисля, че почти навсякъде има джунгли.

— Отново? — попитах.

— Да. Катастрофите, придружени с топлина и влага, пораждат джунгли. — Тя поклати глава. — Трябва да са били отчаяни, за да се насочат към Балфур. Не разбирам как биха оцелели.

Зачудих се дали не бих предпочела да изчезна с първоначалния свят, вместо да бъда захвърлена в нощта от скитащо джудже.

Едната страна на Балфур, разбира се, беше вечно тъмна. Все пак насочихме сензорите си натам и затаихме дъх. Не знам какво очаквахме или на какво се надяваше Алекс, но никой не каза нищо. Както и предполагаме, никъде нямаше светлина.

— Ако има оцелели — каза Шара, — ако са успели да си устроят база, тя ще е на обратната страна. Тук сигурно е доста студено.

Започна да изучава данните от сензорите, които все още обследваха кафявото джудже, като отбелязваха масата и гравитацията, ротационния период и разпределението на елементите в облаците. Температурата на повърхността беше 1500 градуса по Келвин.

— Младо е — съобщи Шара. — Много по-младо от другото. Охлаждат се, докато остаряват. — Усмихна се. — Като мъжете.

Купонджийката беше оцеляла в астрофизичката.

— Колко старо е все пак? — попитах.

— На около сто милиона години?

— Че това младо ли е?

— Относително.

Харесва ми как се изразяват тези хора.

Алекс разглеждаше снимките на Балфур, без да обръща внимание на разговора.

— Да слезем на повърхността и да видим какво ще намерим. Какви са условията на планетата?

Шара тъкмо казваше, че трябва да изберем подходящо място, когато получихме съобщение. Превключих на спомагателния дисплей.

— Какво не е наред? — попита Алекс.

— Получаваме код бяло. — Проверих отново, за да се уверя.

— Тук? — удиви се Шара. — Кой би изпаднал в беда тук?

Обърнах се към Калу.

— Имаме ли визуален контакт?

— Не, Чейс. Опитвам се да го открия.

— Има ли гласов сигнал? — попита Шара.

— Не — отвърнах, — получаваме само пиукане.

— Това е абсурд — намеси се Алекс. — Невъзможно е да има някого в тази зона.

— И все пак е тук — възразих.

— Чейс, получих координатите — обади се Калу.

Спогледахме се. Всички имаме лошо предчувствие.

— Имаме ли вече визуален контакт? — попитах.

— На екрана.

Беше спасителна капсула. За спешни случаи. Устройство, което те поддържа жив, докато дойде помощ. Но люкът беше отворен.

Увеличихме образа и Шара отбеляза:

— Има някого в пилотското кресло.

Носеше скафандър. Отворих канал за връзка.

— Здравейте. Какво е състоянието ви?

Превключих и зачакахме.

Алек се приведе към микрофона.

— Здравейте. — Звучеше враждебно. — Можете ли да отговорите?

— Калу, къде е нещото? — попитах аз.

— Местоположение нула-три-четири. Разстояние четиристотин двайсет и пет километра.



— Някаква следа от кораб?

— Да, сега получавам данните.

— Подробности, ако обичаш?

— Прилича на частна яхта. Обозначение на корпуса КУ. Останалото не се вижда. Изглежда се носи свободно. Има енергия, но е на минимум.

— Добре — казах. — Заведи ни бързо до капсулата. Затегнете коланите.

— Чакай малко — спря ме Алекс. — Това е капан.

— Вероятно — съгласих се. — Съвпадението е прекалено голямо. Но не можем да рискуваме и да изоставим пострадал в беда. Хайде да тръгваме. Не знаем откога е тук.

Алекс кимна и рече:

— Но първо ще вземем някакви предпазни мерки.

— Калю, след колко време ще стигнем до него?

— Колко гориво сте готови да изхабите?

— Няма значение.

— Ще го направя за тринайсет минути.

— Какви предпазни мерки? — попита Шара.

Човекът в пилотското кресло не помръдваше. В капсулата беше тъмно и не се виждаше добре.

— По-добре да побързаме — казах, докато се плъзгахме покрай капсулата. Станах от креслото си, а Алекс рязко попита къде си мисля, че отивам.

— Да го прибера.

— Не. Ще го направим, както решихме.

— Не знаех, че имаш желание да идеш да го вземеш.

— Съжалявам, ако не съм се изразил ясно, но това не е женска работа.

О, Господи! Пак се започваше.

— Алекс, имам повече опит при нулева гравитация.

— Колко му е да мина десет метра, да го издърпам и да го докарам тук?

Е, истината бе, че Алекс изобщо не биваше да припарва навън. А аз, разбира се, бях в правото си да настоявам. В крайна сметка бях

капитан. Но не виждах как да го разубедя. Когато тестостеронът му се развихри, винаги предпочитам да му угодя.

— Добре — каза той. — Започваме.

И хвърли поглед към Шара.

Няколко минути по-късно, облечен в скафандър, Алекс вървеше забързано към площадката за изстрелване, която, ако си спомняте, беше във вакуум. Включих осветлението и отворих вратите на хранилището, когато той ги приближи.

Калу нагласи кораба под ъгъл към капсулата и тя премина през вратата на хранилището. После леко изправихме „Дух“ и капсулата се закачи към едно от гнездата.

— Готово — докладва Алекс. — Скачи се.

Активирах магнитните ключалки, за да го осигуря и да му създам малко гравитация. Алекс се приближи предпазливо до отворения люк, погледна вътре и откри насочен към него лазер.

— Назад! — излая познат мъжки глас от високоговорителите. — Без резки движения.

Алекс замръзна.

— Колпат, предполагам, че ме чуваш. Ако се опиташ да направиш нещо, ще го убия. Разбираш ли?

Трябваше ми минута, за да се сетя. Чарли Евърсън. Младият мъж с резервациите за совалката.

— Добре — казах. — Не го наранявай.

Алекс заговори настойчиво:

— Какво означава това? Какво искаш, Евърсън?

Чарли излезе от капсулата.

— Сигурен съм, че сте наясно, господин Бенедикт. — Гласът му беше изпълнен с презрение. — Сега се обърнете и вървете право напред, не се пресягайте за нищо.

Алекс тръгна. Чарли държеше лазера си насочен в гърба му.

— За какво е всичко това все пак? — попита Алекс.

— Продължавай да вървиш.

Алекс понечи да се обърне и Чарли стреля в палубата. Алекс замръзна. Чарли изчака няколко секунди, изключи лъча и рече:

— Лесно се плаша. Прави само каквото ти кажа.

— Чейс — обади се Калу. — Долната палуба е пробита.

— Всичко е наред — продължи Чарли. — Ако правите, каквото ви кажа, никой няма да пострада.

Беше в яркожълт скафандър без обозначения, а Алекс в стандартния зелен скафандър на Службата за проучвания. Стигнаха тръбата с нулевата гравитация, качиха се заедно и се появиха на главната палуба. Чух ги да влизат във въздушния шлюз и да затварят люка. Започна компресионният цикъл.

Вътрешният люк се отваряше директно към мостика и аз се обърнах натам.

— За кого работиш? — продължаваше да пита Алекс.

— Не е нужно да знаеш — отговори Чарли.

— Ти сложи бомбата, нали? Взриви совалката и уби двама и трима души.

— Да, предполагам, че са били толкова. Не си спомням точната бройка. — Гласът му беше злокобно спокоен, заплашителен. — Колпат.

— Какво искаш, Чарли?

— Да ти припомня нещо. Никакви изненади, когато вратата се отвори. Ти и другата жена трябва да стоите пред въздушния шлюз с вдигнати ръце. Ако не сте там, ще го убия. Разбираш ли?

— Каква друга жена?

— Не си играй с мен. Знаеш за кого говоря. Майкълс.

— Не е на борда. Тук сме само двамата с Алекс.

— Лъжеш.

— Ако щеш вярвай.

— Какво стана с нея?

Лампата на люка още беше жълта. Цикълът не бе завършил.

— Тя...

Алекс се намеси:

— Качи се на „Гонзалес“, когато спряхме на Марголия.

— Че защо ще го прави? — Нямаше да се хване.

— Има приятел на борда — каза Алекс. — Тъпа кучка. Това беше единствената причина да дойде с нас.

Е, версията му беше по-добра от моята. Смятах да кажа, че се е разболяла в последната минута.

— Лъжеш — упорстваше Чарли.

— Не бих го направил. Не и щом държиш лазер.

Чарли се поколеба, чудеше се какво да предприеме.

— Ако опитате нещо, някой ще умре. Разбираш ли, Бенедикт?

— Разбирам.

— А ти, Колпат?

— Никой няма да ти създава неприятности, Чарли.

— Ако видя някого другиго тук, с него е свършено.

— Престани — намеси се Алекс, — плашиш я.

— Още по-добре. Малко страх в определени моменти води до здравословна нагласа.

— Прави, каквото ти казва, Чейс. Явно е луд.

— Мери си приказките — сръза го Чарли.

— Защо? Какво ще направиш? Ще ме убиеш ли?

— Ако ме предизвикаш.

— Моля те, остави го. Ще ти дадем, каквото поискаш — намесих се аз.

Лампата светна в зелено. Застанах на няколко крачки от въздушния шлюз, вдигнах ръце и наредих на Калу да отвори люка.

Врата се плъзна встрани. Чарли нареди на Алекс да върви напред, подаде глава и се огледа. Когато не видя никого, той посочи към страничната преграда и каза:

— И двамата застанете там. Дръжте ръцете си над главата.

Изпълнихме нареждането, а той свали шлема си и си пое дълбоко дъх.

— Проклет задух — изруга. Не разбрах дали има предвид въздуха от скафандъра или този на мостика.

Алекс също свали шлема си и го попита:

— Как разбра, че сме тук?

Чарли сви рамене.

— Знам всичко, което правите.

— Ти си побъркан. Какво всъщност искаш? — обадох се аз.

Явно не понасяше добре критиката. Лазерът се насочи към мен. Хвърлих се встрани, а той стреля. Улучи ме в крака, точно под коляното. Извиках и се опитах да се претърколя далеч от него, а Алекс тръгна напред. Чарли обърна оръжието си към него и процеди:

— Недей.

Алекс спря.

— Няма да ви позволя да ме обиждате — изсъска Чарли и се вгледа ядосано в мен. Наистина беше сърдит. — Ако го направиш отново, ще замлъкнеш завинаги.

Алекс дойде да ми помогне. Чарли огледа мостика и забеляза няколко бутилки с въздух.

— Надявам се, че нямате нищо против, ако взема тези на излизане.

— Кога си тръгваш? — попитах. Не кървях, но ме болеше ужасно. Алекс се опита да вземе медикаменти от аптеката, но Чарли не му позволи.

— Не се приближавай до нищо.

Вратата на въздушния шлюз все още зееше отворена.

— Калу, затвори люка — наредих.

Затвори се.

— Нямаше нужда да правиш това, Чейс — каза Чарли. Имаше нещо гадно в начина, по който произнасяше името ми. — Не смятам да оставам дълго.

Вгледах се в него и отвърнах:

— Силата на навика.

Той погледна към коридора.

— Нека се уверим, че наистина сме сами. — Отстъпи назад, гледаше да стои на разстояние от нас. — Ти първи, Бенедикт. Ако опиташ нещо, ще я застрелям.

— Внимавай с това нещо — изръмжа му Алекс.

— Просто прави, каквото ти казвам.

Изправих се на крака. Не беше чак толкова болезнено, колкото би било при пълна гравитация, но все пак се опитвах да не стъпвам на ранения крак.

Закуцуках след Алекс по коридора, а Чарли ни следваше. Всички врати бяха затворени.

— Ще ги отваряме една по една — рече той. — Ти, Чейс, стой близо до мен.

Стисна ме за рамото и заяви:

— Всеки, когото видим, умира.

— Тук няма никого — увери го Алекс. Неговата каюта беше първата до мостика.

— Калу — наредих, — отвори каюта едно.

Вратата се изтегли нагоре.

— Влез вътре — нареди Чарли на Алекс. Аз го последвах. Нападателят ни остана пред входа на стаята, откъдето можеше да наблюдава коридора. В каютата имаше само един шкаф и Чарли поиска да го отворим.

Алекс натисна дръжката и вратата се плъзна странично. Няколко ризи, чифт панталони и сако. Нямахме друго.

Пресякохме коридора.

— Твоята каюта ли е? — попита ме Чарли. Дрехите бяха навсякъде.

— Да.

— Доста е разхвърляно.

Отворихме шкафа. Още дрехи.

— Винаги ли пътуваш така, Чейс? — попита той с усмивка.

— Обичам да съм подготвена — отвърнах. Вече изпитвах силна болка и се подпирах на стената, за да се задържа изправена.

Каютата на Шара беше следващата. Алекс отвори вратата и му показва неизползвана стая. В шкафа нямаше нищо. В чекмеджетата също. Чарли вече беше видял нещата й — в моята стая. Накрая затворихме и продължихме нататък.

Минахме и през останалите каюти, като ги проверявахме по същия начин. Огледахме оперативния център, общата зала, баните и складовото помещение в края на коридора.

Чарли изглеждаше объркан. Беше сигурен, че ще намери Шара Майкълс.

— Как сте успели да се справите с търсенето без специалист на борда, който да знае какво прави? — попита той.

— Знам какво правя — отвърнах аз, опитвах се да звуча обидено.

— Сигурен съм. — Той насочи лазера към нас, за да ни накара да тръгнем обратно към мостика. Очите му бяха твърди и студени. Чист лед. Продължаваше да се оглежда. Когато стигнахме, забеляза палубния люк — онзи, който водеше към отделните системи.

— Какво е това?

— Люк — отговорих му.

Това ми спечели плесница, която ме запрати на колене. Алекс ме изгледа ядосано: спри да го провокираш.

Чарли повтори:

— Какво има долу? И недей да остроумничиш.

— Припаси — отвърнах. — Оборудване.

— Отвори го.

Наредих на Калу и вратата се плъзна настрани. Чарли се дръпна назад, погледна и изръмжа нещо.

— Добре. Можеш да го затвориш.

Отвори една от комуникационните връзки и си сложи слушалки.

— Всичко е готово — каза той на някого от другата страна на веригата.

Не можехме да чуем отговора.

Чарли кимна.

— Всичко е под контрол.

От яхтата казаха още нещо.

— Добре. — Чарли все така ни държеше под око. — Ще сменим курса след минута — каза той на съучастника си. — След това трябва да докараш яхтата до кораба. От дясната страна. Просто й кажи и тя ще се погрижи. Идвам след няколко минути.

Вслуша се и кимна.

— Ще ти кажа, когато свърша.

Зачудих се за промяната на курса, но не казах нищо. Алекс ме погледна. Задаваха се още проблеми.

Чарли все още слушаше онзи от яхтата.

— Добре — каза накрая, включи високоговорителя и даде знак на Алекс. — Шефът иска да говори с теб.

Алекс кимна.

— Здравей, Уинди.

— О! — възкликна тя. Беше нейният глас, шепнещ и тъжен, изпълнен със съжаление. Ако седях на стол, сигурно щях да падна от него. — Значи си се досетил?

— Разбира се. Кой друг знае, че сме тук?

— Много добре. — Тя помълча, после добави: — Държа да ти кажа колко съжалявам, че нещата се стекоха така.

— През цялото време си била ти?! — възкликнах аз напълно объркана.

— Опитях се да те вразумя, Чейс. Но ти не пожела да ме чуеш. Нито ти, нито лицемерният ти партньор имахте желание да се отдръпнете. Щяхте да продължавате да осквернявате находища, да

крадете артефакти и да ги продавате за собствена облага. Съжалявам те, Чейс. — Гласът ѝ потрепери. — И двамата имате огромен потенциал. Но ме накарахте да правя неща, за които винаги ще съжалявам. Все някой трябваше да ви спре.

— Защо уби Оли? — попита Алекс.

— Той ограби Гидеон V. Нима не си го заслужаваше? Предполагам, че си съгласен с мен. Подкупи един от служителите на директора. Всичко, което ти казах, беше истина. Никога не бих те излъгала.

— Как не! — подхвърлих.

— Не си честна. Не знам колко пъти те предупреждавах, че това, което вършите с Алекс, ще свърши зле.

— Затова уреди и бомбата на совалката?

— Не, нямах такова намерение.

— Беше моя идея — заяви Чарли. Имаше нещо сюрреалистично в този миг — той се усмихваше, горд от себе си. — Изглеждаше безпроблемно. Аз не си губя времето като вас двамата.

— Трябваше да бъдете спрени. Казах му да се погрижи за това, но да го направи да изглежда като злополука. Не съм си и представяла...

— Твърде късно е да се тревожим за това — прекъсна я Чарли. — Не можеш да върнеш осите отново в гнездото им.

Алекс се опита да свали ръце, но Чарли му даде знак да ги държи високо.

— Не си убила Оли заради Гидеон V, нали? Убила си го, защото е започнал да те подозира.

— Убих го заради Гидеон V. Но наистина беше започнал да се досеща. Всъщност беше достатъчно глупав да ме попита дали съм отговорна за злополуката със совалката. Обидих се.

— Сигурен съм — процеди Алекс.

— Не исках да умирам хора. Само ако знаех...

— Как разбра? — попитах Алекс.

— Какво друго може да е искал да ти каже Оли освен „Пази се от Уинди“ — отвърна той.

— Не изпитвах симпатия към него. Все пак говорим за човек, който ограбваше гробници, който подкупва персонала ни, за да получи информация. Това ме вбеси. Хора като него и вас нямат никакъв морал.



Съжалявам, но е така. Дори и ти, Чейс. Ти поквари Шара. Между другото, не чух гласа ѝ. Здравей, Шара. Съжалявам, че се забърка в това.

— Тя не е тук — каза Чарли. — Само двамата са.

— Разбира се, че е там, Блинк. Огледай се. И внимавай. Крие се някъде. Обади ми се, когато свършиш работата.

Тя прекъсна връзката и аз затворих от нашата страна. Не искахме Уинди да чуе какво ще стане през следващите минути.

— Блинк? — повтори Алекс. — Така ли се казваш?

— Да. — Той се огледа нервно наоколо, за да се увери, че никой няма да изскочи иззад гърба му. — Добре, къде е тя?

— Уинди греши — каза Алекс. — Шара е на „Гонзалес“.

Направих няколко крачки надясно. Встрани от Алекс. Алекс изчака малко, после се премести към мен. Чарли също се придвижи надясно. Искаше да запази разстоянието помежду ни. А нашата цел бе да го завъртим така, че да застане с гръб към въздушния шлюз на хранилището.

— Как е пълното ти име, Блинк? — попита Алекс.

— Какво те интересува? Къде е кучката?

— Не е тук.

Чарли насочи оръжието към очите му. Алекс примигна и рече:

— Ще го кажа отново. Тя не е тук.

— Добре. Няма значение. — Чарли насочи оръжието към мястото на пилота. — Седни, Чейс. Ти също, Бенедикт.

Подчинихме се.

— Чейс, задай курс за сблъсък с това нещо.

Той кимна към кафявото джудже.

Понечих да се извъртя, но той насочи лазера към мен. Дулото му беше голямо, черно и смъртоносно.

— Калу. Нов курс. Отправляме се към кафявото джудже.

— Орбитален курс?

— Не... — Поколебах се.

Чарли притисна оръжието в тила ми и изсъска: — Кажи му.

— За сблъсък.

— Сигурна ли сте, капитане?

— Да.

— Много добре. Това изисква минимална промяна в сегашния ни курс.

— Направи го.

— И ще се ускорим за няколко секунди.

Алекс ме наблюдаваше.

— Знаеш ли, Чарли, Блинк, или каквото и да е името ти — каза той, — ще те хванат.

— Възможно е, но се съмнявам.

— Две минути до началото на маневрите.

— Много добре — ухили се Чарли. — Затегнете коланите, хора.

Той се хвана за една от страничните прегради и добави:

— Надявам се, че няма да направите някоя глупост по време на полета.

„Дух“ се завъртя и започна да се ускорява. Нещо издрънча във въздушния шлюз.

— Какво беше това? — стресна се Чарли.

— Контейнер — каза Алекс. — Вероятно сме разместили нещо, докато ровихме.

Чарли погледна към коридора. Беше празен. Хвана се за един монитор, тъй като силите на ускорението ни притискаха към седалките, като едновременно набирахме скорост и завивахме надясно. После всичко приключи.

— Маневрата е завършена — докладва Калу. — Намираме се на курс за сблъсък с джуджето. Удар след четири часа и единайсет минути.

— Благодаря, Калу. — Започнах да разкопчавам осигурителните колани, но Чарли ми нареди да стоя мирно. Дойде зад мен и видях проблясването на лазера. Реших, че ще ме застреля. Вместо това той го насочи към контролните табла. Не се целеше, просто ги разкъса и прекара лъча по панелите. Преряза модулите и мониторите. Жиците се извиваха и пламваха. Казах нещо обидно и освободих осигурителните колани, но той поклати глава, замахна с лазера и лъчът преряза основата на стола ми и аз паднах на палубата.

— Стой там — извика Чарли.

Въздухът се изпълни с острата миризма на прогорен кабел.

— Повярвай ми, съжалявам, но наистина нямам избор, любима — ухили се Чарли.

Сърцето ми замря. Той прокара показалец по брадичката ми и добави:

— Светът понякога е суров. — Най-накрая беше с гръб към въздушния шлюз.

— Знаеш ли — намеси се Алекс, — жалко е, че това се случва, когато сме толкова близо.

— Аха.

— Искам да кажа, че можеше да бъде златно време. Тази мисия.

Това трябваше да е сигнал за Шара. Чарли, който не обръщаше особено внимание, пропусна фразата „можеше да бъде златно време...“. Сега или никога.

Въздушният шлюз зад него започна да се отваря.

— Бих искал да ви оставя живи през следващите няколко часа — рече той. — Но не мога. Не зная какви са шансовете ми да изляза, ако сте свободни. Сигурен съм, че ви се иска да ме затворите във въздушния шлюз. Нали така?

— Не можем — казах, — няма начин.

— Надявам се. Но не съм сигурен. Понякога просто не получавах почивка, нали?

Полагах усилия да не поглеждам към люка.

— Първо дамите, предполагам. Не съм сигурен какъв е етикетът за подобен случай. — И насочи оръжието към мен. — Сбогом, Чейс. Ще...

Шара изскочи от въздушния шлюз с гаечен ключ. Чарли я чу, понечи да се обърне и аз сграбчих лазера. Шара замахна към главата му, той вдигна едната си ръка и гаечният ключ се стовари върху рамото му. Доста добро попадение. Чарли изпищя и падна на пода. Алекс скочи отгоре му и всички започнахме борба за оръжието.

Чарли ме избута, удари Шара в челюстта и я запрати на пода. Сборичка се с Алекс за оръжието и лазерът произведе изстрел. Металът запламтя и запуши. Чарли изкрещя, хвърли лазера и той падна под едното от креслата. Двамата започнаха да се налагат един друг, докато опитваха да го достигнат, но Шара стигна първа, сграбчи го, завъртя го и стреля. Лъчът удари Чарли в главата. Той изстена, падна назад и се свлече бавно в слабата гравитация.

Шара, която не бе свикнала да се забърква в такива неща, задържа лъча върху него, докато падаше.

— Достатъчно — каза й Алекс и взе оръжието. Чарли лежеше безжизнен на палубата, лицето му беше изличено, а облаци дим се кълбяха около черепа му.

Контролните табла бяха в плачевно състояние, нарязани и обгорени.

Шара огледа Алекс, успокои се, че не е пострадал, и се обърна към мен. Кракът ми не изглеждаше особено добре, а и вратът ме наболяваше.

— Вече си мислех, че сте ме забравили — каза тя.

— Ще ми се да можеше да те изкараме оттам по-рано — отвърнах й. — Надявах се да го изненадаш, когато стъпи на борда.

Тя се вгледа в Алекс.

— Нямаше достатъчно разстояние между вас. Държеше лазера насочен към врата ти.

— Е, вече не е в играта — махна с ръка Алекс. — Само това има значение.

Не бях толкова сигурна.

— Калу — казах. — Доклад за статуса, ако обичаш.

— Здравей, Чейс. Вече нямам контрол над полета. Контролните системи за главните двигатели и спомагателните тласкачи и от двете страни не отговарят. Квантовият двигател не функционира. Нямам подробности за състоянието им в момента. Животоподдържащите системи са наред.

Той започна да изрежда и други проблеми, но аз го прекъснах.

— Подробности по-късно, Калу. Губим ли въздух?

— Целостта на корпуса е непокътната с изключение на дупката в долната част.

— Можем ли да маневрираме?

— Мога да ни завъртя само по оста ни.

— Не можем ли да избягаме със совалката? — попита Шара.

— Няма достатъчно тяга. Просто ще последва „Дух“.

— Мини на ръчно управление — предложи Алекс.

— Проблемът не е в изкуствения интелект — обясних. — А в конзолите. Напълно са разрушени. Калу, изпрати код бяло до „Гонзалес“. Кажи им, че имат четири часа да стигнат до нас.

— Не — възрази Алекс. — Почакай.

— Какво има?

— Комуникационната връзка изключена ли е? — попита Алекс.  
— Затворих я преди няколко минути.  
— Тогава Уинди не знае какво е станало?  
— Не.  
— Изпратиш ли код бяло, тя ще разбере.  
— Няма значение, Чейс — каза Калу. — Дългообхватните предаватели не функционират. Имаме само радиовълни.  
— Това ще ги докара след около шест месеца — отчая се Шара.  
Алекс отвори люка към системите.  
— Ще се наложи да направим ремонт — каза той. — Имаме резервни части.  
Хвърлих поглед към мостика.  
— Надявам се, че сме взели доста.

*Бъдещето не е по-несигурно от настоящето.*

Уолт Уитман, „Песента на бравите“, 1856 година по земния календар.

— Можеш ли да го поправиш? — попита Алекс.

Огледах опустошението и отвърнах:

— Не съм оптимистично настроена.

Отвъд илюминатора огромни червени облаци скриваха половината небе.

— Не те карам да бъдеш оптимистична. Просто го позакърпи някак.

Наблюдавах ме с надежда, докато оглеждах пораженията.

— Бих могла да го поправа — рекох, — ако имахме части и време. Разполагам само с Калу, ако се нуждаем от помощ. Релетата са повредени, кабелите са изгорени. Дайте ми седмица и ще успея да направя нещо.

— Толкова ли е зле? — въздъхна Алекс.

— Така изглежда.

— Имаме три часа и петдесет и седем минути — обади се Калу, — преди да стигнем точка, от която няма да можем да се върнем.

Предполагам, че се опитваше да помогне.

Погледнах Шара.

— Защо не го наричате червено джудже?

— Винаги са наричали подобни обекти кафяви джуджета.

— Яхтата е единственият ни изход — заяви Алекс.

— Съмнявам се, че Уинди ще ни покани.

— Харесва ми да пътувам с вас, приятели — вметна Шара. — Винаги ли ви се случват подобни неща?

Въпреки опита й да се пошегува изглеждаше уплашена.

— Някой да има идеи?

Тя донесе мехлем против изгаряне и намаза крака ми, докато аз седях с отметната назад глава и затворени очи.

— Знае ли Уинди, че сме загубили тласкачите? — попита Алекс.

— Няма начин да го е пропуснала — отвърнах. — Сега чака Чарли да ѝ докладва, че и комуникационните ни системи са извън строя и не можем да се свържем с никого. После ще го прибере и ще се оттегли.

Алекс погледна тялото и рече:

— Ако разбере, че Чарли си е получил заслуженото, просто ще ни зареже.

— Вижте. — Посочих илюминаторите. Яхтата на Уинди се приближаваше към дясната ни страна. Подготвяше се да прибере Чарли.

Огледах я набързо и казах:

— От клас „Лотос“ е. С капацитет за трима души. Пилот плюс двама пътници.

— Господи! — възкликна Шара — Трябва ни нещо по-голямо.

Алекс се взираше в приближаващата яхта.

— Само ако се тревожим за Уинди. Аз лично пет пари не давам за нея.

— Хайде, хайде — прекъснах го. — В нормите за безопасността винаги е заложен определен резерв. Възможно е да качиш на борда един или двама души повече. Като се има предвид големината на това нещо, бих казала един. Но ако успеем да превземем яхтата, можем да се обадим на Бранков. После само ще трябва да издържим, докато ни дойде на помощ.

— Смяташ ли, че има още някой с нея? — попита Шара.

— Съмнявам се — отвърна Алекс. — Това не е от онези полети, на които каниш приятели.

Шара — беше се облегнала на страничната преграда — попита:

— Добре, как ще ги направим? Тя няма да ни отвори.

— Може и да ни отвори. Нали очаква Чарли.

— Значи ѝ даваме Чарли? — попитах.

— Точно така. Калу, можеш ли да възпроизведеш гласа на Чарли?

— Струва ми се, че да. — Подскочих. Сякаш Чарли бе жив и се разпореждаше: — Искам да ви напомня. Без изненади. Ще стоиш пред

въздушния шлюз, когато се отвори. С вдигнати ръце. Ако не си там, ще го убия. Разбираш ли?

Тонът и произношението бяха свършени.

— Добре — каза Алекс. — Чудесно. Сега нека се обадим на Уинди и да оставим Калу да си поиграе на Чарли и да ѝ докладва, че всички са мъртви и си идва у дома. Ще ѝ каже да отвори въздушния шлюз. Ако облека неговия скафандър, ще премина, без да ме познае.

— Ти? — попитах.

— Кой друг? — Знаеше какво ще последва и ми отправи предупредителен поглед. — Колкото по-скоро го направим, толкова по-добре.

Увери се, че лазерът е в него.

— Трябва аз да отида — настоях.

— Защо?

— Имам повече опит във вакуум. А този път животът на всички ни зависи от това.

— Чейс, твърде опасно е.

— Мислиш, че не е опасно да седим тук и да чакаме как ще се развият нещата?

Той пое дълбоко дъх и издиша бавно.

— Знам, че можеш да се справиш, но тук е заложен животът ни. Трябва да дадем най-доброто от себе си. Може да се наложи да убием Уинди. — Изглежда ме изпитателно. — Готова ли си да го направиш?

— Ако трябва.

Шара ни наблюдаваше.

— Знаете ли — каза тя. — Не искам да създавам допълнителни проблеми, но тази жена е психопат. Може би смята, че това е идеалната възможност да се отърве от единствения човек, който я свързва с всичко това.

— Мислиш ли? — попитах.

— Защо не? Ако бях на нейно място и действах като нея, в мига, в който Чарли се обади и ми съобщи, че всичко е уредено, ще му кажа: „Сбогом, Чарли, hasta la vista<sup>[1]</sup>“, и ще продължа по пътя си.

С Алекс си разменихме разтревожени погледи.

— Права е — каза той.

— Тогава какво ще правим?

— Най-добре да помислим, преди да се обадим.



— Трябва ни по-добра идея — заяви Шара. — И тъй като и моят живот виси на косъм, ако някой ще прави скока към „Лотос“, настоявам да е най-опитният сред нас. — И погледна към мен.

— Добре — предаде се Алекс. — Чейс, ти получаваш задачата.

— Съгласна.

Той стоеше навътре и встрани от илюминатора, за да не се забелязва от другия кораб.

— Каза, че „Лотос“ е малък. Има ли вътрешни въздушни шлюзове?

— Не. Само пилотска кабина, три малки каюти и зона за поддръжка.

— Значи след като влезеш, няма повече препятствия?

— Никакви.

— Добре. Имам идея.

— Каква?

— Разполагаме с едно предимство.

— Какво е то?

— Главният ни шлюз е от лявата страна.

— Защо това да е предимство?

— „Лотос“ е от дясната ни страна, не може да го види.

— И така, готови ли сме? — попита Алекс. Носеше жълтия скафандър на Чарли. Шара и аз бяхме в скафандри от „Дух“.

— Готови.

— Един въпрос — каза Алекс. — Когато ти говориш с Калу, има ли начин Уинди да чуе?

— Не. Корпусът би трябвало да предоставя добра защита.

— Не забравяйте, че вратите за изстрелване ще са отворени — предупреди Шара.

— Вярно. Забравих.

— Значи ще ни чуе.

— Има такава вероятност.

— Добре — каза той. — Трябва да помним това. Готови ли сме?

Кимнахме.

— Да действаме.

Шара и Алекс тръгнаха към хранилището на долната палуба. Изчаках пет минути, в които се вирах в приближаващото джудже. В

горните слоеве на атмосферата му бушуваше буря — кръгло, по-тъмно от кървавочервените облаци петно.

Лазерът на Чарли беше у мен. Проверих мощността му и го окачих на колана си. После си сложих въздушните бутилки и изтласкващата раница.

Когато изминаха петте минути, казах на Калу да се подготви и да отвори канал за връзка с „Лотос“.

— Уинди — каза Калу с гласа на Чарли, — имаме проблем.

— Какво става, Блинк. Защо се забави толкова?

Калу отговори:

— Унищожих главните системи, но те имат аварийен мостик. В зоната за изстрелване. За спешни случаи.

— Унищож и него.

— Работя по въпроса.

— Какво имаш предвид с това „работя по въпроса“, Блинк? Просто го размажи. Къде е Бенедикт?

— Избяга.

— Би ли повторил?

— Избяга, Уинди. Лазерът засече. Затова имаме проблем.

— Проклет да си, Блинк. Казах ти да провериш всичко.

— Беше зареден, но проклетото нещо гръмна в ръката ми.

— Къде си сега?

— На спомагателния мостик.

— Добре. Направи, каквото трябва. Натроши всичко на парчета, ако се налага. Ами комуникациите?

— Имат дългообхватни предаватели.

— Тогава не им позволявай да ги използват. Убий ги.

— Жените вече са мъртви.

— Поне това си свършил, както трябва.

— Бенедикт излезе през въздушния шлюз, когато лазерът гръмна.

— Не можеш ли да го откриеш?

— Тук някъде е.

— Добре. Зарежи го. Просто разруши контролните табла и блокирай комуникациите. Кажи ми, когато приключиш.

Отворих верига до Алекс. Заради възможността Уинди да ни чуе нямаше да разговаряме. Просто я оставих отворена за шест секунди и я изключих. Алекс щеше да чуе изщракването, а шестте секунди тишина означаваха, че фаза едно е минала по план. Начало на фаза две след пет минути.

Разкачих Калу и сложих чиповете с паметта и програмите му в джоба си. Две минути по-късно бях навън, окъпана от тъмночервената светлина.

Ако Уинди не гледаше към „Дух“, нямаше да имаме проблем. Но бях сигурна, че се е вторачила в кораба. Вероятно вниманието ѝ беше приковано в шлюза на товарното отделение, откъдето беше влязъл Чарли и който все още беше отворен.

Точно пет минути след като бях отворила веригата към Алекс, изпратих записано съобщение с гласа на Чарли:

— Уинди, открих кучия син.

Секунди по-късно, ако бяхме успели да синхронизираме времето, две фигури, облечени в скафандри, едната в жълтия на „Лотос“, другата в зеления на Службата за проучвания, се вкопчиха една в друга до отворените врати. Битката беше тиха, тъй като, радиото на Чарли беше счупено. (Нямаше начин да насложим звук към това, което Уинди щеше да види.)

Но проработи.

— Блинк! — извика тя. — Убий го. Не го оставяй да се приближи до мостика ми.

Изкачих се върху „Дух“ и се изстрелях към „Лотос“.

— Блинк! Отговори ми! Пипнал си го. Довърши го!

Шлюзът на товарното отделение се появи пред погледа ми, докато се отделях от корпуса и се устремявах към яхтата. С периферното си зрение забелязах движение, но не успях да различа какво точно става.

За минутата, която ми беше нужна да стигна до другата страна, бях изключително уязвима. Напълно видима за Уинди, ако за миг откъснеше поглед от театралната битка.

Въздушният шлюз на „Лотос“ беше затворен. Приземих се възможно най-внимателно и натиснах ръчния лост. Шлюзът се отвори и аз се плъзнах вътре.

Външният люк се затвори и започна компресирането. Уинди сигурно вече бе наясно, че някой е нахлул във въздушния шлюз. Лесно щеше да се досети какво става.

Гласът ѝ се разнесе по връзката:

— Кой е там?

Каква глупачка.

— Знам, че си ти, Алекс. Но няма да успееш.

Чувах я как трака по люка. Вероятно се опитваше да заключи отвътре. Но въздушните шлюзове нямат подобни приспособления. От съображения за сигурност. Винаги можеш да отвориш вътрешния шлюз, щом налягането се изравни.

— Връщай се, Алекс. Ако минеш през тази врата, ще умреш.

Гласът ѝ беше истеричен.

Въздушното налягане се изравни и помпата се изключи. Зачудих се какво ли ме чака отвъд люка. Откачалка с лазер или шок-индуктор.

Престрелката можеше да се развие по всевъзможни начини, а залогът бе твърде голям, за да рискувам. Замислих се за въпроса на Алекс. Можех ли да отнема живота на Уинди? И осъзнах, че това е единственият сигурен начин да спася останалите.

Обърнах контролната поредица на шлюза и започнах декомпресия. Уинди разбра какво правя и заяви:

— Умно. Избягай, докато можеш.

Познавах плана на яхтата. Отвъд страничната преграда от дясната ми страна имаше каюта. От лявата — складово помещение.

— Предполагам, че сте убили Блинк — продължи Уинди. — И сте ми разиграли тази постановка. Но както и да е. Блинк не беше особено кадърен, нали? Как успя?

Въздушното налягане падна до нула. Отворих външния люк и погледнах към „Дух“. Шара и Алекс стояха до вратите на товарното отделение и гледаха към мен. Бяхме се разбрали да стоят встрани, докато не приключи всичко. Така или иначе нямаше какво да направят.

— Ако не искаш да говориш с мен, няма проблем. Не се обиждам. Разбирам, че си разстроен. Съжалявам, че нещата се стекоха така. Нищо лично. Просто не мога да ти позволя да изнасилваш находищата! Твърде добър си в това.

— Здравей, Уинди — проговорих. — Как я караш?

— Чейс! — Звучеше ужасено. — Теб ли е изпратил? Този страхливец е изпратил теб?

— Идеята беше моя.

— Той е дори по-жалък, отколкото мислех.

Зачудих се дали Алекс чува това.

— Само че не е убил никого.

— Много си позволяваш, Чейс. Как смееш да ми четеш морал?

— Съжалявам, че мислиш така.

Избрах дясната страна, тази към каютата. Освободих лазера от колана си, прицелих се и натиснах спусъка.

— Стой настрана, Чейс. Върни се, откъдето дойде.

Червеният лъч се вряза в метала. Той закипя и по преградата плъзнаха черни капки. Наблюдавах ги със задоволство. Представих си я как стои от другата страна. Дългогодишната ми приятелка. Бог да ми е на помощ.

— Добре. Махни се от шлюза. Потеглям. Ако си все още там, ще те раздрусам здраво.

Не мога да кажа, че изпитвах съчувствие към нея.

— Махай се, Чейс. Изчезни оттам!

Направих разрез с дължина около половин метър.

— Там ли си, Чейс? Последна възможност.

Направих успореден разрез. Малко по-надолу. Още мехурчета, още въздух.

— Чейс?

— Тук съм.

Въздушното налягане в яхтата беше два килограма на квадратен сантиметър. Въздухът нахлу в шлюза.

Замига бяла светлина. Сигнализираще предприемането на маневра. Опасност. Затегнете коланите.

— Какво правиш? — изкрещя Уинди. — Чейс, престани!

Беше отишла в предната част. Вероятно тъкмо е сядала в креслото си, когато са се появили предупредителните светлини. Палубата се разтърси. Двигателите се включваха.

Направих вертикален разрез, за да свържа другите два.

— Каквото и да правиш, Чейс, моля те, спри. Моля те. Ще се разберам.

Сбогом, Уинди, помислих си. И започнах четвъртия разрез, за да завърша правоъгълника.

Страничната стена зейна, когато започнахме да се ускоряваме. Бях отхвърлена назад. Буря от дрехи, пластмаса и кърпи влетя във въздушния шлюз и излетя през отворения люк.

---

[1] Довиждане — Б.пр. ↑

*Може да имате чудесата си, захранвани с квантова енергия, и да се спускате в най-дълбоките небесни бездни. Може да скачате между галактиките, като оставяте дияра от светлина след себе си. Колкото до мене, аз обичам да виждам какво има отвъд прозореца. Дайте ми силен вятър и шхуна с опънати платна.*

Каша Тилби, „Признаци на живот“, 1428

Ускорението ме прикова към страничната преграда на люка и трябваше да изчакам. След няколко минути успях да вляза през шлюза и оттам в пилотската кабина. Уинди беше мъртва, омотана в обезопасителните колани, задушена, подута, замръзнала. Не приличаше на себе си.

Освободих я и я поставих на палубата. Изкуственият интелект нямаше да приеме заповеди от непознат, затова го изключих и започнах дългото обръщане, което щеше да ме върне при „Дух“. После използвах комуникационните системи на „Лотос“, за да се свържа с „Гонзалес“. Казах им, че имам нужда от помощ. Не е спешно, добавих, защото сме овладели ситуацията. Те потвърдиха, че ще тръгнат след около час.

Сложих Уинди в един от отсеците и затворих вратата.

Алекс и Шара въздъхнаха с облекчение, когато спрях до „Дух“ и ги прибрах.

Затворихме външния люк и възстановихме атмосферата. Те изслушаха разказа ми за станалото и Алекс стана състрадателен: Добре ли си? Постъпи правилно. Нямаше избор.

Обсъдихме дали да не се върнем до „Дух“, за да вземем тялото на Чарли, но рискът бе твърде голям. Бяхме навлезли дълбоко в гравитационното поле на джуджето. Така че се отказахме и се

отдалечихме, а „Дух“ продължи дългия си скок към яркочервените облаци.

Алекс се обади на Бранков и го увери, че полетът ще си заслужава. Отказа да разкрие подробности, но на Бранков не му беше особено трудно да се досети, че сме открили Балфур.

Закърпихме отвора и възстановихме въздушния шлюз.

— Мисля, че е време да погледнем Балфур — каза Алекс.

Оптичното оборудване на борда на „Лотос“ беше минимално. Яхтата имаше само един телескоп, който се използваше единствено за навигационни цели, а това означаваше, че няма добри дългообхватни възможности и му липсва фина настройка. Не можехме да различим много подробности, докато не се озовахме точно над планетата. Атмосферата — прозрачна, изпълнена с облаци обвивка — изглеждаше доста подобна на земната. Постепенно се откриха два острова, по-скоро континенти, и огромен океан, простиращ се по цялото кълбо. Успяхме да видим и няколко бури. Появиха се полярните шапки, планински вериги, реки.

— Явно са знаели какво правят — каза Алекс.

Шара, изглежда, се съмняваше в това.

— Не виждам каква разлика би имало — рече тя. — Не биха могли да оцелеят през преходния период. Но е бил добър опит.

Алекс отново попита за наземните условия след изтръгването на света от орбитата му.

— Вероятно големите земни животни не са оцелели — поде Шара. — След първоначалното сътресение планетарното въртене се променило и Балфур е била прихваната от кафявото джудже. Това поставило началото на всичко останало: турбулентни океани, свръхзвукови урагани, вулканични изригвания, каквото се сетиш.

— И това е продължило?

— Четирийсет години. Може би петдесет. Или повече. Не е от моята специалност, но предполагам, че е продължило твърде дълго, за да оцелеят.

— Сега тук изглежда спокойно — обадох се.

Синя вода, облаци, речни долини. Дори джунглите изглеждаха примамливо.



— На точното разстояние от джуджето е — каза Шара.

— За да има нормална земна температура?

— Да. На слънчевата страна, разбира се. Обратната ще е доста студена.

— Толкова, че да замръзнат океаните?

— Не знам.

Облаците бяха бели и перести, но оцветени от червеникавия блясък на псевдослънцето. Бурите, които бяхме видели през сензорите, вилнееха над огромния океан. По някои от по-високите върхове имаше сняг.

— Беше права за джунглата — каза Алекс. Тя, изглежда, се разпростираше и на двата континента.

„Лотос“ хабеше твърде много гориво. Алекс беше нетърпелив да стигне до Балфур, затова се движехме с доста голяма скорост.

— Ще използвам планетата, за да ни забави — казах. — Ще обиколим около три четвърти от орбитата. Повечето време ще летим над студената страна. Съжалявам за това, но не мога да направя друго.

— Добре — съгласи се Алекс. — А после?

— Ще минем под ъгъл, който ще ни позволи да застанем в орбита около джуджето. Когато убием скоростта, ще се върнем тук. По-малко напрежение за нас и ще икономисаме гориво.

Алекс погледна с копнеж извивките на света и каза:

— Ще ми се да имахме совалка.

— „Гонзалес“ сигурно има.

Шара се засмя.

— Сигурна съм, че Емил ще се радва да дойде с теб.

Бяхме в орбита около кафявото джудже, когато „Гонзалес“ се свърза с нас и ни съобщи, че е наблизо.

— Какво е това? — попита Бранков, загледан в червеното небесно тяло. — Това ли е изненадата, която ни обещахте?

— Да — потвърди Алекс. — Това е. Или поне част от нея.

— А останалото?

— Не съм сигурен къде си в момента, Емил. Виждаш ли синята планета, която обикаля около него?

— Не. — Отговорът дойде след повече от минута. Значи „Гонзалес“ все още беше доста далече. Емил носеше яке „Берон“ —

един от онези сковани модели с джобове навсякъде. — Има ли синя планета там някъде?

Не бях сигурна дали пита нас, или пилота.

— В орбита около джуджето — отвърна Алекс. — Жив свят.

— Нали не се шегуваш?

— Никак даже.

— Добре. Това е интересно. Но какво общо има с нас?

— Някога е била в системата Тинидиум.

Бранков се усмихна. Това беше широка усмивка, тип „кога ще празнуваме“.

Няколко часа по-късно застанахме в екваториална орбита около Балфур. Минахме над тъмната страна, но не можахме да видим нищо, освен вода и суша.

Наблюдавахме изгрева на слънцето и преминахме терминатора<sup>[1]</sup> към дневната светлина. Това беше първият ни спокоен поглед към света. Алекс се залепи за илюминатора, а Шара наблюдаваше мониторите. И двамата реагираха едновременно, Алекс вдигна юмрук, а Шара развълнувано ме извика да погледна.

Видях част от сушата на един от островните континенти. И...

Шара се опита да увеличи образа. Алекс ми махна да отида до илюминатора.

Джунглата беше разчистена и имаше поредица прави линии. Близо до голямо езеро.

— Град? — възкликнах аз.

— И там — посочи Алекс. Още линии, по на север. Около река.

Не бях сигурна какво виждам в очите му в този момент. Обикновено, когато открие ново находище, той придобива изражението на скромен гений. Понякога, ако е било дълго издирване, не си прави труда да потиска емоциите си. Но не знам какво беше този път. Радост. Тъга. Копнеж. Всичко едновременно.

— Още — обади се Шара. По южната брегова линия, но все още в терминатора. Преброихме пет скупчвания.

— Нищо върху другия голям остров — каза Алекс.

— Защото е под пряка слънчева светлина — поясни Шара. — Твърде топло е. Всичко, което видяхме, е в зоната на здрача. Там

времето е най-благоприятно.

Отминахме и ги изгубихме от поглед. „Лотос“ нямаше телескоп и задната си част. Алекс се усмихна широко на Шара и подхвърли:

— Толкова за приливните вълни и ураганите.

Тя се намръщи.

— Но как е възможно?

— Застанали са в орбита с „Бремерхевън“ и са изчакали нещата да се успокоят.

— Четирийсет години? — извикахме с Шара в един глас. Тази история беше абсолютно невероятна.

— Да. Затова са имали нужда от парници. Трябвало е да изпратят „Откривател“ към Земята, за да постави началото на спасителна операция. Очаквали са да има оцелели на Марголия. Но вероятно не са се доверявали изцяло на „Откривател“. Бил е по-добрият кораб, но не са били сигурни. Знаели са, че Балфур евентуално ще стане годен за живот, докато условията на Марголия ще се влошават. Затова, преди да вземат частите от „Бремерхевън“, са докарали с него част от хората тук. После са взели, каквото им е трябвало, и са изпратили „Откривател“ към Земята. Групата за Балфур е останала на борда на кораба, в орбита. Четирийсет, петдесет години, колкото е трябвало. Когато условията са го позволили, са слезли на земята и са се установили.

— Затова нямаше совалка — казах аз.

— Именно. Някъде долу е.

— Колко ли са били? — попитах.

— Не знам. Не много, предполагам. Колкото по-малко са били, толкова по-големи са били шансовете им. Какъв е минималният брой, необходим за възпроизвеждане?

Никой не знаеше.

Шара се вгледа в синия свят и въздъхна:

— Жалко.

— Какво имаш предвид? — попитах.

— Кавалерията малко е закъсняла.

Внезапно пред нас се разкри океан. Зад нас джуджето-слънце потъваше към ръба на планетата. Морето беше синьо, спокойно и

блестящо. Понесохме се към мрака.

— Тази област — каза Шара — е вероятно единствената част от планетата с умерени температури. И знаете ли какво?

Така и не разбрахме, защото тя изпищя. Сочеше екрана.

Имаше нещо в океана.

— Можеш ли да го увеличиш? — попита тя. — Прилича...

На кораб.

Не беше повече от следа. Обектът беше твърде малък, за да може да се различи.

— Може да е голяма риба — каза Алекс. Опитах се да получа по-добро изображение, но само го размазах.

Алекс изруга.

Дойде потвърждение от „Гонзалес“, който вече можеше да използва телескопите си. Никога няма да забравя първите думи на Бранков:

— Господи, Алекс, те са живи там долу.

---

[1] Границата между светлината и сянката на повърхността на небесно тяло. — Б.пр. ↑

*Човешкото съществуване е осеяно със загадки: тясната област на нашия опит е малък остров сред безбрежно море. И за да усложним загадката: областта на нашия земен опит не е само остров сред безкрайното пространство, но и сред безкрайното време. Миналото и бъдещето са еднакво скрити за нас: не знаем нито началото на съществуващото, нито крайното му предназначение.*

Джон Стюърт Мил, „Три есета върху религията“, 1874 година по земния календар

Кой би предположил?

Сензорите и телескопите на „Гонзалес“ се насочиха към повърхността на планетата и образите от тях бяха предадени на „Лотос“. Градове. Мостове и магистрали. Нещо като влак минаваше над каньон. Стори ми се, че забелязах летателни машини.

Бранков се обади отново:

— Има електронен облак. Те разговарят!

Чухме радостните възгласи край него.

Не знам как да опиша радостта ни в онзи миг. Тя почти заличи неприятните спомени отпреди няколко часа. Беше прекрасно. Поздравих Алекс, целунах го и се потопих в магията на мига с надеждата, че никога няма да свърши.

Нова вълна от вести достигна до нас. На „Гонзалес“ бяха уловили видеосигнали, музика, гласове. Опитах се да засека част от тях с оборудването на яхтата. Небето беше изпълнено с трафик.

Алекс беше в екстаз. Шара беше смаяна.

— Били са изолирани тук за повече от половината време на записаната история — мърмореше си тя. — Не е за вярване. — А лицето ѝ буквално грееше.

Няколко часа по-късно „Гонзалес“ се приближи достатъчно, за да се прехвърлим на него и да получим здрави ръкостискания и потупвания по гърба. Вземете си питие. Как изобщо се досетихме? Имат сателити! Погледнете това: игра с топка, с три отбора на терена. От колко време казвате, че са тук?

Образите се появяваха и сменяха на мониторите. Част от тях бяха препредавани на Службата за проучвания.

Алекс изглеждаше по-щастлив от всякога. Приемаше поздравления от всички. Ние с Шара бяхме целунати от всеки мъж на борда. Не че се правеха на интересни, но какво толкова. Да не би всеки ден да се случва нещо подобно?

Очите на Шара блестяха. Когато вълнението се поуталожи, тя ме похвали:

— Добре се справи, Чейс.

— Всъщност заслугата е на Алекс — отвърнах. — Аз щях да се откажа много отдавна.

— Права си. Но и ти заслужаваш голяма част от признанието, приятелко — усмихна се тя.

Тези първи минути бяха изпълнени с образи: кула — вероятно беше част от мрежа за радиопредаване, плаж, претъпкан с хора, парк с фонтани, широки ливади и деца.

— Поне едно научихме със сигурност — заговори един от изследователите. — И то е, че сме издръжливи малки маймуни. Не се предаваме лесно.

Бранков сияеше.

— Най-голямото откритие в човешката история — заяви той. Всички вдигнаха наздравица за Алекс, за марголианците, за Шара и накрая за мен. Докато пиша тези думи, на стената вдясно от мен виси снимка от този славен миг.

Намерихме още градове. Всички бяха разположени покрай терминатора, където климатът бе най-благоприятен. Някои имаха високи иглоподобни кули, като Града върху зъберите, както го нарекохме. Други имаха огромни паркове, а два се бяха разпрострели сякаш без всякакъв план. Един приличаше на голямо колело. На всяко от тези места обитателите бяха изтласкали джунглата и буквално я бяха отделили със стени.

Видяхме множество летателни машини.

И слушахме радиоизлъчвания.

— Не мога да разбера нещо — раздразни се Бранков. — Дали знаят, че сме тук?

Изкуственият интелект получи задачата да се научи да превежда.

Бранков се беше променил. Официалността и резервираността му бяха изчезнали. Беше станал открит, изпълнен с ентусиазъм. Обичаше работата си. Обичаше да е на мястото на събитието. Обичаше обяда си. Не съм сигурна, че съм виждала друг да запазва така дълго толкова високо ниво на еуфория. Първата вечер той се опита да вкара Шара в леглото си. Тя му отказа и той си опита късмета с мен.

— Така ще го отпразнуваме — каза ми той. — И ще направим преживяването незабравимо.

Сякаш вече не беше. Докато чакаше отговора ми, добави:

— Това е миг, в който всичко изглежда възможно.

Като цяло, беше вълшебно време.

Започна спор дали е уместно да посетим братовчедите си на Балфур.

— Те са чужда култура — твърдеше един от специалистите на Бранков. — Няма значение, че са хора. Трябва да ги оставим на мира, за да се развиват, както решат, да извървят самостоятелно пътя си.

Аз не бях поканена на обсъждането, но все пак си казах мнението. Изтъкнах, че да отидем да кажем „здравейте“ на хора, които си нямат и представа кои сме или какво искаме, може да се окаже опасно.

— Може да ни уцелят с ракета — посочих. — Били са сами доста време. Може да се изнервят от странници, които се спускат от небето.

Алекс направи решаващото изказване.

— Мястото им не е тук. Така ще останат изолирани. Не могат да видят други светове. Вероятно не знаят откъде са дошли. Може би мислят, че са родом от Балфур. Оставете ги, и те ще си останат завинаги тук.

Една висока, атлетична жена каза, че трябва да се спуснем. Беше археолог, но съм й забравила името. Заяви, че изцяло подкрепя

начинанието. От какво се бояхме? За Бога, беше достатъчно да се погледнат образите. Деца в парковете, хора по улиците. Те очевидно не бяха варвари.

Зачудих се дали земните кръвожадни правителства през вековете са си поставяли за цел да държат всички вън от парковете и улиците, но не казах нищо.

Археоложката успя да накара всички мъже да се почувстват като страхливци, така че в крайна сметка решиха, че техен кристално ясен дълг е да известят за присъствието ни. Щяхме да опитаме, какво толкова.

Дори Алекс, който обикновено е по-проницателен от повечето хора, се съгласи да установи контакта.

Така че организирахме мисия. На Бранков буквално му течаха лигите при мисълта, че може да се спусне наред моравата на някой градски парк, да излезе и да каже „здрасти“. Археоложката говореше така, сякаш щеше да има група посрещачи и приветстваща тълпа.

На совалката можеха да се качат седем души заедно с пилота. Алекс, разбира се, автоматично получаваше място. Искях ли да отида?

Предпочитах първо да чуя техните впечатления, преди да се замеся в каквото и да е било. В главата ми се мярна образът на диваци, тичащи към капитан Кук.

— Не, благодаря — казах. — Ще изчакам тук да видя как ще се развият нещата.

Шара заяви, че с удоволствие ще заеме моето място.

Бранков и още четирима археолози щяха да попълнят мисията. Бяха нетърпеливи да започнат. Дори не искаха да изчакат изкуствения интелект да се научи да превежда. Но Алекс се заинати. Нека чуем какво казват, преди да направим нещо прибързано.

Оценихме населението на двайсет милиона. Обитателите нямаха твърде много площ на разположение. Нощната страна на планетата беше твърде студена, а страната срещу джуджето — твърде гореща. Кое не означаваше, че някой не може да живее там. Но този някой трябваше да е пионер.

Заредихме совалката с припаси и зачакахме изкуствения интелект.

Знам, че не е много логично, но се подразних, че ме изоставиха. Очаквах Алекс да се опита да ме разубеди, да ме помоли да тръгна с



тях. Ако го беше направил, може би щях да преосмисля решението си. Искаше ми се да положи малко усилия.

Докато чакаха изкуствения интелект да се справи с езика, аз се върнах на „Лотос“, свързах Калу с основните системи на яхтата и го поздравих. Той ми благодари за спасението и по моя молба извика Хари.

Хари носеше кожено яке и изглеждаше унил.

Имам добри новини — съобщих му.

Нещо като подозрение изплува в очите му.

— Какво? — попита.

— Те са тук — отвърнах. — Колонията е оцеляла.

Изображенията от телескопите на „Гонзалес“ примигваха по мониторите. Деца. Лодки. Ферми. Летателни машини. Градове. Пътища.

— Молах се за това, но не смеех да се надявам. — Зачудих се дали молитвите на един аватар се приемат от Господ. — Не вярвах, че е възможно.

Обясних му как го бяха постигнали и той кимна, сякаш през цялото време бе знаел, че са оцелели.

— Помнят ли кои са? Откъде са дошли?

— Все още не знаем. Може би очакваме твърде много.

— Добре. Предполагам, че не си научила нищо за Саманта и момчетата?

— Не — отвърнах. — Хари, минало е толкова време.

— Разбирам.

— Може би някъде ще има записи.

Алекс се обади от „Гонзалес“:

— Имаме преводач. Спускаме се.

— Внимавай — посъветвах го. — Предай им и моите поздрави.

Върнах се на другия кораб, защото не исках да бъда сама. Стигнах там няколко минути преди излитането и точно навреме, за да чуя как изкуственият интелект спира мисията в зародиш.

— Получаваме съобщение от земята — оповести той. — Насочено е към нас и е адресирано към „неидентифицираното превозно средство“.

— От кого? — попита Алекс, който се бореше със скафандъра.

— Искате ли да попитам? — поинтересува се изкуственият интелект.

Бранков и Алекс се спогледаха и усмивките им грейнаха едновременно.

— Пуснете го — нареди Бранков.

Беше жена със сива коса, строги черти и наситенозелени очи. Стоеше до шкаф със стъклена врата. Шкафът беше пълен с чаши и чинии. Погледът ѝ обходи общата зала и се закова в Бранков. Тя зададе въпрос на непознат език и изкуственият интелект преведе с женски глас:

— Кой сте вие?

Бранков даде знак на Алекс да отговори. Той пое дълбоко дъх и рече:

— Името ми е Алекс Бенедикт.

— Не. Имам предвид кои сте вие?

— Съжалявам — обади се изкуственият интелект, — май преводът ми е грешен.

Алекс се засмя. Впери поглед в жената и рече:

— Дойдохме да ви търсим. Това е дълга история.

## ЕПИЛОГ

Колонистите на Хари нямаха представа кои са. Светът, в който живееха, беше просто „Светът“. Нямаше друг. Голямата миграция през звездите беше напълно забравена, но споменът за сблъсъка и спускането им на Балфур беше смътно запазен като част от свещен текст. Древните надписи твърдяха, че са били докарани в света от божествени създания през сияен мост. Че по-ранен опит се провалил, защото получателите на дара станали неблагодарни и се възгордели. Божествата щяха да се върнат някой ден, за да поведат неколцината избрани към рая.

Малцина все още вярваха в това. Марголианската наука, вече на хиляди години, беше открила две взаимоизключващи се биосистеми в света: едната се състоеше от хората, голямо количество ядливи плодове и зеленчуци, някои животни и риби. Всичко останало беше от различен вид. Храната от едната система не задоволяваше съществата от другата, нито болестите, като цяло, можеха да прескачат от едната към другата. Биолозите го обясняваха, като правеха заключението, че животът се е зародил на два пъти. Но някои истински вярващи поддържаха мнението, че двойственият поток на живота показва, че първоначалната история за второто сътворение е истина.

Алекс разказа на жената в другия край на връзката цялата история. Тя слушаше, пребледняваше, на моменти придобиваше скептично изражение, после повика още някого — висок, заплашителен мъж, който ни изглежда, сякаш се опитвахме да го измамим с продажба на недвижим имот. Алекс разказа историята отново.

После още веднъж на още по-висок мъж в синя роба.

Емил пое щафетата и говори с още някакъв мъж — нисък, с червена коса и облечен в бяло. Кабинетите ставаха все по-големи — явно се движехме нагоре по веригата.

Между червенокосия мъж и следващия ни събеседник прихванахме видеосигнал. И видяхме как Алекс обяснява на жената,

че всички на планетата са дошли от място, наречено Земя, че са изчезнали за стотици поколения от полезрението на човечеството и че ние се радваме да открият отдавна изгубените си братя и сестри.

Усмихни се, Алекс. Дават те по Световната телевизия.

Въпреки опасенията на някои от екипажа ни, че ще има бунтове по улиците, марголианците приеха твърденията невъзмутимо. През следващите няколко часа уловихме телевизионни дебати и коментари. Спореха дали историята ни е вярна. Трийсет часа по-късно получихме покана да посетим обществените водачи.

Приземилата се група беше посрещната приятелски. Марголианците се посмяха добре на начина ни на говорене и на дрехите ни. Храната им ни се стори невъзможна за ядене. Най-знаменитите мъже и жени бяха поканени да ни поздравят. Те ни задаваха въпроси, искаха да открият истината. Взеха ни тъканни проби и по-късно през деня обявиха, че наистина сме родственици.

На терминатора никога не се стъмваше. Дърветата шептяха под западните ветрове, слънцето вечно висеше над хоризонта. Усещането беше за ранна вечер.

Марголианците бяха изпратили кораби в ледените води на тъмната страна. Бяха създали бази, някои военни, но повечето за научни цели, в различни части на кълбото. Бяха развили различни езици, различни религии, различни политически системи. Това беше довело до войни през ранните години, но отдавна вече бяха изоставили въоръжените сблъсъци. Имаше твърде малко обитаеми места в света.

Здравият разум диктуваше обществата да бъдат мирни. Бяха развили производствени съоръжения толкова рано, че не бяха записали кога е станало.

Тъй като нямаше сезони, нито дневно-нощен цикъл, марголианците имаха странни представи за времето. То съществуваше само за да измерва разстоянието между събитията. Беше чисто човешко изобретение. Не бяха имали втори Айнщайн.

Като цяло се бяха справили добре. (Никой сред тях обаче не разпозна името Марголия.) Бяха просперирали с ограничени ресурси. Бяха основали демократични общества по Бакара — терминатора, тази щастлива зона, където винаги е ранна вечер.

Днес, разбира се, можете да видите копия на марголиански скулптури и други форми на изкуството, и дори няколко оригинала, в големите музеи из Конфедерацията. Елементи от архитектурния им дизайн са възприети на места като Токсикон и Спинърс. Миналогодишният бестселър сред книгите е дело на жител на Бакара. И трябва да добавя, че средната продължителност на живота им е с почти два-сет години по-голяма от нашата.

Никога не бяха напускали света си. Нямаше луна и не можеха да видят цели за изследване. Явно бяха изгубили рано знанието за външната вселена, а убеждението им, че това е единственият свят, бе толкова силно, че дори сега им е трудно да се отърсят от него. До ден-дневен има марголианци, които настояват, че „Посещението“ — както наричат нашето пристигане — никога не се е случвало.

Въпреки напредъка им в толкова много области, астрономията беше останала в тъмните векове. Природата на светлините в небето (които, разбира се, виждаха само онези, които се отправяха към тъмната страна) за тях бе загадка, една от неразбулените мистерии.

Първият превод на марголианските истории се появи няколко месеца след като се прибрахме у дома. Те бяха подробен запис на събития, стигащи почти пет хиляди години назад. За времето преди това имаше само откъслечни записи, докато накрая всичко се преливаше с митовете. Най-ранният град, за който се пазеше спомен, Аргол, беше разрушен през войните и сега е обект на големи археологически разкопки.

Историята им, като цяло, не е много по-различна от нашата. Има нашествия и кръвопролития, диктатори, тъмни епохи и въстания. И от време на време периоди на възраждане. Философиите, някои рационални, други разрушителни, бяха имали своето време на разцвет и упадък. Хората били толерантни един към друг през ранните години, но потиснически настроени и изпълнени с нетърпимост един към друг по-късно, докато годините минавали и спомените за Земята избледнявали.

Твърди се, че можем да научим много за човешката природа, като сравним опита на Балфур с този на другите общества.

Алекс е там, докато пиша тези редове. Заинтригува се от техните митове за изгубен град. Твърди се, че Саката е бил построен от напреднала цивилизация на тъмната страна, по причини, които никой

не може да проумее. Алекс смята, че това може да е била първоначалната база, основана преди катастрофата. Казва, че знае къде да търси.

Не съм му казала нищо за Хари, защото ще ме обвини, че съм сантиментална. Но се надявам да успее да намери свидетелства, че Саманта, Хари-младши и Томи са били на полета до Балфур. Знам, че самият Хари не би отишъл.

Радвам се да кажа, че Уескот се прославиха. Тяхното постижение — намирането на „Откривател“ — изличи всякакви съмнения за лична облага.

Блинк е имал няколко имена. Оказа се пилот ренегат от флота, вече осъждан за наемно убийство. Бяха го подложили на реконструкция на личността, но очевидно старите му навици бяха изплували и беше предложил услугите си на Уинди. Той засега е най-известният случай на рецидив след мозъчно заличаване.

Ейми Колмър получи много пари от чашата, но, доколкото разбрах, е изхарчила всичко.

Хап Плотски беше осъден за още две нападения след моя случай. След завръщането ни от Марголия той ме попита дали ще стана свидетел-оценител за личността му — една от най-наглите постъпки, които съм виждала през живота си. В момента подрязва храсти и върши обща градинска работа в Капамонг, в планините Кавала. Няма спомен за годините си като взломаджия и побойник и смята, че името му е Джасперсън. Миналата година хората от града го избраха за образцов гражданин.

Следващия път, когато сте на територията на немите, може да ви хареса да посетите Музея за извънземни форми на живот в Провно. Имат цяло крило, посветено на Марголия. И аватари на Алекс и мен. Като се брои и неандерталецът, това прави общо трима представители на човечеството.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.